

EON

OCHIUL DRAGONULUI
SE ÎNTOARCE

ALISON GOODMAN

ALISON GOODMAN

EON

OCHIUL DRAGONULUI
SE ÎNTOARCE

Traducere din limba engleză
de Aurelia Ulici

Eon
Dragoneye Reborn
Alison Goodman
Copyright © 2008 Alison Goodman
Toate drepturile rezervate
Prima ediție publicată în Statele Unite ale Americii de **Viking**,
un imprint al **Penguin Group (USA) Inc.**, 2008
Ilustrație copertă © 2008 Sammy Yuen Jr.

Editura Litera
O. P. 53; C. P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372;
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

Eon
Ochiul Dragonului se întoarce
Alison Goodman

Copyright © 2011 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fii
Redactori: Georgiana Harghel, Mira Velcea
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Cornel Drăghia
Tehnoredactare și prepress: Bogdan Coscaru
Prepress copertă: Bogdan Coscaru

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GOODMAN, ALLISON

Eon - Ochiul Dragonului se întoarce / Alison Goodman
trad.: Aurelia Ulici. –

București: Litera Internațional, 2011

ISBN 978-606-600-228-8

I. Ulici, Aurelia (trad.)

821.111(94)=135.1

Tipărit la R. A. „Monitorul Oficial”

Dragei mele prietene

Karen McKenzie

Dragonul Bivol

N

Dragonul Șoblan

NNV

NNE

Dragonul Tigru

Dragonul Porc

VNV

Dragonul Iepure

ENE

Dragonul Câine

V

E

Dragonul Dragon
(Dragonul Oglindă)

VSV

Dragonul Cocos

ESE

Dragonul Șarpe

SSV

Dragonul Maimuță

SSE

Dragonul Cal

S

Dragonul Capră

Dragonul Bivol

Busolă: NORD

Culoare: violet

Ochiul Dragonului: nobilul Tyron

Paznicul Hotărârii

Dragonul Tigra

Busolă: NORD-NORD-EST

Culoare: verde

Ochiul Dragonului: nobilul Elgon

Paznicul Curajului

Dragonul Iepure

Busolă: EST-NORD-EST

Culoare: roz

Ochiul Dragonului: nobilul Silvo

Paznicul Păcii

Dragonul Dragon (Dragonul Oglindă)

Busolă: EST

Culoare: roșu

Ochiul Dragonului: nici unul –

Dragonul Oglindă a dispărut de
mai bine de cinci sute de ani.

Paznicul Adevărului

Dragonul Șarpe

Busolă: EST-SUD-EST

Culoare: arămiu

Ochiul Dragonului: nobilul Chion

Paznicul Inteligenței

Dragonul Cal

Busolă: SUD-SUD-EST

Culoare: portocaliu

Ochiul Dragonului: nobilul Dram

Paznicul Pasiunii

Dragonul Capră

Busolă: SUD

Culoare: argintiu

Ochiul Dragonului: nobilul Tiro

Paznicul Bunăvoinței

Dragonul Maimuță

Busolă: SUD-SUD-VEST

Culoare: abanos

Ochiul Dragonului: nobilul Jessam

Paznicul Ingeniozității

Dragonul Cocos

Busolă: VEST-SUD-VEST

Culoare: maro

Ochiul Dragonului: nobilul Bano

Paznicul Încrederii

Dragonul Câine

Busolă: VEST

Culoare: ivoar

Ochiul Dragonului: nobilul Garon

Paznicul Onestității

Dragonul Porc

Busolă: VEST-NORD-VEST

Culoare: gri porumbel

Ochiul Dragonului: nobilul Meram

Paznicul Generozității

Dragonul Șobolan

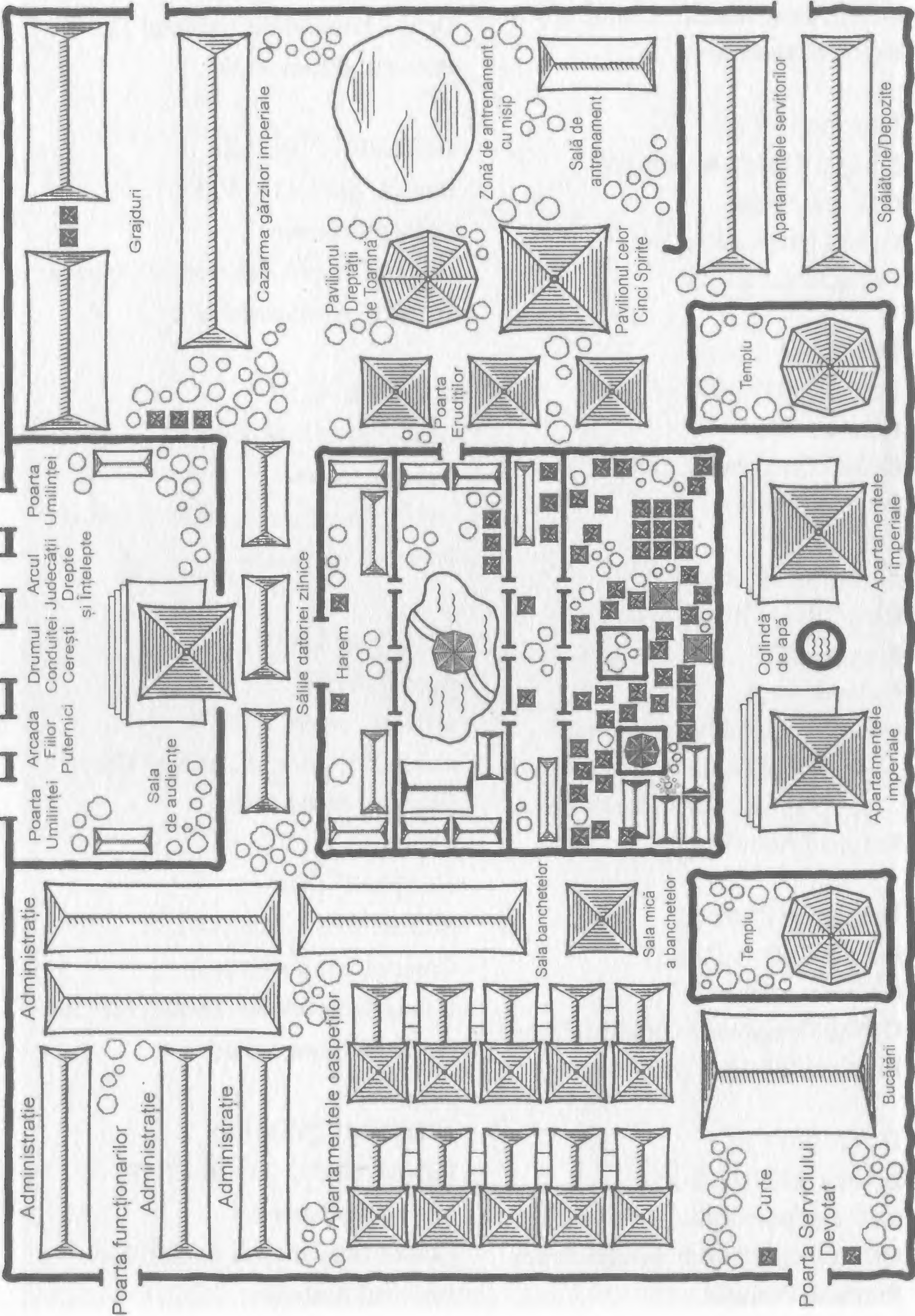
Busolă: NORD-NORD-VEST

Culoare: albastru

Ochiul Dragonului: nobilul Ido

Paznicul Ambiției

HARTA PALATULUI IMPERIAL

Din primele pergamente ale lui Jion Tzu

Nimeni nu știe cum au încheiat primii Ochi ai Dragonului târgul lor plin de primejdii cu cei doisprezece dragoni energetici ai norocului. Cele câteva pergamente și poeme care au supraviețuit peste secole își încep povestea mult după ce omul și fiara-spirit au făcut un pact pentru apărarea ținutului nostru. Totuși, se spune că mai există încă un manuscris negru care vorbește despre începuturile sângeroase și prezice un sfârșit catastrofal străvechii alianțe.

Dragonii sunt ființe elementare, capabile să manipuleze *Hua* – energia naturală care există în toate lucrurile. Fiecare dragon este în armonie cu unul dintre animalele cerești ale unui ciclu de putere de doisprezece ani, care se derulează în același ritm, încă de la începutul timpului: Șobolan, Bivol, Tigru, Iepure, Dragon, Șarpe, Cal, Capră, Maimuță, Cocos, Câine și Porc. Fiecare dragon este și gardianul uneia dintre cele douăsprezece constelații cerești, precum și păstrătorul uneia dintre Virtuțile Supreme.

În prima zi a fiecărui an nou, ciclul se schimbă și începe perioada unuia dintre animalele ciclului, iar dragonul acestuia devine ascendent, puterile lui dublându-se în următoarele

douăsprezece luni. Dragonul ascendent este însoțit de un nou ucenic, pe care îl inițiază în magia dragonului, și, în timp ce acest băiat face cunoștință cu noua lui viață, fostul ucenic accede la rangul de Ochi al Dragonului și la puterea deplină. El își înlocuiește maestrul, fostul Ochi al Dragonului, care se retrage istovit și iremediabil slăbit de cei douăzeci și patru de ani de uniune cu dragonul. Este un târg crud, care îi dă Ochiului Dragonului puteri uriașe – suficiente pentru a modifica direcția musonului și cursurile râurilor sau a opri cutremurele. În schimbul puterii de a controla natura, Ochiul Dragonului renunță treptat la propria *Hua* în favoarea dragonului său.

Numai acei băieți care au capacitatea de a vedea un dragon energetic pot spera să candideze la rangul de Ochi al Dragonului. Este un dar rar să poți vedea dragonul anului în care te-ai născut, dar chiar și mai rar este să fii în stare să-l vezi pe oricare dintre ceilalți dragoni energetici. În fiecare an nou, doisprezece băieți, născuți cu doisprezece ani înainte, stau față în față cu dragonul ascendent, și fiecare se roagă să fie suficient de dăruit cât să-l aleagă creatura magică. Aceasta îl desemnează pe unul dintre ei și, în momentul uniunii – și numai în acest moment –, toți oamenii pot vedea dragonul în deplina lui glorie.

Femeile nu-și găsesc locul în lumea magiei dragonului. Se spune că ele pervertesc această artă și nu au suficientă forță fizică și nici destulă tărie de caracter pentru a se uni cu un dragon energetic. De asemenea, se crede că ochiul femeii, prea obișnuit să se privească pe sine, nu poate vedea adevărul lumii energiei.

Capitolul unu

Am lăsat vârfurile celor două săbii să se înfigă în nisipul arenei. Era o mișcare incorectă, dar durerea care îmi răscolea măruntaiele mă făcu să mă ghemuiesc. Am urmărit cu privirea picioarele goale al maestrului de sabie Ranne, care înainta cu pași rari, redistribuindu-și greutatea pentru a aplica o lovitură puternică. Antrenamentul cu el făcea întotdeauna să mi se strângă stomacul de frică, dar de data asta era altfel. Era o durere care mă anunța că sângeram. Numărasem greșit zilele lunii?

– Ce faci, băiete? întrebă el.

Am ridicat ochii. Ranne stătea în poziție de luptă, cu ambele săbii gata pentru eleganta lovitură încrucișată cu care ar fi putut să-mi taie capul. Ținea mâinile strânse pe plăsele. Știam că dorea să meargă până la capăt și să scape școala de un schilod. Dar nu îndrăzni.

– Deja ești epuizat? A treia figură ți-a ieșit chiar mai prost decât de obicei.

Am clătinat din cap, strângând din dinți ca să fac față altei dureri sfâșietoare.

– Nu am nimic, maestru.

M-am îndreptat cu grijă, ținând în continuare săbiile cu vârful în jos.

Ranne se relaxă și făcu un pas înapoi.

–Nu ești pregătit pentru ceremonia de mâine, spuse el. N-o să fii niciodată pregătit. Nu ești în stare nici măcar să termini seria de mișcări de abordare a adversarului. Se întoarse cu o mișcare circulară, privind mânios către ceilalți candidați care stăteau în genunchi la marginea zonei de antrenament. Dacă vreți vreodată să vă apropiați de oglinzi, seria asta trebuie să fie perfectă. Ați înțeles?

–Da, maestre, strigară unsprezece voci.

–Vă rog. Dacă-mi permiteți, aș încerca din nou, am spus. O altă crampă îmi sfâșie trupul, dar nu m-am mișcat.

–Nu, Eon-jah. Întoarce-te în cerc.

Am observat cum un val de neliniște puneă stăpânire pe ceilalți unsprezece candidați. Ranne adăugase numelui meu particula *jah*, vechea formulă de alungare a ghinionului. M-am înclinat și am încrucișat săbiile ca să-mi salut maestrul, imaginându-mi ce aș fi simțit dacă i-aș fi înfipt amândouă lamele în piept. În spatele lui Ranne, forma uriașă, opacă a Dragonului Tigru se desfășură și se holbă la mine. Se părea că furia mea avea întotdeauna ca efect apariția lui. M-am concentrat asupra Dragonului Iepure, urmărindu-i conturul sclipitor, sperând ca Paznicul Păcii să mă poată ajuta să-mi calmez furia.

În cercul candidaților, Dillon își schimbă poziția și aruncă o privire în arenă. Simțise dragonii? Cu toate că era mai receptiv decât ceilalți, nici măcar el nu putea vedea un dragon energetic fără să mediteze ore în șir. Eu eram singurul candidat care putea vedea toți dragonii când dorea, în afară de Dragonul Oglindă, desigur, care dispăruse cu multă vreme în urmă. Mă concentram din răspuțeri să văd bestiile-spirit, ceea ce mă istovea, dar asta era singurul lucru care făcuse suportabili ultimii doi ani de antrenament. Era și singurul motiv pentru care un infirm ca mine era acceptat să candideze – era ceva rar să vezi un dragon cu totul –, deși, după cum îi plăcea maestrului Ranne să-mi reamintească, succesul nu era garantat.

–Înapoi în cerc. Acum! urlă Ranne.

M-am încordat și am făcut un pas înapoi. Prea repede. Nisipul alunecă sub piciorul infim, care se răsuci spre dreapta. M-am lovit de pământ cu putere. Când trecu șocul surprizei, am simțit durerea sfâșiindu-mi umărul, șoldul, genunchiul. Șoldul meu! Îmi betegisem și mai mult șoldul? M-am pipăit, căutând cu degetele sub piele și mușchi, ca să simt osul diform. Nu, nu mă durea. Era întreg. Și celelalte dureri se potoleau deja.

Dillon se târî în genunchi, stârnind un nor de nisip, cu ochii măriți de îngrijorare. Idiotul. Nu putea decât să agraveze lucrurile.

– Eon, ești...?

– Nu rupeți formația, ne repezi Ranne. Mă lovi. Ridică-te, Eon-jah. Ești o insultă pentru profesia de Ochi al Dragonului. Ridică-te!

M-am ridicat cu greu, sprijinindu-mă în mâini și-n genunchi, gata să mă rostogolesc dacă mă lovea încă o dată. Nici o lovitură. Mi-am adunat săbiile și m-am ridicat, cuprinsă de încă o crampă în timp ce mă îndreptam. Nu mai era mult; trebuia să mă întorc la maestrul meu înainte să se vadă sângele. Încă de când trupul meu ne trădase, cu șase luni în urmă, stăpânul meu păstra sub cheie, în biblioteca lui, departe de ochii indiscreți, o provizie de cârpe moi și de bureți de mare.

Clopoțelul care anunța jumătatea de oră tocmai sunase. Dacă Ranne mă lăsa să plec, m-aș fi putut duce până acasă și să vin înapoi înainte ca dangătul clopoțelului să anunțe ora întreagă.

– Maestre, pot să plec de la antrenament până la următorul semnal de clopot? am întrebat.

Mi-am înclinat cu respect capul, dar am cercetat fața dură și încăpățânată a lui Ranne. Probabil că se născuse într-un an al Bivollui. Sau poate în cel al Caprei.

Ranne ridică din umeri.

– Du săbiile la locul lor, în arsenal, Eon-jah, și nu te deranja să te întorci. Câteva ore de antrenament în plus nu-ți vor mări șansele pentru mâine.

Întoarse spatele, chemându-și favoritul, pe Baret, să-mi ia locul pe nisip. Mă dăduse afară.

Dillon mă studie cu un aer îngrijorat. Eram candidații cei mai slabi. Chiar dacă avea vârsta potrivită – doisprezece ani, la fel ca toți băieții din grup –, era plăpând ca un băiat de opt ani, iar eu șchiopătam. În alte vremuri, nici nu am fi fost luați în considerare pentru Ochiul Dragonului. Nici unul din noi nu se aștepta să fie ales de Dragonul Șobolan la ceremonia de a doua zi. La toate casele de pariuri, lui Dillon i se dădeau șanse de 30:1. Eu aveam 1 000:1. Sortii puteau fi împotriva noastră, dar nici măcar conciliul nu știa cum avea să aleagă dragonul. M-am strâmbat căscând în spatele lui Ranne, în speranța să-i smulg un zâmbet lui Dillon. Își strâmbă ușor buzele, dar expresia îi rămase la fel de serioasă.

O nouă crampă îmi sfâșie măruntaiele. Mi-am ținut respirația, așteptând să treacă, apoi m-am întors și m-am îndreptat cu prudență spre clădirea mică a arsenalului, stârnind nisipul fin cu piciorul bolnav. Dillon avea dreptate să fie îngrijorat. Deși candidații nu se mai luptau pentru onoarea de a se apropia de oglinzi, încă trebuia să ne dovedim puterea și rezistența executând seria ceremonială de figuri cu cele două săbii. Cel puțin Dillon reușea să ducă la bun sfârșit seria de abordare, chiar dacă o executa prost. Eu nu reușisem niciodată să stăpânesc complicatele mișcări ale celei de-a treia figuri a Dragonului Oglindă.

Se spunea că era nevoie de multă rezistență fizică și mentală ca să negociezi cu dragonii energetici și să manipulezi forțele pământului. Chiar se zvonea printre candidați că Ochiul Dragonului își ceda încet-încet, forța vitală, în schimbul abilității de a manevra energiile, și că acest pact îl făcea să îmbătrânească înainte de vreme. Maestrul meu fusese Ochiul Dragonului Tigru în timpul ultimului ciclu și, după socotelile mele, ar fi trebuit să aibă numai puțin peste patruzeci de ani. Totuși, înfățișarea și atitudinea erau ale unui bătrân. Poate era adevărat – un Ochi al Dragonului trebuia să renunțe la propria forță vitală. Sau poate că maestrul meu

era îmbătrânit și de încercările la care îl supuseseră sărăcia și ghinionul. Mizase totul pentru ca să am eu șanse de reușită.

M-am uitat peste umăr. Ranne îl privea pe Baret în timp ce acesta făcea prima figură. Dintre toți acești băieții puternici, cu trupuri care nu îi lăsau baltă, de ce m-ar alege pe mine Dragonul Șobolan? El era Paznicul Ambiției, așa că, poate, nu se lăsa influențat de forța fizică. Întorcându-mă spre nord-nord-vest, m-am concentrat până când l-am văzut pe Dragonul Șobolan lucind pe nisip ca un miraj în deșert. Ca și cum ar fi fost conștient de concentrarea mea, dragonul își arcui gâtul și își flutură coama deasă.

Dacă m-ar alege pe mine, mi-aș păstra statutul timp de douăzeci și patru de ani; la început ca ucenic pentru actualul Ochi al Dragonului, și apoi, când el s-ar retrage, lucrând eu însămi cu energiile. Aș câștiga munți de bani, chiar dându-i maestrului meu douăzeci la sută din venituri. Nimeni n-ar mai îndrăzni să mă scuipe sau să facă semnul de alungare a deochiului, întorcându-și scârbit fața.

Dacă însă nu mă alegea, mă mulțumeam dacă maestrul meu mă păstra să servesc în casa lui. Aș fi fost asemenea lui Chart, băiatul care cară lăturile, cu corpul deformat pe cât de sinistru, pe atât de grotesc. Chart fusese adus pe lume, cu paisprezece ani în urmă, de Rilla, una dintre servitoarele nemăritate, și, cu toate că maestrul era îngrozit de diformitatea copilului, acceptase ca acesta să trăiască în gospodăria lui. Chart nu părăsise niciodată zona repartizată servitorilor, și trăia pe o rogojină, lângă cuptorul din bucătărie. Dacă a doua zi aveam să dau greș, n-aș fi putut spera decât ca maestrul să-mi arate aceeași milă. Înainte de a mă găsi, cu patru ani în urmă, lucram la o salină. Aș prefera să împart rogojina cu Chart, lângă sobă, decât să mă întorc la o asemenea viață de mizerie.

M-am oprit din mers și mi-am concentrat din nou gândurile asupra Dragonului Șobolan, încercând să captez energia uriașei creaturi. I-am simțit puterea dezlănțuindu-se în trupul meu. „Vorbește-mi“, l-am implorat. „Vorbește-mi. Alege-mă mâine. Te implor, alege-mă mâine.“

Nici un răspuns.

O durere surdă în tâmples se transformă într-o adevărată tortură. Efortul de a-l vedea se dovedise prea mare. Dragonul dispăru din ochiul minții, luându-mi energia cu el. Mi-am înfipt sabia în nisip ca să nu cad și am tras aer în piept. Câtă naivitate pe mine! N-o să mă învăț niciodată? Un dragon nu comunică decât cu Ochiul Dragonului și cu ucenicul lui. Am respirat adânc și mi-am smuls sabia din pământ. În cazul ăsta, de ce îi pot vedea pe toți cei unsprezece dragoni? De când îmi aduceam aminte, fusesem în stare să-mi deplasez gândul în lumea energetică și să le văd uriașele siluete translucide. De ce mi s-a dat un asemenea dar într-un trup atât de puțin înzestrat?

Am simțit ușurare când am ieșit de pe nisipul arenei și am pășit pe dalele din curtea armurăriei. Crampele ascuțite din pântec se transformaseră, în cele din urmă, într-o durere difuză. Hian, bătrânul armurier, era așezat pe o ladă, lângă ușa armurăriei, lustruind teaca înnegrită a unui mic pumnal.

–Te-a dat afară din nou? mă întrebă când am trecut pe lângă el.

M-am oprit. Era pentru prima oară când Hian îmi vorbea.

–Da, maestre, am spus, aplecându-mi capul, ca să-i înfrunt ironia.

Înălță pumnalul în fața ochilor și cercetă lama.

–Mi se pare că te descurci bine.

Am ridicat capul și i-am întâlnit privirea. Albul ochilor părea galben pe fața înroșită de focul forjei.

–Cu piciorul ăla nu vei ajunge niciodată să faci corect a treia secvență a Dragonului Oglindă, reluă el. Încearcă deci a doua figură inversată a Dragonului Cal. Există un precedent. Ranne ar fi trebuit să-ți spună.

M-am străduit să-mi compun o expresie indiferentă, dar nu am putut să înăbuș scânteia de speranță care mă făcea să simt un nod în gât. Era adevărat? Dar de ce-mi spunea asta? Poate voia, pur și simplu, să se amuze pe seama unei persoane infirme.

Se ridică, sprijinindu-se de cadrul ușii ca să se îndrepte de spate.

–Nu te învinuiesc dacă nu ai încredere, băiete. Ar trebui totuși să-ți întrebi maestrul. Este unul dintre cei mai buni păstrători ai istoriei. O să-ți spună el dacă am dreptate.

–Da, maestre. Mulțumesc.

Un țipăt ascuțit ne făcu pe amândoi să ne întoarcem spre candidații din arenă. Baret stătea în genunchi în fața lui Ranne.

–Maestrul de sabie Louan era considerat unul dintre cei mai buni instructori pentru ceremonia de abordare. Păcat că s-a retras, spuse Hian indiferent. Ai săbiile de antrenament acasă?

Am dat aprobator din cap.

–Atunci repetă în noaptea asta a doua figură inversată. Înainte de a începe ritualul de purificare. Coborî cele două trepte cu pas iute, apoi se întoarse spre mine. Și spune-i maestrului tău că bătrânul Hian îl salută.

L-am privit cum se îndrepta încet spre drumul care ducea spre fierărie, zgomotul ciocanului lovit de nicovală părând că-i marchează pașii. Dacă avea dreptate și dacă puteam înlocui a treia figură a Dragonului Oglindă cu a doua figură inversată a Dragonului Cal, atunci nu mi-ar fi fost greu să închei seria de abordare.

Am pătruns în sala rece și întunecată a armurăriei și am așteptat să mi se obișnuiască ochii cu întunericul. Nu prea îmi venea să cred că membrii conciliului ar aproba o schimbare în cadrul ceremoniei, în special pentru secvența Dragonului Oglindă. Dragonul Dragon fusese, la urma urmelor, simbolul împăratului, și legendele povesteau că familia imperială descindea din dragoni și că încă îi curgea prin vine sângele acestora.

Și apoi, din nou, Dragonul Oglindă dispăruse pentru mai bine de cinci sute de ani. De fapt, nimeni nu știa de ce sau cum dispăruse. O poveste spunea că, în timpuri străvechi, împăratul îl jignise pe dragon, iar în alta se vorbea despre o luptă pe viață și pe moarte între fiarele-spirit, luptă care dusesese la dispariția Dragonului Oglindă. Maestrul meu

susținea că toate poveștile astea erau inventate la gura sobei și că adevărul și toate scrierile se pierduseră în negura timpului sau fuseseră mistuite de focul care cuprinsese Casa Dragonului Oglindă. Și el ar fi trebuit să știe; așa cum spusese maestrul armurier, era cel mai bun păstrător al istoriei. Dacă ar fi existat o variantă veche a seriei de abordare, el ar fi trebuit s-o găsească.

Dar, mai întâi, trebuia să-i mărturisesc, în ajunul ceremoniei, că nu eram în stare să termin figura Dragonului Oglindă. Mă cuprinse un fior amintindu-mi de cotonogelile și de vânătăile cu care mă alesesem în urma acceselor de nemulțumire. Știam că disperarea îi stârnea mânia – în ultimii zece ani, maestrul meu antrenase șase candidați și toți rataseră –, dar nu aveam nici un chef să-i înfrunt furia. Trebuia să aflu dacă a doua figură inversată a Dragonului Cal era permisă. Era singura mea șansă.

Maestrul meu nu era prost; nu m-ar fi bătut foarte tare înainte de ceremonie. Miza era mult prea mare. Și, dacă pergamentele lui de istorie se potriveau cu spusele lui Hian, aveam cel puțin patru ore înainte de ritualul de purificare ca să mă inițiez în secretele noii figuri. Nu era mult, dar ar fi trebuit să fie de ajuns. Am ridicat săbiile deasupra capului, pentru a începe a doua figură inversată, și am lovit cu sabia din stânga, amortizând mișcarea din cauza faptului că nu prea aveam spațiu.

–Hei, nu mai flutura săbiile așa! mă repezi soldatul care păzea armurăria.

M-am oprit, lăsându-mi săbiile în jos.

–Scuză-mă, soldat, am spus în grabă.

Era un individ slăbănog căruia îi plăcea să țină predici. Am întins mânererele celor două săbii către el, cu lamele în jos. Înainte de a le lua, l-am văzut cum încrucișează degetele în semnul de alungare a ghinionului.

–Le-ai stricat? întrebă, apucând latul uneia din săbii ca să verifice lama.

–Nu, armuriere.

–Sunt arme scumpe, să știi, nu jucării. Trebuie să le tratezi cu respect. Nu să cioplești ușile cu ele. Dacă toată lumea...

–Mulțumesc, am spus, mergând spre ușă de-a-ndăratelea, înainte să apuce să-și termine tirada.

Continuă să vorbească în vreme ce eu am coborât scările.

Cel mai simplu mod de a ieși din școală era prin spate, străbătând arena și apoi pe poarta principală, dar nu aveam chef să merg din nou pe nisip sau să-i atrag atenția lui Ranne. Am luat-o deci pe cărăruia care cobora în pantă, spre poarta de sud a școlii. Șoldul stâng mă durea din cauza efortului pe care îl făcusem la antrenament, iar crampele pe care le simțeam în măruntaie mă lăsau fără răsufare. Când am ajuns la poarta de sud și am trecut prin ea, pe lângă paznicul plictisit, eram lac de sudoare din cauza efortului de a-mi stăpâni plânsul.

Vreo duzină de prăvălii se înșirau pe drumul din spatele școlii, alcătuind marginea exterioară a pieței de alimente. Mirosul de carne de porc friptă și de piele crocantă de rață era copleșitor. M-am strecurat pe lângă peretele școlii, cu spatele lipit de piatra rece, zărind la bucătărie o fată în rochie albastră de servitoare, care își croia drum prin mulțimea din piață, și oprindu-se în dreptul tarabei vânzătorului de carne de porc. Avea vreo șaisprezece ani – adevărata mea vârstă – și purta părul negru pe spate, într-o coadă împletită de „fată nemăritată“. Mi-am pipăit capătul cozii de păr negru, cu lungimea potrivită pentru un candidat. Dacă dragonul mă alegea în ziua următoare, aveam să-mi las părul să crească până în talie, pentru a putea purta coada dublu încolăcită a Ochiului Dragonului.

Cu ochii plecați, fata arătă spre o pulpă zdravănă de pe tarabă. Tânărul ucenic înfășură carnea într-o pânză și o așeză pe butuc. Fata așteptă până ce acesta făcu un pas în spate ca să-i dea restul și luă pachetul. Fără să schimbe un cuvânt, fără să se privească în ochi, fără să se atingă; totul era cât se poate de neutru. Și totuși, am simțit că între ei era ceva.

Deși în sinea mea știam că nu era corect, mi-am mijit ochi și i-am fixat cu privirea, așa cum făcusem cu dragonul. La început, nu se întâmplă nimic. Apoi, am simțit o schimbare

ciudată a ochiului minții, ca și cum m-aș fi apropiat, și, brusc, un val de energie portocalie se ridică între fată și băiat, învârtindu-se în jurul lor, ca un mic muson. O stare de rău puse stăpânire pe măruntaiele și pe mintea mea. Mi-am lăsat privirea în pământ, simțindu-mă ca un intrus, și mi-am închis ochiul minții. Când m-am uitat din nou la ei, fata se întorsese deja să plece. Nu mai era nici urmă de energie în jurul lor. Nici urmă din strălucirea vibrantă care îmi lăsase o imagine arzătoare, întipărită în minte. De ce eram, dintr-odată, în stare să văd o energie umană atât de profundă? Nici maestrul meu, nici oricare dintre instructori nu-mi vorbiseră niciodată despre asta; emoția nu făcea parte din domeniul magiei dragonului. Încă un lucru pe care trebuia să-l ascund de alții. M-am depărtat de perete, dorind să-mi relaxez mușchii după încordarea produsă de puterea și de rușinea pe care o simțeam.

Casa maestrului meu se afla la trei străzi mai jos, chiar în vârful dealului. Durerea din șold, care la început fusese doar un semn de oboseală, se transformase într-un avertisment insistent. Aveam nevoie de o baie fierbinte dacă voiam să beneficiaz de șansa să exersez secvența de abordare. Străduța pe care se afla taraba vânzătorului de carne de porc era o scurtătură bună. Cu condiția să fie goală. Mi-am pus mâna la frunte și am cercetat drumul îngust. Părea sigur; nu se zărea nici un băiat de la docuri care să tragă din pipă pe ascuns sau care să aștepte un infirm pe seama căruia să se distreze fugărindu-l. Făcusem un pas, când o mișcare în mulțime mă făcu să șovăi; lumea se îngrămădi în grabă la marginea drumului și căzu în genunchi, liniștea lăsându-se brusc.

—Faceți loc pentru doamna Jila. Faceți loc pentru doamna Jila.

Vocea era pițigăiată, dar de bărbat. Un palanchin cu sculpturi elaborate cobora strada pe umerii a opt bărbați transpirați, pasagerul fiind ascuns după perdelele de mătase violetă. Douăsprezece gărzi, îmbrăcate în tunici roșii și purtând săbii încovoiate, formau un zid protector în jur — Bărbați

ai Umbrei, soldații eunuci de la curtea imperială. Erau întotdeauna gata să-i pună la pământ pe cei care nu se dădeau la o parte din drum sau care nu se ploconeau destul de repede. M-am lăsat pe piciorul sănătos și l-am tras pe cel bolnav sub mine. Doamna Jila? Trebuia să fie una dintre favoritele împăratului dacă i se permisesese să iasă din Incinta Interioară. M-am aplecat adânc, așa cum se cuvenea s-o faci în fața „nobililor de la curte“.

Alături de mine, un bărbat îndesat, cu pantaloni strâmți și cu o haină de marinar lustruită, stătea în picioare, privind procesiunea care se apropia. Dacă nu se prosterna în curând, avea să atragă atenția gărzilor. Și lor nici că le păsa pe cine loveau.

– Domnule, este o doamnă de la curte, i-am șoptit cu insistență. Trebuie să vă plecați. Uite așa.

Mi-am îndoit trupul în unghiul potrivit.

Omul îmi aruncă o privire.

– Crezi că merită plecăciunile noastre? întrebă el.

M-am încruntat.

– Ce vreți să spuneți? Este o doamnă de la curte, nu contează dacă merită. Dacă nu vă înclinați, o să vă bată.

Marinarul râse.

– Un mod foarte pragmatic de a aborda viața, spuse el. O să țin cont de sfatul tău. Își lăsă umerii în jos, continuând să zâmbească.

La trecerea palanchinului, mi-am ținut respirația, închizând ochii când se stârni praful. În spatele nostru, am auzit latul sabiei lovind carnea: un negustor, prea lent în mișcări, fusese pus la pământ de șeful gărzilor. În capătul străzii, palanchinul dispăru, și mulțimea răsuflă ușurată. În timp ce lumea se ridica scuturându-și hainele, comentariile, la început timide, deveniră din ce în ce mai zgomotoase. Mi-am pironit mâinile în pământ și mi-am întins piciorul, pregătindu-mă să mă ridic. Brusc, am simțit câte o mână puternică sub fiecare subsuoară, trăgându-mă în sus.

– Hopa sus, băiete!

–Nu mă atingeți! am strigat, sărind înapoi, cu brațele încrucișate pe piept.

–E în regulă, spuse el, ridicând mâinile. Am vrut doar să-ți întorc favorul. Datorită ție, am scăpat de o lovitură de sabie pe spate.

Mirosea a ulei de pește, a transpirație stătută și a alge. Fulgerător, îmi veni în minte o imagine din trecut: ridicam un șirag greu de perle negre, și mama dădea din cap zâmbind, strecurându-l în coșul pe care îl purta legat de trupul slab. Apoi, imaginea dispăru. Prea iute ca s-o pot reține, la fel ca toate celelalte amintiri pe care le aveam despre familia mea.

–Îmi pare rău, domnule, m-ați luat prin surprindere, am spus, strângând și mai tare brațele în jurul pieptului. Mulțumesc pentru ajutor.

Înclinându-mă cu politețe, m-am depărtat de el. Încă îmi tremura corpul după ce fusesem atinsă pe neașteptate.

Străduța din față nu mai era goală. Un grup de băieți de la docuri se adunase în capăt; aceștia jucau zaruri stând pe vine. Trebuia să o iau pe drumul ocolitor. Parcă în semn de protest, durerea din șold deveni brusc mai intensă.

Marinarul se opri iar lângă mine.

–N-ai vrea să-mi mai dai o mână de ajutor? întrebă. Ai idee care e drumul spre Poarta Funcționarilor?

Pe fața lui nu se citeau nici uimirea, nici suspiciunea, ci doar o rugămintă politicoasă. M-am uitat din nou la băieții de la docuri, apoi la marinar. Nu era peste măsură de înalt, dar avea pieptul și umerii puternici, iar fața bronzată îi era brăzdată de riduri adânci. M-am uitat să văd dacă era înarmat; la cingătoare îi atârna un cuțit. Ar fi trebuit să fie de ajuns.

–Și eu tot într-acolo mă îndrept, domnule, am spus, făcându-i semn să se ia după mine pe străduță.

Nu ducea chiar în direcția dorită de el, dar, oricum, ajungea mai repede decât pe drumul principal.

–Sunt Tozay, șeful pescarilor de pe Kan Po, spuse el, oprindu-se la capătul străduței.

Își împreună mâinile și înclină capul – așa cum fac oamenii mari când salută un copil.

Din cunoștințele mele de geografie, știam că așezarea Kan Po se afla pe coastă. Era unul dintre porturile cele mai bine așezate din regat, croit ca o pungă de bani și înconjurat de șapte coline care atrăgeau fluxurile norocului. Era și calea de acces spre insule și spre lumea din afară.

– Numele meu e Eon și sunt candidat la Ochiul Dragonului. M-am înclinat din nou.

Își coborî ochii spre mine, uimit.

– Eon? Candidatul șchiop?

– Da, am spus, cu chipul inexpressiv.

– Ei bine, ce surpriză!

Se înclină în fața mea ca și cum ar fi fost „onorat” să mă cunoască.

Mă luase prin surprindere această schimbare de statut, așa că am dat din cap cu stângăcie.

– Am auzit multe despre tine de la cel care ne aduce vești, spuse jupânul Tozay. A trecut prin orașul nostru acum câteva luni. Ne-a spus că în conciliu s-a decis să fii lăsat să te apropii de oglinzi. Fiul meu a fost încântat să audă asta. Este cu un an mai mic decât tine, abia a împlinit unsprezece. În mod normal, ar trebui să pescuiască alături de mine, să învețe meserie, dar și-a pierdut un braț într-un accident, iarna trecută.

Fața stăpânului Tozay se întunecă de durere.

– Cred că îi e greu, am spus.

Mi-am privit piciorul strâmb – măcar era întreg. Nu-mi aminteam prea multe despre accidentul în care îmi fusese zdrobit șoldul stâng, dar îmi aminteam de medicul care agita deasupra mea un fierăstrău ruginit, gândindu-se de unde să taie. În clipa când se pregătea să-mi taie piciorul, maestrul meu l-a oprit și a chemat un vraci să-mi pună oasele la loc. Uneori, încă mai simt mirosul de sânge închegat și de carne putredă de pe dinții ascuți ai fierăstrăului.

Am pornit din nou la drum. Am aruncat iar o privire spre capătul străduței – băieții de la docuri ne pândeau. Alături de mine, jupânul Tozay încremeni când observă banda de pungași.

– Îi este greu. Și familiei la fel, spuse el, mângâind cu degetele mânerul cuțitului. Stai, am o piatră în pantof, spuse el cu voce tare și se opri.

M-am întors și l-am privit aplecându-se și băgând un deget în cizma uzată.

– Ești un tip descurcăreț, nu-i așa? întrebă el, cu voce joasă. Ei bine, dacă ai nevoie de un paznic, ar fi mai bine dacă ai trece în cealaltă parte.

Privirea îi era poruncitoare, dar nu părea supărat. Am dat încet din cap și m-am mutat în stânga lui.

– Sper doar să nu mă abați prea mult de la drumul meu, spuse el în timp ce se ridica, fixându-i pe băieți cu privirea.

– E o scurtătură, am spus.

Îmi aruncă o otheadă.

– Mai mult pentru tine decât pentru mine, nu?

– Pentru amândoi. Dar poate ceva mai mult pentru mine.

Mormăi amuzat și-mi puse mâna pe umăr.

– Stai pe-aproape.

Am trecut pe lângă grup, jupânul Tozay cu pași mai mici, ca să-i potrivească ritmului meu. Băiatul mai voinic, cu pielea închisă la culoare și gâtul puternic ca de taur, specific oamenilor din insule, azvârli ca din întâmplare o piatră în calea noastră. Piatra sări cu viteză și aproape îmi atinse piciorul. Cei trei prieteni începură să râdă. Slabi și ageri, erau băieți de oraș, nerușinați, dar lipsiți de experiență, care aveau întotdeauna nevoie de un șef. Băiatul din insulă luă un bolovan, trecându-și un deget pe suprafața lui.

– Bună seara, băieți, spuse jupânul Tozay.

Insularul scuipe o frunză neagră de tutun care ateriză la picioarele noastre. Mișcarea lui făcu să-i iasă din haină un pandantiv atârnat de o curelușă de piele: o scoică albă, pe care erau incrustate ramuri de bambus închise într-un cerc. Jupânul Tozay îl văzu și el și se opri, apucându-mă cu o mână de braț, ca să îi urmez exemplul. Mă împinse în spatele lui, apoi se întoarse cu fața către băiat. Ceilalți își dădură coate, dornici să vadă spectacolul.

–Ești din sud, nu-i așa? întrebă jupânul Tozay. Din insulele îndepărtate?

Băiatul se îndreptă de spate.

–Sunt din Trang Dein, spuse el, ridicând bărbia.

M-am aplecat spre dreapta, ca să-l văd mai bine. Cu un an în urmă, împăratul poruncise să se organizeze raiduri în Trang Dein cu scopul de a-i pedepsi pe locuitori pentru independența lor plină de îndrăzneală. Prin tavernele orașului se șoptea că toți bărbații luați prizonieri din Trang fuseseră castrați cu sălbăticie, ca animalele, și obligați să slujească pe navele imperiale. Băiatul nu avea decât cincisprezece ani, dar era destul de mare ca să treacă drept bărbat. Era oare unul dintre oamenii din Trang? Purta o tunică uzată și pantaloni de docher. Nu-mi puteam da seama cine era doar dintr-o privire.

Sau puteam? Energia unui sclav castrat ar putea fi diferită de energia unui bărbat normal, nu-i așa? Poate noul meu ochi interior l-ar putea cerceta așa cum s-a întâmplat cu fata de la bucătărie și cu ucenicul. Amintirea clipei când privisem la musonul luminos al uniunii dintre ei mă făcu să mor de rușine, dar m-am concentrat totuși să pătrund în lumea energetică. Am avut din nou aceeași senzație stranie pe care o experimentasem și înainte, și apoi apărură o lumină, atât de strălucitoare, încât ochii mi se umplură de lacrimi. Nu puteam distinge o energie individuală; nu vedeam decât o masă agitată, tulbure, de roșu, galben și albastru. Apoi, ca un nor palpăitor de umbră, o altă prezență. Și durerea din pântec, mai adâncă și mai profundă. De zece ori mai sâcâitoare decât durerea de fiecare lună, de parcă niște cârlige îmi sfâșiau măruntaiele. Numai o putere născută din spirite diavolești era în stare să aducă după ea o asemenea suferință. Ochiul minții mi se tulbură. Durerea se risipi.

Nu mai aveam de gând să mă mai amestec în asemenea energii violente.

Lângă mine, l-am auzit pe jupânul Tozay spunând:

–Pescuiesc în larg, în Kan Po, pe coastă. Am angajat câțiva oameni de-ai voștri ca să-mi conducă bărcile. Bineînțeles, înainte de raiduri. Erau lucrători buni.

Băiatul din insulă dădu din cap neîncrezător.

–Acum, în insule e liniște, spuse Tozay încet. Nu mai sunt atât de mulți soldați în Ryoka. Câțiva dintre cei dați dispăruți s-au întors acasă.

Băiatul lăsă piatra să cadă, căutând cu mâna scoica sculptată, pe care o apucă de parcă ar fi fost un talisman. După ce se uită în spate, la prietenii lui, se întoarse spre jupânul Tozay, plecându-și umerii, ca pentru a lua distanță de tovarășii lui.

–Acum mai angajezi? întrebă el, poticnindu-se.

–Poate am un loc, spuse jupânul Tozay. Dacă vrei muncă cinstită, ne întâlnim mâine la Docul Marlinului Cenușiu. Aștept până la prânz.

Jupânul Tozay se întoarse, ținându-mă aproape de el. În timp ce ieșeam de pe străduță și o luam pe drumul aglomerat al vânzătorilor de dulciuri, i-am aruncat o ultimă privire insularului. Fără să-și bage în seamă prietenii, se uita fix după noi, strângând în mână pandantivul.

–Ce purta la gât? l-am întrebat pe jupânul Tozay pe când treceam drumul. Un talisman?

Știam că pandantivul trebuia să aibă o semnificație mult mai profundă.

Jupânul Tozay pufni.

–Nu, n-aș putea spune că este un talisman.

Mă privi atent.

–Ai mutră de politician, Eon. Pariez că știi mult mai mult decât lași să se vadă. Deci, spune-mi, ce ai observat în legătură cu schimbările din țară?

Niciodată nu existaseră mai mulți cerșetori, mai multe raiduri, mai multe arestări, mai multe cuvinte de ocară la adresa curții imperiale. De asemenea, îl auzisem pe maestrul meu discutând în șoaptă cu cei de același rang: împăratul este bolnav, moștenitorul e un neisprăvit, curtea nu i se mai supune.

–Am observat că e mai sigur să ai față de politician și gura pecetluită, am spus strâmbându-mă.

Jupânul Tozay izbucni în râs.

–Înțelepte vorbe. Se uită în jur, apoi mă împinse în spațiul îngust dintre două prăvălii. Pandantivul băiatului este un totem al celor din insulă, care aduce longevitate și curaj, spuse el, venind mai aproape de urechea mea, pentru a-mi vorbi șoptit. E și un simbol al rezistenței.

–Față de împărat? am întrebat, știind cât de periculoase puteau fi astfel de cuvinte.

–Nu, copile. Față de adevărata putere care conduce Imperiul Dragonilor Celești. Față de preaînaltul nobil Sethon.

Fratele împăratului. Fiul concubinei. După legile din vechime, când se urcase pe tron, împăratul ar fi trebuit să poruncească să-i fie ucis fratele, Sethon, împreună cu toți ceilalți băieți născuți de concubinele tatălui său. Dar împăratul nostru era un om luminat, un om educat. Își lăsase cei opt frați mai mici în viață. Făcuse din ei generalii lui, iar pe Sethon, cel mai mare dintre cei opt, îl numise comandat al armatei. Împăratul nostru era pe cât de erudit, pe atât de încrezător în oameni.

–Dar preaînaltul nobil Sethon comandă armata. Ce pot face oamenii din insule împotriva unei asemenea puteri? am întrebat.

Jupânul Tozay ridică din umeri.

–Nu prea multe. Dar sunt alții, mult mai puternici, care rămân credincioși împăratului și fiului său.

Când lângă ușa prăvăliei de alături se opri o femeie, ca să cumpere niște prăjituri cu drojdie, bărbatul tăcu.

–Haide, nu e o discuție pentru astfel de locuri atât de aglomerate, îmi șopti el. Și, ca să spunem drept, pentru nici un altfel de loc. Își îndreptă spatele. Am chef de o prăjitură. Tu?

Voiam să-l întreb cine i se opunea preaînaltului nobil Sethon, dar subiectul era, evident, încheiat. Și nu mai mâncasem o prăjitură de multă vreme – nu existau bani pentru un asemenea lux în gospodăria maestrului meu.

–N-ar trebui să întârzii..., am spus.

–Haide, n-o să dureze mult. Le mâncăm pe drum. Ce-mi recomanzi?

Am dat din cap aprobator. O prăjitură n-ar trebui să ne ia mult timp. Am ochit un spațiu liber în mulțimea care abia se mișca și l-am condus pe jupânul Tozay printre oameni, spre colțul unde era Piața Norului Alb. Era mai aglomerat ca de obicei, căci soarele după-amiezii îi îndemna pe gură-cască să caute umbra pânzelor albe de mătase, întinse între stâlpii sculptați. Am trecut pe lângă prăvălia lui Ari Străinul, care servea câțiva negustori la taraba lui cu cafea, iar parfumul greu al ciudatei băuturi întunecate se ridica în aer. Ari îmi dăduse odată o cană din cafeaua lui și îmi plăcuse gustul amar și ușoara amețeală pe care mi-o provocase. L-am apucat pe jupânul Tozay de braț și i-am arătat patiseria din stânga noastră, la tejgheaua căreia se îngrămădeau clienții.

–Unii spun că prăjiturile cu fasole roșie făcute aici sunt bune, am spus, ridicându-mă în vârful picioarelor ca să văd tăvile cu prăjituri frumos aranjate.

Mirosul ca de nucă al pastei de fasole amestecate cu aluat dulce se răspândea în valuri. O foame dureroasă se adăugă suferinței sfâșietoare din măruntaie. Jupânul Tozay dădu din cap și, înclinându-se politicos, reuși să se bage în fața unei femei care nu se hotăra ce să aleagă. În timp ce îi priveam spatele lat și gâtul ars de soare, în minte îmi apăru fulgerător un nou fragment de amintire: eram purtată pe spatele lat al unui bărbat, și îi simțeam pe obraz căldura sărată a pielii arse de soare. Dar, încă o dată, n-am putut reține imaginea. Îmi aminteam de tatăl meu? Nu mai aveam nici o idee cum arăta. O clipă mai târziu, jupânul Tozay se întoarse, având în fiecare mână o prăjitură, învelită în hârtie roșie.

–Poftim, spuse el. Fii atent. Vânzătorul zice că sunt abia scoase din cuptor.

–Mulțumesc, domnule. Căldura prăjiturii îmi arse palma prin învelișul subțire. Am scos hârtia, învelind de mai multe ori prăjitura. Ar fi fost mai bine să aștept să se răcească, dar mirosul era mult prea îmbietor; am mușcat, lingând crema aburindă.

–Gustos, spuse jupânul Tozay, ștergându-se la gură cu mâna.

Am încuviințat din cap, neputând să scot o vorbă, căci dulceața umpluturii groase îmi ardea gura.

O luă înainte, mâncându-și prăjitura.

– Țsta e drumul spre poartă?

Am înghițit și am tras în piept o gură de aer rece.

– Da, urmăriți pânzele albe, până la capăt, am spus, arătând spre bolta de mătase, și apoi luați-o la dreapta. Mergeți drept înainte și ajungeți la Poarta Funcționarilor.

Jupânul Tozay zâmbi.

– Bravo, băiete. Acum, dacă faci vreodată o călătorie pe coasta Kan Po, trebuie să mă cauți. Te asigur că vei fi întotdeauna bine primit. Ezită, apoi își puse mâna pe umărul meu.

– Dacă e ceva de capul dragonului ăluia, mâine o să te aleagă, spuse el, bătându-mă amabil pe umăr.

Am zâmbit.

– Mulțumesc, domnule. Și călătorie plăcută!

Dădu din cap și ridică prăjitura în semn de salut, apoi se alătură șirului de oameni care înaintau în mijlocul drumului. Și, în timp ce silueta solidă i se profila în mulțime, printre formele și culorile acesteia, am simțit că, prin intermediul lui, îmi vorbiseră mama și tata. Două fragmente de amintire care se șterseseră deja, lăsând doar urma unui zâmbet care semăna cu zâmbetul meu și mirosul pielii încălzite de soare.

Capitolul doi

Când, în sfârșit, am deschis zăvorul porții care ducea spre bucătăria maestrului, bătu clopotul care marca o oră întreagă. Irsa, una dintre servitoarele sclave, stătea în ușa de la intrare cu trimisul morarului. Am privit-o cum râdea, cu mâinile în șolduri, ca să-și scoată în evidență formele generoase, în timp ce tânărul ridica pe umăr un sac mare. Apoi, mă zări și se ascunse iute dincolo de pragul ușii. Încetând să mai chicotească, se apucă să bârfească în șoaptă. Omul de la moară se întoarse ca să mă privească, ținând degetele încrucișate, într-un semn de alungare a răului. Mi-am întors privirea și m-am prefăcut că trântesc poarta. Era mai bine să aștept până se ducea după Irsa în magazie.

Când curtea se goli, am pornit încet pe drumul care ducea spre bucătărie. Lon, grădinarul, stătea în genunchi, reparând gardul de bambus care împrejmuia Grădina Soarelui.

L-am salutat înclinând capul când am trecut pe lângă el, și își flutură mâna plină de noroi. În general, Lon era foarte rezervat, dar întotdeauna mă saluta cu amabilitate și chiar avea un zâmbet pentru Chart, băiatul care căra lăturile. Totuși, puțini erau servitorii maestrului care se arătau la fel de buni la suflet ca grădinarul. Mica noastră gospodărie era divizată: cei care credeau că un infirm putea fi Ochiul Dragonului și cei care nu credeau. Toți cei care îl slujeau pe maestrul meu știau

ca averea lui era aproape pe terminate; n-ar mai fi existat bani pentru instrucția unui alt candidat. Dacă a doua zi nu obțineam premiul pentru ucenicie și cei douăzeci la sută care reveneau maestrului, acesta ar fi rămas sărac.

Ușa bucătăriei era deschisă, și am pășit peste pragul înalt care împiedica duhurile rele să intre în casă. Imediat, căldura ce venea dinspre soba mare de gătit îmi învălui pielea, și am simțit mirosul pătrunzător al sosului acrișor de prune și al peștelui sărat: masa de seară a maestrului meu. Kuno, bucătarul, își ridică privirea de la rădăcina albă pe care tocmai o tocuse.

– Tu ești?

Își concentrează din nou atenția asupra legumei.

– Stăpânul a comandat deja terci, spuse el, aplecându-și capul ras spre micul vas care atârna deasupra focului iute. Să nu mă blestemi când ai să guști din el. A fost făcut după indicațiile lui.

Masa mea de seară. Ritualul de purificare cerea să mănânc numai un castron de terci de mei, înainte de a mă ruga toată noaptea strămoșilor pentru îndrumare și ajutor. Cu câteva luni în urmă, îl întrebasesm pe maestru cât de mult contează faptul că nu-mi cunosc strămoșii. Un moment, mă privise fix, apoi se întorsese înainte de a spune:

– Contează foarte mult.

Maestrul meu era foarte atent; spunea că trebuia să respectăm cu sfințenie tradiția Ochiului Dragonului, ca să evităm să atragem atenția conciliului. Eu nu puteam decât să sper că vechile pergamente menționau precedentul invocat de bătrânul Hian pentru a doua figură inversată a Dragonului Cal. Și că maestrul meu le găsea la timp.

Din spatele mesei mari din lemn, care era așezată în mijlocul camerei, se auzi un zgomot ca un răcâit – Chart mă chema de pe rogojina lui din spatele sobei.

– Te-a așteptat, spuse Kuno. Mi s-a încurcat în picioare toată ziua. Tăie rădăcina până la capăt, cu un cuțit mare. Spune-i că nu sunt chior, știu că a umblat la brânză.

Cu toate că munceau în aceeași bucătărie de unsprezece ani, Kuno refuza în continuare să-i vorbească lui Chart sau chiar să-l privească. I-ar fi adus ghinion.

Am ocolit masa și m-am folosit de marginea ei tocită ca să-mi țin echilibrul când m-am așezat pe podeaua de piatră, lângă Chart. Mă bătu ușurel pe genunchi cu un deget ca o gheară, gura mare lățindu-i-se încet într-un zâmbet.

– Chiar ai luat din brânză? l-am întrebat eu încet, mutându-mi greutatea de pe șoldul stâng, care mă durea.

Încuviință din cap cu putere și deschise mâna ca să-mi arate o bucată de coajă murdară de brânză. Mușchii gâtului i se contorsionară în efortul de a vorbi. l-am ascultat atentă cuvintele care se articula din sunete chinuite, prelungite.

– Pentru... pentru... șobolan.

Împinse coaja în mână.

– Mulțumesc, am spus, strecurând bucata de brânză în buzunar.

Chart îmi dădea întotdeauna resturile de mâncare pe care le găsea. Sau le fura. Era convins că, dacă îl hrăneam pe marele șobolan cenușiu care trăia în spatele magaziei unde dormeam, Dragonul Șobolan avea să-mi răsplătească bunătatea alegându-mă ca ucenic. Nu aveam convingerea că un dragon energetic ar fi băgat de seamă un astfel de lucru, dar continuam să-i dau șobolanului resturile.

Chart scoase de sub el o felie groasă de pâine, plină de praf. Pâinea maestrului. M-am uitat la Kuno; era încă ocupat cu tocatul. M-am tras în dreapta, ca să-l ascund pe Chart, dar și bucata de pâine.

– De ce ai făcut asta? Kuno o să te biciuiască, i-am șoptit.

– Pentru tine... la noapte numai terci... mâine o să-ți fie foame.

Îmi lăsă pâinea în poală.

Am dat din cap în semn de mulțumire și mi-am îndesat pâinea în buzunar, alături de brânză.

– Cred că asta este și ideea, am spus. Ne înfometează.

Chart își schimonosi gura într-o strâmbătură nedumerită.

Am ridicat din umeri.

–Trebuie să ne dovedim rezistența și să ducem la bun sfârșit ceremonia, în ciuda foamei și a oboselii.

Chart se răsuci pe rogojină.

–Pros... tie, rosti. Respiră adânc și-și sprijini capul de lada cu lemne de foc, fixându-și privirea asupra mea. Măine-dimineață vii... să-ți ieși rămas-bun? Mă apucă de încheietură. Vino, să spui... la revedere... înainte de ceremonie? Promiți?

Chart știa că, dacă dragonul mă alegea, nu aveam să mă mai întorc. După ceremonie, noul ucenic era condus direct în Sala Dragonului. Un nou cămin. O nouă viață. Un val brusc de căldură și de transpirație îmi acoperi scalpul; în doar o zi aș putea fi un ucenic al Ochiului Dragonului.

–Promiți? întrebă Chart.

Am dat aprobator din cap, incapabilă să vorbesc din cauza nodului din gât provocat de panică.

Îmi dădu drumul la încheietură, rămânând cu mâna suspendată în aer.

–Mai spune-mi... încă o dată... cum arată Casa Dragonului Șobolan...

Nu o văzusem decât o singură dată. Cu câteva luni în urmă, în timpul antrenamentului, Ranne ne pusese să mășăluim în jurul Cercului Dragonului, șirul de săli care înconjoară incinta exterioară a Palatului Imperial. Fiecare casă fusese construită în punctul care, pe busolă, corespundea dragonului pe care îl onora și servea drept locuință și loc de muncă pentru Ochiul Dragonului și ucenicul lui. Sala Dragonului Șobolan se afla în nord-nord-vestul cercului și, cu toate că nu era cea mai mare și mai spațioasă, era cel puțin de trei ori mai mare decât casa maestrului meu. Nu ni s-a dat voie să intrăm în nici una dintre săli, dar Ranne ne-a lăsat să ne odihnim cinci minute în grădina care se întindea pe locul Casei Dragonului Oglindă. Cu cinci sute de ani în urmă, aceasta arsese; rămăsese numai temelia de piatră a clădirii, acum acoperită de iarbă. Eu și Dillon ne plimbaserăm în jurul ei și fuseserăm uimiți de numărul camerelor.

Lângă mine, Chart închise ochii, pregătindu-se să-mi asculte povestea.

–Două statui din piatră cenușie ale Dragonului Șobolan străjuiesc poarta, am spus, închizând ochii ca să-mi amintesc de scurta mea vizită. Sunt mai înalte decât mine și de două ori mai late. Dragonul din dreapta ține în gheare busola Ochiului Dragonului, celălalt ține trei pergamente sfinte. Când treci pe lângă statui, ochii de piatră te urmăresc. De cealaltă parte a porții, se întinde o curte pavată cu dale negre atent potrivite, care duc spre...

–Nu știu de ce te mai ostenești, am auzit-o pe Irsa.

Mi-am deschis ochii. Stătea în ușă, aranjându-și fusta grăbită.

–Ciudatul nu pricepe un cuvânt.

Își netezi părul.

Am schimbat o privire cu Chart. Fără îndoială că omul trimis de morar plecase fericit acasă.

–Stri-ca-tă, spuse Chart răspicat.

Irsa se strâmbă, imitându-l pe Chart, se bâlbâi în batjocură, fără să fi înțeles ce cuvânt pronunțase acesta. Chart își dădu ochii peste cap și se tăvăli pe jos de răs. Am zâmbit, văzând că Irsa bătea în retragere.

–Ciudatule, spuse, făcând semnul de alungare a ghinio-nului. Se întoarce spre mine. Stăpânul a spus să te duci la el de îndată ce te întorci, zise ea. Apoi adăugă prefăcută: Deși nu te aștepta până la sfârșitul antrenamentului.

–Acum unde e? am întrebat.

–În Grădina Lunii. Pe terasă. Zâmbi vicleană. Irsa știa că stăpânul îmi interzisese să mă duc în Grădina Lunii. A spus de îndată ce te întorci.

Am apucat marginea mesei cu mâinile și m-am ridicat. Ar trebui să ascult de interdicția maestrului de a intra în Grădina Lunii sau porunca de a mă duce la el imediat? N-ar fi încântat că am ajuns acasă așa devreme. Ca să nu mai vorbim despre alte vești pe care le aveam pentru el.

–Irsa, vezi-ți de treabă, spuse Kuno. Nu-ți mai pierde timpul, sau ai să-mi simți palma pe spinare.

Irsa îmi aruncă o ultimă privire satisfăcută, apoi o luă la fugă prin coridorul întunecat care lega bucătăria de locuință.

Într-unul dintre textele vechi despre Ochiul Dragonului găseai un proverb: cine aleargă după doi iepuri nu prinde nici unul. Maestrul meu ar fi considerat o greșeală atât dacă m-aș fi dus în grădină, cât și dacă aș fi așteptat. Cel puțin aș vedea grădina care îl făcuse atât de celebru.

–Pe mâine! i-am spus lui Chart.

El îmi răspunse cu un zâmbet.

Am trecut peste prag și am ajuns în curtea din spate. În stânga, era gardul cenușiu al Grădinii Lunii, a cărui poartă scundă din metal avea gravat un tigru care sărea. M-am îndreptat spre ea, dar gândul la furia stăpânului îmi încetinea pașii. Există multe feluri de a spune adevărul – trebuia doar să găsesc unul care să-i fie pe plac. Dincolo de poartă se vedea o cărare cu pietriș negru, care ducea către un perete impresionant de ardezie. În fața lui, o cascadă se revărsa peste niște pietre așezate într-o dezordine studiată, umplând apoi un bazin din marmură albă.

Maestrul meu concepuse grădina astfel încât să simbolizeze energia feminină, și se spunea că, în nopțile cu lună plină, era atât de frumoasă, încât îl putea secătui pe bărbat de vlagă. Auzind asta, m-am întrebat ce s-ar fi întâmplat cu un bărbat secătuit de vlagă – ar fi devenit femeie sau altceva? Ar fi semănat cu Bărbații Umbrei de la curte? Sau cu mine?

Poarta nu avea zăvor. După ce am urmărit cu degetele conturul plin de forță al tigrului gravat în metal, ca să-mi aducă noroc, sau poate protecție, am împins-o până când se deschise.

Cărăruia neagră era acoperită cu pietricele și părea că se mișca în fața mea ca o apă unduitoare. În timp ce pășeam pe ea, am priceput de ce: pietrele fuseseră alese în așa fel încât să treacă de la mat la strălucitor, căpătând astfel lumina soarelui. De o parte și de alta, o porțiune întinsă de nisip fusese greblată cu motive în spirală. Am împins poarta la loc în urma mea și am luat-o pe cărare spre peretele cu cascada, pașii mei inegali auzindu-se precum niște monede ce zăngănesc într-o pungă.

Aleea făcea înconjurul peretelui în două direcții. M-am oprit o clipă, ciulind urechile. Susurul apei care clipocea în bazin semăna cu susurul liniștit al unei ape curgătoare mai mari. Nici un alt zgomot care să indice vreun semn de mișcare. Dar, mai adânc, în mintea mea, am simțit bubuitul slab al unei puteri atent stăpânite. Am urmat cărarea din stânga și am înconjurat zidul ca să intru în grădină.

Peisajul era aspru: grupuri de pietre pe nisipul nivelat, cărări unduitoare cu pietre albe și negre și o rețea complicată de cascade, pârauri și ochiuri de apă care canalizau energia pulsândă spre platforma de observație din lemn. Maestrul stătea în genunchi în mijlocul terasei, la fel de sobru ca peisajul care îl înconjura. Am făcut o plecăciune, pândindu-i reacția. Nu se mișcă. Nu se citea nici un semn de furie în liniile clare ale trupului său. O umbră de deasupra mă făcu să tresar. Am privit în sus, dar nu era nimic. Nici o pasăre. Nici un nor. Crampele și durerea din șold mi se potoliseră.

Trupul maestrului se încordă.

–Ce cauți aici?

–Mi s-a spus că doriți să mă vedeți, maestre, am rostit, ghemuindu-mă și mai tare.

Nici o durere în continuare.

–De ce te-ai întors așa devreme?

–Maestrul Ranne a spus că nu trebuie să mă mai antrenez, am răspuns prudentă.

–N-ar fi trebuit să fii aici. Mai ales acum. Energiile sunt prea puternice. Se ridică dintr-o singură mișcare studiată, iar broderiile de argint de pe tunica uzată străluciră în soare. Vino, trebuie să plecăm.

Întinse mâna. Am alergat spre el. În timp ce se sprijinea de mine ca să coboare de pe terasă, m-am încordat.

Se opri, ținându-mă în continuare de mână.

–Le simți? Întrebă.

Am privit în sus, spre fața slabă cu oase proeminente, care păreau chiar mai ascuțite din cauza craniului ras.

–Le simți? Energiile?

Enervarea îl făcu să vorbească pe un ton mai aspru.

Am înclinat capul.

– Simt valul de energie al apei care curge spre platformă, am spus.

Pocni din degete.

– Și un novice simte asta. Nimic altceva?

– Nu, maestre.

Nu era adevărat, dar cum aș fi putut explica oare căldura emisă de o umbră imaginară? Sau blânda ușurare adusă de absența durerii.

Mormăi.

– Atunci poate că am reușit.

Se întoarce și o luă repede spre casă. L-am urmat la doi pași în urmă, având grijă să nu alunec pe pietrișul lucios. Cel puțin de data asta, puteam pași fără să sufăr. Am trecut pe lângă un altar simplu dedicat lunii – o piatră șlefuită, concavă, sprijinită pe două pietre mai mici –, înconjurată de un amfiteatru nu foarte adânc, tăiat în marmură. În față, cărarea se lărgea și ajungea la o altă platformă, de unde nu numai că se putea admira priveliștea, dar puteai și să intri în casă. Două uși sculptate erau deschise, lăsând să se vadă o cameră plină până în tavan de cutii cu suluri de pergament și mobilită cu un scrin și cu un birou din lemn închis la culoare. Biblioteca maestrului meu – un alt loc interzis mie. Până acum. M-am oprit privind cu atenție rafturile cu pergamente. Stăpânul mă învățase literele, și citisem toți clasicii și textele despre Ochiul Dragonului, dar tânjeam să parcurg și altfel de lucrări.

– Nu sta acolo cu gura căscată, îmi spuse stăpânul, întinzând mâna.

L-am ajutat să urce pe platformă, în timp ce Rilla, mama lui Chart și slujnica personală a maestrului, ieși din bibliotecă și îngenunche în pragul ușii. Pentru prima oară, am observat firele de păr cărunt strânse în codița îngrijită de „fată nemăritată“. Erau menite s-o facă să se rușineze, dar ea le purta cu demnitate. Maestrul întinse piciorul, și ea îi scoase un papuc de mătase, apoi pe celălalt, punându-i pe amândoi pe o mică rogojină împletită.

– Să nu fim deranjați, porunci maestrul.

Îmi întinse din nou mâna, și l-am ajutat să treacă peste prag.

Rilla își înălță privirea spre mine, uimită. Am ridicat din umeri, apoi, în grabă, mi-am scos sandalele împletite din paie, prinzându-mă de ușa ca să-mi mențin echilibrul. În jurul curelelor, picioarele îmi erau negre de murdărie. Mi-am umezit degetele și mi-am frecat picioarele, dar nu am reușit decât să întind jegul.

– Stai liniștit, spuse Rilla blând.

Scoase o cârpă din buzunar și-mi șterse glezna stângă.

– Nu trebuie să faci asta, am spus, încercând să-mi feresc piciorul.

Nimeni nu-mi mai atinsese piciorul bolnav în ultimii trei ani, de când îmi fuseseră scoase atelele.

Însă Rilla nu-mi dădu drumul.

– Un Ochi al Dragonului are slujitori, spuse ea. Ai face bine să te obișnuiești. Îmi curăță și celălalt picior. Acum dă-mi sandalele și intră!

Cu patru ani în urmă, când venisem în casa stăpânului – pe jumătate moartă de foame, dornică să devin băiat în schimbul mâncării și al căldurii –, Rilla fusese singura care îmi acordase atenție. La început, crezusem că se purta cu grijă pentru că eram infirmă, la fel ca fiul ei, dar, mai târziu, mi-am dat seama că dorea cu disperare ca maestrul să aibă un candidat cu șanse de succes.

– Nimeni altcineva nu ne va vrea în casa lui, îmi spusese într-o zi, mângâind părul plin de praf lui Chart. Am văzut o grămadă de băieți trecând pe aici, Eon, dar nici unul atât de promițător ca tine. Tu ești altfel.

În acel moment, am crezut că descoperise secretul, dar n-o făcuse. Și, chiar dacă ar fi știut adevărul, n-ar fi spus niciodată nimic. Rilla era mult prea legată de maestrul meu, faptul că îl tolera pe Chart fiind de o sută de ori mai convingător decât orice.

I-am dat sandalele, mulțumindu-i cu un zâmbet. Mă împinse în bibliotecă.

– Închide ușa, Eon, îmi ceru stăpânul.

Stătea picioare, în fața scrinului, și căuta o cheie în legătura pe care o purta atârnată la gât cu un șnur de mătase roșie.

Am închis ușa și am așteptat următoarele instrucțiuni. Ridică ochii și-mi făcu semn spre scaunul din fața biroului.

– Stai jos, spuse, desprinzând cheia.

Să mă așez? Pe un scaun? L-am privit cum băga cheia în broască. Auzisem bine? Am pășit pe covorul gros, moale și mi-am pus mâna, cu prudență, pe spătarul scaunului, așteptând mustrarea. Nimic. I-am aruncat o privire stăpânului. Ținea în mâini o pungă de piele și un vas mic, negru, de ceramică.

– Am spus să stai jos, repetă el, închizând ușa scrinului.

M-am așezat pe marginea scaunului de piele, cu mâinile strânse pe mânerul sculptat. Îmi imaginasem că scaunul ar fi trebuit să fie confortabil, dar ăsta era tare pentru oasele mele, astfel că durerea de șold reveni. Mi-am schimbat poziția, încercând să recapăt senzația de bine care mă copleșise în grădină, dar aceasta se spulberase. M-am uitat la ușile duble, închise, imaginându-mi peisajul dezolant de afară. Grădina îmi potolise durerea? Energiile lunare erau în armonie cu eul meu interior? Mă trecu un fior. Maestrul avea dreptate; nu-mi puteam permite să mă întorc. Mai ales acum, când se apropia ceremonia.

Pe biroul din fața mea erau două plăcuțe mortuare, date cu lac negru. Am încercat să citesc numele săpate în lemn, dar nu puteam descifra caracterele care erau întoarse pe dos. Când stăpânul se așeză pe scaunul din fața mea, mi-am luat repede ochii de la ele. Puse punguța de piele și vasul lângă cele două plăci comemorative.

– Deci mâine, spuse el.

Am încuviințat din cap, cu ochii ațintiți spre birou.

– Ești pregătit.

Era o afirmație, nu o întrebare, dar am dat din nou aprobator din cap. Îmi veni în minte, ca o străfulgerare, imaginea armurierului Hian. Venise momentul să-mi întreb stăpânul despre a doua figură inversată a Dragonului Cal.

– Astăzi am fost la o vindecătoare, îmi spuse stăpânul încet.

Mă luase prin surprindere. Am ridicat ochii și i-am întâlnit privirea. O astfel de vindecătoare avea de a face cu ierburi și cu poțiuni și, se spunea, cu spiritele copiilor nenăscuți.

–Mi-a dat asta. Împinse punga spre mine. Dacă bei infuzia asta în fiecare dimineață, energia lunară se va opri. Dar nu poate fi luată decât trei luni. După asta, devine otravă pentru organism.

M-am făcut mică în scaun.

–În timpul ceremoniilor, continuă el, ciclul tău lunar trebuie oprit. Și, dacă mâine reușești, ar trebui...

–Mai e puțin și încep să sângerez, am șoptit.

–Ce?

–Am toate semnele. Mi-am coborât privirea. Înainte de vreme. Nu știu de ce.

M-am uitat la mâinile maestrului încleștate de marginea mesei. Furia părea că îngreuna aerul dintre noi.

–A început?

–Nu, dar am...

Își ridică mâinile.

–Taci!

I-am privit degetele lungi bătând darabana în lemn.

–Dacă încă nu a început, nu e totul pierdut. Mi-a spus că infuzia trebuie băută înainte să înceapă următorul ciclu. Ridică punga. Trebuie să bei o cană chiar acum.

Se lăsă pe spate în scaun și trase de sfoara unui clopoțel care atârna în dosul biroului. Aproape imediat, ușa din spate se deschise. Rilla păși înăuntru și făcu o plecăciune.

–Ceaiul! porunci el.

Rilla se înclină din nou și ieși, închizând ușa.

–Îmi pare rău, maestre, am spus.

–Ar fi fost un adevărat ghinion dacă toanele corpului tău ar fi făcut praf patru ani de pregătire. Își împreună vârfurile degetelor. Nu știu de ce ai darul de a-i vedea pe dragoni, Eon. Probabil asta e voința zeilor. Cum altfel aș putea explica dorința mea bruscă de a pune la încercare o fată în căutarea unui candidat? Este împotriva firii.

Clătină din cap neîncrezătoare.

Știam că avea dreptate; femeile n-aveau nici o putere. Sau, dacă aveau, se datora formelor trupului lor. Nu spiritului. Și, mai mult ca sigur, nu minții.

–Și totuși, puterea ta e mai mare decât a tuturor Ochilor Dragonului la un loc, continuă el. Iar mâine Dragonul Șobolan va fi atras de puterea asta.

Mi-am ferit privirea, încercând să-mi ascund îndoiala care mă cuprinsese brusc. Dacă maestrul se înșela?

Se aplecă spre mine.

–Atunci când te vor alege, va trebui făcută o înțelegere. N-aș ști să-ți dau un sfat, pentru că fiecare dragon încheie un altfel de pact cu nou lui ucenic. Oricum, pot să-ți spun că dragonul va căuta în tine energia de care are nevoie, și, când și-o va lua, se va săvârși și uniunea.

–Ce fel de energie, maestre?

–Așa cum am spus, fiecare caz e diferit. Totuși, va avea legătură cu unul dintre cele șapte puncte ale puterii din corp.

Maestrul îmi arătase cele șapte puncte ale puterii: șapte nuclee de energie invizibilă, înșirându-se în linie, de la baza șirei spinării până în creștet. Ele reglau fluxul Hua, forța vitală, prin corpul fizic și cel emoțional. Se părea că zvonurile care circulau în jurul școlii candidaților erau adevărate – un Ochi al Dragonului trebuia să renunțe la o parte din forța lui vitală. Nu era de mirare că îmbătrâneau atât de repede.

–Când am fost ales de Dragonul Tigru, continuă stăpânul, târgul acesta m-a costat energia la care nici un om nu renunță de bunăvoie. Privirea lui o întâlni pe a mea, apoi își întoarse ochii de la mine. Așa că fii pregătit, n-o să fie ușor. Nu vei putea obține puterea dragonului fără să dai în schimb ceva de preț.

Am aprobat din cap, cu toate că nu înțelegeam mare lucru.

–Și, după ce ai făcut înțelegerea și devii ucenicul Ochiului Dragonului Șobolan, va trebui să fim de două ori mai prudenți. Dacă faci cel mai mic pas greșit, Eon, vom muri amândoi.

Ochii îi străluceau de spaimă și de speranță. Și știam că vedea același lucru în ochii mei. Ușa din spate se deschise din nou. Maestrul reveni la locul lui, și Rilla intră, ducând o tavă neagră de lac, pe care se aflau ustensilele pentru ceai. Puse tava pe birou.

–E suficient un bol. Pentru Eon, spuse maestrul.

Rilla se înclină, întinse o rogojină aurie și o așeză în fața mea. Motivele de pe ea reproduceau busola Ochiului Dragonului, pictată în cele mai mici detalii cu cele douăzeci și patru de cercuri ale manipulării energiei. Candidat fiind, fusesem inițiat în primul și al doilea cerc al busolei – punctele cardinale și animalele simbolice ale dragonului –, dar numai ucenicii studiază cum se folosesc celelalte cercuri. M-am apropiat și am atins șobolanul pictat aproape de vârful celui de-al doilea cerc, transmițându-i din nou Dragonului Șobolan rugămintea tăcută: „Alege-mă“. Apoi, ca să-mi termin rugămintea personală, am mângâiat cu degetele cele douăsprezece animale pictate, în sensul succesiunii lor. Șobolan, Bivol, Tigru, Iepure, Dragon...

„Șobolanul se transformă, Dragonul învață, Imperiul se prăbușește...”

Cuvintele aspre îmi răsunau în minte, răscolindu-mi măruntaiele. M-am speriat și mi-am tras mâna înapoi în clipa în care Rilla puneă bolul roșu în mijlocul rogojinii. Îngrijorată, se uită la mine.

–Ce faci, Eon? izbucni maestrul.

–Nimic, maestre.

Am plecat capul cerând iertare, apăsându-mi în același timp pântecul cu mâna. Probabil citisem versul într-unul dintre textele Ochilor Dragonului. Erau pline de proverbe ciudate și de poeme amenințătoare.

–Ei, liniștește-te!

–Da, maestre.

Am tras adânc aer în piept. Nu mai rămânea decât ecoul unei dureri fulgerătoare. Nu mai avusesem niciodată dureri atât de îngrozitoare. Poate ceaiul vindecătoarei avea să le calmeze. Rilla ridică de pe tavă un mic vas cu cărbuni încinși și îl așeză pe birou, punând pe el un vas cu apă caldă.

–Prepar eu ceaiul, spuse maestrul.

Un fior de neliniște îmi străbătu tot corpul. Rilla dădu din cap și puse în fața lui un bol mare pentru amestecat și un pământ mic de bambus. El făcu un gest spre ușă.

–Poți pleca.

Ea făcu o plecăciune și ieși din cameră cu spatele.

Maestrul așteaptă până se închise ușa, apoi apucă punguța și o dezlegă grăbit.

–Trebuie să pui numai un strop. Lăsa puțin praf gri-verzui să cadă în bolul de amestecat. Și nu folosi apă clocotită, pentru că distruge puterea plantelor.

Ridică vasul de pe jăratnic și turnă o cantitate mică de apă în bol. După câteva mișcări rapide făcute cu pământul de bambus, ceaiul era gata.

–Dă-mi bolul!

I l-am întins. Turnă cu îndemânare din lichidul închis la culoare și mi-l dădu.

–Vindecătoarea a spus că e mai bine să-l bei dintr-o înghițitură.

Am studiat suprafața întunecată a infuziei în care mi se oglindea fața.

–Bea!

Bolul mirosea a frunze umede și a putreziciune. Nu era de mirare că mai bine înghițeai totul odată. Băutura unsuroasă și amară îmi umplu gura. Am închis ochii, străduindu-mă să nu scui.

Maestrul mă laudă.

–Bravo!

Am pus bolul gol pe rogojina aurie. Maestrul legă șiretul de piele în jurul pungii și mi-o întinse peste masă.

–Ascunde-o!

Am strecurat-o în buzunar, lângă brânză și pâine.

–Ți-am pregătit și statutul pe care trebuie să-l prezinți în conciliu, îmi spuse maestrul. Știi ce e asta?

Bătu în capacul sigilat al unui vas negru de lut.

–Nu, maestre.

Îl răsuci încet, și am văzut apărând caracterele pictate în alb ale numelui meu.

–Este vasul-dovadă, spuse el. În actele conciliului, figurezi acum ca Umbră a Lunii.

M-am uitat lung la el. Reușise să mă înregistreze ca pe unul dintre acei eunuci ai lunii, un băiat castrat înainte de pubertate, pentru a-și ajuta financiar și social familia. Astfel de

băieți nu ajungeau niciodată bărbați, păstrându-și trăsăturile din tinerețe. Am studiat mai de aproape vasul eunucului. Deși nu mai văzusem niciodată unul, știam că în el se afla dovada mumificată a operației. Fără asta, un Bărbat al Umbrei n-ar fi putut fi angajat sau promovat. Și, dacă nu era înmormântat cu ea, n-ar avea nici o șansă să redevină om întreg pe lumea cealaltă. Cum convingea un Bărbat al Umbrei să renunțe la un lucru atât de prețios? Exista un singur răspuns: doar mort.

–Maestre, am șoptit, sigur asta aduce ghinion.

Se încruntă.

–Este singura modalitate ca înălțimea și vocea ta să nu atragă atenția, spuse cu fermitate. Și toate spiritele rele au fost îmblânzite cu bani.

Apucând vasul, îmi arată un alt strat de ceară din jurul capacului.

–Conform registrelor, ai fost deja examinat și declarat o Umbră adevărată. Măine, când vei fi ales și te vei instala în Sala Dragonului Șobolan, nu vei mai fi sub protecția mea. Trebuie să-ți folosești statutul de Umbră și infirmitatea pentru a nu fi văzută dezbrăcată.

Mi-am plecat capul. Aducea ghinion să faci baie sau să dormi în același loc cu un infirm. Iar un eunuc infirm putea aduce și mai mult ghinion. Maestrul se gândise la toate. Rămânea totuși o problemă.

–Maestre?

–Da?

Așeză din nou vasul pe birou.

–Am vorbit azi cu armurierul Hian. Dorea să-ți transmită salutări.

Mi-am încleștat mâinile în poală.

El clătină din cap.

–Sper că i-ai mulțumit pentru amabilitate.

–Da, maestre. Am înghițit cu greu. Brusc, aveam gâtlejul atât de uscat, încât îmi era greu să vorbesc. El...

Stăpânul împinse spre mine cele două plăcuțe mortuare.

–Strămoșii tăi, spuse el brusc. Pentru rugăciunile tale de la noapte. Sunt doar femei, dar tot e mai bine decât nimic.

Am avut nevoie de câteva clipe ca să înțeleg ce spunea.

– Strămoșii mei?

Una dintre plăci era inscripționată cu numele Charra, cealaltă – cu numele Kinra. Am întins mâna să le ating, dar m-am oprit, cerând voie din priviri stăpânului.

– Da, sunt ale tale, zise, înclinând capul. Le am de la fostul tău stăpân. Când te-a cumpărat de la părinți, mama ta a insistat ca plăcuțele memoriale să rămână la tine.

Am mângâiat suprafața netedă a plăcuței Charrei, împodobită numai cu numele și cu un chenar drept. Mama mi le dăduse. Am clipit repede și am strâns din dinți ca să nu izbucnesc în lacrimi. Plăcuța Kinrei era veche și tocită, sub nume ghicindu-se silueta ștearsă a unui animal. Cine era femeia asta? Bunica mea? Străbunica mea?

Când am ridicat privirea, stăpânul se uita la mine concentrat.

– În noaptea asta, roagă-te din răputeri, Eon, îmi spuse încet. Nu ne putem permite să pierdem. Cu un gest, arătă spre plăcuțe. Du-te, pune-le pe altar și pregătește-te de ritualul purificării. Poți să-i ceri Rillei tot ce ai nevoie.

Mi se cerea să plec, dar, pentru prima oară în patru ani, nu m-am supus. Cu ochii fixați pe numele gravat ale înaintașei mele, Kinra, am încercat să-mi exprim în cuvinte dorința.

– Am spus că poți să pleci, Eon.

Nu m-am mișcat.

Stăpânul își puse coatele pe masă, cu atâta putere, încât am tresărit. M-am agățat de mânere, fericită că erau atât de solide.

– Maestre..., am început cu glas răgușit.

Am riscat o privire; se încruntase.

– Armurierul Hian mi-a spus că secvența Dragonului Oglindă ar putea fi înlocuită cu a doua figură inversată a Dragonului Cal. Este adevărat, maestre?

– Ce?

Ridicase vocea îngrijorător, dar trebuia să aflu.

– Maestre, nu pot să duc la capăt a treia figură a Dragonului Oglindă. Cu piciorul meu, e imposibil. Dacă aș putea executa...

L-am văzut mișcându-se, dar rămăsesem prinsă ca într-o capcană între brațele scaunului. Mă plesni peste ureche cu

dosul palmei atât de violent, încât capul mi se lovi de marginea spătarului sculptat.

– Și ai așteptat până acum să-mi spui?

Capul îmi ardea de la ureche până la falcă. Ghemuindu-mi corpul, apucându-mă de coastele care mă dureau, am încercat să-i evit palma. O ploaie de lovituri se abătu asupra coapsei, umărului, spatelui, chinuindu-mi tot trupul.

– Din cauza ta suntem pierduți, mârâi printre dinți.

– Armurierul Hian spunea că dumneavoastră ați ști dacă e adevărat, am reluat oftând. Vă rog...

Printre lacrimi, l-am văzut cum ridică mâna din nou. Am închis ochii și mi-am lăsat repede capul în jos. Corpul meu aștepta lovitura; întreaga mea viață se concentra în pumnul care avea să se abată asupra mea.

Nici o lovitură.

Nici o durere.

Am deschis ochii.

Nu mai era acolo. M-am uitat prin cameră, ținându-mi respirația. Era în picioare, lângă peretele din spate, căutând într-un raft, scotocind febril cu degetele printre cutiile cu pergamente. Mi-am îndreptat spatele prudentă și mi-am pipăit coastele cu degetele, tresărind când mi-am atins o vânătaie.

Scoase una dintre cutiile din grămadă.

– Cronica din Detra. Aici ar trebui să vorbească despre asta.

Scoase sulul de hârtie neprețuită din cutia de lemn. Cutia căzu pe podea cu zgomot. Din câțiva pași ajunse la birou, cu sulul desfășurat pe lungime. Am zărit caracterele caligrafiate în rânduri îngrămădite.

– Ce a spus Hian mai exact? mă întrebă.

– A spus că există un precedent care permite înlocuirea celei de-a treia figuri a Dragonului Oglindă cu a doua figură inversată a Dragonului Cal și că Ranne a greșit că nu mi-a spus.

Auzind numele celui vinovat, stăpânul se încruntă.

– A mai spus că dumneavoastră sunteți cel mai bun păstrător al istoriei și că ar trebui să știți dacă este adevărat, am adăugat în grabă.

Mă privi o clipă, apoi își mută atenția înapoi la pergament. Își plimbă degetul arătător pe deasupra cuvintelor în timp ce citea. Stăteam cât de liniștită puteam, cercetându-i fața palidă, pătrunsă de importanța descoperirii.

–Figura alternativă s-a practicat cu cinci sute de ani în urmă, înainte să pierdem Dragonul Oglindă, spuse, în cele din urmă. De atunci, nu s-a mai folosit.

–Asta înseamnă că nu pot s-o folosesc, maestre?

Ridică mâna.

–Liniște!

Studie din nou pergamentul.

–Nu văd să existe vreo interdicție de folosire. Clătină din cap. Nu, n-a fost pusă niciodată la îndoială. Doar că n-a mai fost folosită de cinci sute de ani.

Îmi aruncă o privire care strălucea de emoție.

–Este de bun augur. Trebuie să fie de bun augur.

M-am îndreptat în scaun, nu fără să tresar din cauza durerii provocate de noile vânătăi.

–Deja știu a doua figură inversată a Dragonului Cal, maestre. Tot ce trebuie să fac este să exersez trecerile.

–Drumul trebuie netezit, mormăi el, rulând pergamentul. Trase de cordonul clopoțelului.

Ușa se deschise și apăru Rilla.

–Comandă o ricșă, îi porunci el. Trebuie să merg numaidecât la conciliu. Se întoarce spre mine. Du-te să te antrenezi. Știi care e miza.

Coborând de pe scaun, m-am ghemuit într-o plecăciune adâncă, incapabilă să-mi maschez zâmbetul întipărit pe față. A doua figură inversată a Dragonului Șobolan era permisă. Mai aveam o șansă.

Capitolul trei

Mă trezi o atingere pe braț. Stăteam sprijinită de perețele de lângă altarul meu, cu fața lipită de piatra rece. M-am concentrat asupra siluetei subțiri care se lăsase pe vine lângă mine, în lumina slabă.

Rilla.

– Stăpânul se va trezi curând, rosti ea încet.

O bruscă îngrijorare îmi limpezi gândurile. Lumânarea roșie de rugăciune din fața plăcuțelor memoriale arsese până nu mai rămăsese decât un muc de ceară, și mirosul castronașului cu pește și orez oferit ca ofrandă se risipise de mult. M-am ridicat, netezind cutele de pe mâneca tunicii ceremoniale.

– N-am putut dormi.

Rilla îmi mângâie părul legat strâns.

– Nu te îngrijora. Nu te-a văzut nimeni.

Se așeză, înăbușindu-și un căscat.

– Curând, o să sune clopotul care anunță zorile. Dacă vrei să-ți iei rămas-bun de la Chart, grăbește-te.

Am dat din cap în semn de aprobare, masându-mi fața și gâtul reci ca gheața. Stăpânul transformase cea mai mică dintre magaziiile din piatră din spatele casei în dormitor pentru candidați. În zilele de vară, era un refugiu minunat de răcoros, dar iarna era doar o celulă înghețată. Am studiat camera înghesuită care-mi fusese cămin timp de patru ani: salteaua

rulată la perete, un dulap cu haine vechi, pupitrul la care stătusem în genunchi ore în șir și studiasem și vasul pentru jăromatic, din faianță, pe care se afla o oală pe care o găsisem în gunoi. Un lux în comparație cu salina. Era ultima oară când vedeam toate astea? Sau aveam să mă întorc?

– O să trimit una dintre fete ca să te anunțe când stăpânul e gata îmbrăcat, spuse Rilla, deschizând larg oblonul care acoperea fereastra îngustă.

– Mulțumesc, Rilla.

În ușă, se opri.

– Eu și Chart ne-am rugat pentru succesul tău, Eon. Dar să știi că o să ne fie dor de tine.

O clipă, ochii ni se întâlniră, și am citit teama și supărarea întipărite în ridurile adânci de pe fața ei. Apoi zâmbi și plecă. Dacă dădeam greș astăzi, oare stăpânul avea să-i vândă pe Rilla și pe Chart? Nu-și plătiseră nici măcar jumătate din contract. Chart îmi arătase plăcuța pe care ținea socoteala și care era ascunsă în spatele unei cărămizi desprinse din zidul bucătăriei.

M-am îndreptat spre vasul cu jăromatic, mirosul puternic al ierburilor purificatoare de pe trupul meu împrăștiindu-se în jur la fiecare mișcare. Dar eu? Dacă dau greș, va trebui să mă întorc la salină? Amintirea muncii în praful sufocant mă făcu să tușesc și să rămân fără aer. Mi-am apăsat mâinile pe piept ca să simt fluxul *Hua*, forța vitală. Tot ce am putut simți a fost mătasea fină a tunicii ceremoniale și apăsarea nemiloasă a fâșiei înguste strânse pe piept. Maestrul mă învățase principiile de bază cu care să-mi urmăresc *Hua* prin cele șapte puncte ale puterii, dar era nevoie de o viață de om ca să stăpânești tehnica. Mi-am îndreptat ochiul minții spre interior, umblând pe dibuite de-a lungul meridianelor. În cele din urmă, am localizat blocajul: la baza coloanei, sediul fricii. Am respirat adânc, până când nodul se desfăcu.

Am îngenunchiat pe podeaua de piatră și am curățat cenușa de pe vasul pentru jăromatic. Am simțit ceva tresărind în mine. Senzația cunoscută a trezirii conștiinței. În timpul acelor zile speciale din lună, eul meu din umbră – Eona – mă întrista cu

gânduri ciudate și cu sentimente neplăcute. Aparent, ceaiul vindecătoarei îmi atenuase crampele și prevenise sângerarea, dar nu reușise să alunge și umbrele. Nu-mi puteam permite ca Eona să se manifeste, aducându-mi în minte dorințele ei tulburătoare. Am dat-o la o parte, concentrându-mă asupra stivei de nuiele și de așchii subțiri de cărbune din vasul de jăritic. Două bețe frecate, și iasca prinse viață. Am suflat în flacăra tremurândă până când se aprinse și rămase aprinsă, apoi am înclinat vasul ca să verific nivelul apei în oală. Era exact cât trebuia ca să fac ceaiul. Poate doza asta avea să o alunge pe Eona.

„Dacă dau greș, maestrul nu va mai avea nevoie de mine ca băiat.“

Am încercat să scap de gândul nedorit.

„În acest caz, oferă-i trupul fetei. În timpul ritualului de purificare, ochii îi străluceau de dorință.“

Nu, asta nu era adevărat! Maestrului nu i se citise nimic în ochi în timpul ritualului. Pronunțase formulele, turnase apă înmiresmată pe capul meu, apoi mă lăsase să mă spăl și să mă ung singură cu ulei. Ochii lui nu trădaseră nimic. M-am aplecat peste vas, dorind ca apa să se încălzească mai repede.

Puțin ceai în cană, apoi apă aproape fiartă, totul amestecat cu un bețișor. Am băut lichidul dintr-o sorbitură, arsura fierbințelii și gustul scârbos alungând gândurile tulburătoare ale Eonei.

Prin fereastră se vedea cerul luminându-se. Am ascuns repede punga cu ceai în betelia pantalonilor și am scuturat resturile de cenușă de pe tunică ceremonială. Îmbrăcasem această ținută somptuoasă în noaptea mea de veghe, ca să-mi onorez strămoșii regăsiți. Era cea mai fină țesătură pe care o purtasem vreodată. O mătase țesută, într-o nuanță intensă de roșu, specifică îmbrăcămintei candidaților. Doisprezece dragoni de aur erau brodați de jur împrejurul tivului tunicii, iar capetele centurii se terminau cu ciucuri aurii. Când mă mișcam, simțeam haina pe piele ca apa amestecată cu ulei, și foșnetul ei – precum șoapta vântului. Cum să te mai miri că nobilii se purtau ca niște zei dacă în hainele lor erau țesute

elementele primordiale. Mi-am pus papucii de piele roșie, asortați, și mi-am îndoit laba piciorului, surprinsă de cât sunt de înguști. Erau brodați cu fir de aur, și în vârf aveau motivul dragonului de pe tunică. Oare cât îl costaseră toate aceste podoabe pe maestrul meu? M-am ridicat și am executat câțiva pași din prima secvență. Trecând de la prima la a doua figură a Dragonului Șobolan, am verificat aderența. Tălpile de piele erau mai alunecoase decât vechile sandale. Asta ar putea să-mi joace feste pe nisipul Arenei Dragonilor. M-am învârtit iar și iar, pentru a-mi distribui bine greutatea pe pământ, bucurându-mă de mătasea care se răsucea și cădea în jurul corpului meu.

Pocnetul capacului cuptorului din bucătărie mă făcu să mă opresc brusc. Kuno. Făcea focul. Zorile se aproapiau, și era încă multă treabă de făcut. M-am grăbit spre dulapul de haine, căutând pergamentul sub hainele de lucru împăturite. După trei luni de strădanie, în sfârșit îl terminasem: o pictură în cerneală neagră înfățișând drumurile și peisajul din jurul casei stăpânului. Vânzătorul de hârtie instalat lângă școală mă lăsase să iau resturile de foi tăiate. Le cususem împreună ca să fac un sul. Pictura era în stilul marelui-maestru Quidan – scenele trebuiau descoperite treptat, ca tot atâtea meditații asupra peisajului. Oare aveau să-i placă lui Chart? Știam că desenul meu era modest, dar poate l-ar fi ajutat să-și imagineze lumea de dincolo de bucătărie. Am apucat cu degetele bețișoarele de lemn care țineau capetele întinse. Avea să-mi lipsească obiceiul de a-i descrie împrejurimile și de-a râde la comentariile lui răutăcioase.

Curtea interioară era liniștită. După ce am băgat pergamentul în mânecă, am rămas o clipă în picioare, în ușă, în așa fel încât aerul blând al dimineții și liniștea să mă pătrundă ca o meditație. Oare aveam norocul să-l atrag pe Dragonul Șobolan? O ultimă privire înainte de ceremonie? Poate de data asta avea să mă recunoască. Am respirat adânc, concentrându-mi ochii minții spre nord-nord-vest. Apăru lucind conturul tremurător al dragonului, cu un cap uriaș ca de cal și cu trupul în formă de șarpe. Apoi, contururile viziunii începură să se destrame.

Picioarele mă lăsară, în timp ce o durere nimicitoare mă sfâșia pe interior. Revenindu-mi brusc în simțiri, m-am lovit de pământ, căzând în genunchi. Niciodată nu mai simțisem așa ceva. Gâfâind, m-am sprijinit de rama ușii și, cu stângăcie, am refăcut fluxul *Hua*. Părea să fie totul în ordine, și puterile îmi reveniseră. Poate se întâmplase pentru că Dragonul Șobolan devenea astăzi ascendent. Am respirat de câteva ori adânc, apoi m-am îndreptat și am pornit încet spre bucătărie. Cel puțin, ciudatul ochi interior care îmi fusese dăruit nu mă părăsise în acea zi. Curând aveam să aflu dacă asta însemna ceva pentru Dragonul Șobolan.

La ușa bucătăriei mi-am scos pantofii, apoi am pășit înăuntru. Kuno stătea lângă sobă, amestecând în supa de dimineață a maestrului. Mirosul supei și chiflele aburinde îmi făcură stomacul să se strângă. M-am lins pe buze, amintindu-mi de bucata de pâine ascunsă în camera mea.

–Eon?

Ghemuit după piciorul mesei de bucătărie, Chart se uita la mine. La vederea hainelor mele, făcu ochii mari.

–Mic... Nobil.

Kuno pufni când am trecut pe lângă el, ca să mă ghemuiesc cu greu lângă Chart.

–O să fie vai și-amar de el dacă îți murdărește hainele cele noi, amenință Kuno.

Traversă bucătăria și dispăru în cămară.

Chart se răsuci ca să vină mai aproape de mine. Îmi atinse poala tunicii.

–Ce moale e... Ca un fund de fată.

–De unde știi? l-am repezit.

–Știu mai multe... decât tine. Clipi cu subînțeles. Servitoarele cred... sărmanul Chart... nu știe ce face.

Am dat din cap auzindu-i glumele fără perdea.

–Am ceva pentru tine, am spus, scoțând pergamentul și punându-l pe rogojină.

Îl atinse și făcu ochii mari.

–Hârtie adevărată? Se uită în sus, la mine, întrebător. Știi... nu știu să citesc.

–Nu e de citit, am spus. Desfă-l!

Se ridică într-un cot și depărtă încet baghetele de lemn. L-am văzut cum trece de la mirare la înțelegere. Apoi se încruntă.

–Știu că nu e foarte reușit, am spus repede. Uite, asta este răscrucea de la capătul drumului. Am arătat spre un anume punct de pe sulul desfăcut. Și uite-l pe porcul bătrânului Rehon. Vezi, l-am desenat în mijlocul grădinii de legume a lui Kellon, cămătarul...

M-am oprit. Chart își ascunsese chipul.

–Știu că nu e prea frumos, am repetat.

Chart clătină din cap, lăsându-și bărbia pe umăr.

Era gata să plângă? M-am tras la o parte. Chart nu plângea niciodată.

Îmi mângâie mâna cu stângăcie și trase adânc aer în piept, tremurând.

–Am și eu... ceva... pentru tine, spuse el. Se uită spre ușa camării. Repede... înainte să vină Kuno.

Am întins mâna, așteptându-mă la o bucată de pâine sau de brânză. În schimb, am simțit în palmă un obiect greu. O monedă murdară. Am frecat-o cu degetul și am văzut sclipirea aurului – o monedă Tigru, care valora mai mult decât simbria pe trei luni a unui om liber. Dar și o lovitură de bici, dacă era descoperită.

–De unde ai asta? am șoptit.

–Eu... nu știu... de pe rogojină, spuse, rânjind viclean.

–Ai furat-o de la maestru?

Se trase mai aproape, dând din mână de parcă ar fi vrut să alunge întrebarea.

–I-am auzit pe Kuno... și pe Irsa vorbind... azi-noapte, șopti, cu umerii și gâtul încordate de efort.

Mi-am aplecat capul atât de aproape, încât îi simțeam în ureche respirația caldă.

–Stăpânul... te vinde... la salină... dacă nu ajungi Ochiul Dragonului. Te vinde... ca pe băieții dinaintea ta.

Am tresărit, dar Chart se ridică să vină după mine, cu fața crispată de efort.

– Dacă nu ești ales... trebuie să fugi. În... în insule.

Gâfâind, se prăbuși pe rogojină.

Să fug? Dar eram sclavă – aparținusem întotdeauna unui stăpân. Am strâns mai tare moneda. Nu era chiar adevărat. Existase o vreme când aveam o familie, nu un stăpân.

– Și tu? am întrebat.

Chart pufni.

– Să fug?

I-am întins moneda.

– Ar trebui s-o păstrezi, i-am zis. Tu și Rilla ați putea avea nevoie de ea.

Chart mă prinse de mână. În vreme ce se străduia să nu-și clatine capul, mușchii gâtului i se umflară de la efort.

– Mama știe. Ea a spus... să ți-o dau.

L-am privit năucită. Și Rilla era convinsă că trebuia să fug?

– Tot aici ești? întreabă Kuno, răsturnând un sac cu fasole pe masă.

M-am tras brusc departe de Chart.

– Ai face mai bine să te grăbești, dacă nu vrei să-l lași pe stăpân să te aștepte.

Chart îmi strânse degetele în jurul monedei.

– La revedere, Eon... mergi cu... noroc.

M-am ridicat și m-am înclinat până la pământ – o plecăciune pentru un prieten demn de onoare. În acest timp el își întoarse fața, strângând din dinți.

– Mulțumesc, am șoptit.

Nu-și ridică ochii, dar l-am văzut cum strângea mai tare sulul la piept.

Afară, am rămas o clipă în picioare, în lumina tulbure, potolindu-mi respirația. Chiar aș fi putut să fug dacă nu aș fi fost ales? Era un gând la fel de înfricoșător ca acela de a fi din nou vândută la salină.

Aveam numai câteva minute până la răsărit. Mai trebuia să-mi strâng lucrurile. Și să ascund moneda. O simțeam pulsând caldută în palmă. Unde ar putea sta în siguranță? M-am încălțat din nou și am străbătut în fugă curtea. Poate în cutia cu pensule și cu cerneală? M-am oprit în prag, ca

să-mi obișnuiesc ochii cu întunericul. Înăuntru era un coș de călătorie din paie, gata împachetat. Probabil că-l făcuse Rilla pentru mine. Dacă eram ales, stăpânul avea să ceară să fie trimis la Sala Dragonului Șobolan. Am deschis palma și am cercetat moneda cu privirea. Nu era prea mare – poate reușeam s-o ascund după călimara de cerneală...

Ce-mi trecea prin minte? Dacă dădeam greș și trebuia să fug, nu mă mai puteam întoarce după lucruri. Trebuia să țin moneda la mine. M-am uitat în jos, la tunica scumpă de mătase. Oare încăpea în punguța cu ceai? Totuși, Chart spunea mereu că nu trebuie niciodată să ascunzi în același loc două lucruri interzise. În tiv? Am întors tunica pe dos și i-am studiat cusătura fină. Desfăcând o bucată care era acoperită de coada brodată a dragonului aș fi putut să strecor acolo moneda, în așa fel încât să nu se vadă.

Apucând cuțitul, am făcut o mică tăietură în tiv, având grijă să nu rup ațele. În apropiere, răsună clopotul care anunța zorii. Venise vremea. Cu mâini tremurânde, am băgat moneda în tivul hainei. Se vedea? Am așezat tunica la loc și am încercat să văd dacă se observa. Moneda făcea materialul să atârne, dar nu destul cât să se vadă. Am ridicat capacul cufărului cu haine și am scos cutia cu ace din gaura pe care o săpasem în lemn. Dolana, singura mea prietenă de la salină, mi-o dăduse înainte de a muri de tuse – un dar prețios. Cu degetele neîndemânatice, am încercat să trag ața fină prin urechea acului. Într-un sfârșit, am reușit. Am cusut tăietura din câteva împunsături rare. Chiar când făceam nod și tăiam firul, Irsa apăru în ușă.

– Ce făceai? întrebă.

Am scăpat tunica din mână.

– Se slăbise un fir.

Am strâns degetele în jurul acului, făcându-l nevăzut.

– E gata stăpânul?

Irsa privi suspicioasă tunica.

– Zice să te duci în curtea din față.

Am băgat ostentativ cuțitul la loc, în coșul de călătorie.

– Mulțumesc.

Ea rămase nemișcată.

–Irsa, știu unde este curtea din față.

Își încrucișă brațele.

–Nu ești deloc demn de speranțele pe care stăpânul și le pune în tine, Eon. Dar, spre binele tău și al nostru, sper să reușești.

Pufnind disprețuitoare, plecă. Am așteptat o clipă, ascultându-i pașii care se îndepărtau, apoi am pus acul la loc în cutia lui, pe care am ascuns-o în gaură. Nu-mi plăcea că trebuia să renunț la ea, dar nu puteam să risc să iau cu mine ustensile de femeie. Fără îndoială, imediat de plecam, Irsa sau altă servitoare avea să scotocească în coș.

Mă simțeam copleșită de importanța zilei. Nu-mi mai rămânea timp să mănânc pâinea de la Chart, dar nu avea importanță; nu-mi mai era foame. Poate o găsea șobolanul; altă ofrandă pentru Dragonul Șobolan.

Mi-am studiat camera pentru ultima oară. Și, brusc, am știut că era, într-adevăr, pentru ultima oară; dacă dădeam greș, aveam să fug. Certitudinea mă inundă ca ploaia adusă de muson. M-am întors și am pășit în curtea din spate. Decizia care tocmai îmi schimba viața fu salutată doar de pisica de la bucătărie care își mișcă urechile.

Stăpânul mă aștepta deja în curtea din față. Palanchinul din lemn și răchită pe care îl folosea pentru călătoriile oficiale se odihnea pe suporturile din piatră. Patru purtători de lectică așteptau în picioare, răbdători, între cele patru brațe ale palanchinului. Doi în față, doi în spate, cu umerii protejați de piele groasă. Când am trecut grăbită pe lângă ei, le-am simțit privirile curioase. Dar nu erau singurele: toată lumea din gospodărie se adunase la ușile și la ferestrele casei, ca să ne vadă cum plecăm. Căutam cu privirea o față prietenoasă: Chart nu se afla acolo – era prea departe ca să se poată târî atâta drum, dar Lon ridică mâna în semn de salut, iar Kuno, spre surprinderea mea, făcu o plecăciune scurtă cu capul. Apoi am văzut-o pe Rilla, care stătea în spatele maestrului, cu ochii plecați, așa cum se cuvine. Când m-am apropiat, ridică privirea, și zâmbetul ei fugar îmi dădu curaj.

M-am înclinat în fața maestrului. Era îmbrăcat în hainele de curte: avea o tunică lungă, de un albastru-închis, cu broderie argintie, și era încins cu o eșarfă roșie de mătase, cu pliuri complicate. Fața palidă îi era încadrată de un guler larg, a cărui curbă grațioasă făcea să-i iasă în evidență slăbiciunea exagerată. Arăta bătrân și părea bolnav.

–Întoarce-te, spuse, gesticulând cu elegantul baston de lemn negru.

M-am executat, și moneda se lovi de coapsă când tunica mi se învârti. Puțin lipsise să nu las ochii în jos, ca să verific rezistența cusăturii.

–E bine, aprobă stăpânul. Se întoarse spre Rilla. Boneta mea?

Cu grijă, își așeză boneta roșie pe capul ras. Privi curtea tăcută de jur împrejur, apoi întinse mâna, sprijinindu-se de brațul Rillei, ca să urce în palanchin.

–Darul? întrebă, așezându-se pe perna de mătase.

Rilla îi întinse o cutie din lemn, impecabil lustruită și incrustată cu o perlă. O așeză pe genunchi, apoi se întoarse spre mine.

M-am urcat cu grijă în palanchin, netezindu-mi tunica înainte să mă așez lângă maestru. Pereții de răchită păreau foarte fragili. Am apăsat cu degetul în cel de lângă mine, și se auzi un trosnet.

Maestrul mă cercetă o clipă printre gene.

–Crede-mă, Eon, e foarte rezistent.

–Da, maestre.

Bătu cu bastonul pe umărul purtătorului din fața lui.

–Să mergem! porunci.

Purtătorii se aplecară toți odată și ridicară palanchinul. În timp ce îl ridicau pe umeri, m-am proptit bine în picioare și m-am agățat de stâlpul palanchinului. Eram atât de sus! Rilla se uită spre mine, și i-am citit pe buze cuvântul „noroc“. Am încercat să zâmbesc, dar pământul era prea departe și mișcarea ciudat de legănată îmi dădea amețeli. Am închis ochii. Când, în cele din urmă, i-am deschis, treceam deja prin fața leilor din piatră de la poarta principală.

M-am uitat înapoi. În curte rămăsese numai Rilla, cu mâna ridicată. Înainte să-i pot face un semn, am dat cotul pe drumul perpendicular și am pierdut-o din ochi. Oare știa că avea să-mi lipsească?

Mi-am întors din nou privirea înainte, studiindu-i cu neîncredere pe purtătorii din față. Păreau a ști ce făceau; poate n-aveam să cădem și să murim. Maestrul își aplecă spre mine capul.

– Ceaiul și-a făcut efectul? întrebă în șoaptă.

– Da, maestre.

Mormăi mulțumit.

– Ți-ai pus la punct trecerile între mișcări?

Am încuviințat din cap.

Se uita fix în față, iar ridurile din jurul ochilor îi trădau oboseala.

– Conciliul n-a fost foarte încântat să accepte varianta celei de-a doua figuri inversate a Dragonului Cal, spuse el. N-a cedat decât pentru că te consideră un candidat lipsit de orice șansă. Ascendentul Ido s-a arătat deosebit de disprețuitor.

Am simțit în glasul maestrului dezgustul. De multă vreme nu mai avea încredere în actualul Ochi al Dragonului Șobolan. Nobilul Ido ajunsese foarte de timpuriu Ochi al Dragonului, după moartea subită a maestrului său. Prea devreme, după unii. Acum, în această primă zi a anului Șobolanului, Ido devenea și ascendent. Timp de un an, puterile aveau să i se dubleze și conducea conciliul Ochiului Dragonului, care avea sarcina de a manipula energiile terestre spre binele imperiului. Cu siguranță, nu sărise în ajutorul stăpânului meu pledându-mi cauza.

– Când vei fi ales, păzește-te de nobilul Ido.

– Da, maestre, am spus, apoi le-am cerut în gând iertare zeilor pentru îndrăzneala maestrului meu.

Se frecă la ochi.

– Ido o să te persecute pentru simplul fapt că ești candidatul meu. Sigur, va trebui să urmezi cursurile lui de inițiere în Artele Dragonului, dar evită-l cât poți. Este... Stăpânul făcu o pauză ca să găsească vorbele potrivite. ...Pe cât de perfid,

pe atât de imprevizibil. De asemenea, vei petrece mult timp cu maestrul Tellon, ca să înveți Rezistența. Este un om bun, dar, în prezența lui, e bine să-ți controlezi gândurile – este un observator foarte atent.

– Rezistența?

Pe buzele palide ale maestrului înflori un zâmbet.

– Conciliul mi-ar ridica rangul de *heuris* dacă ar ști că ți-am vorbit despre Rezistență. Mă privi cu coada ochiului. Cu toate că o astfel de indiscreție pălește în comparație cu ceea ce am făcut deja. Se apropie și mai mult. Rezistența înseamnă antrenamentul mental și fizic necesar pentru a deveni un Ochi al Dragonului împlinit. Este menită să-l ajute pe ucenic să suporte pierderile de energie inerente comuniunii cu dragonul pe care îl slujește.

– E greu, maestre? Comuniunea e dificilă? am întrebat, simțind că era și el, pentru prima dată, într-o dispoziție comunicativă.

Se uită în jos, la cutia din poala lui.

– Dificil? Zâmbi din nou trist. E greu să stăpânești forțele vitale și să le faci să răspundă la comanda ta? E greu să pui capăt blocajelor energetice născute din teamă și din prejudecăți străvechi? Să dezlegi trecutul, prezentul și viitorul, pentru a țese o realitate nouă? Oftă. Da, Eon, este dificil și dureros, dar incitant. Și asta te va ucide. Se uită la mine cu ochii lui întunecați. Așa cum mă va ucide și pe mine.

O spusese ca pe o provocare, dar nu mi-am ferit privirea.

– Mai bine să mori împlinind o astfel de misiune, am răspuns, agățându-mă și mai tare de stâlp, decât să mori muncind într-o salină.

Vehemența mea îl făcu să clipească.

– Există feluri mai rele de a muri decât înecat cu sare, spuse încet.

De data asta, mi-am întors capul, ca să nu-i mai văd privirea ciudat înduioșată.

– Și Rezistența, stăpâne? am întrebat pe neașteptate. O să fiu în stare de asta?

– Nu e la fel ca secvența de abordare, spuse. Nu va exista un maestru care să te hărțuiască la nesfârșit. Rezistența nu

are legătură nici cu forța brută, nici cu agilitatea – este un amestec de meditație și mișcare. Odată ce ai învățat tehnica de bază, va ține doar de tine să-ți perfecționezi măiestria și să-ți mărești rezistența mentală și fizică.

–Asta făceați în Grădina Lunii, nu-i așa? am întrebat.

Își înclină capul într-o parte.

–Cum de ți-ai dat seama de asta, Eon?

Am scuturat din cap, prea puțin dornică să-i mărturisesc maestrului adevărul. Acesta nu ar fi fost prea încântat să afle că știam intuitiv – acea cunoaștere „irațională“, pe care o au numai femeile.

–Da, asta exersam în Grădina Lunii, reluă. Chiar dacă nu mă mai face să progrez. Privi înainte cu un zâmbet amar. Până de curând, nu mi-am regretat vocația. Acum, gândul că nu am viitor mă tulbură.

Când se întoarse spre mine, i-am citit în ochi aceeași sclipire sălbatică pe care o văzusem în timpul ritualului de purificare. Întinse mâna ca și cum ar fi vrut să-mi mângâie obrazul. M-am eschivat, iar el își lăsă mâna să cadă, arborând din nou masca de ironie rece.

–E multă vreme de când am încheiat târgul ăsta, spuse aproape numai pentru sine.

M-am tras înapoi pe pernă, pipăind moneda cu mâna. Oare avea să-mi fie de folos ca să ajung în insule? Privirea stăpânului mă apăsa. M-am întors, prefăcându-mă absorbită de peisaj. Intrasem pe drumul principal care ducea spre Arena Dragonilor. Abia se crăpa de ziuă, dar strada era plină de gură-cască, obloanele prăvăliilor erau deja ridicate și negustorii strigau ca să-i atragă pe clienți. Zărindu-ne palanchinul, un bărbat scoase un țipăt care răsună pe toată strada. Am devenit imediat centrul atenției. Am văzut întorcându-se spre noi nenumărate priviri emoționate, sceptice, cercetătoare sau disprețuitoare. Apoi, un murmur străbătu mulțimea; cuvintele șoptite se înălțară ca niște frunze răscolite de vânt: „E ologul!“

M-am îndreptat în scaun, cu pumnii strânși, privind fix steagurile care fluturau la intrarea în arenă. Din când în

când, cu coada ochiului, zăream semnul cunoscut împotriva ghinionului.

– Te doare piciorul? mă întrebă dintr-odată maestrul.

În patru ani cât îl slujisem, nu mă întrebese niciodată despre picior.

– Nu cine știe ce, am răspuns, poticnindu-mă în minciună.

Dădu scurt din cap, cu fața mai de nepătruns ca niciodată.

– Oricum ar fi, s-a dovedit a fi de folos.

Șeful purtătorilor de lectică dădu un ordin, și ne-am oprit lângă poarta de intrare în arenă. Un imens Dragon Oglindă aurit – simbolul împăratului – se înălța pe un postament. La cele două capete, stâlpii imenși erau împodobiți cu doi zei feroși ce stăteau de pază, ale căror mâini țineau deasupra capetelor săbii tocite de atingerea celor care le implorau protecție. Am aruncat o privire printre stinghiile porților grele, dar nu am văzut decât un coridor întunecat și nisipul sclipitor.

Șeful purtătorilor aștepta instrucțiunile maestrului.

– Mergeți pe lângă zid, până ajungem la Portalul celor Douăsprezece Animale Cerești, spuse maestrul, arătând spre stânga.

Am înconjurat încet arena, trecând de Poarta Împăratului, din jad strălucitor și aur, prin care Eternul Fiu al Cerului își făcea intrarea. Pe marele bulevard care se întindea de la poartă până la incinta exterioară a Palatului Imperial, curioșii se adunaseră deja și agitau steagurile roșii pe care și le făcuseră singuri, în onoarea noului ascendent și a ucenicului său. Cu un an în urmă, în aceeași zi, mă amestecasem în mulțime ca să-l văd pe Amon, noul ucenic al Dragonului Porc, cum se ducea la casa dragonului său, sub o ploaie de stindarde norocoase. Urma să merg și eu, în câteva ore, în urma calului împăratului, în mijlocul unui potop roșu?

– Stai liniștit, Eon, îmi porunci maestrul.

M-am lăsat din nou în scaun, întorcându-mă cu spatele la mulțime. În față, un palanchin deschis aștepta lângă Portalul celor Douăsprezece Animale Cerești. Ne-am oprit nu mult în urma lui, și am recunoscut forma delicată a capului lui

Dillon și trupul gras, fără gât, al lui *heuris* Bellid. Echipa lor de purtători așeză palanchinul pe două pietre mari, înalte. Dillon ieși, întorcându-se să-și ajute maestrul să pună piciorul pe pământ. În momentele în care prindea curaj, când eram singuri, Dillon îi spunea „Maestrul Burdihan“. Nu am putut să-mi stăpânesc un zâmbet văzându-l pe Bellid aranjându-și centura roșie, plisată, peste burta uriașă, înainte de a-i expedia pe purtătorii palanchinului cu un gest.

Doi slujbași de la poartă ieșiră din ghereta paznicilor. Aveau amândoi aceeași înălțime și același comportament, dar unul purta haine albe de doliu, simbolizând anul care se ducea, în timp ce celălalt era îmbrăcat în verde strălucitor, pentru a sărbători Anul Nou.

–Bărbatul în haina Anului Nou este unul dintre adeptii lui Ido, îmi zise încet maestrul. Va avea un cuvânt greu de spus în actualele decizii ale conciliului.

Slujbașii se înclinară în fața lui Bellid și a lui Dillon, care le întoarseră amabilitatea. Apoi, Bellid îi dădu o cutie sculptată Noului An. M-am uitat din nou la cutia de pe genunchii stăpânului meu. Înăuntru era tradiționalul dar pentru Ochiul Dragonului care se retrăgea. Fiecare *heuris* plătea astfel onoarea de a-și prezenta candidatul, îndulcind pierderea financiară pe care o reprezenta retragerea pentru nobilul de curând înlocuit. De data asta totuși, vechiul Ochi al Dragonului lipsea – murise cu mulți ani în urmă, lăsându-l moștenitor pe mult prea tânărul lui ucenic, Ido, ca să-l slujească pe Dragonul Șobolan. Probabil că acesta urma să primească darurile în locul lui. Nu e de mirare că stăpânul meu părea îndurerat.

Anul Nou deschise ofranda lui Bellid și cercetă conținutul. Probabil că era ce trebuia, pentru că puse capacul și o dădu mai departe unui paznic. Înclinându-se din nou, cei doi slujbași se retraseră cu spatele. *Heuris* Bellid și Dillon ajunseră la intrarea circulară, în aclamațiile lipsite de entuziasm ale mulțimii.

–Înainte! porunci maestrul.

Ne îndreptam spre locul din fața Portalului celor Douăsprezece Animale Cerești. Întotdeauna crezusem că aceasta

era cea mai frumoasă poartă din oraș – chiar mai plină de grație decât uriașa Poartă a Supremei Bunăvoințe, intrarea în Palatul Imperial. Portalul forma un cerc complet, cu cele douăsprezece animale sculptate de jur împrejur, în ordinea ciclului ascensiunii: Șobolan, Bivol, Tigru, Iepure, Dragon, Șarpe, Cal, Capră, Maimuță, Cocos, Câine și Porc. Inginerii imperiali instalaseră uriașul cerc sculptat pe un sistem de scripeți și mecanisme de închidere, în așa fel încât, în prima zi a anului nou, Ziua Ascensiunii, să poată fi rotită cu o poziție, mutând noul Dragon în ascensiune deasupra porții. Dragonul Porc era încă în poziția superioară, dar, imediat ce Dragonul Șobolan avea să-și aleagă noul ucenic, cei doi slujbași de la poartă aveau să învârtă cercul ca să indice începutul anului nou, și începutul unui nou ciclu de doisprezece ani. Ziua cea mai fastă. În prăvăliile din apropiere se preparau deja prăjiturilele tradiționale, cu scorțișoară, pentru sărbătorile de anul nou, aromele lor făcându-mă să simt pe limbă gustul untului parfumat. Stomacul mi se strânse. Ar fi trebuit să mănânc pâinea de la Chart.

Purtătorii lăsară încet palanchinul pe pietrele înalte. Am sărit repede din el, bucuroasă să mă aflu din nou pe pământ, și mi-am ajutat maestrul să coboare.

–După ceremonie, așteaptă chemarea mea, spuse, dând drumul echipajului.

Anul Vechi și Anul Nou se închină în fața noastră, în perfectă armonie.

–L-ați adus pe unul dintre cei doisprezece care speră să-l slujească pe Dragonul Șobolan? întrebă Anul Nou.

Îmi aruncă o privire ostilă. În spatele nostru, murmurul gloatei se potoli. Mi se păru că simt greutatea a mii de priviri dezaprobatoare. Numai un Ochi al Dragonului le putea aduce puțin noroc. Cum putea pretinde o asemenea funcție un băiat atât de evident ghinionist?

Eu și Maestrul am făcut o plecăciune.

–Eu, *heuris* Brannon, îl aduc pe unul dintre cei doisprezece aspiranți care doresc să-l slujească pe Dragonul Șobolan, declară maestrul.

–În acest caz, oferiți darul pentru Ochiul Dragonului care l-a slujit și care acum va ceda locul succesorului său, precum și noului ucenic, spuse Anul Vechi.

Stăpânul deschise capacul cutiei incrustate. O amuletă grea din aur, lucrată în formă de dragon încolăcit, se odihnea pe catifeaua neagră și moale. Mi se tăie respirația. Probabil costase o avere; destul cât să întreții o familie luni de zile. Cum reușise stăpânul să facă un astfel de dar? Îl privi o clipă, apoi își îndreptă umerii.

–Ofer acest dar Ochiului Dragonului care lasă loc celui nou. Fie să-și regăsească forța și să aibă viață lungă.

Înmână cutia Anului Nou, care îi aruncă o privire ciudată, provocatoare, colegului său. Vechiul An se încruntă și clătină ușor din cap.

Anul Nou închise caseta cu zgomot.

–Se acceptă, spuse tăios, înmânând-o mai departe paznicului. Intrați!

Cei doi slujbași se înclinară și se retraseră.

–Mulțumesc, spuse stăpânul sec.

Am pornit încet spre poartă și am pătruns în pasajul lung și întunecos. În spatele nostru, izbucniră aclamații răsunătoare. Pentru mine? M-am uitat înapoi, cu inima bătându-mi puternic. Slujbașii porții îi salutau pe *heuris* Kane și pe Baret, favoritul mulțimii. Aplauzele nu erau pentru olog.

–Alt favorit al lui Ido, spuse stăpânul, urmărindu-mi privirea. Dar nu te îngrijora, Eon. Ido e în stare să intimideze și să cumpere adepți, dar nu poate influența un dragon. Și s-ar părea că susținătorii lui preferă să nu se opună conciliului. Cel puțin până acum. Vom vedea ce se va întâmpla când va fi ascendent.

Cu toate că eram îmbrăcată în mătase subțire, sudoarea mi se aduna pe la subrațe și în jurul beteliei pantalonilor. Pielea încinsă emana din nou parfumul ierburilor de purificare, și voiam să scap de mirosul acesta neliniștitor. În fața noastră, siluete nedefinite se agitau într-un semicerc de lumină palidă.

Din tunelul rece am ieșit într-o sală lungă, luminată de lămpi fixate de-a lungul pereților. Mirosul de sudoare și

de ulei de susan ars îmbâcsea aerul. O liniște apăsătoare amplifica pașii târșiți ai slujbașilor în haine gri, când treceau pe podeaua de piatră. În capătul opus al încăperii, ceilalți candidați erau îngenuncheați în meditație, cu săbiile pentru ceremonial întinse în fața lor, una cu plăselele spre ei, cealaltă cu vârful. În rând, rămăseseră trei locuri goale, pentru Dillon, Baret și pentru mine. La tragerea la sorți pentru ordinea apariției, maestrul de sabie Ranne îmi nimerise poziția a patra – o cifră nefastă și, probabil, nu întâmplătoare. Toți candidații îngenuncheați țineau ochii închiși, iar lumina gălbuie făcea ca fețele lor să semene cu niște măști mortuare. Am început să tremur și, ca să mă liniștesc, m-am întors spre lumina zilei, filtrată de-a lungul unei rampe care se întindea în fața mea. Era drumul care ducea spre nisipul strălucitor al arenei.

Un tânăr subțire, care purta o robă cenușie împodobită cu o pană roșie, se îndreptă spre noi. Înainte de a se înclina adânc, îmi aruncă o privire curioasă.

– *Heuris Brannon*, candidat Eon. Eu sunt Van, al șaizecilea slujbaș al conciliului, spuse el încet. Astăzi mă aflu aici ca să vă ajut. Vă rog, veniți după mine ca să vă luați săbiile pentru ceremonial.

Am înghițit în sec, încercând să-mi umezesc puțin gura. Nu voiam să țin din nou acele săbii în mâini. Cu o săptămână în urmă, Ranne ne dusesese pe toți în uriașul arsenal al tezaurului conciliului, ca să ne echipăm cu prețioasele arme, păstrate doar pentru ceremonial. Eu fusesem ultimul, și bătrânul soldat însărcinat cu paza arsenalului, cu fața străbătută de o cicatrice care se întindea de la gură până la falcă, își pierduse multă vreme până să găsească săbiile potrivite pentru mine. Ignorând comentariile și suspinele exasperate ale lui Ranne și ale celorlalți candidați, mă pusese să încerc nenumărate perechi de săbii împodobite cu pietre neprețuite, apreciind lungimea și greutatea care să se potrivească trupului meu lipsit de echilibru. În cele din urmă, pătrunsese în adâncurile întunecoase ale arsenalului, dispărând pentru câteva minute, întorcându-se cu o pereche de săbii mai simple. Ambele mânere erau împodobite cu un model făcut din *piatra lunii*

și jad, fiecare piatră translucidă fiind montată într-o semilună de argint.

–Aducătoare de noroc, spusese el, mângâind cu degetul gros pietrele. Astea două n-au mai fost folosite de multă vreme – prea scurte și prea ușoare pentru majoritatea băieților. Dar pentru tine o să fie grozave.

Srânsesem în mâini plăselele îmbrăcate în piele. Un val de furie mă străbătuse, orbindu-mă cu o explozie de lumini, umplându-mi gura de un gust acru, metalic. Era o furie adevărată, puternică, rece, în centrul căreia domina o teamă nesfârșită. Sau venea din mine? Speriată, le dădusem drumul. Săbiile căzuseră cu zgomot pe podeaua de marmură.

–Idiotule! urlase Ranne, repezindu-se la mine cu pumnul ridicat.

Calm, armurierul se plasase între noi.

–Nu s-a întâmplat nimic, maestre. Totul va fi bine, spusese, ridicând săbiile de jos.

În timp ce le așeza îndemânatic într-un rastel de lemn, mă privise cu un aer gânditor.

–Probabil că au o energie foarte veche, zise el enigmatic.

Deschisesem gura să spun că nu le voiam, dar făcuse deja o plecăciune și se retrăsese în întunericul domeniului său.

Mai apoi, în drum spre școală, mă întrebasesem cine putea încărca armele cu o energie atât de violentă. Arta Ochiului Dragonului consta mai ales în a face obiectele să absoarbă sau să respingă energia. Unele se încărcau cu energia bună care ne înconjoară – *Lin Hua* –, altele reflectau energia rea – *Gan Hua* – în așa fel încât circulația norocului să fie mărită și direcționată. Dar nu auzisem niciodată de un obiect care să emane furie. Oricare ar fi fost originea fenomenului, nu aveam deloc chef să mai ating săbiile alea.

I-am urmărit pe maestru și pe Van spre ușa boltită care se deschidea lângă rampă. Silueta îndesată a lui *heuris* Bellid bloca, pentru moment, pragul, dar, în cele din urmă, se mișcă, destul de greu, spre sala principală. Dillon se târa în urma lui, cărând două săbii mari. În jurul ochilor, avea cearcăne vinete, iar fața îi era palidă de foame. Afișam și eu același aer pierit?

În orice caz, aveam impresia că cea mai mică lovitură m-ar rupe ca pe o creangă înghețată.

–Este adevărat? Nu faci figura a treia a Dragonului Oglindă? mă întrebă când am trecut unul pe lângă altul.

Am dat aprobator din cap, și imediat fața i se luminează.

De ușurare.

Mi se pusese un nod în gât, și m-am uitat lung după Dillon. Nu se simțea ușurat pentru mine, ci pentru el. Nu mai eram un rival adevărat în lupta pentru favorurile Dragonului Șobolan.

Nu-l puteam învinui. Frica ne face pe toți egoiști.

Arsenalul arenei era o cămăruță ca o peșteră, dominată de un rastel de lemn, construit pentru douăzeci și patru de săbii, care se odihneau pe perne din piele fină. Numai două perechi erau încă în raft – a mea și a lui Baret. Bătrânul armurier de alături era cel care mă echipase. Scoase imediat săbiile mele și mi le întinse cu mânerele înainte.

–Du-te, băiete, spuse el, modul prietenos în care mi se adresă stârnind un pufnet dezaprobat din partea lui Van.

Scrâșnind din dinți, am strâns din nou în mâini mânerele. Am simțit un gust ușor metalic, dar nu furie. Părea, mai degrabă, alt gen de putere, în așteptare, asemenea intervalului de liniște dintre două respirații.

–De data asta, nu e așa de rău, nu? întrebă armurierul.

–De unde știi? am întrebat în șoaptă.

Zâmbi, și pielea i se încreți în jurul cicatricii.

–O sabie bună este un fel de prelungire a stăpânului ei.

–Armurier, întoarce-te la post, spuse Van, enervat de încălcarea protocolului. Candidat Eon, vino, te rog, aici.

Aș fi vrut să-l întreb pe bătrân cine mânuise săbiile înaintea mea, dar Van mă împinse afară din cameră, lângă ceilalți. Luând săbiile sub braț, cu vârfurile boante în sus, mi-am urmat maestrul.

Afară, *heuris* Kane și Baret așteptau să intre. Baret, lipit de perete, cu trupul athletic și fața fină de patrician, era un exemplu viu de aroganță. Maestrul se înclină, dorind să treacă, dar fu oprit de Kane, care îi puse mâna pe braț.

–Barnnon, i se adresă Kane, cu voce joasă, aș dori să-ți vorbesc.

Îl concedie cu un gest pe Van, care se îndepărtă în grabă.

–Da, *heuris* Kane? răspunse maestrul, cu o politețe rece care nu-i putea ascunde antipatia.

Baret îmi zâmbi superior, cu brațele încrucișate. Își ținea ambele mâini pe jumătate ascunse, dar se vedea că făcea semnul de alungare a ghinionului.

–Se vorbește că Eon va folosi astăzi o variantă veche a secvenței, spuse Kane, măsurându-mă din ochi, în timp ce eu încercam să-i evit privirea.

Clipea foarte des și într-un ritm ciudat, în serii de trei.

Maestrul își înclină capul.

–Ai auzit bine. Este o variantă indicată în a patra Cronică din Detra.

Un zâmbet ironic înflori pe buzele subțiri ale lui Kane.

–Sunt sigur că documentele tale nu pot fi contrazise în această privință. Clipi repede din ochii mici, săgetând cu privirea piciorul meu bolnav. Desigur, se pune întrebarea cum va fi primită o asemenea schimbare a secvenței care îi onorează, în același timp, pe împărat și pe Dragonul Pierdut.

–Conciliul a confirmat precedentul, se grăbi maestrul să precizeze.

Kane făcu din mână disprețuitor.

–Asta am auzit. Dar nu conciliul are ultimul cuvânt în această problemă, nu-i așa? Se înclină. Vă urez noroc, ție și lui Eon. Își continuă drumul spre arsenal. Trecând pe lângă mine, Baret șopti: N-ai nici o șansă, *Eon-jah*. Ești la fel de slab ca o fată.

Înainte ca eu să-i înțeleg cuvintele, dispăru în arsenal. Cu tot sarcasmul lui, nu-mi spusese ceva ce nu știam, dar lovise la țintă, și nu mai rămânea nimic din siguranța mea și așa zdruncinată.

Van veni în grabă spre noi. Spunea ceva, dar nu i-am înțeles cuvintele. Am privit la șirul de candidați. Ei erau adevărații candidați; eu eram fată, o infirmă, o ciudățenie. Ce căutam aici? Cât de nebun era maestrul? Cum își putea imagina că aveam să reușesc? Se înșela. Nu eram în stare. Trebuia

să renunțăm. Trebuia să plecăm numaidecât. Înainte să fim descoperiți. Înainte să fim uciși.

L-am tras de robă și vârful sabiei se agăță în mătase.

–Maestre, trebuie...

Mă strânse de umăr. Osul și tendonul se contopiră într-o durere sfâșietoare.

–Acum o să îmi iau rămas-bun, Eon, îmi aruncă maestrul, cu voce poruncitoare.

Degetul i se afundă în carnea moale a umărului meu, și am rămas paralizată, cu răsuflarea tăiată.

–Viitorul nostru depinde de tine. Mă zgâlțâi ușor, privindu-mă intens. Pricepi?

Am confirmat din cap. Încăperea dispărea într-o ceață cenușie.

–Alătură-te celorlalți!

Mă împinse, dându-mi drumul brusc și făcându-mă să mă clatin. Nu aveam de ales. Nu exista cale de întoarcere.

Mi-am croit drum printre candidații îngenuncheați, care se rugau, cu ochii închiși, să-l slujească pe Dragonul Șobolan. Eu ar fi trebuit să mă rog pentru altceva: pentru șansa de a scăpa. Am pus săbiile pe podeaua de piatră din fața mea. Numărul patru: cifra morții. Cu stângăcie, m-am așezat în genunchi. Marginea dură a monedei ascunse în tunică mi se înfipse în coapsă, și durerea se contopi cu pulsația fierbinte din sold și umăr. Simțeam că maestrul continua să mă privească, dar nu am ridicat ochii. Nu aveam nici un chef să-i văd expresia.

Capitolul patru

Am stat în genunchi pe podea timp de două ore. În prima oră, mi-am încordat și relaxat mușchii cu grijă, din cap până-n picioare, o metodă învățată de la maestrul meu, ca să-mi păstrez corpul încălzit și flexibil. În a doua oră, frigul amenința să mă cuprindă, înțepenindu-mi articulațiile. Am început să strâng și să desfac pumnii, bucurându-mă de sângele cald care-mi curgea prin vene.

La dreapta mea, Quon își freca viguros coapsele, cu fața strâmbată într-un rictus. În cealaltă parte, Lanell își agita mâinile în sus și în jos, semănând cu o omidă șchioapă, șifonându-și în același timp hainele de mătase.

Brusc, în vârful rampei, vocile agitate au fost acoperite de un țipăt sălbatic:

–Lăsați-mă să trec!

Un grup de slujbași se repezi spre rampă ca să formeze o baricadă, oprind înaintarea unui bărbat înalt și solid. Un slujbaș mai bătrân înaintă, și bastonul roșu care îi indica rangul luci în lumină. Se înclină adânc.

–Nobile Ido, opriți-vă! Vă rog.

Ce căuta acolo nobilul Ido? Era împotriva tradiției ca un Ochi al Dragonului în ascensiune să ia legătura cu un candidat. Nu-l văzusem decât o dată, de departe, jucându-și rolul într-o ceremonie oficială, dar, din cauza distanței, totul se redusese

la o siluetă neclară. Acum, era doar la o lungime de braț. În rând, ceilalți candidați se agitară, deranjați de zgomot.

Am mijit ochii, încercând să văd mai bine intrarea, scăldată într-o lumină orbitoare. Își purta părul negru, dat cu ulei, într-o coadă dublă specifică Ochiului Dragonului, răsucită sus, într-un coc, pe vârful capului. I-am văzut dintr-odată trăsăturile, conturate de umbre și lumină, în timp ce se apropia: o frunte înaltă de învățat, un nas lung ca al diavolilor străini cărora împăratul le permisesese să intre în oraș și o barbă neagră, ascuțită. Dar puterea amenințătoare a trupului său era cea care îi obligă pe slujbași să se retragă din fața lui. Nobilul Ido nu avea mersul unui Ochi al Dragonului, ci al unui războinic.

Trecu printre slujbași, folosindu-și brațul ca să-i înlăture pe cei mai slabi decât el. Fiecare mișcare era fermă, fără nici o dorință să-și conserve energia, cum făceau ceilalți Ochi ai Dragonului. Cu toate că purta hainele tradiționale ale ascendentului, corpul robust atrăgea atenția: haina din mătase de un albastru-închis, croită pe talie – material scump, care abia se distingea sub broderia bogată de aur –, evidenția lățimea umerilor și a pieptului, iar pantalonii albastru-deschis, strâmți de la gleznă până la genunchi, accentuau forma musculoasă a picioarelor. Mi-am lăsat privirea în pământ.

–La o parte! porunci. Vreau să-i văd pe candidați.

Mi-am îndreptat spatele. Știam că, în rând, fiecare candidat își umfla pieptul și își îndrepta cât mai mult spatele la apropierea nobilului Ido.

Bătrânul slujbaş se dădu deoparte din fața lui.

–Nobilul Ido, anunță, încercând să păstreze o urmă de protocol.

Lângă mine, Quon se grăbi să cadă într-o plecăciune adâncă. L-am imitat, strângând săbiile, cu ochii larg deschiși reflectați într-una dintre lamele lustruite și cu buzele lipsite de sânge în cealaltă.

–Te salutăm, nobile Ido, am intonat.

–La locurile voastre! porunci. Arătați-mi fețele!

Cu supunere, ne-am ridicat cu toții, cu ochii plecați.

Picioarele lui, în pantofi aurii, trecură pe lângă mine. Am aruncat o privire scurtă spre el, sperând să-i văd spatele. În schimb, privirile ni se întâlneau, și i-am văzut ochii de o ciudată culoare care semăna cu ambra.

– Tu cine ești, băiete?

– Eon, stăpâne.

Mă cercetă un moment. Aveam senzația că eram expusă la stâlpul infamiei, goală și lipsită de apărare, sub soarele arzător.

– Infirmul lui Branon, spuse el în cele din urmă. Să-ți fie rușine! Furi șansa un băiat întreg la trup.

Am auzit respirația candidaților din rând accelerându-se, dar eu rămăsesem fără aer – doborâtă la pământ ca de o lovitură în stomac. Chiar dacă aș câștiga atenția Dragonului Șobolan, nobilul Ido nu m-ar accepta niciodată ca ucenic. M-am tras înapoi, ca să devin o țintă mai mică, dar terminase cu mine. Încet, pași de-a lungul șirului, până se opri în fața lui Baret, aflat în poziția a zecea.

– Tu ești candidatul lui Kane? întrebă.

– Da, stăpâne, răspunse Baret.

Am fost smulși din contemplarea noastră imobilă de un strigăt de indignare și de niște pași care se târau. Quon se aplecă să privească în capătul șirului. După o clipă de ezitare, m-am ridicat în genunchi și am întins gâtul peste Lannel.

Bătrânul slujbaş îl trăgea pe nobilul Ido de braț, încercând să-l determine pe Ochiul Dragonului să-și desfacă mâinile strânse în jurul capului lui Baret.

– Nobile Ido, ați mers prea departe! strigă el.

– Înapoi, imbecilule! nobilul Ido se eliberă din mâinile bătrânului. Acum dai socoteală în fața mea.

– Nu. Conciliul este încă prezidat de nobilului Meram. Slujbaşul se trase înapoi și apucă brațul nobilului Ido. N-ar trebui să influențați ceremonia.

Nobilul Ido își ridică mâna liberă, și apoi se auzi pocnetul umed al articulațiilor frânte. Slujbaşul căzu în patru labe, cu obrazul spintecat până la os. Își scutură capul, împrăștiind

sângele în jur, ca un câine care se scutură de apă. Nobilul Ido îi privi pe ceilalți slujbași, care se strânseseră în jurul colegului lor.

–Nobilul Meram a demisionat azi-noapte în favoarea mea. Eu sunt ascendentul și tot eu sunt cel care prezidează conciliul. Are cineva vreo obiecție?

Unul după altul, slujbașii se înclinară umili.

Nobilul Ido mormăi și arătă cu capul spre bătrânul căzut.

–Luați-l!

Doi bărbați alergară spre el și îl ajutară pe bătrân să se ridice. Nobilul Ido se întoarse din nou spre noi.

–Treceți în rând, porunci el.

Ne-am îmbulzit să ne reluăm locurile, dar rândul rămase ușor curbat, pentru că toți voiau să-l vadă pe nobilul Ido. El își puse mâinile pe capul lui Baret, cu ambele degete mari pe frunte. Ce făcea? Slujbașii începură să șușotească îngrijorați. Nobilul Ido respiră adânc și păru că se înalță, ca și cum ar fi sorbit energia din adâncul pământului.

Apoi am fost aruncată cu violență în spate de puterea care emana din el.

Era ca și cum carnea lui devenise transparentă. Am văzut cele șapte puncte ale puterii din corpul acestuia pulsând în culorile specifice, de la șira spinării până în vârful capului: roșu, portocaliu, galben, verde, albastru, indigo și violet. Toate erau legate între ele de curenți alb-argintii de *Hua*, care țâșneau din pământ, trecând prin mâinile lui înainte de a se scurge în Baret. În centrul acestei explozii splendide, ochiul minții îmi era atras de punctul verde al inimii, din pieptul lui, centrul compasiunii. Părea lipsit de strălucire, micșorat, și fluxul de *Hua* era slab și neregulat.

Apoi, totul dispăru.

M-am tras înapoi, respirând lacom, sub privirile perplexe ale lui Quon și Lanell. Nobilul Ido era îndoit de mijloc, fără suflu, cu fața lividă. Ridică ochii o clipă, și privirile ni se întâlniră. Făcu ochii mari când observă că îi simțisem puterea. Apoi, atenția îi fu atrasă de sosirea a doi bărbați în capătul rampei.

Quon mă apucă de umăr. Unghiile i se înfipseră prin mătase.

–Ce i-a făcut? şuierea el.

Ne-am uitat amândoi la Baret, care era ameţit şi gемеа, cu capul prins între braţe.

–Ce ai văzut?

–Cred că l-a încărcat pe Baret cu propria lui *Hua*.

Quon îmi dădu drumul.

–Sigur asta nu e permis. E împotriva regulamentului.

Se întoarse spre slujbaşi, dar erau cu toţii în genunchi, privind în podea. Tresări.

–N-avem nici o şansă, spuse cu voce de învins.

–Trişează.

Quon avea dreptate. Dacă nobilul Ido îl însemna pe Baret cu propria *Hua*, atunci Baret ar fi avut mult mai multe şanse să fie ales de Dragonul Şobolan. *Heuris Kane* s-ar fi ales cu bonusul de douăzeci de procente, iar maestrul meu ar fi fost sărăcit. Am simţit că mă părăsea orice speranţă. Cu gestul lui îndrăzneţ, nobilul Ido le asigurase susţinerea lui Kane, lui Baret şi puternicelor lor familii, impunându-şi autoritatea în faţa conciliului şi distrugându-ne pe noi, ceilalţi candidaţi. Nu e de mirare că maestrul meu îl numea trădător. Eficienţa nemiloasă a tacticii lui mă făcu să tremur. Dar măcar n-am plâns, aşa cum făcu Quon.

Nobilul Ido se îndreptă, corpul şi respiraţia revenindu-i la normal. Îi aruncă o privire lui Baret.

–Stai liniştit! spuse repezit.

Imediat, Baret încetă să se mai legene, scăpând un vaiet de durere când ridică fruntea.

–Noaptea trecută, conciliul Ochiului Dragonului a stabilit că, în ultima vreme, ceremonia s-a depărtat prea mult de tradiţia respectaţilor noştri strămoşi, spuse nobilul Ido. Din tonul lui se înţelegea clar că el hotărâse, şi conciliul doar fusese de acord. Începu să înainteze de-a lungul şirului. S-a stabilit că se va trece din nou la lupta ceremonială în locul unei simple demonstraţii.

Am avut nevoie de un timp ca să-i înţeleg cuvintele. Luptă ceremonială? Bătaie. Ar trebui deci să mă bat cu cineva? Am simţit cum groaza îmi îngheţa trupul.

–Nu puteți face una ca asta, se plânse Quon, disperarea făcându-l să uite că trebuia să fie prudent. Nu am fost antrenați să ne luptăm.

Nobilul Ido se întoarse spre el.

–Laș plângăcios! mârâi. Nu ești vrednic de Dragonul Șobolan.

Quon se prosternă atât de repede, încât fruntea i se izbi violent de pământ. Nobilul Ido îl privi o clipă, apoi își reluă pasul măsurat.

–Conform unui text istoric foarte cunoscut, Ochiul Dragonului ascendent poate cere o luptă ceremonială dacă și conciliul este de acord.

Își plimbă ochii de-a lungul șirului, oprindu-și privirea asupra mea.

–Vechea variantă este menționată în Cronicile din Detra.

Mi-am smuls privirea de la zâmbetul lui malițios.

Le făcu semn celor doi bărbați care stăteau nemișcați pe rampă. Deși erau înveșmântați din cap până-n picioare în armuri, l-am recunoscut imediat pe arogantul care pășea țanțoș după silueta robustă.

Ranne.

O teamă cunoscută îmi răsuci măruntaiele. Să ne luptăm cu Ranne? Dar el era maestru. Brusc, am pătruns logica implacabilă a situației. Baret era favoritul lui Ranne. Nobilul Ido nu lăsa nimic la voia întâmplării.

–Mi s-a spus că toți ați fost antrenați de maestrul de sabie Ranne și Jin-pa, afirmă nobilul Ido, în timp ce ei se apropiau și se înclinau în fața lui cu respect. Vor împărți cu voi plăcerea de a se lupta pentru Dragonul Șobolan și pentru preacereșul nostru împărat.

Ranne se întoarse să se uite la noi, cu mâna înmănușată în șold. În locul armurii obișnuite din piele lăcuită, pe care o purta la antrenament, cea pe care o avea acum era făcută din plăci de metal, casca fiind înconjurată de o împletitură din zale menită să-i apere gâtul, iar pe platoșa lustruită de pe piept fiind gravat cuvântul „curaj“.

–Lupta va presupune același antrenament pe care l-am studiat tot anul, anunță el. Totuși, nu vor veni în ordinea ascendentului, ci la întâmplare. Ați înțeles? Eu și maestrul de arme Jin-pa vom putea începe cu figurile Șobolanului, sau cu figurile Bivolului ori ale Calului. Va fi altfel pentru fiecare dintre voi. Vor fi folosite toate cele douăsprezece secvențe, dar nu în ordinea ascendentului. Un test bun pentru reflexe și pentru capacitatea de anticipare.

Un murmur înfundat de îngrijorare străbătu rândul candidaților. Majoritatea antrenamentelor noastre avuseseră în vedere o demonstrație de figuri în ordine strictă. Nici o legătură cu lupta sau cu figurile executate într-o ordine întâmplătoare.

Jin-pa veni alături de Ranne. Pe platoșa lui era gravat semnul pentru „datorie“. Lucrasem cu el numai o dată; un om corect, care îmi arătase cum să adaptez o lovitură pentru piciorul meu șchiop. Își scoase casca, punând-o sub braț. Căptușeala lăsase urme pe fața lui prelungă, dându-i aspectul unui cap de mort.

–Băieți, nu vă speriați. Știți toate figurile. Acum nu e vorba decât despre încredere în ceea ce știți. Lăsați-vă mișcările să plutească în voia *Hua*, spuse el încurajator. Regulile ceremonialului de luptă sunt aceleași ca pentru antrenamentul de luptă – nu se poate lovi decât cu latul sabiei sau cu capătul mânerului. Și nu uitați că trebuie să vă dovediți tehnica și rezistența. Încercați, înainte de orice, să recunoașteți figurile, apoi...

Ranne se arătă iritat.

–Sunt cât se poate de bine pregătiți, îl întrerupse, ignorând privirea nemulțumită a lui Jin-pa. Acum a venit vremea să răspundă provocării și să-și onoreze stăpânii și strămoșii.

–Bine spus, maestre Ranne, aprobă nobilul Ido, făcându-i semn lui Jin-pa să se depărteze. Vrei să te lupți cu candidații cu numere impare sau pare?

Ranne privi în jos, spre noi, de parcă s-ar fi gândit ce decizie să ia. Prin fantele tăiate în cască, i-am văzut privirea

căzând asupra lui Baret. În ce moment al antrenamentului nostru plănuise nobilul Ido toate astea?

– Cu soț, spuse Ranne.

Am înghițit cu greu. Numărul patru – cifra morții. Ranne mă pusese al patrulea știind că aveam să fiu la mila lui?

Nobilul Ido se întoarce spre noi.

– Cei care au număr cu soț vor lupta cu maestrul Ranne. Numerele fără soț vor lupta cu maestrul Jin-pa. E clar?

– Da, nobile Ido, am strigat supuși.

Am auzit vocea lui Quon, aproape sugrumată de ușurare.

Răpăitul tobelor și sunetul trâmbițelor din depărtare îi făcură pe slujbași să se îndrepte repede spre rampă. Eu și Quon am schimbat priviri cu subînțeles: împăratul pornise în scurta călătorie de la palat până la arenă. Ar putea fi prin apropiere.

Anul trecut stătusem la marginea drumului, în mulțimea care admira lungul cortegiu care o escorta pe Maiestatea Sa Imperială spre ceremonie. Spectacolul încântător îmi era încă prezent în amintire. Știam că, în clipa aceea, drumul lat era plin de toboșari și de trâmbițași, care cântau un marș compus special pentru această ocazie. După ei, urmau soldații în armură, înarmați cu buzdugane sau săbii, și lăncierii care aveau atârinate de arme stindardele de mătase fluturând în vânt. După ei, urmau doisprezece călăreți pe cai negri, trei câte trei și purtând imensele flamuri ale dragonilor. Apoi, nenumărați eunuci, îmbrăcați în livrele albastre, aparținând casei imperiale și purtând fiecare un arzător de mirodenii care îmbălsăma aerul. În spatele lor, purtătorii de lampioane sculptate, pe care le legănuau în vârful bastoanelor lungi, aurite. Ei îi precedau pe tinerii nobili care erau acum favoriți, minunat îmbrăcați, ale căror cântece îl invocau pe suveran, amintind de fidelitatea familiilor lor. Mulțimea va cădea în genunchi în praful învârtelit când prințul moștenitor, frumosul Kygo, va trece călare. Apoi va fi rândul împăratului să treacă, grav și maiestuos pe armăsarul alb cu harnașament din aur și perle, înconjurat de o sută de gărzi imperiale în formație

strânsă, fiecare soldat fiind înarmat cu două redutabile spade zimțate, pe care le purtau încrucișate, ca pentru paradă.

Era nevoie de cel puțin o jumătate de oră ca să intre în arenă și să urce pe tronul de deasupra oglinzii întunecate a Dragonului Pierdut. O altă jumătate de oră urma să treacă înainte de începerea ceremoniei. Aveam deci o oră până să mă înclin în fața Stăpânului Ceresc și să înfrunt sabia lui Ranne.

Brusc, mi-am amintit de secvența Dragonului Oglindă! Oare Ranne știa că am permisiunea de a o înlocui cu a doua figură inversată a Dragonului Cal?

Un slujbaș care purta însemne rubinii alergă spre nobilul Ido și se lăsă în genunchi, aducându-i un mesaj.

Trebuia să-i spun lui Ranne, să-l fac să înțeleagă că nu puteam executa a treia figură a Dragonului Oglindă.

Nobilul Ido făcu semn din cap unui slujbaș, și nerăbdarea se citi clar pe fața lui de prădător.

–Candidați, alăturați-vă reprezentanților conciliului. Ascultați-le cu atenție instrucțiunile, spuse el. Veți avea puțin timp ca să vă pregătiți înainte ca maestrul Ranne și Jin-pa să vă cheme pe poziție. Vă doresc tuturor noroc.

Aruncă din nou o privire cercetătoare spre noi, apoi o porni spre rampă.

Ca la un semnal, cei doisprezece reprezentanți se îndreptară grăbiți spre noi, în linie dreaptă, nu fără să se încline, ca spicele de grâu în bătaia vântului, atunci când se apropiară de Ochiul Dragonului. Van se opri în fața mea și se înclină, aplecând capul într-un scurt gest de amabilitate.

–Candidat Eon, te rog, vino pe aici, zise. Vrei apă acum sau mai târziu?

M-am ridicat, simțind cum fiecare mușchi se revoltă.

–Trebuie să-i vorbesc maestrului Ranne, am spus.

Van stătea demn, îndreptându-și lunga robă gri.

–Este datoria mea să mă asigur că stăpânești protocolul imperial. Apoi vei avea timp să te pregătești pentru ceremonie. Vrei apă acum sau mai târziu?

–Vă rog, *chiar* trebuie să vorbesc cu el, l-am implorat, cercetând încăperea cu privirea.

Dillon, Quon și Baret așteptau să bea apă dintr-un butoi, în timp ce restul candidaților își urmau reprezentanții spre zonele de antrenament. Jin-pa discuta serios cu reprezentantul în roșu. Ranne nu se vedea pe nicăieri.

–Trebuie să vorbesc cu el *acum*, am insistat. E vorba despre ceremonie.

–Maestrul de sabie l-a însoțit pe nobilul Ido în arenă, mă anunță Van, pe un ton indiferent. Mă îndoiesc că vei mai avea vreo șansă să vorbești cu el înainte de ceremonie.

Epuizarea din ultimele zile mă făcu să ezit. Mi-am apăsat ochii cu palmele. Ranne ar trebui să fie la curent cu schimbarea secvenței.

–Maestrul meu? Pot să vorbesc cu maestrul meu?

–Nu are permisiunea să se întoarcă, spuse Van.

Am lăsat să-mi scape un geamăt.

Degetele ușoare ale lui Van îmi atinseră brațul.

–Maestru de sabie Jin-pa ar fi în măsură să te ajute?

Surprinsă de amabilitatea lui politicoasă, am ridicat ochii.

–Da, da, aș putea vorbi cu el.

–Așteaptă aici.

Van se îndreptă spre Jin-pa, așteptând ca maestrul să termine discuția cu înaltul funcționar. Mi-am ridicat repede săbiile și le-am pus sub braț, cu mânerul în sus. Nu voiam ca Jin-pa să creadă că nu aveam grijă de armele mele. Van se înclină și-i prezentă cererea mea, ridicând din umerii înguști, în semn de nedumerire. Jin-pa îmi făcu un semn.

M-am grăbit spre el, cu pași stângaci și țepeni.

–Ce este, băiete? mă întrebă Jin-pa, în timp ce mă înclinam în fața lui.

–Maestre, am primit de la conciliu permisiunea de a schimba a treia figură a Dragonului Oglindă cu a doua figură inversată a Dragonului Cal, am spus cu respirația întretăiată. Din cauza piciorului meu. O să mă lupt cu maestrul Ranne. Este la curent, maestre?

Jin-pa încuviință din cap.

–Stai liniștit, Eon. Atât eu, cât și Ranne suntem la curent cu dispensele acordate.

Am simțit că încordarea mă mai slăbește, dar următoarele lui cuvinte îmi trezire îngrijorarea:

–Nobilul Ido ne-a informat azi-dimineață, continuă Jin-pa. Acum, du-te și bea puțină apă. Va fi cald în arenă.

Mă concedie cu un gest al capului. L-am urmat pe Van spre butoiul cu apă. Cu fiecare pas, îngrijorarea creștea. Chiar dacă Ranne știa de dispensă, avea să țină cont de ea?

În ora următoare, am băut apă, m-am prosternat în fața unui împărat imaginar iarăși și iarăși, sub ochiul critic al lui Van, am exersat până când mișcările mele țepene din cauza frigului deveniră pline de grație. Minutele se scurgeau ca de obicei, dar aveam impresia că se transformaseră în secunde și se îngrămădeau spre momentul când aveam să fim chemați în arenă.

Și, până la urmă, acea clipă veni.

–Candidați, răcni Ranne din capătul rampei, luați-vă poziția.

Urmă o tăcere scurtă, apoi trâmbițele anunțară sosirea împăratului.

–Îți amintești ordinea evenimentelor? mă întrebă Van în grabă, conducându-mă spre rampă. La început, toți vă înclinați în fața Eternului Stăpân, apoi îngenuncheați la baza oglinzii Dragonului Pierdut și așteptați până sunteți anunțați de heraldul imperial.

Am aprobat cu un gest scurt din cap.

–Și rămâi aplecat până numeri la zece. Mă împinse la loc în rând, în spatele lui Ranne. Nu te uita în sus.

–Nu mă uit.

Ne-am salutat în grabă.

–Mulțumesc, Van.

Înainte de a se retrage, mă bătu pe braț.

–Baftă, Eon.

Apoi, dispăru.

În fața mea, în coloana lui Jin-pa, Dillon îmi zâmbi jenat. Cu toată amărăciunea trădării lui, i-am zâmbit, la rândul meu. Poate că ne confruntam unul cu celălalt, dar adevărata amenințare venea de la nobilul Ido.

M-am uitat spre Baret. Trupul îi părea ciudat de slăbit și avea ochii sticloși; riduri de suferință îi brăzdau fruntea. Mătasea roșie din jurul gâtului era închisă la culoare – fără îndoială, își băgase fața în apa din butoi. Părea istovit. Oare strategia nobilului Ido fusese greșită? Doar dacă nu cunoștea efectul puterii lui și nu îl însărcinase pe Ranne să-l menajeze pe Baret în timpul ceremoniei.

– Salutați cu armele, strigă Jin-pa.

Mi-am încrucișat săbiile pe piept. Din cauza numărului mare de săbii, șuierul lamelor subțiri care tăiau aerul era asurzitor. Un funcționar care purta o eșarfă roșie peste roba gri apăru din dreptul rampei. Se înclină în fața lui Ranne și a lui Jin-pa.

– E timpul, strigă el.

De sus, se auzi din nou sunetul trâmbițelor. Apoi comanda lătrată a lui Ranne. Corpurile se puseră în mișcare în jurul meu. Am pornit și eu, incapabilă să mă gândesc la altceva decât la mers. Picioarele intrară automat în ritmul imprimat de orele de antrenament. Fiecare pas mă apropia de rampă: aerul devenea tot mai fierbinte, lumina era mai strălucitoare, trâmbițele răsunau mai tare.

Am ieșit din umbra rece și mi-am mijit ochii în razele orbitoare ale soarelui. Am intrat într-un cerc larg de nisip alb, care înconjura douăsprezece oglinzi uriașe orientate spre interior. Ramele grele de aur pe care erau sculptate cele douăsprezece simboluri ale animalelor erau împodobite cu pietre prețioase și jad. Toate oglinzile erau întunecate, ca și cum ar fi fost stinse, în afara celei a Dragonului Șobolan. Aceasta reflecta nenumăratele rânduri de spectatori, ale căror haine arătau, prin material și culori, rangul. Am văzut mătasea scumpă a nobililor așezați în primele rânduri, broderiile de aur ale celor unsprezece Ochi ai Dragonului, tronând fiecare deasupra oglinzii lui, grupurile

de slujbași îmbrăcați în gri, bumbacul multicolor și pânzeturile mai spălăcite ale negustorilor și ale muncitorilor din oraș, îngrămădiți în gradenele de sus. Zgomotul mulțimii însoțea răpăitul tobelor și chemarea stridentă a trâmbițelor. Când am trecut pe lângă ea, oglinda Dragonului Șobolan, reflectând lumina soarelui, ne orbi. În partea de sus, trona un șobolan de aur cu ochi de rubin. Deasupra oglinzii era instalat nobilul Ido, siluetă strălucitoare și impunătoare, în mijlocul robelor gri ale maștrilor de ceremonie. Chiar de jos îi simțeam puterea. Sau poate era oglinda.

Tunica mi se lipea de spatele transpirat. Ranne ne strigă să ne oprim, și am rămas nemișcați în fața împăratului, care era îmbrăcat în galben, culoarea regală, și care trona deasupra oglinzii întunecate a Dragonului Pierdut. Am căzut în genunchi, și nisipul îmi fripse pielea prin mătase. Vocea lui Van îmi răsună în minte. „Numără până la zece. Nu privi în sus. Nu privi în jur.“

Pierdusem numărătoarea. Speriată, am ridicat ochii ca să-mi dau seama unde mă aflam. Privirea mi-a fost atrasă de oglinda întunecată din fața mea. Nu reflecta nimic. Era doar o suprafață goală care părea să absoarbă lumina zilei. Lângă mine, Quon se încordă, gata să se ridice. I-am urmat exemplul. Pentru moment, soarele se undui pe suprafața neagră a oglinzii, care se deformă și se umflă într-o ciudată iluzie optică. Ne-am îndreptat spre ea în două coloane, pentru a aștepta sub întinderea ei întunecată. Un dragon de aur cu solzi de jad se unduia în vârful ei, cu o perlă între ghearele de rubin. Am privit fix oglinda întunecată precum cerneala, dar nu se mai mișcă nimic.

La comanda lui Ranne, ne-am întors cu fața la arenă și am îngenuncheat încă o dată, cu săbiile încrucișate, în semn de salut. Mi-am mijit ochii, ca să atenuez strălucirea orbitoare a nisipului. Mi se părea că trupul mi se mumificase din cauza căldurii.

Fanfara răsună din nou. De data asta, în onoarea heraldului imperial. Era, de fapt, vorba despre opt bărbați care apărură în rând ordonat și se înclinară adânc, alergând în același

timp spre centrul arenei. Mulțimea bătea din picioare și urla. Heralzii, cu tunicile lor scurte, albastre precum cerul de vară, se așezară în formație de octogon regal, întorcându-se cu eleganță cu fața spre public. Ridică micile gonguri de bronz deasupra capetelor și, toți odată, făcură să răsunе arena cu putere. Imediat, mulțimea se liniști.

–Ciclul de doisprezece o ia de la început, scandară cu toții în cor.

Vocile li se armonizau perfect, creând un pătrunzător strigăt al heralzilor.

–Porcul lasă locul Șobolanului, ucenicul devine Ochi al Dragonului, candidatul devine ucenic. Ciclul de doisprezece o ia de la început.

Mulțimea fluiera și bătea din picioare. Cei opt bărbați ridicară din nou gongurile și făcură să răsunе iarăși arena, sunetul reverberând din oglindă în oglindă, reducând brusc mulțimea la tăcere.

–Dragonul Șobolan caută un nou ucenic. Doisprezece candidați așteaptă să-și arate valoarea. Cu aprobarea Maiestății Sale Imperiale și din ordinul conciliului Ochiului Dragonului, valoarea candidatului nu va fi dovedită printr-o demonstrație în acest ciclu. Va fi dovedită prin luptă!

Pentru un moment, nu a existat nici o reacție. Apoi, publicul începu să urle și să bată cu picioarele în podea. Ai fi zis că se dezlănțuise zeul furiei. Spectacolul devenea, dintr-odată, mult mai interesant.

Mi-am umezit buzele uscate. Undeva, pe unul dintre locurile ocupate de *heuris*, în spatele nobilului Ido, era așezat maestrul meu. Am încercat să-l descopăr în cele două rânduri de siluete în robe închise la culoare, a căror liniște uimită contrasta cu zgomotul mulțimii. Apoi l-am văzut, ridicând din umerii slabi, cu o mișcare cunoscută, ca pentru a sfida un destin implacabil.

Gongul răsună din nou.

–Candidat Hannon, apropie-te de oglinzi, intonă heraldul imperial. Întoarce-te spre maestrul de arme Jin-pa și arată-i Dragonului Șobolan măiestria ta.

Mulțimea bătu din palme și strigă, în timp ce heralzii alcătuiră din nou o coloană perfectă și alergară spre capătul arenei.

Cu toate că eram cu toții îngenuncheați în semn de salut, ne-am schimbat ușor pozițiile când Jin-pa și Hannon se îndreptară spre arena de luptă. Era pentru noi o ocazie de a observa competiția, de a aduna informații și de a ne evalua șansele. Mi-am afundat genunchiul stâng mai adânc în nisip, profitând ca să mă aplec și să văd mai bine. Schimbându-mi centrul de greutate, mi-am dat seama că șoldul nu mă mai durea.

În mijlocul arenei, Jin-pa și Hannon se înclinară în fața oglinzii Dragonului Șobolan, apoi unul în fața celuilalt, deasupra mânerelor săbiilor, cum o cerea codul luptătorilor. Mulțimea tăcu, în așteptare. Hannon se așează în poziția de atac, întorcându-se într-o parte, spre Jin-pa. Se sprijini pe piciorul din spate și întinse o sabie, învârtind-o pe cealaltă deasupra capului. Jin-pa luă aceeași poziție, apoi, coborând săbiile printr-o simplă răsucire a mânerelor, desenă două opturi fulgerătoare. Seria Dragonului Bivol. Hannon o recunoscuse și începu prima figură, cea mai ușoară dintre toate. Respinse garda adversarului cu o lovitură prin răsucire impecabilă, dar Jin-pa îl contră cu ușurință, cu mânerule încrucișate ale săbiilor.

Hannon degajă sabia și făcu un salt înapoi, sigur pe picioare, în timp ce Jin-pa abordă a doua figură a Bivollui: atacul. Se lansă, învârtind săbiile înspre capul lui Hannon. Toată tehnica Bivollui era să ridice un zid solid din lame, în stare să respingă adversarul și să-l dezechilibreze. Hannon trebuia să contreze cu sabia din dreapta, lovind, în același timp, cu sabia din stânga în partea prost apărută a stomacului. Reuși să contreze, dar lovitura joasă fusese prea puternică, și se trezi tras de greutatea propriei arme, nimerindu-se pe piciorul greșit când să înceapă a treia figură, cea mai grea. Profitând de echilibrul lui precar, Jin-pa îi aplică o lovitură pe care Hanon n-o pară decât cu mare greutate, înclinând incorect lama. Păru să-și revină și atacă de jos cu o energie

disperată, dar maestrul de sabie ripostă cu o lovitură la cap, care îi reuși atât de bine, încât latul sabiei se lovi violent de obrazul lui Hannon, care pocni ca gheața care se crapă pe un râu înghețat. Hannon scutură din cap, și mulțimea fremătă, comentariile dezlănțuite ale spectatorilor semănând cu şuieratul care venea dintr-un cuib de șerpi.

Pe urmă, totul merse din ce în ce mai rău. Hannon abia putea ține pasul cu Jin-pa, cu toate că acesta se străduia să încetinească fiecare figură și să-și atenueze loviturile. Nu m-am putut împiedica să tresar de câte ori Jin-pa cobora, fără încetare, latul sabiei asupra lui Hannon. Unde era greșeala? Hannon executa secvența abordării la fel de bine ca Baret. Știa fiecare figură perfect și își petrecuse ore întregi șlefuiindu-și fiecare mișcare. Aici era problema? Le învățase pe dinafară și acum era posibil să nu fie în stare să-și adapteze tehnica la un adversar?

La figura finală, reuși să-și regăsească stăpânirea de sine. Se lăsă în patru labe, dădu o lovitură de picior în spate care respinse sabia din stânga lui Jin-pa, după care se întoarse, învârti sabia din dreapta și reuși să spargă garda maestrului luat prin surprindere. Era o onorabilă „lovitură de coadă a Dragonului Oglindă“, figura pe care eu nu o puteam face. Am ridicat ochii spre Ranne. Mișca din umeri ca să se încălzească în vederea luptei următoare. Avea să țină cont de dispensa mea? Jin-pa și Hannon se înclinară unul în fața celuilalt, apoi în fața nobilului Ido. Părăsiră nisipul însoțiți de bătăile din picioare și de uralele mulțimii entuziasmate. Hannon se înclină tremurând spre împărat, apoi se întoarse la locul lui. Mișcările încetinite îi trădau oboseala și disperarea. Când se lăsă în genunchi pe nisip, am văzut lacrimile curgându-i pe obrazul rănit. Nerăbdătoare să se distreze, mulțimea repeta chemarea heraldului pentru următorul candidat. Păreau urletele unor câini însetați de sânge.

Heraldul imperial bătău gongul cerând liniște, apoi îi chemă în mijloc pe Callan și pe maestrul Ranne.

–Noroc! i-am șoptit lui Callan.

Cu toate că era chiar lângă mine, păru a nu mă auzi. Era înlemnit de frică.

Când ajunse în mijloc, am văzut clar arena și pe Ranne atacând dezlănțuit. Nu se punea problema să încetinească ritmul, nici să atenueze violența loviturilor cu lama. Callan primi atâtea lovituri, încât m-am temut să nu cumva să se prăbușească și să nu se mai ridice.

Heuris-ul lui se ridicase din scaun, și numai eforturile vecinilor îl împiedicară să sară pe deasupra oglinzii Dragonului Șobolan pentru a alerga spre candidatul lui. Nobilul Ido era relaxat, rezemat de spătarul scaunului, bând vin în mijlocul oficialilor încremeniți într-o atmosferă de dezaprobare tăcută. M-am simțit ușurată să-l văd pe Callan întorcându-se în rând, clătinându-se. Îngenunche, cu capul sprijinit pe săbii, răsufând greu.

Îl chemă pe Quon.

Nu mai era mult și îmi venea rândul.

Quon execută cu ușurință primele mișcări ale seriei Dragonului Cal. Continuă cu o apărare impecabilă. Mi-am mijit ochii încercând să disting fețele celor două siluete care se tot roteau. Jin-pa îi șoptea figurile lui Quon? Era greu de spus, pentru că viziera reducea vizibilitatea. Mulțimea salută prin aclamații siguranța cu care Quon realizase mișcarea joasă de apărare a celei de a treia figuri a Dragonului Maimuță, pentru a continua atacurile în direcția gâtului, care reprezentau faza ofensivă a figurii. Execuția lui era impecabilă. Când termină, un tunet de aplauze zgudui oglinzile întunecate ale dragonilor, fixate în zidul de piatră. Când se înclină, alături de Jin-pa în fața împăratului, am văzut că zâmbea fericit. Probabil că strămoșii îi ascultasera rugile.

Heralzii imperiali reveniră în mijlocul arenei. Lovitura de gong răsună ca un dangăt de moarte.

–Candidat Eon, apropie-te de oglindă, intonară ei. Luptă cu maestrul de sabie Ranne și arată-i Dragonului Șobolan măiestria ta.

Rarele aclamații însoțiră o agitație generală stârnită de curiozitate. Era rândul ologului! M-am ridicat, bucuroasă

că aveam stomacul gol, pentru că mă simțeam învăluită de greață. Am făcut un prim pas nesigur – șoldul tot nu mă durea. Poate căldura nisipului calmase durerea. Am înălțat o rugă tăcută Charrei și Kinrei, înaintașele mele, ca să-mi dea putere, abilitate și rezistență – tot ce-mi lipsea. Am învârtit săbiile ca să le pun la loc sub braț. Cu privirea ațintită pe suprafața de nisip din centrul cercului, mi-am spus că puteam reuși. Alături, Ranne mergea în pas cu mine, dar nu ridică privirea. Înaintam cu calm. Tăcerea domnea în arenă. Nimeni nu bătea din picioare, nimeni nu striga. În atmosfera plină de nerăbdare, toți se așteptau să fiu o victimă sigură.

Ranne n-ar trebui să ignore dispensa acordată de conciliu.

–Maestre, eu am...

–Liniște, șuieră el.

Pentru o clipă, din cauza fricii, arena pur și simplu îmi dispăru din raza vizuală. M-am poticnit, dar atenția mi-a fost atrasă de strălucirea neașteptată a pietrelor lunii și a jadului de pe plăsele. Fiecare piatră părea că lumina din interior, conducându-mi privirea în profunzimea ei translucidă. Am simțit cum mă umple un val de putere. Putere care creștea din oțel și argint. O viață de luptă. Ceva ce venea din vechime.

Mintea îmi fu cuprinsă de o hotărâre nestrămutată.

„Întoarce spatele soarelui, astfel încât să bată în ochii adversarului. Nu încrucișa niciodată picioarele. Observă terenul și caută un avantaj. Deschide palmele pentru a permite *Hua* să circule. Închide și blochează energia *Hua* pentru pumnul-ciocan.“

Mi-am privit mâna strânsă cu putere. Dar nu învățasem niciodată tehnica pumnului-ciocan.

Ranne păși în arenă și se întoarse cu fața spre oglinda Dragonului Șobolan. Am făcut la fel și am rămas nemișcată pentru o clipă, zărindu-mă din cap până-n picioare în oglindă, strâmbă, cu oase delicate, cu fața rotundă și fină de copil. Toți acești bărbați vedeau în fața lor un băiat-fată? O Umbră a Lunii? Oricine știa că, drept urmare a castrării, oasele se topesc și mușchii virili lasă locul curbilor moi. Da, creatura

din oglindă crea o iluzie. Totuși, avem noroc că majoritatea oamenilor evitau să privească de aproape un olog.

În afară de momentul în care se bătea cu un maestru de sabie.

Lângă mine, Ranne făcu o plecăciune. I-am imitat imediat mișcarea. Imaginile reflectate în oglindă dovedeau absurditatea de a opune trupului meu fragil acest uriaș în armură. Deasupra oglinzii, nobilul Ido se aplecă în față, într-o atitudine în care nu se mai citea nici un strop de indiferență. Stătea drept, cu fața palidă întoarsă spre mine.

–Pregătește-te, spuse Ranne, așezându-se în poziție, cu soarele în spate.

Împărți săbiile în jurul lui, într-o demonstrație fantastică, apoi coborî vârfurile ca să salute. Mi-am păstrat săbiile sub braț și am înaintat cu greu în cercul de nisip, oprindu-mă în momentul în care am avut soarele în dreapta. Cel puțin, Ranne nu avea avantajul luminii. Zona din mijloc fusese arată în toate direcțiile, dar era tare. În schimb, marginile cercului erau periculos de moi.

–Maestre, am spus, uitându-mă în ochii mijiți în spatele coifului. Am dispensă de la conciliu să...

–Știu asta, Eon-jah, spuse scurt. Revino în poziție!

–Dar sunt în poziție, maestre, am replicat gâfâind.

Râse zgomotos.

–Cel puțin, te-am învățat ceva. Se așeză în fața mea. Să vedem dacă ai învățat și altceva.

Am ridicat săbiile în semn de salut. Fără să ne scăpăm din ochi, ne-am înclinat deasupra mânerelor armelor. Sprijinindu-mă în piciorul sănătos, am învărtit sabia dreaptă deasupra capului și am întins-o pe cea din stânga în direcția gâtului adversarului. Ranne mă imită cu o ușurință pe cât de grațioasă, pe atât de înspăimântătoare. Rămăserăm nemișcați în așteptarea unui semn: o clipire, o privire, o respirație.

Și a fost doar o clipire – un reflex, în clipa când ridică cu un gest amplu arma întinsă pentru a o întâlni pe cealaltă deasupra capului.

„Dragonul Capră.“

Cele două săbii se îndreptară şuierând spre pieptul meu. Am parat simplu: am făcut un pas în spate, m-am întors şi am apropiat săbiile în faţă, înclinând tăişul în jos. Armele lui Ranne se ciocniră de ale mele. Sub violenţa şocului, braţele îmi încremeniră dureros şi ochii mi se tulburară, până în clipa când săbiile lui alunecară pe ale mele. Am profitat de elanul lui ca să-l fac să rateze, cu toată durerea care-mi cuprinsese muşchii. Nu făcea nimic ca să-şi atenueze loviturile. Am eliberat sabia din stânga ridicând-o. Nu-mi rămânea decât să-i ţintesc gâtul, dar ciocnirea corp la corp mă încetini. Ratasem şansa. Parase deja lovitura. Dându-mă înapoi cu un pas, îmi asigurasesm măcar priza. O clipă, zgomotul mulţimii îmi perturbă starea de concentrare. Îmi strigau numele! Încurajată de aclamaţii, am respirat adânc.

Am păşit în lateral, învârtind săbiile în faţă ca să încep atacul pentru a doua figură a Dragonului Capră. În schimb, Ranne se grăbi spre mine, cu săbiile mult ridicate deasupra capului. În loc de figura a doua a Caprei, trecu la figura a treia a Calului. M-am încordat şi am ridicat săbiile exact la timp. Armele lui se ciocniră de ale mele cu o asemenea putere, încât am fost aruncată în partea moale a cercului. Mânerele armelor se atingeau unul de altul. Mi-am înfundat piciorul în nisip, ca să nu alunec. Faţa lui era la două degete de a mea, şi îi simţeam pe piele căldura respiraţiei urât mirositoare.

–Asta nu este figura Caprei, am spus gâfâind.

Piciorul din spate îmi alunecase.

–Scuză-mă, zise ironic.

Se apropie din nou, lăsându-se cu toată greutatea pe mânerele armelor mele. Mâinile şi braţele începură să-mi tremure. Cu toate că urechile îmi ţiuiau, am auzit mulţimea acoperindu-l pe Ranne de huiduieli. Nu am avut forţa să-l resping. Braţele aveau să-mi cedeze dintr-o clipă în alta, şi am încasat o lovitură de cot drept în faţă.

„Lovitura Şobolanului.“

Nu era o voce. Era ceva ce cunoşteam, care venea din adâncul meu. Muşchii şi oasele păreau să ştie ce trebuia făcut.

Am căzut pe spate trăgând după mine săbiile, pe care le-am eliberat cu o răsucire rapidă. În timp ce atingeam nisipul, am văzut că Ranne rămăsese cu gura căscată. Nu eram mai puțin mirată decât el. Mulțimea urla în delir: ologul rezistase.

„Încolăcirea Șarpelui.”

M-am rostogolit, apoi m-am așezat repede în genunchi. Ranne se retrăsese deja și se arunca asupra mea încrucișând săbiile cu o mișcare de răsucire. A treia figură a Dragonului Câine. Nu se mai punea problema respectării secvențelor. Alesese succesiunea de atacuri și de retrageri epuizante ale Câinelui. M-am ridicat și am înălțat săbiile, pândind o greșeală.

Prima dată, am parat cu stângăcie, lama propriei mele săbii fiind cât pe ce să-mi atingă fața. A doua fusese prost condusă, în așa fel încât mâna mi se crispă pe mâner sub violența loviturii. Cunoașterea din adâncul ființei mele se risipise la fel de repede cum venise. Am deschis gura însetată de aer. Al treilea atac al lui Ranne m-a obligat să parez cu mânerul întors înapoi. Sabia lui se lăsa cu atâta putere, încât am simțit că slăbesc priza, încheietura răsucită nemaiputând să reziste. Suferința era atât de mare, încât mi se tulbură vederea. O clipă, din Ranne nu mai rămăsese decât o siluetă neclară. Apoi, am simțit o zgâlțâitură puternică care îmi smulse sabia din stânga. Mulțimea scoase un strigăt de groază.

M-am repliat clătinându-mă, cu mânerul apăsător pe piept. Măcar nu era mâna dreaptă. Ranne se apropie ridicând sabia, pregătindu-se de atacul cu a doua figură a Tigrului, cu mânerul celeilalte săbii – pe care o folosi ca pe un baston, ca să-mi aplice o serie de lovituri rapide. Am închis ochii, încercând să-mi limpezesc vederea, în ciuda durerii. Îmi rămânea o singură armă pentru a para. Avea să atace de sus. Am ridicat sabia, gata să-mi apăr capul.

„Lovitura Iepurelui cu piciorul.”

Cunoașterea venită din adâncurile vremurilor. În vreme ce spiritul se lupta ca să-mi redreseze trupul, m-am aruncat la pământ. Piciorul sănătos îmi țâșni înainte și atinse genunchiul

lui Ranne în plin. L-am simțit că se clătină și se prăbușește pe sabie. Îmi aruncă o privire înnebunită de furie.

„Lovitura de bici a Dragonului.“

Nu!

Ranne făcu un salt în față, pe nisip, cu sabia gata să-mi lovească piciorul. M-am depărtat grăbită de el, stârnind un val de nisip cu sabia.

„Lovitura de bici a Dragonului.“

Nu!

Șoldul... nu mai pot...

Ranne înfipse o sabie în pământ și se ridică. Apoi se aruncă asupra mea cu capul lăsat, agitând amândouă armele. Nu mai executa nici o figură, se mulțumea să se bată. Am îngenuncheat cu greu. Eram prinsă între cunoașterea care venea din mine și infirmitate.

Și eram totuși un olog.

Înainte să-mi pot ridica sabia, Ranne o lansă pe a lui spre capul meu. Am sărit în spate, simțind lama atingându-mi fața, și mi-am pierdut echilibrul. Eram fără scăpare. Am văzut o mână prin ceață, o fulgerare metalică țâșnind spre mine. Apoi m-a cuprins un val de durere, orice urmă de lumină se stinse, și m-am cufundat în întuneric.

Capitolul cinci

Am deschis ochii. Lumea era scăldată într-o lumină orbitoare, care îmi sporea durerea de cap. Am închis din nou ochii, lacrimile scurgându-mi-se pe nas și pe obraji, înmuind nisipul.

– Eon?

O voce îndepărtată, prea îndepărtată. Mi-am umezit buzele. Praf și sare.

– Eon.

Am simțit o greutate pe umăr. Cineva mă zgâlțâia.

Am clipit, lăsând din nou lumina arzătoare să-și facă drum spre ochii mei. Zăceam sub oglinda împăratului, în spatele a două șiruri de candidați.

– Maestre?

I-am recunoscut fața. Se încrunta.

Îl dezamăgisem.

– Trebuie să te ridici, Eon.

Mi-am ridicat capul și am simțit că gura mi se umple de un lichid acru.

– Doar nu vă așteptați să participați la salutul final?

Era o altă voce: un slujbaș bătrân, îngenuncheat lângă maestrul meu. Am văzut strălucirea diamantului care îi indica rangul.

– M-a recunoscut, spuse maestrul. Încă e conștient.

–Mă îndoiesc că poate să stea în picioare, răspunse oficialul. E o situație dificilă. Ai toate drepturile să ceri revocarea lui Ranne.

–Ranne nu e decât un servitor. Nobilul Ido este cel care ar trebui înlăturat, zise maestrul.

–Poți face o plângere oficială contra lui.

Slujbașul încerca să își păstreze calmul, dar i-am simțit înverșunarea în voce.

Maestrul râse ironic.

–Și să mă sacrific pentru binele conciliului? Nici nu mă gândesc!

–Cineva trebuie să se opună ambițiilor lui Ido.

–Era datoria voastră, și ați dat greș. Ocazia de a-l opri s-a dus deja.

Slujbașul încrucișă brațele.

–Ce puteam face? Are susținerea preaînaltului nobil Sethon.

–Cred că e exact pe dos, murmură maestrul.

Se priviră în tăcere.

–Deci nu-ți retragi băiatul? întrebă, în cele din urmă, oficialul. Va saluta alături de ceilalți?

–Da.

–Atunci, ridică-l în picioare. Al zecelea candidat a fost deja chemat. Nu mai e mult.

Se ridică greu de pe nisip și se înclină în fața maestrului.

–Noroc, *heuris* Brannon.

Maestrul dădu din cap, apoi se întoarse din nou spre mine.

–Îmi pare rău, maestre.

Gâtul îmi era uscat și abia puteam rosti cuvintele.

–Ia, bea puțină apă.

Îmi duse cana la gură. Am băut o înghițitură ca să mi se umezească gâtul uscat.

–Știu că te doare, dar trebuie să te ridici, zise el. Trebuie să te duci să te înclini în fața Dragonului Șobolan.

–Dar n-am terminat secvența. N-o să mă aleagă.

Maestrul pufni.

–N-a fost o secvență. A fost o ambuscadă.

Îmi întinse din nou cana. Am luat o altă înghițitură.

–Nimeni nu știe cum își face alegerile un dragon. Mergem până la capăt.

Mă luă de după umeri și mă ajută să mă ridic. I-am simțit mâna mângâindu-mi părul, apoi odihnindu-se pe ceafa mea. Arena se învârtea cu mine. Am tras aer în piept, până am reușit să respir din nou, deși, din când în când, vedeam dublu, ca prin ceață. Era ca și cum doi de Baret se luptau cu doi de Ranne în mijlocul arenei. Am mijit ochii, încercând să unesc totul într-o singură imagine.

Baret se descurca bine. Nu era deloc surprinzător – Ranne folosea figurile în succesiunea în care le învățasem. Curând, Baret avea să fie ucenicul Ochiului Dragonului.

Iar eu – o fugară.

M-am desprins din îmbrățișarea maestrului, dar el își păstră o mână pe brațul meu.

–Ia-o încet, Eon. Mai ai puțin timp până la salutul final.

Aplauzele pentru exercițiul lui Baret se amestecau cu insultele la adresa lui Ranne. Am închis ochii, pipăindu-mi cu grijă tâmpla umflată. I-am auzit pe heralzi chemându-i pe Dillon și pe Jin-pa. Rana părea superficială, dar am urmărit încet *Hua*, prin al șaptelea centru al puterii. Linia energetică era ușor afectată, dar fluxul nu fusese întrerupt. Nimic grav. Am deschis ochii și am văzut iar două arene. Am clipit, ca să unesc imaginile.

Și atunci am zărit dragonii.

Ghemuiți deasupra oglinzilor, uitându-se în jos la Dillon și la Jin-pa care se luptau pe nisip. Fiarele nu aveau nici formă definită, nici culoare – doar o tulburare a aerului și a luminii te ducea cu gândul la contururi, greutate, formă. Numai ochii lor păreau să aibă consistență: un întuneric de nepătruns, ca niște găuri în țesătura lumii. Mulțimea nu era conștientă de prezența lor. Chiar și Ochiul Dragonului priveau prin ei. De ce nu-și vedeau propriii dragoni?

Sfârșitul secvenței fu întâmpinat cu ovații. M-am lăsat copleșită de zgomot și de căldură, în timp ce Dillon se înclina în fața oglinzii. Dragonul Șobolan își plecă privirea, ca să-l cerceteze.

Ridicându-se, Dillon păru pentru o clipă că încremenește. Era conștient de ochii enormi care îl studiau, la câțiva pași distanță? Îl vedeam cum se întorcea la locul lui, dar părea, pur și simplu, epuizat. Chemară candidatul următor. Am închis ochii ca să scap de lumina crudă. Zgomotul mulțimii se transformase într-un murmur îndepărtat și o minunată stare de bine luă locul suferinței.

O mână mă zgâlțâi din nou, făcându-mă să revin la lumina dureroasă. Arena năvălea spre mine, în toată măreția ei.

–Eon, trezește-te, îmi spuse stăpânul. Ultimul candidat a terminat. Se apropie momentul salutului final.

Amețită de culori și de zgomot, am studiat arena. Dragonii dispăruseră – cel puțin eu nu-i mai vedeam. Maestrul mă ridică de braț.

–Treci la loc în rând. Trebuie să mă întorc în arenă.

Ca să străbat distanța scurtă până la locul meu, am avut nevoie de tot atâta timp cât durase secvența ultimului candidat. Fiecare pas mă făcea să mă clatin amețită. Am căzut în genunchi în spatele lui Quon, chiar în momentul în care heraldzii imperiali alergau ca să intre în formație. Lovitura de gong amuți mulțimea agitată.

–Cei doisprezece și-au arătat îndemânarea și rezistența, declamă ei. A venit vremea să-l vedem pe Dragonul Șobolan. Să-l vedem pe noul ucenic al Ochiului Dragonului.

Publicul bătea din picioare și urla. Era singurul moment când un neinițiat putea vedea una dintre creaturile fabuloase, privindu-i reflectarea în oglindă, în timp ce traversa arena ca să aleagă, înainte de clipa glorioasă în care noul ucenic își punea mâinile pe perlă și când dragonul se materializa.

Gongul întrerupse brusc aclamațiile.

–Fiți martori la salutul final! Fiți martori la momentul în care un băiat va avea onoarea fără seamăn de a se uni cu Dragonul Șobolan!

Sunetul gongului se pierdu în tunetul aplauzelor. Heraldzii alergară spre marginea arenei și se așezară la perete, așteptând să facă anunțul final: numele ucenicului.

Nobilul Ido apăru de pe rampă. În timp ce acesta se îndrepta spre oglinda Dragonului Șobolan, trâmbițele și tobele începură să se audă și mai tare. Slujbașul în vârstă care vorbise cu maestrul meu păși în fața noastră.

–Ridicați-vă! Așezați-vă în linie, de la primul până la al doisprezecelea, pentru salutul final.

Ca să mă ridic, am înfipt vârfurile săbiilor în nisip. Era o încălcare de neiertat a protocolului, dar nu-mi mai păsa. Fiecare membru îmi atârna greu, și capul îmi bubuia în contratimp cu tobele. Cu toate astea, în vreme ce-mi încrușișam săbiile pentru salut și îl urmam pe Quon în arenă, un strop de energie rămas într-un colț al ființei mele mă învioră și mă împinse înainte. Poate mai aveam o șansă. Ne-am aliniat cu toții în fața oglinzii Dragonului Șobolan, și i-am văzut pe ceilalți candidați în oglinda strălucitoare – cu fețele albe de frică, dar cu capul sus, cu umerii mândri, decși să treacă peste epuizare.

Muzica se opri brusc.

Nobilul Ido se întoarse cu fața spre oglindă. Desfăcând picioarele, de parcă s-ar fi proptit să nu-l ia vântul, își ridică brațele. L-am văzut în oglindă măsurând candidații din ochi. Preț de o secundă, privirea i se fixă pe mine. *Hua* îi dădea o străfulgerare argintie în ochi, energia brută golindu-i de expresie. Mi-am ferit privirea.

–Unul este demn, se adresă oglinzii, cu un ton ciudat care amesteca implorarea și porunca. Arată-ne cine te va sluji.

Toți spectatorii păreau să se fi aplecat înainte, ținându-și răsufarea, și toate privirile erau îndreptate pe suprafața lucioasă a oglinzii.

O lumină tremurătoare țâșni peste efigia aurită a Șobolanului. Încet, o labă enormă se reflectă în oglindă, niște solzi de un albastru-deschis scânteind deasupra celor cinci gheare de opal. Dragonul Șobolan cobora. Corpul lui translucid nu devenea solid și vizibil decât atunci când ajungea în fața oglinzii. Nu era decât o imagine reflectată. Era pentru prima oară când vedeam în totalitate un dragon. Oftatul meu

răsună odată cu oftatul mulțimii. Apăru piciorul din față, cu mușchi puternici, urmat de piept și de umărul cu solzi, care luceau într-un albastru din ce în ce mai închis. Apoi se ivi o barbă mare, albă, ale cărei fire semănau cu coada unui cal. Și, pentru o clipă, printre firele stufoase am văzut perla dragonului – sursa înțelepciunii și a puterii lui – ascunsă sub bărbie și având irizații albastre. Dar aceasta dispăru, mascată de botul lat, ai cărui solzi delicați și nări fine, de cal, făceau și mai impresionant ciocul care se curba sub buza superioară.

Dragonul se întoarce ca să-l privească pe împărat. În oglindă se vedea doar unul din ochii întunecați. Pe fruntea lată avea două coarne răsucite. Am auzit murmurele emoționate ale mulțimii când picioarele din față se așezară pe nisip și când deveni vizibil întregul corp unduitor. Apoi se încolăci ca un șarpe, și masa translucidă ateriză, ridicând un nor de nisip și de praf care căzu la loc pe corpul lui, al cărui contur sclipitor se reflectă o clipă în ochii noștri. Scutură din cap, împrăștiind și mai mult nisip, apoi se întoarce spre oglindă și se privi. Profunzimea insondabilă a ochilor lui îi dădea o expresie de tristețe. Două membrane albastre i se deschiseră pe fiecare umăr și se unduiră în soare ca mătasea care face ape, înainte de a i se lipi din nou de corp. Capul greu se întoarce spre noi. Curba spatelui masiv și coama albă se reflectară în oglindă. Cu toate că nu i se mai vedeau ochii, știam că ne examina, alegându-și ucenicul.

Când dragonul făcu un pas înainte, nisipul din fața oglinzii se ridică în vârtej. Lângă mine, Quon încerca să se țină tare. Respira agitat. Lanell șoptea rugăciuni grăbite. Am încercat să înghit, dar îmi era atât de sete, încât mi se uscaseră gâtul. În timp ce dragonul se apropia, pe nisip apăru urma ondulată a unui șarpe uriaș. Balansul grațios al cozii reflectat de oglindă avea un efect hipnotic. În adâncul meu, simțeam o senzație ca niște bule care se ridică încet la suprafața apei puse la fiert. Era puterea dragonului? M-am uitat la ceilalți candidați. Unii rupseseră rândul și făcuseră pasul înapoi. Baret se depărtase pe furiș, dar Dillon nu se mișcase.

Pe măsură ce înainta, urmele ghearelor dragonului săpau în nisip. În oglindă i se vedea capul mișcându-i-se, ca al unui câine care adulmecă aerul. Se întoarse spre Baret.

Valuri de energie îmi străbătură trupul. Mi-am mijit ochii, străduindu-mă să-mi deschid ochiul interior. Dacă i-aș arăta dragonului puterea mea, poare ar veni. Presiunea care îmi strângea ca în menghină capul devenise insuportabilă. Apăru forma lui strălucitoare, și am simțit cum îmi soarbe energia din corp. Scuturând violent din cap, își aruncă limba albastră ca să guste mai bine puterea. Înaintă puțin spre mine, apoi se dădu înapoi. Cu dinții strânși, am încercat să-i păstrez imaginea, dar eram prea epuizată. Dragonul îmi dispăru din vedere, și ruperea bruscă a contactului cu acesta mă făcu să mă clatin.

Agitația mulțimii acoperea sunetul tobelor și al trompetelor. Am privit spre oglindă. Fusesse de ajuns? Dragonul ridică o labă și zgârie aerul cu ghearele. Apoi, din câteva lovituri de coadă, se așază deasupra mea. Îl vedeam, îi simțeam respirația arzătoare chiar pe obraz, parfumul de vanilie și de portocală. Mă alesese? Am încercat din nou să-mi deschid ochiul interior, dar simțeam numai suferința și puterea sfâșietoare. Un val de nisip îmi biciui fața. Quon își acoperi ochii și se lipi de pământ când enorma creatură transparentă păși printre noi. Coada grea îmi atinse piciorul cu masa musculoasă și alunecoasă. Prin norul de nisip, am aruncat o privire disperată înspre oglindă, văzând dragonul cabrându-se în spatele meu. Eram aleasă? L-am văzut pe nobilul Ido pornind spre mine. Ochii lui, până atunci atât de goi, scânteiau de furie. Probabil observase când chemasem dragonul.

Dragonul se întoarse brusc cu fața spre împăratul care stătea deasupra oglinzii întunecate. Își lăsă capul într-o parte, apoi țipă, scoțând un croncănit ca de vultur la vânătoare, dar de o sută de ori mai puternic. Am căzut în genunchi. Am scăpat săbiile, apăsându-mi mâinile pe urechi. Țipătul îmi inunda urechile, îmi spulbera simțurile. Un val de energie mă izbi. Apoi, respirația fierbinte din spatele meu dispăru.

Străduindu-mă să țin capul sus, am văzut vârtejul de nisip mișcându-se de-a lungul rândului. Mă părăsea. L-am văzut în oglindă, în fața lui Baret și a lui Dillon. Țipând din nou, fiara se aplecă spre Dillon, învăluindu-l într-un vârtej de nisip. Baret, lovit direct în piept de coada uriașă, se ghemui la pământ. Candidații cei mai apropiați se împrăștiară. Quon mă apucă de mâneca tunicii și mă trase înapoi. M-am smuls violent din strânsoare. Trebuia să rămân, pentru cazul în care dragonul s-ar fi întors la mine.

O clipă, silueta fragilă a lui Dillon dispăru în mijlocul vârtejului de nisip, apoi tornada se ridică vertical, ca lava dintr-un vulcan în erupție, și se abătu asupra mea și a celorlalți candidați, într-o ploaie fierbinte. Numai Dillon rămase neatins. Rămase în picioare. Cu capul dat pe spate, cu fața palidă și uimită. M-am întors spre oglindă. Avea ochii cufundați în ochii dragonului, al cărui corp se curba deasupra lui ca o semilună. Fiara se aplecă, cu botul doar la două degete de Dillon. Capul imens se ridică încet ca să-și arate perla care îi scânteia între bărbie și barbă. Cu brațele întinse, Dillon își puse mâinile în jurul sferei, de unde țâșni o flacără de un albastru-pal. Unindu-se cu băiatul, dragonul fu învăluit de un val argintiu de *Hua*, care îi dădu o consistență strălucitoare. Cu respirația tăiată, spectatorii întoarseră privirea de la oglindă ca să se uite la cele două siluete splendide de pe nisipul arenei. Energia luminoasă făcea neclară culoarea dragonului, dar tunica roșie a lui Dillon sărea în ochi ca o pată de sânge. Închizând ochii, fiara lansă o chemare sfâșietoare, care conținea o unică întrebare.

Dillon își întoarse fața rotundă, ale cărei trăsături copilărești se maturizaseră brusc.

–Da, te aud, urlă el, ca și cum ar fi răspuns chemării dragonului. Sunt Dillon. Te aud.

Fiara lansă un nou țipăt strident, care se transformă într-un cântec de triumf, acoperind aclamațiile publicului.

Nobilul Ido trecu în fugă pe lângă mine și mă împinse cu brutalitate.

–Înapoi, porunci el celorlalți candidați, îngrămădiți sub oglindă. Stați în drum.

Străbătu nisipul și se opri în fața dragonului și a băiatului, văzându-i cum se contopeau. Eu mi-am ridicat săbiile și am bătut în retragere; cu fiecare pas se sfâșia ceva în mine. Nobilul Ido se aplecă adânc în fața dragonului. Apoi, fixându-și picioarele în nisip, încercă să-i smulgă lui Dillon perla. Un val de putere argintie trecu din trupul băiatului în cel al bărbatului. Capul Ochiului Dragonului tresări sub șoc. Urletul fiarei se amestecă dintr-odată cu țipătul de disperare al lui Dillon. Într-o clipă, dragonul dispăru. Nobilul Ido prinse trupul lipsit de putere al lui Dillon și îl ridică spre mulțime. Am privit în oglindă. Dragonul Șobolan dispăruse.

Nobilul Ido făcu un semn heraldului imperial.

–Sunteți martorii alegerii, strigă heraldul. Îl aveți în față pe Dillon, noul ucenic al Ochiului Dragonului Șobolan.

Mulțimea se ridică în picioare, începând să scandeze: „Dillon“.

Băiatul fu cuprins de un tremur și se întoarse cu fața spre mulțimea în delir. Bucuria îi dădea puterea să se țină pe picioare. Nobilul Ido îl luă de braț și i-l ridică, făcând triumfător turul arenei.

În acel moment, ura mă cuprinse dintr-odată ca o arsură, transformând totul în cenușă în drumul ei. Săbiile îmi tresăriră în mână. Ura dispăru la fel de repede cum venise, lăsând în loc un gol imens, dureros. Privindu-i pe Quon și pe Lannell, am văzut pe chipurile lor aceeași disperare.

Eșuaserăm.

Eu eșuasem.

Quon începu să plângă cu sughițuri, uralele mulțimii acoperindu-i gemetele.

O mână mă prinse de umăr.

–Eon, vino pe aici, șopti o voce aproape de urechea mea. Era Van, expresia chipului său fiindu-i îndulcită de milă.

Candidații au fost conduși de slujbași în jurul arenei. M-am uitat la Dillon, care era în spatele meu. De ce fusese ales?

Dragonul Șobolan venise mai întâi la mine. De ce se întorsese? Poate era adevărat că un dragon n-ar fi ales niciodată un infirm.

Maestrul pariase și pierduse. Am ridicat ochii spre gradene, și nu mi-a fost greu să-l descopăr: singuratic, nemișcat, stătea jos, în timp ce ceilalți *heuris* plecaseră. Am simțit nevoia să fug repede, departe de arenă și de disperarea maestrului, de loviturile lui de pumn și de mângâierile lui. Am pipăit moneda ascunsă în tiv. Era tot acolo, atârănând greu în mătase. Dar, chiar și cu ea, nu puteam ajunge prea departe. Epuizată, n-aș fi fost în stare să merg, și cu atât mai puțin să fug.

L-am urmat încet pe Van, prin nisip, spre locul unde așteptau ceilalți candidați respinși. Toți se uitau la agitația din jurul lui Dillon: heraldul care se adresa mulțimii, urmat de două coloane de muzicanți care cântau un marș triumfal. Un alt oficial mă împinse în ultimul rând. Quon se împiedică de mine, cu fața plină de lacrimi și palid de atâta efort. Ne deplasam înainte. În fața mea, cineva se poticni și fu trimis înapoi în rând. Am auzit o comandă și l-am simțit pe Van făcând un pas spre mine, așteptând.

–Lasă-mă să-ți iau săbiile, l-am auzit spunând în cele din urmă.

Uitasem că le luasem cu mine, și greutatea lor se adăuga la oboseala mea îngrozitoare. Am făcut un efort să ridic săbiile și un efort și mai mare ca să le dau drumul.

–Aproape am ajuns, spuse Van.

–Unde?

Mi-am umezit buzele. Ne duceam să bem apă?

–Trebuie să te înclini în fața împăratului.

L-am privit străduindu-mă să înțeleg ce spusese. „Să mă înclin. În fața împăratului.“

–Pe urmă bem?

Aprobă tăcut din cap.

–Nu mai e mult.

Ne-am oprit. Eram, din nou, în locul unde așteptasem la început, sub oglinda stinsă. Preocupat de festivitățile din centrul arenei, împăratul nu ne dădu nici o atenție. Un funcționar

distrat îl împinse pe Hannon în față, făcându-i semn să se încline. O clipă, am crezut că nu avea să poată să se ridice, dar, până la urmă, reuși și fu condus de cealaltă parte a oglinzii. Callan îl urmă și se înclină încet, dar cum se cuvine. Quon trebui susținut până la oglindă și ajutat să se încline. Când îl ridicară, i-am văzut chipul trist. Dacă era posibil să mori de dezamăgire, Quon avea să-și întâlnească în curând strămoșii.

Venise rândul meu. Van îmi înmână săbiile.

–Ai nevoie să te ajut? întrebă.

Strângând mânererele, am simțit un curent slab din vechea energie – suficient ca să mă ducă până la oglindă. Am dat din cap și am început să-mi croiesc drum prin nisipul răscolit.

Centrul oglinzii întunecate strălucea de reflexiile verzui ale unei perle negre. Maestrul purtase cândva o astfel de piatră, înainte de a o vinde pentru a face rost de mâncare. Dar nu mai avea comori de vândut – nimic altceva decât niște sclavi infirmi. Am rămas nemișcată o clipă și am privit oglinda, adunându-mi forțele ca să cad în genunchi. Suprafața complet neagră era ciudat de liniștitoare. Un fulger luminos mă orbi brusc.

Apărând deasupra oglinzii, o geană de lumină se lăsă în jos, arzând ca un fitil. Lumină oglinda, ale cărei tenebre fură apoi alungate de o strălucire orbitoare. M-am clătinat surprinsă, am scăpat săbiile și am căzut pe spate pe nisip, unde mi se tăie respirația. Deasupra oglinzii, am văzut gărzile împăratului aplecându-se și ferindu-și ochii. Făcusem ceva greșit? Am reușit să trag din nou aer în piept. În spatele meu, zgomotele sărbătorii lăsaseră locul unui haos de sunet de instrumente și de țipete stridente.

O energie fierbinte îmi arse pielea. O lucire roșie țâșni din oglindă, prea mare ca să aibă o formă. Pământul începu să se cutremure în timp ce nisipul se ridica în vârtejuri și cădea la loc în arenă. Slujbașii, spectatorii și candidații speriați o luară la fugă, împiedicându-se și căzând panicați. În fața mea, oglinda se umpluse cu o masă unduitoare roșie și portocalie. M-am ridicat, rezistând cu greu presiunii unei puteri copleșitoare.

Culorile strălucitoare se scurgeau repede pe oglindă, într-un fluviu de foc ce se opri brusc. În final, am distins contururile: un bot grațios, curba unei nări. De două ori mai mari decât cele ale Dragonului Șobolan. Apoi apăru un ochi, la fel de mare și de rotund ca o roată de căruță, fixându-mă cu privirea din fundul oglinzii.

Alt dragon.

Un dragon pe care nu-l mai văzusem niciodată.

Imaginea începu să se miște cu undiri rapide roșii și galbene, care se terminau cu cele două coarne curbate deasupra unei coame groase, cu sclipiri de bronz și aur. Dragonul umplea oglinda, blocând imaginea arenei. În aer se răspândi o căldură sufocantă. În spatele meu, am simțit cum alunecă un corp foarte greu. Urme adânci săpau în nisip, în stânga și în dreapta. Întinzând mâinile, am atins solzii striati, moi la pipăit. Mi-am retras imediat mâna. O aromă suavă de scorțișoară mă ameți chiar înainte de a-i simți răsuflarea caldă pe obraz. Ridicând ochii spre oglindă, m-am văzut între labele fiarei. Minuscula mea siluetă roșie aproape dispărea în strălucirea arzătoare a pieptului gigantic. Deasupra capului, botul imens se lăsă ușor în jos. M-am întors.

Dragonul aplecat deasupra mea era cât se poate de real. Îl vedeam. Tresărirea mușchilor puternici. Motivul delicat al solzilor zimțați. Strălucirea aurie a perlei de sub bărbie. Lăsând capul în jos, își apropie ochii, și privirea străveche mă trase în lumină și umbră, în soare și lună, în *Lin* și *Gan*. El era nașterea și moartea. Era *Hua*.

Era Dragonul Oglindă. Dragonul Pierdut.

Ridică enormul cap ca să-mi ofere perla. Îmi oferea puterea lui.

Am întins mâinile, ezitând în fața pulsațiilor adânci de energie emanate de bijuterie. O asemenea cantitate de *Hua* brută... Ce efect putea avea asupra mea?

O respirație parfumată îmi mângâie fața, apoi perla mi se lipi de mâini. Era îmbibată cu căldura dragonului, și suprafața îi strălucea auriu, focul acesteia furnicându-mi pielea cu dulci arsuri. Am auzit murmurele uluite ale spectatorilor.

Și ei îl vedeau. Îl vedeau pe Dragonul Oglindă alegându-mă pe mine – Eon, ologul.

Apoi, murmurul profund se transformă în strigăte. Mi-am dezlipit cu greu privirea de la Dragonul Oglindă. Oamenii îl arătau cu degetul, ghemuindu-se în scaune ori fugind. Toți ceilalți dragoni se materializaseră dintr-odată, deasupra oglinzilor lor. Unsprezece corpuri masive, cu solzi tari, ale căror culori minunate făceau ca somptuoasele mătăsuri ale nobililor îngroziți să pară șterse. Dragonul Bivol întinse spre mine o gheară violetă, de ametist, contrastând cu tonurile pale ale corpului său, amintind de umbrele purpurii ale asfințitului. Dragonul Tigru își înclină capul verde ca smaraldul, ridicând coama groasă de culoarea mușchiului și cu reflexe arămii. M-am întors ca să-i văd pe ceilalți, abia observând nuanțele de roz ale Dragonului Iepure, portocaliul puternicului Dragon Cal, luciul argintiu al Dragonului Capră.

Toți mă cercetau cu ochii spiritelor lor.

Arena era cuprinsă de haos. Oficialii și muzicanții năvăleau spre rampă, în timp ce spectatorii săreau peste scaune ca să ajungă în gradenele de sus. În mijlocul acestei dezlănțuiri nebunești, privirea îmi fu atrasă de singura siluetă nemișcată: nobilul Ido. Cu fața împietrită de mirare, strângea și desfăcea ritmic pumnii. Lăsând capul pe spate, se întoarse pentru a privi cercul dragonilor. Toți se înclinară în fața Dragonului Oglindă. În fața mea, cele unsprezece creaturi puternice, chiar și Dragonul Șobolan ascendent, își plecară capul în semn de omagiu și de supunere. Perlele uriașe de sub gâtul lor se reflectau în oglinzi ca un colier zeiesc.

Îngustându-și privirea, nobilul Ido se întoarse cu fața spre Dragonul Șobolan și înaintă cu greu, ca apăsător de o greutate enormă. Ridicând încet mâinile, smulse din adâncul pământului un val de putere, pe care l-am văzut curgând în el, la fel de limpede cum am văzut arzând cele șapte centre energetice din el. Îl chema pe Dragonul Șobolan. I-am simțit chemarea ca pe o vibrație profundă în corpul meu, implorând atenția fiarei. Încet, fără să vrea, dragonul albastru

se ridică. Nobilul Ido își lăsă brațele să cadă și se întoarse spre mine ca să mă studieze. O clipă, fața puternică se schimonosi de frică. Dar apoi începu să zâmbescă, arătându-și dinții, și am priceput că nu mai era vorba despre teamă. Ci despre foame.

Deasupra mea, Dragonul Oglindă șuieră, și am simțit ceva mișcându-se în ființa mea, ca o șoaptă ce se adresa simțurilor mele ascuțite. O descoperire importantă. Mi-am lipit urechea de perlă și mi-am ținut respirația, străduindu-mă să ascult. Pentru o clipă, sunetul s-a apropiat, învingând rezistența întunericului. Am prins o inflexiune slabă, fără formă, fără înțeles, care apoi dispăru ca un suspin. Mi-am răsfirat degetele pe suprafața dură, catifelată – am implorat în gând să mi se permită să încerc din nou. Dar vocea tăcuse.

Când dragonul își înălță capul, perla se mișcă sub mâinile mele. Mă chemă cu un țipăt pătrunzător, care-mi străbătu corpul, căutându-mi inima. Nu exista loc în care să mă ascund de avalanșa argintie de energie. Îmi dezgolise sufletul, smulsese masca lui Eon și mă găsisese.

O găsisese pe *Eona*.

Adevăratul meu nume țâșni din mine, ieșind la suprafață din străfundurile ființei mele. Trebuia să-mi spun numele tuturor, celebrând adevărul uniunii noastre. Asta era dorința dragonului.

Nu!

M-ar omorî. L-ar omorî pe maestru. Mi-am încleștat dinții. Numele mi se învârtea în minte, bubuind, rostit cu o durere amețitoare. „Eona. Eona. Eona.“

Nu! Asta ar însemna moartea mea. Mi-am întors privirea de la perlă, dar mâinile refuzară să se miște. Paralizată de puterea care iradia din ea, am strigat încercând să ascund numele din minte, și vocea mea făcu de două ori mai puternic țipătul pătrunzător al Dragonului Oglindă. Numele continua să vină spre mine, încărcat cu toată puterea dorinței dragonului. Era prea mult, risca să-mi scape de pe buze în orice clipă.

– Eu sunt Eon! am strigat. Eon!

M-am împins cu putere în perlă. Mâinile și brațele îmi erau inundate de puterea strălucitoare. Apoi mi-am tras cu putere trupul în spate. După un scurt moment în care nu am mai simțit decât o durere sfâșietoare, mâinile mi se desprinseră brusc, și am căzut din nou. Încă o dată am fost înconjurată de tenebrele unui abis de tristețe și singurătate.

Capitolul șase

Incet, îmi reveneam în simțiri, o lumină slabă risipind treptat ceața cenușie a somnului.

Am deschis ochii. O cameră. Dar dimensiunile ei îmi erau străine; tavanul era prea înalt, pereții prea departe. O voce fredona încetișor, și aerul era parfumat. Îmi luă o clipă să identific mirosul dulce: tămâie specială pentru bolnavi. M-am rostogolit pe spate și am simțit pe piele mângâierea mătăsii.

–Nobile Eon?

Am ridicat capul și am văzut silueta unei femei care stătea pe scaun. Fața albă, pe care i-o vedeam ca prin ceață, era înconjurată de o coroniță de păr împletit, prins cu podoabe de aur. O doamnă de la curte. În spatele ei, stătea un Bărbat al Umbrei solid, cu pielea bronzată, cu capul complet ras, cu mâinile odihnind pe mânerele unor teci de săbii. Apoi, privirea îmi fu atrasă de sclipirea de lumină din colțul camerei. Un călugăr în robă neagră legăna un lampion pentru rugăciuni – el era cel pe care îl auzisem fredonând. Lângă el, o servitoare pe jumătate ascunsă în întuneric.

–Nobile Eon? Poți să vorbești?

Vocea doamnei era joasă și puternică.

M-am ridicat sprijinindu-mă într-un cot. Ecoul puterii dragonului roșu îmi bubuia încă în minte, și tot corpul îmi părea dureros. Eram întinsă într-un pat – un pat adevărat, nu doar

o saltea. Era de trei ori mai lat decât patul meu, cu tăblii din lemn lăcuit, negru. Eram acoperită cu o cuvertură grea, de mătase galbenă. Imediat ce m-am mișcat, aceasta alunecă ușor. Lăsând ochii în jos, am descoperit că, în locul tunicii roșii, purtam o robă simplă de noapte fără mâneci, prea largă pentru mine. M-am grăbit să ridic cuvertura. Femeia din fața mea mă dezbrăcase? Mă văzuse?

– Aveți nevoie de servitoarea dumneavoastră?

Doamna pocni din degete. Figura din umbră păși în față. Rilla.

Servitoarea mea?

– Ar trebui să beți puțină apă, zise doamna.

Îi arătă Rillei cu un gest un bufet lung de sub fereastra cu obloanele închise. În lumina roșiatică a unui mic vas cu jărat se vedea o carafă.

Nu era casa stăpânului meu. Unde mă aflam?

Rilla se înclină și îmi întinse un mic bol din aur, pe care era gravat un bujor. De ce îmi întindea un vas pentru nobili? Voia să fiu pedepsită? Am încercat să-i dau mâinile la o parte, apoi i-am văzut urmele de arsuri. S-a înclinat și mi-a dat micul bol de băut.

– Ce s-a în...?

Dădu ușor din cap și îmi întinse din nou bolul.

– Mulțumesc.

Aveam vocea răgușită. Câtă vreme fusesem inconștientă? Am luat o gură de apă rece, apoi am golit bolul cu lăcomie.

– E destul pentru moment, mă opri cu delicatețe doamna de la curte. Medicii spun că trebuie să beți apa încet, altfel va fi respinsă de organism.

Rilla se înclină din nou și duse bolul gol pe bufet. Doamna de la curte îi făcu semn călugărului, care își întrerupse incantația, apoi se ridică grațioasă de pe scaun. Puse un genunchi în pământ și se înclină, împreunându-și mâinile lungi.

– Nobile Eon, spuse ea, acum, că v-ați revenit, probabil că vă întrebați unde vă aflați. Este Apartamentul Bujorilor din Palatul Imperial, rezervat oaspeților. Eu sunt doamna Dela.

Mi s-a făcut onoarea să fiu cea care să vă primească la palat și care să vă inițieze în eticheta de la curte.

Nobilul Eon? Palatul?

–Ce... Mi-am dres vocea. Ce caut aici?

Se îndreptă, și i-am zărit fața la lumina unei lămpi. Avea pielea aspră, acoperită de un strat gros de fard alb, maxilarul pătrat, pomeții proeminenți. Deasupra ochilor înfundați în orbite se arcuiău niște sprâncene subțiri, subliniate cu cărbune negru. Nasul acvilin amintea de strămoșii ei din triburile orientale. Avea gura generoasă și buze ascendente, semn că era înzestrată cu simțul umorului. Fața cu trăsături puternice mă frapă mai puțin prin frumusețe, și mai mult prin măreția de pasăre de pradă.

Dar atenția îmi fu atrasă de perla neagră, mare, care atârna de un ac de aur, fixat pe un fir orizontal în jurul gâtului. Îi înconjura traheea, acoperind o umflătură vizibilă, care se ridica când înghițea.

–Vă amintiți ceremonia, domnul meu? întrebă ea, iar perla tremură la fiecare cuvânt.

Amintirea căldurii și a suferinței mă invadă brusc. Mi-am revăzut mâinile crispate pe perlă și mi-am reamintit dragonul aplecat asupra mea.

–Știu că dragonul a venit spre mine traversând nisipul.

Ea încuviință din cap.

–Dragonul Pierdut. Sunteți noul Ochi al Dragonului Oglin-dă – primul după cinci sute de ani. Maiestatea Sa Imperială a proclamat întoarcerea dragonului ca semn de bun augur.

–Ochiul Dragonului Oglin-dă? am repetat. Dar nu sunt decât un simplu candidat.

–Da, s-a manifestat o oarecare rezistență din partea conciliului Ochiului Dragonului, din cauza tinereții și a lipsei dumneavoastră de experiență, dar, după multe dezbateri, v-au recunoscut rangul.

Făcu o pauză, și gura îi schiță un zâmbet.

–Acum sunteți noul coascendent al Ochiului Dragonului, împreună cu nobilul Ido.

M-am uitat neîncrezătoare la ea.

–Coascendentul Ochiului Dragonului? Dar nu sunt decât un simplu candidat, nu pot fi un Ochi al Dragonului.

M-am lăsat brusc pe pernă, și capul mi se lovi de tăblia lăcuită.

–Domnul meu, ați fost ales de Dragonul Oglindă. Nu există un Ochi al Dragonului în exercițiu care să vă ia ca ucenic, așa că sunteți Ochiul Dragonului. Zâmbi din nou. Ca să ajungă la această decizie, conciliul s-a bazat pe precedentul caz, cel al nobilului Ido.

Am căutat de jur împrejur cu privirea.

–Maestrul meu unde este?

–*Heuris* Brannon discută cu Maiestatea Sa Imperială și cu conciliul Ochiului Dragonului, spuse doamna Dela încet. Domnul meu, știu că sunt multe lucruri noi pentru dumneavoastră, dar acum trebuie să înțelegi că *heuris* Brannon nu mai este maestrul dumneavoastră. Sunteți nobilul Eon, coascendentul Ochiului Dragonului. Cel mai înalt rang în țară, cu excepția familiei imperiale. Ați înțeles?

–Nu, am spus, simțind că rămâneam fără aer. Nu, îl vreau pe maestrul meu.

Aveam senzația că mă sufocam și ochii îngroziți mi se împăienjeniră. Doamna Dela veni imediat lângă mine și mă apucă de mână.

–Nobile Eon, respiră adânc. Respiră.

Își puse mâna moale pe obrazul meu, în timp ce eu mă străduiam să trag puțin aer în pieptul parcă apăsat de o greutate insuportabilă.

–Hei, voi! strigă ea. Ajutați-mă!

Am auzit o voce protestând. Pași apropiindu-se în grabă. Apoi Rilla îmi puse pe nas și pe gură lampionul călugărului, impregnat încă de mirosul de ceară al lumânării. Când am deschis gura, ca un pește pe uscat, am simțit aerul invadându-mi plămâni.

–O să vină imediat, îmi șopti Rilla la ureche. Totul va fi bine.

Am respirat adânc, tremurând, și Rilla ridică lampionul. Doamna Dela mă bătău pe mână.

–E bine, inspirați adânc. Ridică umerii inspirând profund, arătându-mi cum să fac. Și expirați. Când mă văzu expirând, dădu aprobator din cap. Faceți foarte bine, domnul meu. Privind în jur, pocni din degete spre Bărbatul Umbrei. Hei, Ryko, spuse pe un ton poruncitor, nu sta acolo ca un bolovan. Du-te și adu medicul.

–Îmi pare rău, doamnă, spuse Bărbatul Umbrei cu voce neașteptat de blândă și de senină, nu pot să vă las nepăzită.

Ea îl fulgeră din priviri.

–E puțin probabil să fiu atacată aici.

–Da, pentru că vă apăr eu, răspunse el liniștit.

–Sunt bine, am zis cu glas răgușit.

–Sunteți sigur? Îmi studie fața. Știu cum e să duci o existență modestă. O astfel de întâmplare te poate... deruta. Mă bătui ușor pe mână, apoi și-o lăsă să se odihnească pe cuvertura de mătase. Totuși, mă tem că nu aveți prea mult timp să vă obișnuiți cu noua poziție. Acum, că v-ați revenit, Maiestatea Sa Imperială va conta pe prezența dumneavoastră la banchetul din seara asta. Va fi dat în onoarea dumneavoastră. Trebuie să faceți o baie și să vă îmbrăcați. Pe urmă o să vă învăț regulile etichetei.

Un banchet cu împăratul? Am simțit din nou că rămâneam fără suflu.

Doamna Dela se uită la Rilla.

–Pari pricepută, spuse ea. O s-o trimit pe servitoarea mea să te ajute să-ți pregătești stăpânul. Să se îmbăieze și să se îmbrace pentru curte. Maiestatea Sa îi dă nobilului Eon permisiunea să ia tot ce dorește din bunurile imperiale.

Am tras din nou cuvertura. Să-mi facă baie și să mă îmbrace? Trebuia să găsesc o cale să refuz oferta doamnei. Rilla se întoarse spre mine, tresărind de durere când își împreună mâinile și se înclină. Îmbăiat și îmbrăcat?

–Domnul meu, pot să vă amintesc cerințele dumneavoastră? întrebă ea solemn.

Cerințele mele? Îi priveam stupefiată atitudinea respectuoasă, înainte de a-mi da seama că aștepta permisiunea mea.

–Da, desigur, am răspuns grăbită.

–Generozitatea dumneavoastră este foarte apreciată, nobilă doamnă, zise Rilla. Totuși, numai eu sunt în măsură să-l îmbrăcesc și să-l îmbrac pe nobilul Eon. Se aplecă și spuse răspicat. Stăpânul meu este un Bărbat al Umbrei. Am fost purificată și numită în slujba lui.

Trupul subțire al doamnei Dela încremeni de mirare.

–Iertați-mă, domnul meu, spuse ea înclinându-se adânc. Nu am fost informată. Se îmbujorase. Îmi cer iertare cu umilință că nu am ținut cont de cerințele dumneavoastră. Servitoarea o să vă arate dulapurile și baia. Voi avea grijă ca personalul palatului să nu intre în apartamentele dumneavoastră decât la ordin. Când sunteți gata, trimiteți un mesager și voi veni la dumneavoastră.

–Mulțumesc.

Bărbatul Umbrei mă privea cu o expresie ciudat de afectuoasă. Probabil că mă considera un frate. Mi-am ferit privirea de fratele pe care nu-l meritam.

Ce trebuia să fac acum?

Doamna Dela era încă în genunchi, lângă pat. Își ridică ușor capul.

–Domnul meu, pot să vă predau prima lecție? mă întrebă cu amabilitate. Persoanelor de rang inferior trebuie să le dați permisiunea să se retragă.

–Oh! am exclamat roșind rușinată. Da, desigur. Puteți pleca.

Ea se înclină și se ridică grațios. Bărbatul Umbrei schiță o scurtă plecăciune, apoi se așază în spatele ei. Eu și Rilla am urmărit-o din priviri îndepărtându-se; părea foarte mică alături de uriașul gardian. Mersul unduitor îi era ritmat de clinchetul podoabelor de păr.

–Poți pleca și tu, i-am spus călugărului, străduindu-mă să afișez autoritatea unui nobil. Mulțumesc.

E mai bine să nu jignești un intermediar între tine și zei.

Se înclină și dispăru pe coridor, aruncându-i o privire glacială Rillei – lumânările de ceară erau scumpe.

– Rilla..., am spus.

Își ridică mâna cerând tăcere, în timp ce scruta coridorul. Am auzit niște pași depărtându-se. O discuție în șoaptă. Apoi închise, în sfârșit, ușa și se lipi de ea, ca pentru a o împiedica să se deschidă pe neașteptate.

O clipă, ne-am uitat una la alta.

– Nobile Eon, spuse, ridicând din sprâncene. Drumul pe care te-a aruncat stăpânul este foarte periculos, fetițo. Oftă. Și pe noi împreună cu tine.

– Ai știut întotdeauna adevărul? am întrebat, înfruntându-i privirea calmă.

– Poate. Dar e mai simplu și mai sigur să nu știi anumite lucruri. Se îndreptă spre pat și zâmbi ironic. Cum vă simțiți, stăpâne?

– Mă doare capul.

Mi-am frecat tâmpilele și am simțit cucuiul pe care mi-l provocase lovitura lui Ranne.

– Toată pielea îmi pare plină de vânătăi. Cine m-a dezbrăcat? Îmi arată mâinile arse. Nimeni altcineva n-a vrut să vă atingă. Nici măcar medicii. Ochii Dragonului spuneau că puterea Dragonului Oglindă ieșea din tine sub formă de scânteii pentru că nu ai fost eliberat cum trebuia de perlă.

M-am uitat în jos, privindu-mi brațele și palmele.

– Nu cred că mai scot scânteii. Crezi că ar putea începe din nou?

Rilla scutură din cap.

– Nu sunt expertă în chestiile astea.

Eu nici atât. O piele care scoate scânteii era semn bun sau rău? N-aș fi putut spune nici măcar dacă dragonul mai era cu mine. Am încercat să-mi trezesc ochiul interior, dar era slăbit de o nouă teamă. Și dacă dragonul mă părăsise? Am respirat adânc și m-am concentrat din nou. Încet, ochiul minții îmi găsi canalele energetice. Ceva se schimbase. *Hua* era altfel – mai puternică, mai iute. Și o altă prezență părea ascunsă în umbră. Dar era aproape imperceptibilă. Am deschis ochii și m-am prăbușit pe pernă, sfârșită.

–Cred că scânteile au dispărut. Îmi pare rău că te-am rănit, Rilla.

Ridică din umeri.

–Stăpânul s-a folosit de pretextul ăsta ca să-i împiedice pe medici să te consulte. Îmi atinse umărul. E un noroc că ai șoldurile înguste și sânii mici. De fapt, câți ani ai?

–Șaisprezece.

Mi-am încrucișat brațele pe piept, ca să nu mai fiu tentată să o apuc de mâinile chinuite.

–Rilla, ce-o să mă fac?

Am simțit cum mă cuprinde panica.

–O să-ți lași servitoarea să te îmbăieze și să te îmbrace. Pe urmă, vei juca rolul nobilului Eon, noul Ochi al Dragonului Oglindă.

–Cum aş putea face pe nobilul? A fost destul de greu să fiu un simplu candidat. N-o să reușesc niciodată.

–Bineînțeles că vei reuși, spuse Rilla, apucându-mă de umeri. Pentru că, dacă nu reușești, o să murim cu toții. Tu, eu, stăpânul. Dacă se va afla cine ești tu cu adevărat, se va termina cu noi.

„Cine ești cu adevărat“ – cuvintele ei îmi aduseră aminte de ceva. M-am tras la o parte.

–Rilla, când m-ai dezbrăcat, ai găsit o punguță?

–Liniștește-te! E la mine. Se bătu peste buzunarul rochiei. Împreună cu darul de la Chart.

–Câtă vreme am fost inconștientă?

–Două zile, spuse cu compătimire. Stai liniștită. Stăpânul mi-a spus că ăsta e efectul ceaiului. Ai luat câte doze a fost nevoie – ți-am turnat o cantitate zdravănă pe gât, cu toate că nu te-ai ridicat niciodată.

Am oftat ușurată.

–Mulțumesc.

–O să-ți prepar acum doza de astăzi.

Rilla se îndreptă spre bufet și scormoni în cărbunii din vas. Lângă ea, într-un colț, se aflau săbiile de ceremonie puse pe un suport. Amintindu-mi furia ciudată care țâșnise din ele,

mi-am îndoit nervos degetele. M-am întors cu spatele și m-am așezat pe marginea patului.

– Unde e Chart? am întrebat.

– În casa stăpânului.

– Dar cine are grijă de el?

Covorul era atât de gros, încât picioarele mi se afundară în el. M-am jucat cu degetele printre firele mătăsoase. Era de două ori mai gros decât covoarele stăpânului.

– Irsa, răspunse Rilla pe un ton sec.

M-am uitat în jur.

– Irsa? Dar Chart nu poate veni aici?

– Împăratul nu va permite așa ceva. N-ar vrea să aducă ghinionul în palat odată cu un olog.

Mi-am întrerupt joaca cu degetele prin covor.

– Dar eu sunt aici!

Rilla puse bolul cu apă pe vasul cu cărbuni.

– Da, dar rangul și bogăția fac ca unele lucruri să nu mai conteze.

Rangul și bogăția. Am privit culorile strălucitoare ale covorului. Acum aveam rang și bogăție. O putere dezlănțuită, fără nici o legătură cu Dragonul Oglindă, se ridica în mine. Eram nobilul Eon. Un Ochi al Dragonului, nu un ucenic. Beam din cupe de aur și dormeam în cearșafuri de mătase. Oamenii mă slujeau. Se prosternau în fața mea. Nimeni nu avea să mai îndrăznească să-și bată joc de faptul că eram șchioapă sau să facă semnul de alungare a ghinionului când mă vedea.

– Aș putea porunci să fie adus aici, am zis.

Rilla se întoarse și zâmbi.

– Un gând generos, nobile Eon.

Am simțit din nou că îmi ardeau obraji. Generozitatea nu avea nici o legătură cu ideea mea.

– Mă tem totuși că nici chiar noul Ochi al Dragonului Oglindă nu va fi în stare să înlăture temerile împăratului. Se uită la apa care se încălzea. O să fie bine. Stăpânul nu va lăsa pe nimeni să-i facă rău lui Chart.

Sigur, dar cele care îmi lăsau un gust amar erau micile răutăți zilnice.

Cineva bătu la ușă. M-am întors imediat spre ea.

–Nobile Eon, se auzi o voce de după ușă. Medicii împăratului cer permisiunea să intre.

–Treci înapoi în pat, șopti Rilla. Nu-i lăsa să te consulte. Luă bolul de pe foc și se grăbi spre ușă. Un moment, vă rog.

M-am urcat în pat și am tras cearșafurile pe mine. După ce îmi făcu un semn din cap, Rilla deschise ușa grea și se înclină în fața unui omuleț care înaintă cu un aer important. Hainele strălucitoare îl făceau greu de observat. Cinci tunici scurte din cea mai fină mătase se suprapuneau într-un degrade de la violet la liliachiu, alcătuind o bordură splendidă atât pentru guler, cât și pentru tivul ținutei. Sub cele cinci tunici suprapuse, purta pantaloni largi, într-o nuanță de brun-roșcat, împodobiti cu broderii aurite. O bonetă de medic, de un roșu-închis, strânsă pe cap și împodobită cu pene roz, extravagante, desăvârșea măreția ținutei. În mijlocul unui asemenea dezmăț de culori, fața părea palidă, marcată de riduri adânci, și de o bărbuță rară. Era urmat de doi eunuci solizi, îmbrăcați în tunici lungi din bumbac albastru, unul dintre ei ducând o cupă pe o tavă, iar celălalt – cutie.

–Nobile Eon, sunt medicul împăratului, spuse bărbatul scund, cu o plecăciune grăbită. Maiestatea Sa Imperială v-a trimis un tonic prețios, să vă ajute să vă refaceți.

Îi făcu semn eunucului cu tava să înainteze.

–Elixirul a fost oferit în dar Milostivei Noastre Altețe de acei diavoli străini pe care îi tolerează în orașul nostru.

Eunucul se lăsă într-un genunchi, oferindu-mi cupa. Avea fața buhăită, cu cearcăne negre sub ochi, și răspândea un miros acru în jur.

Am luat cupa și m-am uitat în ea. Lichidul semăna cu un nămol lucios.

–Se numește „cocolată“, spuse medicul. Maiestatea Sa bea în fiecare dimineață.

–Trebuie s-o beau? Ca pe ceai?

–Da, domnul meu. Vă va face foarte bine după somnul prelungit. Deocamdată, trebuie să fiți precaut. Va trebui să

nu vă forțăm organismul. O să pun să vi se pregătească la bucătărie feluri de mâncare care să vă grăbească vindecarea.

Se aplecă în față ca să mă privească mai de aproape, cu buzele strânse gânditor.

–Puțin bambus și pește, la început așa cred. Acum, beți.

Am ridicat cupa. O aromă care amintea de ciudata cafea a lui Ari îmi gâdilă nasul, chiar înainte să beau „cocolata“ care să-mi umple gura cu textura ei onctuoasă și dulce. Înghițind-o, am simțit o amăreală ciudată pe limbă. Fălcile mi se încheștară brusc, și am strâns din dinți, așteptând să treacă durerea. Băutura era mai dulce ca mierea și misterios de liniștitoare. Am luat o înghițitură mai zdravănă. De data asta, amărăciunea aproape nu se mai simți în crema care îmi învăluia gura și gâtul. Odată cupa golită, am avut impresia că mâncasem un platou de dulciuri. Am râgâit. Chiar și gustul care îmi venea acum pe gât era delicios.

Medicul luă cupa goală și dădu din cap aprobator.

–Am fost informat că nu mai e periculos să vi se atingă pielea. Așa că o să vă examinez.

Trase de capătul cuverturii.

–Nu! am zis și am apucat cu putere țesătura de mătase. Nu vreau să fiu examinat.

Am încercat să mă feresc de mâinile osoase, dar mă prinsese de încheietură.

–Dar trebuie, zise el. Trebuie să fac raportul Maiestății Sale.

–Nobilul Eon este bine, l-am auzit pe maestru în pragul ușii. Asta trebuie să-i raportezi, doctore.

–Maestre! Aș fi vrut să alerg spre el, dar medicul încă îmi strângea încheietura. M-am eliberat din strânsoare. Sunteți aici.

Vocea îmi tremura de ușurare.

–Sigur că sunt aici, nobile Eon, spuse maestrul, subliniindu-mi titlul cu un zâmbet ușor.

Fața îi strălucea de emoție. Venind spre pat, îl împinse fără menajamente pe omuleț, care se retrase reticent cu un pas în spate.

–Dumneavoastră cine sunteți? întrebă medicul.

Maestrul îl măsură un moment din priviri, apoi se întoarse spre mine:

–Am venit cât de repede am putut, domnule, spuse el. Cum vă simțiți?

–Mă simt...

Mă simțeam tulburată.

Maestrul se înclină în fața mea. Am tras cuvertura și mai sus.

–Mă simt bine, *heuris* Brannon, am spus în cele din urmă, bâlbâindu-mă în momentul în care am încercat să-i rostesc numele.

–Ai auzit, doctore, spuse maestrul. Nobilul Eon se simte bine. Îți dă permisiunea să te retragi. Nu-i așa, nobile Eon?

–Da, am răspuns grăbită. Puteți pleca. Mulțumesc.

Doctorul îi aruncă o privire furioasă maestrului.

–Voi face raportul pentru împărat.

Ieși din cameră cu un aer demn, urmat de eunuci.

Rilla se duse să închidă ușa, dar stăpânul o opri cu un gest.

–Asigură-te că toți musafirii noștri au părăsit camera, Rilla. Apoi, du-te să aranjezi baia și hainele nobilului Eon. Sunt multe de făcut, înainte să mergem la banchet.

Ea făcu o plecăciune și trase ușa după ea.

Eram singuri.

–De fapt, cum te simți? întrebă maestrul cu blândețe, așezându-se pe marginea patului. Nu ți-a fost ușor.

Se aplecă și-mi examină cucuiul de la tâmplă. Degetele reci îmi apăsau pielea cu delicatețe. Respirația îi mirosea a vin de orez.

–Sunt bine, maestre. Chiar bine.

–Bine, mă bucur să aud asta. Se trase deoparte, cu ochii strălucind triumfători. Întoarcerea Dragonului Oglindă! Pe toți zeii, știam că ești deosebită, dar nu mi-aș fi imaginat niciodată o asemenea glorie. Părea mai tânăr, ca și cum bucuria copleșitoare alungase anii în plus. Desigur, Ido este furios, continuă. Nu numai că Dragonul l-a ales pe Dillon în locul lui Baret, dar, în plus, trebuie să-și împartă ascendența cu candidatul meu. Am crezut că o să crape de furie.

–A fost aici o doamnă de la curte – doamna Dela – și mi-a spus că sunt coascendent, dar cum pot să existe doi dragoni ascendenți? am întrebat. Nu înțeleg.

Stăpânul clătină din cap.

–Sunt atât de multe întrebări. În conciliu este o harabură de nedescris. Nu știu de ce s-a întors Dragonul Oglindă dintr-odată, mai ales într-un an care nu este al lui. Augurii împăratului au căutat răspunsuri, dar nimeni nu poate nega faptul că toate celelalte creaturi s-au înclinat dragonului tău în timpul ceremoniei. Un comportament atât de neobișnuit trebuie să însemne că și el este ascendent, și asta face din tine conducător al conciliului. Lui Ido nu-i convine, dar nu-i poate atrage de partea lui pe împărat sau pe majoritatea membrilor conciliului.

–Maestre, știi de ce s-a întors Dragonul Oglindă? am întrebat. De ce m-a ales pe mine?

–Nimeni nu știe, Eon, îmi zise. Cred că trebuie să fie vorba despre capacitatea ta de a-i vedea pe dragoni. Puterea brută l-a adus înapoi. Să fii capabil să vezi toți dragonii este un lucru la fel de rar ca oul de dragon. Dar, deocamdată, conciliul așa își explică ascensiunea ta.

Ezitând, i-am atins brațul, simțind nevoia să fiu încurajată.

–Oare va fi bine, maestre?

Se uită la mâna mea și, în cele din urmă, o acoperi cu a lui.

–Va fi mai mult decât bine. Ai reușit. Vom fi mai puternici decât am sperat. Și, dacă totul merge cum am plănuit, o să mă întorc în conciliu și, în sfârșit, o să pot pune stavilă ambițiilor lui Ido. Zâmbi. Gata cu greutățile, Eon!

I-am zâmbit și eu, simțind că entuziasmul îmi învingea, în cele din urmă, teama.

–Putem mânca prăjituri în fiecare zi, am spus, încântată să-l văd zâmbind.

–Prăjituri? Putem mânca aripioare de rechin în fiecare zi, după pofta inimii. Mă prinse de mâini și se ridică, trăgându-mă după el. Sunt foarte mândru de tine, Eon.

–După ce m-a lovit Ranne, am crezut că te-am dezamăgit, maestre. L-am strâns de mână. Am crezut că am pierdut.

–Da, și eu am crezut la fel. Dar, așa cum îmi place să spun, nimeni nu știe cum și pe cine alege dragonul. Trebuia să te trimit să saluți. A fost greu, știu, dar trebuia s-o fac.

–Nu mă credeam în stare. Dar am reușit.

Când mă trase spre el, am simțit că roba îmi aluneca de pe umeri.

–Da, ai reușit, îmi murmură el în păr. Îmbătată de laude, m-am lipit supusă de trupul lui. Respirația lui lângă urechea mea era la fel de dulce ca un sărut. Te-ai descurcat bine.

Mi-am lăsat capul pe umărul lui, în timp ce mă mângâia pe păr, pe gât, pe ceafă. O scânteie de energie se aprinse brusc când mâna lui îmi atinse sânul, lăsând în urmă un ușor miros de ars.

Apoi am rămas singură, ținând în brațe doar aer.

Se îndepărtase cu câțiva pași, cu ochii încă lipiți de pielea mea goală.

–Dragonul e în continuare în tine, spuse.

Își supse degetele ca să-și calmeze durerea. Eu mi-am încrucișat brațele peste sâni. Arsura contactului se risipise.

–Îmi pare rău, maestre.

Clătină din cap.

–Deocamdată nu-ți controlezi puterea.

–Nu simt cu adevărat prezența dragonului în minte. E normal?

–Ca să-i cunoști energia ai nevoie de timp.

Am aprobat în tăcere. Se întoarse.

–Mă duc după vin, zise. Putem aduce ofrande zeilor.

–Cred că este vin pe birou, am spus, aranjându-mi roba. O să torn eu.

–Lasă-mă pe mine, spuse traversând camera cu pași mari. Era nerăbdător să se depărteze de mine. M-am așezat pe pat. Desigur, uniunea ta cu Dragonul Oglindă nu este decât începutul, spuse el. Avem multe de pus la punct. Am pregătit totul în conciliu. Dar tu trebuie să confirmi aranjamentele.

L-am auzit îndreptându-se spre mine, pașii fiindu-i înăbușiți de covorul gros. M-am ridicat în grabă, îndreptându-mă de pat. Îmi întinse o cupă, fără să mă privească în ochi.

–Aranjamentele? Ce vrei să spui, maestre?

–Am insistat asupra faptului că nu ai destulă experiență pentru a fi coascendent fără sfatul unui om de încredere. Conciliul a decis să va trebui să alegi un tutore imediat ce se poate.

–Dumneavoastră?

Aprobă din cap.

–Da, eu. Ridică paharul. Să mulțumim zeilor!

–Să mulțumim zeilor! am repetat după el.

Ne-am golit cupele. Am simțit că stomacului meu nu-i pria deloc combinația „cocolată“ și vin de orez.

–Ce se va întâmpla acum, maestre?

–O să mergem până la capăt. Tu vei studia și vei învăța să-ți stăpânești puterea. Eu o să consolidez poziția noastră în conciliu. Vom fi foarte bogați și foarte puternici până la sfârșitul perioadei în care vei fi Ochi al Dragonului Oglindă.

–Da, maestre.

–Trebuie să încetezi să-mi mai spui maestre. Ești nobilul Eon, iar, când o să mă alegi tutore, eu voi fi nobilul Brannon. Așa trebuie să fie. Se uită la vin, strângând din maxilare. Trebuie.

–Da, și eu am crezut la fel. Dar, așa cum îmi place să spun, nimeni nu știe cum și pe cine alege dragonul. Trebuia să te trimit să saluți. A fost greu, știu, dar trebuia s-o fac.

–Nu mă credeam în stare. Dar am reușit.

Când mă trase spre el, am simțit că roba îmi aluneca de pe umeri.

–Da, ai reușit, îmi murmură el în păr. Îmbătată de laude, m-am lipit supusă de trupul lui. Respirația lui lângă urechea mea era la fel de dulce ca un sărut. Te-ai descurcat bine.

Mi-am lăsat capul pe umărul lui, în timp ce mă mângâia pe păr, pe gât, pe ceafă. O scânteie de energie se aprinse brusc când mâna lui îmi atinse sânul, lăsând în urmă un ușor miros de ars.

Apoi am rămas singură, ținând în brațe doar aer.

Se îndepărtase cu câțiva pași, cu ochii încă lipiți de pielea mea goală.

–Dragonul e în continuare în tine, spuse.

Își supse degetele ca să-și calmeze durerea. Eu mi-am încrucișat brațele peste sâni. Arsura contactului se risipise.

–Îmi pare rău, maestre.

Clătină din cap.

–Deocamdată nu-ți controlezi puterea.

–Nu simt cu adevărat prezența dragonului în minte. E normal?

–Ca să-i cunoști energia ai nevoie de timp.

Am aprobat în tăcere. Se întoarse.

–Mă duc după vin, zise. Putem aduce ofrande zeilor.

–Cred că este vin pe birou, am spus, aranjându-mi roba. O să torn eu.

–Lasă-mă pe mine, spuse traversând camera cu pași mari. Era nerăbdător să se depărteze de mine. M-am așezat pe pat. Desigur, uniunea ta cu Dragonul Oglindă nu este decât începutul, spuse el. Avem multe de pus la punct. Am pregătit totul în conciliu. Dar tu trebuie să confirmi aranjamentele.

L-am auzit îndreptându-se spre mine, pașii fiindu-i înăbușiți de covorul gros. M-am ridicat în grabă, îndreptându-mă de pat. Îmi întinse o cupă, fără să mă privească în ochi.

–Aranjamentele? Ce vrei să spui, maestre?

–Am insistat asupra faptului că nu ai destulă experiență pentru a fi coascendent fără sfatul unui om de încredere. Conciliul a decis să va trebui să alegi un tutore imediat ce se poate.

–Dumneavoastră?

Aprobă din cap.

–Da, eu. Ridică paharul. Să mulțumim zeilor!

–Să mulțumim zeilor! am repetat după el.

Ne-am golit cupele. Am simțit că stomacului meu nu-i pria deloc combinația „cocolată“ și vin de orez.

–Ce se va întâmpla acum, maestre?

–O să mergem până la capăt. Tu vei studia și vei învăța să-ți stăpânești puterea. Eu o să consolidez poziția noastră în conciliu. Vom fi foarte bogați și foarte puternici până la sfârșitul perioadei în care vei fi Ochi al Dragonului Oglindă.

–Da, maestre.

–Trebuie să încetezi să-mi mai spui maestre. Ești nobilul Eon, iar, când o să mă alegi tutore, eu voi fi nobilul Brannon. Așa trebuie să fie. Se uită la vin, strângând din maxilare. Trebuie.

Capitolul șapte

Baia din Apartamentul Bujorului era mai mare decât biblioteca stăpânului meu. Ca să mă frec bine, m-am așezat pe un taburet sculptat. Pe pielea goală, scaunul din lemn mi se părea aspru. Pereții erau acoperiți cu mozaicuri care îi reprezentau pe cei trei zei ai fluviilor orașului. Peretele din spate era acoperit cu o oglindă până în tavan. Aburii se ridicau din imensul bazin de doisprezece coți, săpat în pământ și acoperit cu mozaic. Apa era mereu schimbată și încălzită de canalizarea subterană. Camera mirosea a cald și a ghimbir. Am netezit pânza îngustă care îmi acoperea șoldurile, regretând că nu-mi puteam acoperi la fel și sânii.

– Închide ochii, spuse Rilla.

Îmi turnă în cap o găleată de apă caldă, care șiroi pe părul desfăcut. Am început să tușesc și am deschis ochii la timp să văd cum îmi freca brațul întins cu un prosop aspru de bumbac.

– Ți-ai băut ceaiul? întrebă.

Am dat aprobator din cap, scârbită încă de gustul lui. Infuzia nu făcea casă bună cu „cocolata“, vinul și peștele fript pe care mi le trimisese doctorul ca să închei perioada de post.

Rilla se apucă să frece cu putere celălalt braț, nu fără să geamă când șervetul îi atingeja mâinile pline de bășici.

–Te rănești la mâini, am spus, eliberându-mă din strânsoare. Nu trebuie să fiu spălată. Am făcut baie pentru ceremonie.

Rilla mormăi, ridicându-mi din nou brațul.

–Acum ești nobil. Nobilii se îmbăiază în fiecare săptămână. Am răs.

–Nu glumesc, spuse Rilla terminând de frecat. Când m-am dus după haine, servitoarea doamnei Dela mi-a spus că stăpâna ei face baie în fiecare zi. Luă a doua găleată. Fata aia trăncănea ca o moară stricată. Închide ochii!

–De ce s-ar spăla doamna Dela atât de des? am apucat să spun, înainte ca apa să-mi curgă din nou pe cap.

Rila mi se ghemui la picioare.

–Cred că pentru că este un travestit. Îmi freca piciorul drept. Probabil că trebuie să se purifice sau ceva de genul ăsta.

–Un travestit?

Rilla îmi atinse cu blândețe piciorul stâng.

–Îmi dai voie?

Am încuviințat din cap, ridicând cu grijă piciorul de pe pământ. Piciorul mă durea din nou, dar nu ca înainte.

Rilla mă șterse cu prosopul.

–Un travestit este un bărbat care trăiește ca o femeie.

Mi-am dat la o parte părul ud.

–Doamna Dela este bărbat?

–Cel puțin la trup. Servitoarea ei mi-a spus că are chiar și sculă. Rilla se ridică. Totuși, are spiritul unei femei. În triburile orientale, se consideră că un travestit are două suflete: un suflet de bărbat și un suflet de femeie. Dar are un spirit de femeie. Primește energie atât de la soare, cât și de la lună. Prezența lui în trib aduce noroc.

–Deci este acceptat.

Rilla pufni.

–În triburile orientale, da. Aici, este tolerată de curte ca să-i facă pe plac împăratului. Dar sunt unii care șoptesc că este un demon cu care prezice viitorul. Odată, chiar a fost atacată, de aceea are mereu o gardă de corp.

–Au aflat cine a atacat-o?

–Nu, caută încă. Doamna Dela a fost trimisă Maiestății Sale de nobilii din Orient în semn de bunăvoință. Împăratul se simte jenat că darul lor a fost atacat.

–Dar invers e posibil? O femeie poate să aibă spirit de bărbat?

Rilla mă stropi din nou pe spate.

–Te gândești la tine? Întrebă cu voce joasă. Dar tu nu ai spirit de bărbat. Totul este doar o înscenare, nu?

Am ridicat din umeri și m-am aplecat sub șuvoiul de apă. Cum să-i explic că nu jucam deloc teatru? Că spiritul pe care îl simțeam în mine era mai mult de bărbat decât de femeie, un sentiment feroce pus în serviciul unei ambiții nemiloase. Iar ca băiat nu eram pedepsit, ci felicitat pentru această energie brută. Nu se punea problema s-o înăbuș spre binele meu, nici s-o slăbesc făcând treburi femeiești.

–Nu sunt foarte sigură ce sunt, am spus gânditoare. Poate doar am uitat cum trebuie să se poarte o fată.

–Ei, așa este poate cel mai bine, spuse Rilla. Mai sigur pentru noi toți. Îmi întinse prosopul. În rest, presupun că ai prefera să te speli singură.

Mi-am frecat sânii și pântecul. Când se întoarse să golească o găleată, am profitat ca să mă spăl mai bine.

–Acum, du-te în bazin, îmi spuse. O să-ți pregătesc hainele și mă întorc să te șterg.

Mă bătu pe umăr și ieși repede din încăpere, închizând ușa.

Am întins pânza pentru șolduri pe taburet și m-am îndreptat spre bazin. Un mozaic ce reprezenta cercul celor Nouă Pești ai Bogăției sclișea pe fund. M-am aplecat ca să-mi înmoi degetele în apă. Era caldă, aproape fierbinte. Perfectă, numai bună să-mi ușureze durerea sfâșietoare din șold. După ce m-am îndreptat și am pornit spre treptele care coborau lin spre apă, privirea mi-a fost atrasă de o mișcare în oglindă. Eu. Goală.

Atât de slabă și de palidă! Mi-am mângâiat pieptul și coastele, simțind moliciunea sânilor mici, duritatea coastelor.

Nu aveam formele bogate ale Irsei. M-am întors să văd cum arătam din spate. Oricum, curbele de femeie erau vizibile. Din fericire, erau ascunse de tunicile grele și de pantalonii ținutei de curte. Am urmărit cu degetul cicatricea care încrețea pielea coapsei. O căruță mă lovise și mă târâse după ea. Cel puțin asta spunea maestrul. În ce mă privea, eu nu îmi aminteam despre accident. Revedeam doar vag silueta unui bărbat aplecat asupra mea: poate căruțașul sau un trecător. Doar gândul și era suficient să trezească durerea. M-am privit din nou în oglindă. Cicatricea era mai mică, și piciorul mai puțin răsucit decât aș fi crezut.

M-am apropiat. Imaginea din oglindă încruntă sprâncenele. Ceva se schimbase pe chipul meu de când îl văzusem în oglinda Dragonului Șobolan. Era mai puțin rotund, mai osos. Pipăindu-mi obrazii, am simțit formele mai definite ale vârstei adulte. Ochii păreau mai mari, buzele mai cărnoase. În trăsături se accentua feminitatea. Dând pe spate părul ud, l-am ridicat în vârful capului ca să imit, de bine, de rău, un Ochi al Dragonului. Un băiat pieptănat și îmbrăcat ca un băiat. Zeii vor să fiu ceea ce văd ei.

Dar nu era doar o chestiune de aparențe. Gesturile, atitudinile jucau un rol esențial, și mai erau și alte câteva lucruri greu de definit. Cu patru ani în urmă, când mă cumpărase maestrul, făcusem o lungă călătorie până în oraș, ca să mă transform în Eon. Studiasem băieții întâlنيți pe drum și în hanuri, mișcările hotărâte, aerul important, întrecerile pe care le organizau când aduceau apă sau tăiau lemne. După anii petrecuți ca fată, simțeam că gesturile mele căpătau o libertate extraordinară. Stăpânul mă inițiasse în lumea bărbaților, în lumea literelor și a cifrelor. Am învățat să mă așez cu picioarele desfăcute, cu bărbia în sus și privirea îndrăzneată.

Dar, mai ales, am învățat cum să nu fiu urmărită.

Dolana, prietena mea de la mina de sare, fusese cea care îmi vorbise prima oară despre privirea bărbaților, despre acea privire posesivă pe care o au unii bărbați când vine vorba despre corpul femeii. Despre pericolele și avantajele acesteia.

„Ca să supraviețuiești trebuie să știi să te folosești de avantaje“, îmi spusese cu voce înceată, inițiindu-mă în puterea pe care o capeți atunci când manipulezi dorința unui bărbat. De la doisprezece ani, conștiința acestei puteri se manifesta în felul în care îmi mișcam mâinile, capul, umerii. Totuși, Dolana spusese aceste secrete unei fete. Or, eu trebuia să devin băiat.

Când părăsisem salina, fusesem nevoită să nu mai dau importanță faptului că un bărbat întorcea capul după mine, să mă obișnuiesc să nu mai ridic ochii ca să-i întâlnesc privirea și să las fățarnică ochii în jos, în fața interesului lui de moment. Îmi fusese greu, dar, cu exercițiu, învățasem să mă ascund sub gesturile și privirea de băiat.

Acum, acest băiat devenise nobil.

Mi-am lăsat părul să cadă la loc în jurul feței. Întorcând spatele oglinzii, m-am îndreptat cu grijă spre bazin. Apa mi se închise în jurul picioarelor, al genunchilor și al coapselor, apoi mi-am cufundat întreg corpul în căldura ei. Nu mi-am putut stăpâni un oftat. Va fi dificil să joc rolul unui nobil, dar, de data asta, toată lumea se va aștepta să fiu neștiutor și stângaci. La fel ca în trecut, voi găsi eu pe cineva pe care să-l observ și să-l imit. Și maestrul mă va ajuta.

Căldura îmi copleși gândurile și corpul. Durerea se calmă și mintea mi se relaxă. Așezată pe bancheta fixată sub apă, mi-am sprijinit ceafa de marginea bazinului. Echilibrul încăperii era aproape perfect: nu era mobilă multă ca să blocheze energia dragonilor, forma bazinului ajuta la scurgerea circulară a energiei *Hua* și oglinda compensa pereții înguști. Cu siguranță fusese concepută după indicațiile unui Ochi al Dragonului. Am lăsat căldura să mă pătrundă. Ochiul interior se trezi încet, și dragonii apărură licărind în jurul bazinului. Aproape egali ca dimensiune, formau un cerc și energia lor circula liberă. Se pare că se adaptau spațiului în care apăreau. În arenă fuseseră la fel de înalți ca niște turnuri, dar de data asta nu ajunseseră decât până la jumătatea înălțimii camerei. Totuși, Dragonul Oglindă, dragonul meu, era în continuare mai mare decât ceilalți.

M-am ridicat, încercând să-l văd prin aburi. Ochii lui întunecați mă atrăgeau. Își apleca într-o parte capul cu aer întrebător. Am înaintat încet în apă, m-am apropiat de el, dar nu puteam să-l văd clar. Și nu din cauza aburilor din baie. Un fel de ceață îl învăluia ca o perdeă foarte fină. Totuși, pe ceilalți dragoni îi vedeam clar.

În spatele meu, s-a auzit un ciocănit ușor, și ușa s-a deschis. Am tresărit, și viziunea s-a șters brusc. M-am lăsat pe vine în apă și m-am întors. Rilla intră preocupată, cu brațele încărcate de prosoape uscate.

–Ce s-a întâmplat? întrebă ea, împingând ușa cu spatele.

–M-ai speriat.

M-am îndreptat spre scări prin apă.

–M-am temut să nu intre altcineva.

–Nu, doamna Dela le-a spus clar celorlalți servitori să nu cumva să intre în apartamentele tale, mă anunță Rilla.

Desfăcu un prosop și mi-l întinse.

–N-ar trebui să faci asta cu mâinile tale rănite, am spus.

–Sunt bine. Acum, haide, să te șterg și să te îmbrac.

M-am înfășurat în prosopul cald și uscat.

–L-ai încălzit? am întrebat, mângâind bumbacul gros.

–Sigur, spuse Rilla, frecându-mă pe spate cu prosopul. Credeai că aș lăsa să înghețe fundul proaspătului Ochi al Dragonului când iese din baie? Ce rușine!

Ne-am privit, chicotind.

Când m-am uscat, Rilla mă înfășură într-un prosop curat. După ce-mi unse părul, îl împleti în vârful capului într-o codiță mai scurtă decât coada dublă purtată de un Ochi al Dragonului.

–E tot ce pot să fac, spuse, dându-se înapoi ca să-și admire opera.

–De unde știi să faci toate astea?

Zâmbi.

–Am fost servitoarea stăpânului încă de pe când era Ochiul Dragonului Tigru. Deși sunt ceva ani de atunci, încă mai știu cum să aranjez părul. Zâmbi larg, în timp ce îmi așeza o buclă

rebelă de lângă ureche. Sigur, acum stăpânul nu mai are nevoie de cineva să-l pieptene.

M-am străduit să nu izbucnesc în râs. Nobilii nu chicotesc.

–Și, cu toate astea, o să-i lipsești, am zis.

Își feri privirea. Clipa de destindere trecuse.

–Poate. Dar s-a gândit că te pot ajuta pe tine. Este important. Și, oricum, Irsa visa să fie avansată. Ridică prosopul ud și-l scutură cu putere. Are cine să-i poarte de grijă stăpânului.

Deschise ușa și mă conduse pe coridorul îngust, până într-un soi de garderobă. Era o cămăruță dominată de un dulap enorm. Una dintre ușile glisante era deschisă și se vedeau teancuri de lenjerie și de ciorapi împăturiți. Un coș jerpelit era lipit de peretele din fund: lucrurile mele de pe vremea când locuiam cu maestrul. Deasupra mi-am recunoscut tunica și pantalonii cei buni, ale căror petice ieșeau în evidență pe țesătura de un negru șters. Rilla îmi urmări privirea.

–Astea au ajuns ieri. N-am știut ce-ai vrea să păstrezi.

Simțind brusc nevoia să-mi ating vechile haine, am alergat spre coș.

–Unde sunt plăcuțele mortuare ale înaintașelor mele? am întrebat scotocind. Trebuie să-mi fac un altar, să le onorez. Eram tot mai nerăbdătoare. Am nevoie de protecția lor.

Rilla străbătu camera și mă opri cu un gest.

–Sunt acolo, stăpâne. Învelite cu grijă, la fundul coșului. Cu mâna mea le-am împachetat. O să-ți aranjez un altar. Mă trase deoparte cu blândețe. Bine?

Am încuviințat din cap și m-am întors cu spatele spre coșul răscolit, către peretele opus, pe care se găsea o oglindă de mari dimensiuni. Ignorându-mi imaginea palidă, mi-am concentrat atenția asupra unui suport din lemn, în forma unui bust de bărbat, pe care atârna o robă trei sferturi. Pe minunata mătase verde ca smaraldul erau brodați păuni, fluturi, flori și o mare cascadă în care săreau pești aurii.

–Asta trebuie să port? am întrebat mirată.

Rilla dădu aprobator din cap.

–Dar e o Robă Ilustrată.

Văzusem nobili care se duceau la festivitățile de la curte purtând asemenea opere de artă, care se transmiteau din tată în fiu și valorau adesea mai mult decât o moșie.

– A fost trimisă în timp ce făceai baie, spuse Rilla, închizând ușa. Un dar de la împărat. A ales-o personal pentru tine. Se numește „Cascadă de Vară care Umple Sufletul de Armonie“. Coborî vocea uimită. A fost aranjată pe măsura ta. Îți dai seama cât s-a muncit la ea?

– Împăratul mi-a trimis-o?

Am atins ușor marginea unei mâneci largi. În sinea mea, știam că a primi un asemenea dar de la Stăpânul Ceresc era pe cât de periculos, pe atât de minunat.

Întorcându-se spre dulap, Rilla alege un fel de pantaloni scurți, albi.

– Haide, îmbracă-i, spuse întinzându-mi-i. Scoase din buzunar o fâșie de pânză rulată. Am adus cu mine câteva fâșii pentru sâni. Pentru mai multă siguranță, le-am ascuns printre lucrurile mele.

Dând din cap, am început să desfac șireturile pantalonșilor din pânză fină.

– Un material atât de fin pentru lenjerie, am murmurat, mângâind cu degetele pânza subțire.

– Ar trebui să vezi mățăsurile pentru doamnele de la curte! N-am văzut niciodată asemenea broderii. Rilla veni în spatele meu. Ridică brațele!

Strânse cu putere fâșia peste piept, aplatizându-mi sânii, în așa fel încât să nu se mai vadă nici o rotunjime. Am tresărit când trase, pentru ultima oară, legând pânza sub braț. Păcat că nu puteam să scap de formele mele de femeie! Nu erau decât o sursă de pericole și de suferință.

– E destul de strâns? întrebă.

Mi-am pipăit neîndurătorul bandaj și am simțit apăsarea cunoscută când am respirat.

– E bine.

Îmbrăcarea unei ținute de curte era o misiune care cerea răbdare. Cât timp Rilla îmi potrivi tunicile de dedesubt, fără mâneci, pantalonii asortați, verzi ca smaraldul, pantofii de interior

și centura complicată care completa Roba Armoniei, spatele și soldul îmi înțepeniră deja din cauza poziției în care stătusem atâta timp.

– Uite, ești gata, stăpâne, spuse în cele din urmă, aranjând tivul.

– Lasă-mă să mă uit!

M-am îndreptat încet spre oglindă, jenată în mișcări de greutatea neașteptată a straturilor de haine. Din oglindă mă privea un băiat cu o expresie solemnă. Trăsăturile fine și corpul subțire păreau insignifiante prin comparație cu splendoarea hainelor.

– Cu ceva noroc, nu vor vedea decât roba, am spus, mângâind mătasea.

Rilla își lăsă capul într-o parte.

– Nu cred că trebuie să te îngrijorezi. Ai bărbia fermă și felul de a te mișca al bărbaților. În afară de asta, roba e bine croită. Ai văzut că te face mai înaltă și mai lată în umeri?

Era adevărat. Nu e de mirare că țesătorii de asemenea robe erau atât de căutați și de copleșiți cu daruri scumpe.

– Conciliul și curtea nu se așteaptă la o fată, continuă Rilla. O asemenea înșelătorie este pur și simplu de neimaginat. Și, în plus, ești și Umbră a Lunii. Se presupune că păstrezi ceva din dulceața copilăriei. Mi-am adus aminte de ceva... Se îndreptă spre dulap și deschise ușa larg. Trebuie să porți asta.

Scoțând o cutiuță de lac roșu, săltă capacul și mi-o întinse. Înăuntru, într-o punguță de piele moale, era un con subțire din argint, lung și gros cât un deget.

– Ce este asta?

– Un Corn pentru Lacrimi. Eunucii îl folosesc ca să se ușureze. Văzându-mi expresia îngrozită, clătină din cap. Știu. Trebuie să fie foarte dureros. Dar, ca Umbră a Lunii, trebuie să ai unul.

Luă conul, îl puse la loc și închise punguța trăgând de șireturi.

– Poartă-l întotdeauna cu tine. Cred că eunucii îl țin atârnat la brâu.

Am privit centura lată, plisată, care îmi strângea talia.

– Dar nu cred că la roba asta?

– Nu știu, răspunse Rilla încruntându-se. Doamna Dela te-ar putea sfătui. Dacă ești gata, te duc în camera de primire și trimit după ea.

Rilla mă conduse în marea sală de primire de la intrarea în apartament. Unul dintre pereți era construit din panouri glisante de lemn, care dădeau în curtea interioară a palatului. Erau deschise numai două panouri. Pe terasa joasă care înconjura camerele, am zărit un leu gardian din jad. Grădina se întindea în spate. Concepută după modelul „vedere liniștită”, era împodobită cu un mic pod și avea copaci noduroși deasupra heleșteului. Nu am avut nevoie să apelez la ochiul minții ca să îmi dau seama că energia calmă a grădinii era orientată clar spre apartament.

Sala de primire era tradițională: rogojini din paie pe podea și o masă joasă, din lemn negru, înconjurată de perne moi. În peretele din spate erau săpate două nișe, și fiecare dintre ele găzduia un pergament pictat. Pe un birou lung, tot din lemn negru, se găsea un singur vas din care ieșea un aranjament cu orhidee. Locul emana un aer de demnitate senină. Rilla dădu la o parte și celelalte panouri, deschizând priveliștea spre curte.

– Am chemat-o pe doamna Dela, stăpâne. Să fac ceaiul? Brusca ei atitudine de respect mă uimi.

– Da, te rog.

M-am îndreptat spre nișa din stânga, împodobită cu un pergament viu colorat. Era o pictură cu un dragon, cu coada răsucită și labele din față elegant ridicate, într-o perfectă simetrie. Am căutat cu privirea caracterele minuscule cu numele artistului și am tresărit. Era o lucrare a marelui-maestru Quidan. M-am dus să admir celălalt pergament. Un tigru, tot de Quidan.

– Sunt foarte frumoase, nu-i așa, domnul meu?

M-am întors. Doamna Dela stătea pe terasă, flancată de garda ei de corp, Bărbatul Umbrei. În lumina zilei, am

observat că avea trăsăturile specifice unui locuitor din insula Trang. Poate era unul dintre oamenii-vite din acele insule. Se înclinară amândoi. Doamna Dela puse un genunchi în pământ, împreunându-și mâinile, și poala din perle și aur a robei sale crem se odihni grea la pământ.

– Stăpâne, aceasta este plecăciunea oficială pe care o doamnă de la curte trebuie să o facă în fața unui nobil. Ca răspuns, nobilul trebuie să-și plece capul.

M-am gândit să fac întocmai cum mi se spusese.

– Excelent, mă încurajă, ridicându-se grațios.

Cu toate că fiecare gest pe care îl făcea era de femeie, recunoșteam acum bărbatul ascuns sub machiajul îngrijit și gâteliile bogate. Și totuși, nu era bărbat. Era doamna Dela.

– Ryko este la datorie, continuă. Așadar, se înclină din talie și nu trebuie să-și plece ochii. În afara serviciului, desigur, trebuie să cadă în genunchi și să se incline până ce fruntea ajunge la nivelul palmelor, pe podea, cu ochii coborâți. Făcu un pas într-o parte. Arată-i, Ryko!

Urișul se înclină.

– Îmi cer iertare, stăpâne, spuse încet. Fiind de gardă, îmi este imposibil să salut cum îmi cere nobila doamnă.

Doamna Dela aplaudă.

– Vezi! E un paznic fără pereche. Chiar dacă îi poruncesc, n-o s-o facă.

Ryko zâmbi imperceptibil.

– Dacă îmi poruncești, stăpână, voi fi într-o mare dilemă.

– Cum așa? se miră.

Trăsăturile ascuțite căpătaseră o expresie amuzată.

– Să supăr o doamnă sau să nu îndeplinesc ordinele primite. Amândouă sunt crime groaznice.

– Ah! exclamă ea.

Perla neagră i se mișcă pe gât.

– Cu adevărat groaznică este încercarea ta de a te arăta curtenitor.

– Cum spuneți, doamna mea.

Se întoarse cu spatele la el, străduindu-se să-și ascundă zâmbetul.

–Pot să intru, domnul meu? întrebă.

–Desigur.

Își scoase papucii și traversă camera, în timp ce Bărbatul Umbrei se postă în prag.

–Nobile Eon, mi se adresă, reluându-și tonul serios, orice persoană de rang inferior trebuie să se încline în fața dumneavoastră. Adică toată lumea în afară de familia imperială și de ceilalți nobili. Pentru a-i saluta pe inferiori, mulțumiți-vă cu un semn din cap. Când vă întâlniți cu un egal, de exemplu cu un alt Ochi al Dragonului, nobilul cel mai tânăr îl salută din cap pe cel mai în vârstă. În fața împăratului sau a unui membru al familiei sale, trebuie să cădeți în genunchi și să vă înclinați de la mijloc. Se opri și îmi privi de aproape roba, ridicând din sprâncene. Pe toți zeii! Este „O Cascadă de Vară care Umple Sufletul de Armonie“?

–Este un dar de la împărat, am spus.

–Adevărat? întrebă, învârtindu-se în jurul meu. Buzele roșii i se strânseseră într-o expresie gânditoare. Realmente, darul e mai mult decât interesant.

Deschise un evantai care îi atârna la încheietură, răcorindu-și ușor fața. I-am văzut ochii inteligenți ascunși în spatele imaginilor pictate.

–Acum, pentru că Roba Armoniei vă aparține, trebuie să-i cunoașteți povestea. Dacă avem timp, poate v-o spun la sfârșitul lecției. Evantaiul se închise brusc. Oricum, înainte de a continua, trebuie să mai punem ceva la punct.

Își întoarse capul cu politețe, arătând cu evantaiul spre punga care-mi atârna la centură.

–Ryko, ai putea să-l ajuți pe nobilul Eon?

Paznicul se îndreptă repede spre mine.

–Stăpâne, v-aș putea recomanda să ascundeți obiectul sub cingătoare? întrebă el. Împăratul a decretat recent că un asemenea obiect nu trebuie văzut de doamnele de la curte. Permiteți-mi să vă ajut.

Deznodă șireturile și strânse punga în jurul Cornului pentru Lacrimi, pe care-l făcu repede să dispară sub centura cu pliuri țepene.

Nu m-am putut împiedica să roșesc.

–Nu știam.

Se înclină.

–Stăpâne, aș fi onorat să vă răspund la orice fel de întrebare în legătură cu... Coborî vocea. În legătură cu obiceiurile după care se conduce viața Umbrelor de la curte.

În fața privirii sale pline de bunătate, mi-am plecat ochii.

–Mulțumesc, am șoptit.

Ryko dădu din cap în semn de salut și se duse la locul lui, în ușa.

Întorcându-se grațioasă, doamna Dela apăru din nou în fața mea. Avea un aer foarte mulțumit.

–Așa, domnul meu, ce am învățat până acum?

Am repetat instrucțiunile.

–Foarte bine. Sunt foarte mulțumită că aveți o minte atât de ageră. Noul ucenic al Ochiului Dragonului Șobolan este mult prea speriat ca să rețină ceva în acest moment, sârmanul.

–Vă referiți la Dillon? Am făcut un pas înainte. L-ați văzut pe Dillon?

–Desigur, ați putea studia împreună, spuse blând doamna Dela. I-am dat lecții despre eticheta de la curte. Sunteți prieteni?

Am văzut că-mi observase ezitarea.

–Suntem, am răspuns în cele din urmă. Aș putea să-l văd?

Ar fi fost foarte bine să mă întâlnesc cu Dillon și să risipesc tensiunea dintre noi. Mica lui trădare nu mai avea nici o importanță, acum când fuseserăm amândoi aleși. Voiam să îi observ expresia când avea să mă vadă într-o Robă Ilustrată.

–Este în castelul dragonului său, domnul meu. Dar o să-l vedeți diseară, la banchet. Este dat atât în onoarea lui, cât și a dumneavoastră. Oficial, va fi al treilea invitat de onoare. De fapt, cred că e posibil să vă așezați în așa fel încât să puteți discuta în timpul festinului. Ar fi bine așa?

–Da, grozav.

–Deci s-a aranjat, spuse ea, și am avut impresia că tocmai făcusem un târg fără să-i știu prețul. Acum, să continuăm!

Când te retragi din fața împăratului sau a altui membru al familiei sale, niciodată nu trebuie să întorci spatele. Este o insultă de moarte. Trebuie să învățați să ieșiți din cameră cu spatele. Haideți, o să exersăm.

A fost o lecție lungă. Am făcut o pauză când Rilla ne aduse ceaiul și prăjiturele, dar doamna Dela profită de ocazie ca să-mi șlefuiască manierele. Îmi arată cum să îngenunchez într-o Robă Ilustrată și cum să beau ceaiul ca nobilii. Îmi spuse ce musafir bea primul din bolul de porțelan, când trebuie să mănânci din prăjiturelele festive și ce trebuie spus în fiecare fază a ritualului. Deși mâncasem doar două dintre delicioasele prăjituri cu scorțișoară, așa cum cerea ceremonia, acestea îmi făcură și mai rău la stomac.

În sfârșit, după ce reușisem să stăpânesc saluturile ceremoniale sau neoficiale și învățasem să ies cu spatele, prosternându-mă, dintr-o încăpere în care se afla și împăratul, doamna Dela se declară mulțumită.

–Cred că, pentru moment, e de-ajuns. V-ați descurcat bine.

M-am înclinat ușor, fericită că lecția se terminase. Totuși, simțeam că avea să se ivească o foarte mare problemă.

–O să credeți că sunt un mare prost, nobilă doamnă, am spus, dar n-am văzut familia imperială și pe nobilii Ochi ai Dragonului decât de la distanță. Deci nu voi ști pe cine și în ce fel să salut.

Clătină din cap, podoabele de aur pe care le purta în păr, zornăind delicat.

–Nu e deloc dovadă de prostie, domnul meu. Când am venit prima oară la curte, nici eu nu știam. Numai după multe greșeli am reușit să stăpânesc ritualurile. Zâmbi, aplecându-se spre mine; am simțit parfumul încântător de iasomie. Nu fiți îngrijorat. O vreme, o să vă însoțesc la banchetele de la curte și la întâlniri, și o să vă șoptesc numele la ureche, și o să vă dau și câteva informații importante care să vă ajute să vă descurcați printre personajele de la curte.

Din ușă, l-am auzit pe Ryko mormăind.

Doamna Dela deschise evantaiul și făcu un paravan din acesta.

–Lui Ryko i se pare că vorbesc la fel de iute ca roțile ricșei, șopti destul de tare ca gardianul s-o audă.

–Nu, nobilă doamnă. Sunt convins că nobilul Eon n-ar putea găsi un profesor mai bun decât dumneavoastră care să-l inițieze în intrigile de la curte.

Mă privi cu ochii mari.

–Acum mă consideră și intrigantă!

–Cu siguranță, întreaga dumneavoastră făptură este menită să intrige, nobilă doamnă, am spus, încercând să le continui gluma.

Doamna Dela mă aprobă.

–Ați adus-o bine din condei, domnul meu. Închise evantaiul. Cred că o să vă descurcați de minune la curte. Acum, ce-ați zice dacă v-aș spune povestea robei? Poate ar fi mai bine s-o știți, înainte de a intra diseară în sala de banchet.

Îmi luă mâna și mi-o ridică în așa fel încât să se vadă bine croiala largă a mânecii.

–Roba asta a fost gândită și țesută de maestrul Wulan. A fost comandată de familia nobilului Ido când acesta a fost ales ucenic. Era un dar pentru împărat.

Am tresărit la auzul numelui Ochiului Dragonului. Văzându-mi reacția, doamna Dela clătină din cap. Își plimbă degetul pe emblema brodată pe mânecă.

–Priviți, acesta este simbolul familiei, și sub el se află ideograma pentru „ambitie“, zona influențată de Dragonul Șobolan. Roba evocă binefacerile verii, dar, privind mai de-a-proape, descoperi în păun și în cascadă o aluzie la iarnă – *Lin* și *Gan* fiind incluse în...

–Doamnă Dela, am spus, întrerupând brusc avalanșa de explicații inutile. De ce-mi oferă împăratul un dar pe care, la rândul lui, l-a primit de la familia nobilului Ido?

Îi aruncă o privire lui Ryko.

–Povestește-i totul, îi ceru gardianul, pe un ton plin de hotărâre. Nu avem timp de joacă.

–Nu avem timp deloc! răbufni ea.

El o privi lung și intens.

–Nu. Chiar și o frunză purtată de vânt trebuie uneori să se așeze. Știați că va veni clipa să alegeți.

Ea deschise și închise evantaiul, bătând cu degetele în scheletul de bambus lucios al acestuia, în timp ce Ryko studia cu atenție grădina.

–Ei, bine? întrebă ea.

El dădu din cap.

–Suntem singuri. Spuneți-i!

–Bine, bine, zise ea, ridicând brațele. Roba este calea aleasă de împărat pentru a-i transmite un mesaj nobilului Ido și, prin el, preaînaltului nobil Sethon, preanobilul său frate.

–Nobilul Ido servește interesele preaînaltului nobil Sethon, am spus, amintindu-mi scurta conversație dintre maestrul meu și funcționar, în arenă.

–Da, pricepeți repede, spuse încet. Împreună, au o putere care, de fapt, este mai mare decât a împăratului. Nu e un secret pentru nimeni faptul că Sethon râvnește la tron. Cu ajutorul lui Ido, controlează conciliul Ochilor Dragonului, precum și armata. Profitând de boala împăratului și de tinerețea prințului Kygo, care este major, dar continuă să trăiască sub protecția haremului, Sethon se pregătea să treacă la acțiune. Și atunci ați apărut dumneavoastră. Îmi atinse umărul. L-ați trezit pe Dragonul Oglindă. Nu numai că sunteți Ochiul Dragonului coascendent, dar, mai important, ați putea provoca o ruptură în sânul conciliului. Și împăratul nu a mai pierdut timpul, proclamând că sunteți de partea lui, dumneavoastră și dragonul dumneavoastră.

Greutatea cuvintelor ei m-a copleșit. Fără să-l fi văzut vreodată pe preaînaltul nobil Sethon, devenisem dușmanul celui mai puternic om din țară. Și împăratul vedea în mine calea prin care să-și recâștige supremația. Eram ca un iepure prins între doi lupi hămesiți.

–De asta a cerut împăratul să fiți adus la palat, spuse doamna Dela. Evident, nu există o casă a Dragonului Oglindă, pentru moment, dar v-ați fi putut instala într-una dintre celelalte case. Și, în seara asta, când veți intra în sala

banchetului îmbrăcat în Roba Armoniei, intențiile împăratului vor deveni evidente pentru fratele lui și pentru conciliul Ochilor Dragonului.

Mi-am dus mâna la gură. Maestrul nu luase în calcul faptul că aveam să fiu în centrul atenției familiei imperiale – ar fi trebuit să fiu considerat un simplu ucenic. Ryko străbătu camera și-mi puse mâna pe umăr, ca și cum ar fi vrut să mă împiedice să lepăd haina proscrisă și să fug departe de aceste lupte care se anunțau pe viață și pe moarte.

–Curaj, stăpâne, spuse ursuz. N-ai de ales. Trebuie să joci până la capăt.

–Știți unde e maestrul meu? am întrebat disperată. Trebuie să-mi văd maestrul.

El ar trebui să știe ce e de făcut. Cum să găesc o cale de ieșire.

–*Heuris* Brannon, mă corectă amabilă doamna Dela, s-a întors acasă, să se îmbrace pentru banchet.

Îmi îngheță sângele în vine când mi-am dat seama că maestrul nu avea să fie mereu lângă mine ca să mă apere și să-mi dea sfaturi.

–E prea mult pentru mine. Prea mult, am spus. Ce-o să mă fac?

–O să vă urmați destinul, spuse Ryko. Așa cum facem toți. Cu onoare și curaj.

Doamna Dela se arătă indignată.

–Cum poți da un astfel de răspuns băiatului?

M-a apucă de braț, și unghiile lungi se adânciră în mătase. Am simțit puterea bărbatului.

–Ascultați-mă! Nu mai sunteți un candidat sărac. Sunteți un nobil, Ochi al Dragonului. Toată curtea este uluită după ce i-a văzut pe cei unsprezece dragoni înclinându-se în fața dumneavoastră. Aveți o putere care îl îngrozește până și pe nobilul Ido. Nu trebuie decât să vă folosiți de ea.

Abia dacă mai simțeam prezența dragonului, darămite să-i mai pot folosi puterea. Nobilul Ido nu avea de ce să se teamă de mine. Și, oricum, asta nu l-ar mai fi oprit. Mi-am amintit

expresia care i se citise pe chip în timp ce-i privea pe dragoni înclinându-se înaintea mea. Asta era ceea ce își dorea – ca toți dragonii să i se închine. Și eu îi stăteam în drum.

M-am smuls din brațele doamnei Dela. Eu eram un bărbat care ducea o viață de femeie – un supraviețuitor. N-ar fi îmbrățișat niciodată o cauză pierdută.

– Cine crezi că va câștiga bătălia, doamnă Dela? a întrebat. De partea cui ești?

Mă studie în tăcere. Am rămas nemișcată, supunându-mă examenului fără să clilesc.

– A împăratului, răspunse în cele din urmă.

– De ce?

– Pentru că nobilul Ido și preaînaltul nobil Sethon disprețuiesc ceea ce sunt.

– Și pentru că împăratul este Stăpânul Ceresc, îi atrase atenția Ryko.

L-am privit amândouă.

– Nu, spuse încetișor doamna Dela. Pentru că Stăpânul Ceresc are acum sprijinul celui mai puternic dintre Ochii Dragonului.

Capitolul opt

– **F**iți bine-venit, nobile Eon, am auzit vocea șoptită a împăratului de undeva de deasupra capului meu.

Era așezat pe treapta de sus a unui podium înalt, și îi vedeam piciorul, umflat și bandajat, odihnindu-se pe un scăunel de sub masa de banchet. Alături de el, un scăunel pereche era așezat în fața unui jilț gol; locul împărătesei, moartă de aproape un an.

– Roba Armoniei îți vine foarte bine, spuse Maiestatea Sa. Poți să te așezi.

Mi-am ridicat genunchiul și mi-am întins cu greu piciorul înaintea, ca să iau poziția ghemuită pe care mi-o arătase doamna Dela. Apoi am aruncat o otheadă spre Stăpânul Ceresc. Umerii cocârjați și pielea flască a feței ca de ceară dădeau impresia că fusese cândva un bărbat mult mai solid și mai impunător. Enorma perlă imperială, cam de mărimea unui ou de rață, îi umplea scobitura de la baza gâtului. În vreme ce perla doamnei Dela era atârnată de un fir, a lui se odihnea într-o montură de aur, cusută de pielea împăratului. Era un simbol al înțelepciunii și al suveranității, care dovedea că descindea din vechii dragoni. Nu avea să fie scoasă decât la moarte, pentru a fi cusută la gâtul moștenitorului. Am văzut că pielea îi crescuse peste marginea de aur, unind astfel omul cu bijuteria.

Ridicând ochii spre fața lui, am întâlnit, preț de o clipă, ochii Stăpânului Ceresc. Mi-am întors privirea, așa cum trebuia, dar avusesem timp să văd că studia masa nobilului Ido, aflată în partea opusă a încăperii. Maiestatea Sa observase și el încordarea ce pusese stăpânire pe Ochiul Dragonului la vederea robei mele.

Unul dintre eunucii însărcinați cu eticheta se apropie de mine.

–Pe aici, domnul meu, murmură el, în timp ce șușotelile animate se înteteau în spatele meu.

M-am înclinat, pregătindu-mi retragerea.

–Nobile Eon!

Vocea era tânără și puternică.

Am ridicat ochii și l-am văzut pe prințul moștenitor aplecându-se în față, în jilțul instalat pe următoarea treaptă a estradei. La fel ca tatăl lui, avea aceeași bărbie hotărâtă, fruntea lată și o privire care dovedea o inteligență ascuțită.

–Preavenerabilul meu tată s-a gândit că poate ați dori să studiați științele politice pentru a vă pregăti pentru noile sarcini de coascendent al Ochiului Dragonului, spuse el. În fiecare dimineață, asist la cursurile învățatului Prah. V-ar interesa să vă alăturați nouă mâine?

Mi-am prins poalele robei și m-am înclinat din nou.

–Ar fi o onoare, Înălțimea Voastră.

Tatăl și fiul schimbă o privire pe furiș. Doamna Dela prezisese că un gest spectaculos avea să îmi marcheze intrarea în cercul familiei imperiale. „Nu va fi un ordin al împăratului“, spusese. „Mai de grabă, va fi vorba despre o invitație a unuia dintre partizanii lui recunoscuți, în așa fel încât să vă declarați public poziția.“

Dar nici ea nu-și imaginase că va fi vorba despre Prințul Moștenitor.

Eunucul mă atinse pe umăr, și am parcurs cu spatele sala imensă, între cele două mese joase la care stăteau nenumărați curteni și slujbași. Bărbații îmbrăcați în haine bogate și soțiile lor erau așezați lângă pereții auriți și mărginiți de splendide lămpi cu ulei. În timp ce înaintam încet, le-am simțit privirile

poposind asupra mea. Unii erau pur și simplu curioși, alții ostili, alții speriați. La jumătatea drumului, l-am zărit pe maestrul meu. Așteptând să-l accept ca tutore a doua zi, nu putea sta lângă mine. Îmi zâmbi plecând capul, dar nici măcar asta nu-mi spori curajul.

Eunucul mă conduse de-a lungul peretelui din dreapta și mă ajută să urc la masa Ochilor Dragonului, așezată lângă estrada imperială. Cele două jilțuri de lângă masa suveranului erau goale. Unul era păzit de Ryko, celălalt se afla lângă Dillon. Doamna Dela își ținuse promisiunea: aveam șansa să vorbesc cu prietenul meu. Împietrit de groază, Dillon stătea lângă nobilul Ido. Toți ceilalți ucenici stăteau în picioare în spatele nobililor Ochi ai Dragonului, gata să-i slujească. Trecând pe lângă ei, se înclinară, lăsând ochii în jos. Stăpânii lor nu arătară aceeași politețe. I-am simțit cum se întorc în spatele meu ca să mă vadă mai bine. Șușotelile lor mă însoțiră tot drumul: „prea tânăr“, „un pericol“, „prea târziu“.

Doamna Dela părea singura în largul ei. Stătea în picioare, lângă un mare paravan sculptat, într-un colț al sălii. Prin spațiile libere dintre motivele complicate, am zărit părul negru, acele de aur și mătășurile albastre ale celor trei concubine aflate în acel moment în grațiile împăratului. Evident, doamna Dela tocmai încheiase o înțelegere cu una dintre ele, pentru că își ducea mâna de la frunte la inimă, așa cum se face atunci când îți dai acordul. Când eunucul îmi spuse să mă așez, ea ridică ochii.

–Nobile Eon! strigă, grăbindu-se spre noi. Perla neagră i se mișca pe gât. Ce plăcere să vă revăd! Se lăsă în genunchi. Prințul m-a întrebat de dumneavoastră chiar înainte de a se așeza, și acum văd că v-a invitat să studiați alături de el. Un gest foarte măgulitor.

Cum avea evantaiul deschis, am văzut-o ridicând din sprâncene și făcând ochii mari. Când îl închise brusc, își regăsise deja zâmbetul protocolar.

–Cred că-l cunoașteți pe ucenicul Dillon, continuă ea cu voce suavă, ridicându-se și făcându-i semn eunucului să-i tragă scaunul.

În timp ce aceasta se așeza, Ryko se înclină și își ocupă poziția în spatele ei, cu un calm studiat. Alături de mine, Dillon își plecă fruntea, cu mâinile împreunate.

–Nobile Eon, spuse, privind insistent în pământ.

–Mă bucur că stăm unul lângă altul, am zis. Avem atâtea de povestit.

Ridică ochii cu un zâmbet nesigur care îi luminează fața speriată. I-am făcut cu ochiul ca în vremurile bune, și îmi zâmbi mai destins.

Făcând o plecăciune spre maestrul lui, așezat lângă el, l-am salutat cu un gest scurt din cap și i-am spus:

–Felicitări, nobile Ido.

Eram fericită că nu-mi tremura vocea.

–Nobile Eon, arătați splendid în seara asta, răspunse acesta micos. Sunt onorat că Maiestatea Sa v-a dat roba pe care i-a dăruit-o familia mea.

Am simțit-o pe doamna Dela devenind mai atentă. Înainte ca ea să fie chemată la masă, luasem în calcul toate reacțiile pe care le putea avea nobilul Ido. Am abordat un zâmbet la fel de ipocrit ca al lui.

–Sunt de două ori onorat, am spus. O robă cu o istorie atât de bogată nu poate decât să aducă noroc celui care o îmbracă.

O clipă, se uită lung la mine.

–După cum noi, Ochiul Dragonului, știm bine, norocul este trecător. Se poate transforma cu ușurință în ghinion, dacă nimerește pe mâini greșite. Nu-i așa, nobile Eon?

Murmurând aprobator, mi-am aranjat roba ca să-mi ascund tremurul mâinilor. Aveam în față o farfurie din porțelan albastru, aproape transparent. Era flancată de bețișoare de argint și de o lingură de supă în formă de lebădă. O floare de iasomie plutea în bolul pentru mâini, făcut tot din porțelan albastru. Am admirat fiecare obiect, frumusețea lor liniștindu-mă.

–V-ați descurcat foarte bine, spuse doamna Dela, atingându-mi brațul.

Am privit masa demnitarilor din fața noastră.

–Care este preaînaltul nobil Sethon?

–Nu e aici, răspunse doamna Dela încet. E plecat în Orient ca să rezolve un conflict de la graniță. Aruncă o otheadă nobilului Ido. Dar nu va pierde nimic din cele ce se vor întâmpla în seara asta.

Câteva lovituri puternice restabiliră liniștea în sală. Heraldul personal al împăratului bătut în pământ cu bastonul ca să atragă atenția.

–Va vorbi Maiestatea Sa Imperială.

Imediat, ne-am înclinat cu toții deasupra farfuriilor. Stăpânul Ceresc ne făcu semn să ne ridicăm.

–Ne aflăm aici ca să celebrăm schimbarea anului care coincide cu ascensiunea Ochiului Dragonului Șobolan, nobilul Ido, și alegerea noului său ucenic, Dillon.

Toți se aplecară și mai mult ca să audă vocea slabă.

–Celebrăm, în același timp, un eveniment de o importanță fără seamăn: întoarcerea Dragonului Oglindă și extraordinara ascensiune a unui tânăr la rangul de Ochi al Dragonului. Nobilul Eon și Dragonul Oglindă sunt un semn al binecuvântării zeilor pentru noi și pentru domnia noastră. Ridică bolul de aur. Le mulțumim pentru un astfel de dar.

Am privit fix bolul de argint din mâna mea. Împăratul făcea din mine un semn trimis de zei. Acționa ca un om care se agață de un pai pentru a scăpa de înec. Diminuând importanța ascensiunii nobilului Ido, nu putea decât să-l nemulțumească pe Ochiul Dragonului.

–Vă mulțumesc, am spus făcând o reverență și înmuindu-mi buzele în vin.

Lângă mine, Dillon își goli bolul sorbind zgomotos. Când își dădu seama de greșală, făcu ochii mari.

–Și mai important, reluă Maiestatea Sa cu voce mai puternică, augurii îmi spun că, întorcându-se în felul acesta, în alt an decât anul propriei ascensiuni, Dragonul Oglindă dovedește că s-a întors dintr-un motiv anume.

Am ridicat ochii. Maiestatea Sa nu mă slăbea din priviri.

–Că sănătatea mea e șubredă nu e un secret pentru nimeni. Totuși, cu optsprezece ani în urmă, țara a avut fericirea să-l vadă născându-se pe moștenitorul meu, prințul Kygo. Augurii

susțin că Dragonul Oglindă, Dragonul Dragon, s-a întors și l-a ales pe nobilul Eon cu scopul de a pregăti domnia fiului meu. Nobilul Eon și Dragonul Oglindă sunt aici pentru a-i ridica prințului moștenitor o fortăreață de noroc și putere.

Pentru un moment, se așternu liniștea. Apoi, toți participanții se ridicară ca la un semn. Se întoarseră spre mine, înclinându-se și aplaudând. Năucită, am întâlnit privirea Stăpânului Ceresc. Credința îi făcea ochii să strălucească febril. Sau cu disperare.

Ce puteam face? Să-l contrazic pe împărat? Mi-aș fi semnat condamnarea la moarte. Prin mulțimea de mâini și de fețe, l-am căutat pe maestru. El ar fi știut ce să facă. În cele din urmă, l-am descoperit stând jos. Era încremenit, cu fața palidă. Când ridică spre mine ochii, am citit aceeași credință arzătoare.

Fusesem ales de Dragonul Oglindă ca să-i susțin pe împărat și pe prințul moștenitor? Împăratul și stăpânul meu erau convinși, la fel și augurii imperiali. Cine eram eu să mă îndoiesc de ei?

Un imperiu pe umerii mei. Eram prea mică pentru o asemenea povară.

Dar era și o persoană care nu sărise în picioare la anunțul Maiestății Sale. Cu coada ochiului, l-am văzut pe nobilul Ido răsturnat în jilț, urmărindu-mă cu un zâmbet hain. Înălțarea mea la rangul de semn ceresc nu era pentru el nici o bucurie, nici o surpriză.

–Încă o manevră îndrăzneată de-a Maiestății Sale, îmi șopti doamna Dela bătând din palme. Faceți o plecăciune iute, altfel nu mai apucăm să mâncăm.

Avea dreptate – nu era decât o altă manevră în lupta pentru putere. Ciudat de calmă, mi-am împreunat palmele și am aplecat capul, astfel că nu am mai văzut figurile pline de speranță din fața mea. Bastonul heraldului întrerupse brusc vacarmul general. Din nou, atenția se concentrează asupra împăratului.

–Nobilul Eon va fi musafirul meu la palat, până când va fi reconstruită sala Dragonului Oglindă. În timpul sărbătorilor

Zilei a Douăsprezecea, voi avea onoarea să-i înapoiez minunatele obiecte salvate din incendiul care a distrus castelul, cu cinci secole în urmă. Dinastia noastră a considerat apărarea comorii Dragonului Oglindă drept o datorie sacră. Atunci când tatăl meu, Stăpânul Celor Zece Mii de Ani, mi-a arătat camera secretă din bibliotecă și mi-a transmis îndatoririle, mi-a spus următoarele cuvinte înțelepte. Împăratul făcu o pauză teatrală. „Nu uita, fiule, un dragon este ca un perceptor. Dacă o monedă de aur dispare, te va urmări toată viața.”

Lângă el, prințul Kygo își dădu capul pe spate și izbucni în râs. Curând, asistența începu să râdă politicos, și doamnele se ascunseră sfioase în spatele evantaielor deschise.

O comoară? Păstrată pentru mine?

–Chiar există o cameră plină de aur? am întrebat-o pe doamna Dela.

Înainte să apuce să deschidă gura, nobilul Ido îl puse pe Dillon să se ridice și se aplecă spre mine peste scaunul lui.

–Maiestatea Sa vorbea la figurat, nobile Eon, spuse el, aruncând o privire ironică spre suveranul care încă zâmbea la propria glumă. Comoara nu înseamnă aur.

–Dumneavoastră ați văzut-o, domnule? am întrebat repede, ca să-mi ascund dezamăgirea.

–Nu. Dar conciliul are lista obiectelor salvate din flăcări. Este cam tot ce ne-a rămas de la Dragonul Oglindă. Se întrerupse ca să se uite la ceilalți Ochi ai Dragonului de la masă, al căror aer plictisit contrasta cu energia lui întunecată. Buzele schițară un zâmbet sarcastic. Dumneavoastră și dragonul dumneavoastră sunteți un adevărat mister. După cum vedeți, conciliul este peste măsură de agitat.

M-am trezit zâmbind și eu, molipsită de veselia lui batjocoritoare. Se apropie, și am zărit în ochii lui o strălucire argintie.

–După registrele noastre, camera secretă conține mai multe piese de mobilă prețioase...

Brusc, mă cuprinse un val de greață. Am simțit ceva luptându-se în mine și dintr-odată mi se trezi ochiul interior.

În fața mea, un val argintiu de putere țâșni din energia emanată de încăpere. Se scurse în corpul nobilei Ido, alimentând punctul de putere de la confluența coastelor – centrul charismei. Deasupra, punctul verde al inimii păru și mai palid și mai lipsit de vlagă decât înainte.

Bărbatul își folosea puterea ca să mă seducă.

Prezența se retrase. Ochiul meu interior se închise imediat, lăsându-mi senzația cunoscută de pierdere. Dragonul Oglin-dă mă părăsise din nou. Nobilul Ido tăcuse, mijindu-și ochii. Simțise și el prezența dragonului? M-am retras, și fața lui își recăpătă asprimea, dar vocea îi păstră o dulceață mângâietoare.

– ... Și câteva instrumente necesare artei noastre. Cred că am văzut pe listă busola cu nestemate a dragonului.

Trebuia să scap de puterea care mă atrăgea spre el. Să creez un spațiu între noi. M-am înclinat grăbită.

– Mulțumirile mele, nobile Ido.

– Plăcerea a fost partea mea, nobile Eon.

Îi făcu semn lui Dillon să se așeze din nou la masă, în timp ce un herald ne anunță că împăratul avea să vorbească din nou.

– A venit vremea să mâncăm, ne-a zis Stăpânul Ceresc. Când se va servi al doilea desert, îi vom asculta pe poeții care au pregătit câteva versuri în cinstea acestei ocazii. Ridică o bucată de jad sculptat, care atârna de o panglică roșie de mătase. Premiul care îl așteaptă pe artistul ale cărui cuvinte aveau să ne impresioneze cel mai mult.

– Cred că ghicesc cine va fi, mormăi doamna Dela. Mirată, am văzut că arăta spre paravanul din spatele nostru. De multă vreme doamna Jila este de neînvins.

În spatele ei, Ryko îi făcu un gest de reproș, și doamna Dela oftă iritată.

– Bine, poate sunt nedreaptă. Nu înseamnă că, dacă este mama prințului, este și o poetă bună.

– E mama prințului? m-am mirat. Credeam că împărăteasa a...

Doamna Dela scutură din cap, punându-și un deget pe buze.

–Asta este versiunea oficială. De fapt, împărăteasa era stearpă. În acest caz, primul născut, băiat, din harem îi este atribuit automat suveranei, dacă nu are ceva de obiectat. În felul ăsta se evită problemele de succesiune. Îmi făcu semn să mă apropiu. Știți, doamna Jila este o femeie prevăzătoare. Chiar dacă nu poate fi recunoscută oficial ca mamă a prințului, știe că progenitura ei va urca pe tron. Cum a adus de curând pe lume un băiat după două fete, poziția ei în familia imperială este asigurată.

Urmări cu privirea un bărbat voinic, în tunică albă, care îngenunchea în fața împăratului.

–Ah, a fost chemat degustătorul imperial. În sfârșit, gustările sunt pe drum.

Nu terminase bine de vorbit, când două șiruri de eunuci, purtând tăvi acoperite, intrară în sală și se aliniară în fața meselor. Eunucul din fața mea, înclinându-se așa cum se cuvenea, puse pe masă două tăvi. Heraldul lovi din nou pământul cu bastonul, și servitorii ridicară capacele de argint. Pe masă se înșirau feluri de mâncare minunat prezentate: bucățele de carne de porc, varză cu alune, rață cu fasole, ouă reci, legume murate, legume în ulei, rulouri de orez cu alge, pui fript, rece, pește afumat și prăjituri cu mazăre și cu ghimbir.

–Ce festin, am șoptit, cu răsufierea tăiată.

Doamna Dela studie atentă platoul cu carne de porc din fața ei, apoi îi făcu semn servitorului să-i pună o lingură.

–Fii cumpătat, domnul meu, mă avertiză ea, făcând semn cu mâna servitorului să nu-i mai pună și a doua lingură. Mai sunt încă unsprezece feluri.

Un alt eunuc se opri în fața mea.

–Stăpâne, mi se adresă pe tonul umil al unui servitor. Medicul regal v-a trimis această farfurie și vă roagă să mâncați asta înainte, ca să vă ajute digestia.

M-am uitat la medic, care stătea în partea opusă a camerei, la o măsuță. Își schimbase ținuta, și acum era îmbrăcat în nuanțe de verde, care nu se potriveau deloc cu tenul lui pământiu. I-am mulțumit dând ușor din cap. El îmi zâmbi

amabil, îndemnându-mă să mănânc. Eunucul puse farfuria pe masă, ridicând capacul, dezvelind fasolea verde crocantă și mici bucățele dintr-un pește alb, presărat cu semințe de susan.

– Ce e asta?

– Anghilă rece. Stimulează sângele.

Am ridicat bețișoarele grele de argint, grăbită să gust dintr-o asemenea delicatesă. Am simțit o textură ciudată, elastică și moale, cu gustul de alune accentuat de susan. Alături de mine, Dillon se holba la farfuria cu rață, cu degetele agățate de marginea mesei.

– Domnul meu, îl puteți ajuta pe ucenicul Dillon? întrebă doamna Dela între două îmbucături.

I-am făcut semn eunucului, care îl servi imediat cu rață.

– Nu trebuie decât să le spui ce vrei, l-am lămurit, prefăcându-mă că mă pricep la astfel de lucruri.

El își linse buzele nervos.

– Uită-te la toate astea!

Am zâmbit, încercând să-l fac să se destindă.

– Cu siguranță suntem binecuvântați, nu?

În ciuda zâmbetului, privirea îi rămase la fel de tristă. O mai văzusem în rarele situații când era bătut de *heuris* Bellid.

– Cum merg lucrurile? l-am întrebat încet, făcând semn cu capul spre noul lui maestru.

Nobilul Ido stătea cu spatele la noi, vorbind cu Ochiul Dragonului de lângă el.

Chipul lui Dillon se întunecă și mai tare.

– După cum spui, am fost, cu siguranță, binecuvântați.

Ridică bolul cu vin și-l goli din nou.

– Mă bucur să aud asta.

Pe sub masă, i-am făcut semn cu piciorul. Îmi răspunse în același fel și clipi ca să-și stăpânească lacrimile. Din câte se părea, o apucaserăm amândoi pe un drum periculos.

– Nobile Eon, permite-mi să-ți recomand prăjiturile cu mazăre, interveni doamna Dela.

În pauzele dintre următoarele trei feluri – câteva feluri de supă, homar și scoici –, doamna Dela făcu în șoaptă tot felul

de comentarii în legătură cu Ochii Dragonului care stăteau la masa noastră. Vecinul nobilului Ido era Ochiul Dragonului Bivol, nobilul Tyron, omul împăratului. M-am lăsat pe spate în jilt ca să-l văd mai bine. Era destul de solid pentru un Ochi al Dragonului, cu fața brăzdată de riduri adânci care îi coborau de la nas la gură. Cum Bivoll era următorul semn al ciclului de ascendență, urma să se retragă la sfârșitul anului în favoarea ucenicului său. Nobilul Elgon, Ochi al Dragonului Tigru, stătea lângă el, conform ordinii ascendentei.

–Cu siguranță un adept al lui Ido, îmi șopti doamna Dela.

Cu fața lui lungă, cu maxilar puternic și nasul borcănat, semăna cu o lopată. Fără îndoială, fusese ucenicul maestrului meu, pe când acesta era Ochi al Dragonului Tigru. Totuși, nu-l auzisem niciodată pe maestru vorbind despre el. Lângă el stătea Ochiul Dragonului Iepure, nobilul Silvo. Un bărbat frumos, cu față palidă, ale cărui trăsături regulate erau subțiate de osteneala pe care i-o aducea vocația sa.

–Nu-i place să ia partea nimănui, zise doamna Dela. Întotdeauna a încercat să împace facțiunile.

Tocmai ajunseserăm la nobilul Chion, Ochiul Dragonului Șarpe, când un tânăr eunuc, care purta livrea neagră a haremului, se postă lângă doamna Dela. Se înclină și îi întinse un pergament cu pecete de ceară, având bețele de la capete împodobite cu mărgelile de jad. Ea îl deschise ca să citească textul.

–Doamna dorește să răspundă? întrebă eunucul.

–Nu. Îi făcu semn să se retragă și parcurse din nou textul. Ei bine, spuse încruntându-se, asta o să creeze ceva agitație. Sper doar să nu dea vina pe mesager.

Am aruncat o privire spre caligrafia curgătoare care acoperea pergamentul, dar nu am recunoscut nici un caracter.

–Ce e asta?

–E poemul cu care participă doamna Jila la concurs. Puse pergamentul pe masă. Firește, nu-l poate prezenta personal curții, așa că mi-a cerut să-l citesc eu. Vara trecută i-am tradus volumul de poezii, și a fost un mare succes.

–În ce limbă scrie? E un grai al triburilor din Orient?

–Nu, nu. Aplecându-se spre mine, șopti: E o scriere de femeie.

–Ce scriere?

Doamna Dela zâmbi și mă privi în ochi.

–E o scriere foarte veche, care se transmite de la mamă la fiică. Cred că a început ca o modalitate a femeilor de a comunica una cu alta. De a-și exprima sentimentele. Nimic foarte savant, desigur, dar, pentru că scrierea bărbaților ne este interzisă, a fost un mod de a ne împărtăși gândurile. Făcu o pauză, cu ochii ațintiți la pergament. Și singurătatea.

O imagine îmi trecu prin fața ochilor. O femeie desenând în nisip cu un băț liniile unui caracter, ținându-și mâna pe după umerii mei. Mama? Trecând peste amintiri, m-am lăsat pe spate. Un nobil Ochi al Dragonului n-avea nimic de-a face cu scrisul femeilor. Sau cu gândurile și temerile lor.

–Vorbește-mi despre nobilul Chion, am zis.

Doamna Dela ridică pergamentul și-l băgă în mânecă, derutată de faptul că schimbasem brusc subiectul.

–Trebuie să ai grijă cu el. Dragonul Șarpe este Paznicul Inteligenței, și nobilul Chion este foarte ager la minte.

M-am uitat spre el, dar nu am văzut decât o mână lungă ținând un bol cu vin. Dacă era adevărat că îi simțea pe impostori, aș face mai bine să-l evit.

–Al cui partizan este?

Făcu semn din cap spre nobilul Ido.

Musafirul următor era nobilul Dram, Ochiul Dragonului Cal. Doamna Dela deschise evantaiul și își ascunse în glumă fața după el. Dragonul Cal e Paznicul Pasiunii, îmi spuse, prefăcându-se a suspina. Și nobilul Dram își ia misiunea foarte în serios. I-am zărit fața îmbujorată în timp ce se răsturna în jilt, râzând în hohote. Părea să aibă mai multă energie decât ceilalți, chiar dacă nu avea vigoarea nobilului Ido. Doamna Dela spuse că-l susține pe împărat, dar fără folos, pentru că nu inspira nici un respect celorlalți Ochi ai Dragonului.

Ni se servi un nou fel. Diverse preparate din pui, cu boluri mari cu orez sălbatic. M-am atins cu greu de farfuria cu bucăți de pui fript. Avem stomacul atât de plin, încât starea de greață

se transformase în durere. Dillon renunțase să mai mănânce, dar continua să-și golească bolul cu vin de fiecare dată când servitorul îl umplea.

–Știi că n-am mai mâncat scoici până azi? întrebă Dillon. Sau homar. Nu mi-a plăcut homarul. Ție ți-a plăcut? Mie nu mi-a plăcut deloc.

Îi era greu să-și mențină privirea asupra mea.

–E foarte sățios, am spus.

Dillon încuviință din cap, de prea multe ori.

–Și e și o dovadă de bogăție. Totul trimite la bogăție. Începu să chicotească. Noi suntem bogați.

Doamna Dela mă bătu pe braț cu evantaiul.

–Privește! Acolo!

Patru muzicanți se așezaseră în mijlocul încăperii, urmați de o trupă de doisprezece bărbați, fiecare dintre ei reprezentând unul dintre animalele ciclului. Erau faimoșii Dansatori ai Dragonului – auzisem vorbindu-se despre ei, dar nu dansau niciodată în afara palatului. Dansatorul Dragonului Oglindă, îmbrăcat în roșu, se înclină în fața mea. Purta o robă complicată, plină de mărgele de argint, cusute în formă de solzi, care se termina cu o trenă lungă.

Primele note tremurătoare ale flautelor întrerupseră conversațiile. Apoi, dansatorii începură să se miște, imitând fiecare animal pe care îl reprezenta. Dansau în cerc, punând în scenă datoria sacră a unui Ochi al Dragonului de a apăra și de a hrăni țara și pe locuitorii ei. Mi se tăie respirația văzându-i cum imitau ploaia folosind serpentine argintii, cum schimbau cursul fluviilor cu mătase albastră și linișteau vânturile întruchipate de muselină subțire. Pe urmă, fiecare dansator evolua de unul singur, evocând vizual calitățile pe care le păzea dragonul lui. Când veni rândul dansatorului în roșu, i se alătură un altul într-un costum identic, alături de care începu să sară și să se învâртеască într-o perfectă armonie, de parcă s-ar fi reflectat unul în altul. Dansul simboliza Adevărul. Dragonul meu era Paznicul Adevărului. Am tresărit în jilt, tulburată de ironia situației.

La sfârșitul reprezentației, publicul începu să-i aclame pe dansatori. Am bătut din picioare ca toată lumea, pentru a-mi arăta satisfacția, făcând să tremure pământul. În timp ce se retrăgeau înclinându-se, servitorii alergară ca să aducă primele deserturi: prăjituri înmuiate în sirop de trestie-de-zahăr, alune glasate, prune trase în zahăr, faguri de miere, fructe de pădure proaspete, prăjiturile și chifle dulci cu fasole.

–Miere! strigă Dillon, luându-și singur de pe platou un fagure care picura. Îmi agită pe sub nas delicatesa. Privește, Eon, miere!

Se auzi o pocnitură solemnă – os lovit pe alt os. Dillon dădu capul pe spate.

–Ai uitat de tine, ucenicule, șuieră nobilul Ido, cu brațul ridicat, gata să lovească. O venă albastră, groasă, i se zbătea pe frunte.

Dillon se făcu mic în scaun.

–Îmi pare rău, stăpâne. Îmi pare rău. Te rog, îmi pare rău.

–Nu-mi cere mie scuze. Cere-i nobilului Eon.

Dillon se întoarce împleticit spre mine, înclinându-se.

–Iartă-mă, stăpâne.

Am rămas cu privirea pironită pe ceafa palidă și urechile mici. Sângele i se prelingea pe fața aplecată și curgea pe jos, amestecându-se cu mierea care continua să picure de pe fagurele pe care îl ținea în mână. Doamna Dela îmi dădu un ghiont în spate.

–N-am luat-o ca pe o jignire, am spus repede.

–Adu o cârpă și curăță, îi porunci nobilul Ido unuia dintre servitori. Iar tu – și își înfipse arătătorul în umărul lui Dillon – stai liniștit și să nu mă mai faci de rușine!

Își mișcă mâna, încercând să scape de durere. Un eunuc veni în grabă, aducându-i un șervet ud.

–Pentru băiat! urlă, împingând prosopul spre Dillon. Dă-i-l lui. Își frecă fruntea cu palma și îi făcu semn unui eunuc însărcinat cu protocolul. Am nevoie de aer, spuse printre dinți.

Eunucul se înclină și începu să-i facă loc prin spatele jilțurilor.

Nobilul Ido se ridică, ne salută scurt, pe mine și pe doamna Dela, apoi făcu o plecăciune adâncă în fața împăratului. L-am urmărit ieșind cu spatele înainte, ignorând privirile întrebătoare ale celorlalți Ochi ai Dragonului.

–Omul ăsta devine din ce în ce mai țăfnos, spuse doamna Dela gânditoare.

Un foarte tânăr eunuc din harem îngenunche lângă ea, ca să-i transmită un mesaj. Doamna Dela oftă.

–Lasă-mă să ghicesc! doamna Jila vrea să-mi spună câteva cuvinte înainte de a-i recita capodopera.

Eunucul aprobă din cap, încercând în zadar să-și ascundă un zâmbet.

–Vă părăsesc, nobile Eon, spuse doamna Dela, apucându-se de poala robei înainte de a se ridica.

–Vă rog.

M-am întors spre Dillon și l-am atins pe umăr.

–Haide, am spus, șterge-te!

Apăsă șervetul pe tăietura de deasupra ochiului.

–Am uitat, zise, aproape pentru sine.

–Vinul ăla nu te-a ajutat cu nimic. I-am dat mâna la o parte, ca să văd mai bine rana. Nu mai sângerează.

–Toate astea... nu e ca și cum...

Tăcu, aruncând în jur o privire speriată, căutându-l pe nobilul Ido, dar Ochiul Dragonului părăsise sala.

–Ar fi ușor? am sugerat. Dar e mai bine decât să nu fi fost ales, nu?

Zâmbi trist.

–Când am atins perla Dragonului Șobolan și când am simțit toată puterea aceea în mine... A fost de parcă toată lumea ar fi fost a mea. Ridică ochii spre mine, și fața i se luminează. Știi cum e.

Am zâmbit și eu.

–Știu.

–Iar apoi, când i-am simțit adevăratul nume, aproape am explodat de bucurie.

Brusc, totul încremeni în jurul meu. Adevăratul nume? Un presentiment îngrozitor mă paraliză.

–Numele lui adevărat, am repetat.

–Ai avut și tu aceeași senzație, stăpâne?

Am dat din cap automat.

Asta era șoapta care îmi scăpase? Mi-am amintit că îmi lipisem urechea și mâinile de perla aurie, străduindu-mă să aud ecoul care slăbea. De ce nu mă pătrunsese numele dragonului la fel ca pe Dillon? Îmi simțeam inima în gât. Oare pentru că nu-mi spusese adevăratul nume? Dar mi-aș fi semnat condamnarea la moarte.

Ratasem unica șansă de a afla numele dragonului roșu.

Dillon își șterse sângele de pe obraz.

–Când mă gândesc că acum îl pot invoca pe Dragonul Șobolan și puterea lui, mă simt umil, continuă el. Nobilul Ido m-a învățat deja ce trebuie să fac.

Privi spre ușă și, văzând că maestrul nu se întorsese încă, se relaxă.

Mie îmi era imposibil să-l invoc pe Dragonul Oglindă.

Îmi era imposibil să-i invoc puterea.

Îmi era imposibil să îndeplinesc ordinele împăratului.

Iar, fără dragon și puterea lui, nu puteam fi de folos nici împăratului, nici maestrului. Nimănui.

–Te simți bine, domnul meu? Întrebă Dillon.

Nimeni nu trebuia să știe. Ar însemna moartea mea. Moartea maestrului meu. Împăratul ne-ar executa pe amândoi.

–Nobile Eon?

Am tresărit când Dillon îmi atinse mâna.

–Da, foarte umil, am spus, străduindu-mă să zâmbesc.

Lângă mine, un eunuc îi trase scaunul doamnei Dela.

–Un cuvânt care trebuia schimbat, spuse, așezându-se. Artiștii nu sunt niciodată mulțumiți.

În următoarele ore, nimic n-a mai existat pentru mine în afară de frică și de crudul adevăr: nu-mi puteam invoca dragonul. După o vreme, nobilul Ido se întoarse la locul lui. Se mai serviră câteva feluri delicioase, și am mâncat până când greața fu atât de mare, încât nu am mai putut înghiți nici o gură. Poeții își citiră operele, și am aplaudat zâmbind,

dar nu pricepeam un cuvânt. Nu-mi rămase în minte decât un poem recitat de doamna Dela:

*Când Soarele și Luna pe cer se iau de mână
Perla Noptii devine stăpână.
Întunericul de lumină surprins
Răcoarea alintă pământul aprins.*

Nobilul Ido ridică dintr-odată capul. Liniștea respectuoasă care se așternuse în încăpere deveni apăsătoare, și am simțit toate privirile întorcându-se spre noi. Împăratul începu să aplaude, urmat imediat de prințul moștenitor. Curtenii și ceilalți invitați se grăbiră să li se alăture. Doamna Jila câștigase jadul, iar tânărul eunuc din harem se duse după paravan, ca să i-l înmâneze.

Și apoi, în cele din urmă, banchetul se termină. Am căzut cu toții în genunchi când împăratul părăsi sala într-o lectică somptuoasă, urmat de prințul moștenitor. Fixam cu privirea mozaicul podelei, încercând să nu mă gândesc la frisoanele care îmi puseseră stăpânire pe trup. În jurul meu, oamenii se ridicau unul câte unul. Acum, că suveranul plecase, se discuta mai liber. Am simțit în spate corpul masiv al lui Ryko, care mă apucă de braț cu mâna lui imensă, ca să mă ajute să mă ridic.

Doamna Dela mă studie îngrijorată.

–Nu vă simți bine, domnul meu?

Am încuviințat din cap, temându-mă să deschid gura ca să nu vomit.

–O să aranjez să fiți condus în apartament.

Făcu semn unui eunuc mai îndesat, căruia îi dădu instrucțiuni cu voce joasă. Acesta făcu o plecăciune, apoi mă conduse prin sală, croindu-și drum cu o asemenea autoritate printre grupurile de oaspeți prinși în discuții, încât nimeni nu ne împiedică să înaintăm. Eunucul mă conduse apoi pe un drum mărginit de clădiri elegante, traversând grădinile luminate cu lampioane roșii. Încercând să-mi potolesc starea de rău, am tras adânc în piept aerul rece al nopții. Știam că aveam să

vomit, dar trebuia să mă abțin măcar câtă vreme purtam Roba Armoniei. Trebuia să mă întorc în apartamentul meu.

În cele din urmă, eunucul se opri.

– Apartamentele dumneavoastră, stăpâne, spuse, făcând o plecăciune.

M-am îndoit de mijloc, cu respirația tăiată. Nu recunoscusem nici apartamentul, nici grădina în lumina blândă a felinarelor. Pe terasă apăru o umbră: Rilla, care se grăbea spre mine. Îi făcu semn eunucului să plece.

– Mulțumesc. Poți pleca.

Acesta se înclină încă o dată și dispăru în noapte. Rilla mă prinse chiar în clipa în care cădeam în genunchi.

– Mi-e rău, am reușit să îngaim. Scoate-mi roba!

Rilla mă ridică, aproape târându-mă până pe terasă.

– Roba! am insistat.

După ce mă așeză pe o treaptă, trase de centură ca s-o desfacă.

– Stați liniștită, îmi spuse. E aproape desfăcută.

Respirând, mi-am fixat privirea pe un lampion. Centura slăbi și căzu pe terasă. Rilla îmi trase roba de pe umeri, și cu greu am reușit să-mi scot brațele din mâneci înainte să cad în față, prăvălindu-mă pe aleea cu pietriș. Am simțit în palme și în genunchi pietrele tăioase care treceau prin pânza subțire a hainelor pe care le purtam pe sub robă. Primul val îmi aduse în gât salivă și ceva vâscos. Al doilea, doar gaze urât mirositoare, care m-au făcut să tușesc. Cel de-al treilea mă făcu să mă simt de parcă mi-aș fi golit stomacul. Apoi, într-un șuvoi înecat de carne pe jumătate digerată, supă, orez și vin, întregul meniu ieși din mine, iar și iar, până ce am început să simt că mai aveam puțin și îmi vărsam mâțele.

– Pe toți zeii, cât ați mâncat? întrebă Rilla, ținându-mi mâna pe frunte și susținându-mi capul.

Dar nu am avut timp să răspund. M-am aplecat în față cuprinsă de un val de greață. Și iar. În cele din urmă, m-am oprit. Am tușit și am scuipat în iarba tunsă cu grijă.

– N-o să mai mănânc niciodată, am spus, ștergându-mi nasul. Cum pot nobilii s-o ia de la capăt în fiecare seară?

–Banchetul din seara asta n-a fost nimic, spuse Rilla amuzată. Ridică Roba Ilustrată și îi aranjă cutele. Așteptați să vedeți luna viitoare petrecerea de ziua împăratului. Ține trei zile și trei nopți.

M-am ridicat încet. Panourile ușii culisară, și două servitoare ieșiră grăbite. Una îmi șterse fruntea cu o cârpă rece, udă, cealaltă îmi oferă o cupă de apă cu mentă. Mi-am clătit gura și am scuipat în iarbă. Dacă nu aflam în curând numele dragonului meu, nu aveam să mai trăiesc destul cât să văd banchetul dat în cinstea împăratului.

Capitolul nouă

Adoua zi dimineață, m-a trezit zgomotul obloanelor pe care le deschidea Rilla. Lumina zorilor făcea camera să semene cu un peisaj pictat în tonuri de gri, doar cărbunii înroșiți din vasul pentru jar dându-i o pată de culoare.

– Te simți mai bine? întrebă ea.

M-am întors pe spate și am clipit ca să-mi alung somnul. Am descoperit într-un colț micul altar – o pernă pe podea, boluri pentru ofrande, bețișoare aromate, plăcuțe mortuare. Cu o seară înainte, nu-l observasem. Epuizarea mă făcuse să cad imediat într-un abis fără vise. Cel puțin, oboseala îngrozitoare dispăruse; dar starea de letargie încă mă imobiliza în pat. Mi-am întins brațele și picioarele, fără să dau atenție durerii care îmi sfâșia șoldul.

– Mult mai bine. Mulțumesc.

Și apoi mi-am amintit – nu-i știam numele.

M-am ridicat, starea de bine dispărând brusc. Rilla se îndreptă spre vasul cu jar și luă de pe foc oala cu apă.

– Ceaiul e gata, spuse ea, turnând apă într-un vas. Crezi că poți mânca un pic?

Stomacul îmi chiorăi, apoi se transformă într-un gol dureros.

– Cred că aș putea înghiți ceva.

Nimeni nu trebuia să afle că nu-i știam numele. Nici chiar maestrul. Nici măcar Rilla. Nu încă.

Rilla amestecă în ceai, apoi duse cu grijă bolul până pe măsuta de lângă pat.

– Bea-l pe tot! Mă întorc într-o clipă, spuse ea, îndreptându-se spre ușă.

– Poți pregăti ceva mai simplu? am întrebat.

– Nu rață, promit, spuse zâmbind.

Ușa s-a închis. Mi-am sprijinit capul de tăblia patului. Chiar de la distanță, mirosul neplăcut al infuziei îmi întorcea stomacul pe dos. Apucând bolul, am privit băutura tulbure. Trebuia să mă gândesc la o modalitate de a afla numele dragonului.

Cum poți să cauți un lucru despre care nu știi nimic? Chiar dacă aș fi vrut să risc întrebând pe cineva, n-aș fi avut pe cine. Cine putea ști numele secret al Dragonului Oglindă în afară de Ochiul Dragonului Oglindă? Nu, numai dragonul avea cheia misterului. Și, cum nu-i știam numele, nu-l puteam invoca pentru a-l întreba cum îl chema.

Am suflat în ceai și l-am băut dintr-o înghițitură, încleștându-mi dinții, atât era de rău la gust și de fierbinte.

Și acum, de fiecare dată când îl vedeam pe Dragonul Oglindă, era învăluit de ceață. Nici măcar nu-i puteam simți prezența.

„Cu excepția serii trecute. “

Gândul mă făcu să mă ridic brusc. Când nobilul Ido încercase să mă farmece, o forță interioară îmi trezise ochiul minții. Trebuie să fi fost dragonul roșu – ce altceva ar fi putut fi? Mă chema.

Era cu puțință? Nu auzisem niciodată de așa ceva. Dar, pe de altă parte, continuam să știu puține lucruri despre obiceiurile dragonilor. Poate că aștepta să pătrund în ochiul interior. Aștepta să-mi dezvăluie numele lui.

Am pus jos bolul și mi-am rezemat din nou capul de tăblia patului. Am respirat adânc și m-am străduit să-mi destind corpul, să-mi concentrez ochiul minții și să ajung în lumea

energetică. Dar aveam mușchii încordați, șoldul mă durea, iar mintea îmi era tulburată de speranță și de teamă. Era ca atunci când încerci să te odihnești pe un pat de spini.

Ultima oară când îl văzusem pe dragonul roșu fusese în aburii fierbinți ai sălii de baie. Poate o altă baie m-ar ajuta să-l văd din nou.

Rilla îmi turnă o găleată plină cu apă pe umeri.

– Se zice că prea multe băi pot slăbi trupul, zise ironică.

M-am foit nerăbdătoare pe taburet, strângând între degete pânza de pe șolduri.

– Mă duc să mă înmoi.

– Dar încă nu te-am spălat pe brațe și pe picioare.

– Nu sunt murdare.

Ignorând șoldul înțepenit, mi-am târșăit picioarele pe dale și am coborât treptele pășind în apa caldă și m-am așezat repede pe banchetă. Cu brațele încrucișate, Rilla mă studia încruntată.

– E totul în ordine?

Odată așezată, mi-am sprijinit capul de marginea bazinului, la fel cum făcusem și cu o zi în urmă.

– Acum poți să pleci, am zis.

Văzându-se concediată, tresări.

– Bine, mă întorc când bate clopotul de jumătate, spuse, adunând gălețile. Altfel, o să întârzii la întâlnirea cu prințul. Ajunsă în ușă, se întoarce. Sigur te simți bine?

Am dat din cap și mi-am închis ochii, până când am auzit zăvorul ușii.

Cu un oftat adânc, m-am cufundat în apă până la bărbie. Treptat, căldura mi-a pătruns în oase. Am aruncat o privire în jurul bazinului; nici urmă de dragoni. Aburul îmi lăsa pe limbă un gust de ghimbir care acoperea amăreala infuziei. Cu ochii ațintiți la peretele din fund, acoperit cu un mozaic reprezentându-l pe Brin, zeul fluviului, îmi număram respirațiile. La a zecea expirație, am simți că mi se tulbură vederea, în momentul în care ochiul minții se îndrepta spre fluxul de *Hua*

din cameră. Un freamăt ușor de energie mi-a atins pielea, făcându-mă să mă înfiorez. În jurul meu, se mișcau uriașe siluete fantomatice și ochi întunecați mă studiau. M-am cufundat și mai adânc în energie. Ca întunericul spart de o rază de soare, cercul siluetelor fantomatice se luminează treptat, dezvăluind corpurile dragonilor care străluceau în culorile curcubeului. Toți, în afară de unul.

Am făcut un efort să-mi alung dezamăgirea cruntă și am respirat adânc, urcând pe valul de *Hua*, căutându-l pe pipăite pe Dragonul Oglindă, concentrându-mă asupra locului gol din cerc. Aburii începură să freamăte și să se învâртеască. O formă prindea contur; ochi negri, un bot roșu, o perlă aurie. Totul învăluit într-o ceață groasă.

–Nu-ți știu numele, am spus. Glasul mi-a răsunat în încăpere. Nu-ți știu numele.

Ochii imenși priveau prin mine.

–Te rog, care e numele tău?

M-am ridicat. Poate trebuia să ating din nou perla. Întinzând mâinile, am înaintat prin apă. Dar, cu cât mă apropiam, cu atât ceața din jurul lui devenea mai groasă. M-am oprit la marginea ceții. Forma neclară a perlei strălucea prin bariera opacă. Am vrut s-o ating, dar, în loc să dea de o suprafață dură, mâna a trecut prin aer. Dragonul era imaterial. Mi-am întins ambele brațe, mângâind ceața. Nimic.

–Ce vrei? Ce trebuie să fac? l-am implorat.

Brusc, mi-am amintit ceva – mâinile mele lipite de o perlă care vibra de energie și dorința unui dragon care scormonea în mine pentru a găsi numele ascuns, pe care nu puteam risca să-l strig. Dorea să afle acest nume înainte de a mi-l spune pe al lui? Am privit în jur. Știam că nu mai era nimeni prin preajmă, dar nu îmi mai rostisem numele de patru ani. Maestrul îmi interzisese, și îmi impusesem să nu-l rostesc, să nu mă gândesc la el, să nu mi-l mai amintesc. Era numele altei persoane, dintr-o altă viață.

M-am aplecat mai mult.

–Eona, am șoptit.

Ținându-mi respirația, am studiat cu atenție ceața. Dragonul era încă învăluit în pâclă. Disperată, am oftat.

Exact în clipa în care am dat înapoi, ceața s-a spart puțin. Vălul gros s-a rupt în fâșii subțiri care au pălit și apoi au dispărut. Treptat, culorile dragonului au devenit mai clare: luciul perlei aurii, focul solzilor portocalii și stacojii.

Metoda funcționa.

–Eona, am șoptit încă o dată. Tremurând de emoție, am întins mâinile spre perlă. Te rog, spune-mi numele tău!

Dar, din nou, mâinile mi-au trecut prin sfera de aur. Pipăiam... iar și iar. Cu toate că dragonul strălucea, era în continuare imaterial. Și ochii lui nu mă vedeau.

Adevăratul meu nume nu era de ajuns.

Am început să gâfâi, lovind tare, cu amândouă mâinile, apa care trecea peste marginile bazinului. De ce nu era de ajuns?

–Ce trebuie să fac? am strigat.

Dintr-odată, în stânga mea se înalță o apariție cu solzi albaștri și gheare de opal. Dragonul Șobolan mi-a umplut câmpul vizual, puterea lui trecând ca o ghiulea prin mine. Apa din bazin se ridică și mă răsturnă. M-am dat la fund, zbatându-mă să ies la suprafață, apoi o forță mă împinse în sus, și am ieșit la aer, fără suflare. Sufocându-mă, dând din mâini, am fost aruncată afară din apă. Apoi, am lovit ceva tare. Zidul. Umărul, coapsa, genunchiul. M-am izbit de dalele reci și am căzut pe spate. O clipă de liniște încremenită, apoi durerea puse stăpânire pe trupul meu.

–Pe toți zeii, strigă Rilla, venind în fugă de la ușă. Ce se întâmplă?

–Nu știu, am șoptit, zvârcolindu-mă de durere.

Și, de data asta, spuneam adevărul.

La poarta de intrare bogat ornamentată în haremul imperial, un servitor de la palat bătut din palme ca să atragă atenția. De după dantelăria grilajului aurit apăru un ușier. Mi-am trecut greutatea de pe un picior pe altul, încercând să găsesc

o poziție bună, care să împace vechile dureri din șold cu noile dureri cu care ieșisem din baie. Chiar dacă Rilla îmi pipăise ușor oasele și, până la urmă, hotărâse că aveam doar vânătăi, îmi era greu să stau în picioare, așteptând să se îndeplinească protocolul obișnuit ca să pot intra în harem.

Ca să nu mă mai gândesc la eșecul încercării de a contacta dragonul, m-am concentrat asupra celor doi Bărbați ai Umbrei care păzeau intrarea. Nici unul dintre cei doi eunuci nu era așa de impunător ca Ryko, dar brațele și pieptul erau foarte musculoase. La palat păreau să existe două feluri de eunuci: cei care își păstraseră forța fizică a unui bărbat și cei al căror corp căpăta treptat forme mai rotunjite și mai blânde. Ce-i făcea atât de diferiți?

Am tras de gulerul înalt al tunicii de zi pe care mi-o alesese Rilla. Era de un portocaliu foarte închis, împodobită în față cu o broderie bogată care imagina niște bambuși verzi, simbol al curajului și al longevității. O alegere corectă, având în vedere împrejurările. Rilla o asortase cu un pantalon larg, gri, care ajungea până la glezne. Îmi spusese să mă întorc și să mă schimb după lecție, pentru că n-ar fi fost potrivit să port o tunică de zi la conciliul Ochilor Dragonului. Nu cu multă vreme în urmă, nu avusesem decât două tunici: una de lucru și una, ceva mai puțin tocită, pentru ocazii speciale. Acum, se părea că trebuia să mă schimb la intervale de câteva ore.

–Iată-l peste nobilul Eon, care vine la invitația Înălțimii Sale, prințul Kygo, anunță servitorul.

Poarta se deschise cu zgomot de zăvoare și lacăte. Un bătrân făcu o plecăciune și mă invită cu un gest să pătrund într-un coridor întunecos și îngust. Zidurile de piatră răsunară de zornăitului porții care se închidea în urma noastră.

Haremul imperial era un ansamblu de clădiri și de grădini situat în centrul palatului, înconjurat de o curte bine păzită. Cu toate că haremul era ridicat în zona Marii Abundențe, doamna Dela îmi spusese că actualul împărat nu avea decât patruzeci de concubine care născuseră doar doisprezece copii, doamna Jila fiind mama a patru dintre ei. „Din câte se pare, o iubește“,

îmi spusese doamna Dela, ridicând din sprâncene. Și nu era de mirare; doamna Jila îi dăruise singurii fii.

Am fost condusă prin coridorul înghețat și am ieșit în lumina plină de căldură a unei curți care era la fel de mare cât Grădina Lunii a maestrului meu. În capătul opus se ridica un zid înalt din cărămidă, cu trei porți, ferind de priviri restul haremului. Pe laterale, o serie de clădiri joase, cu obloanele trase, dădeau spre grădina principală atent gândită – alei înguste mărgineau straturile de flori, colivii pentru păsări erau atârnate în copacii miniaturali și într-un heleșteu crapii aruncau fulgere aurii. Dincolo de cântecele păsărilor captive am auzit un râs ușor, pe care o observație severă îl întrerupse brusc. Întorcându-mă, am zărit un grup de femei care mă spionau printre barele porții din mijloc. S-au tras toate imediat înapoi, în umbră.

– Pe aici, stăpâne!

L-am urmat pe bătrânul eunuc pe una dintre alei, cu pași rapizi, chiar dacă extrem de dureroși, pentru a nu rămâne în urma bătrânelului surprinzător de vioi. Trecând pe lângă heleșteu, mă conduse spre ultima clădire de pe dreapta.

Am pătruns într-o mică anticameră. Era întunecoasă. Doar câteva raze slabe de lumină treceau prin ușă și prin spațiile dintre florile sculptate ale obloanelor de la fereastră. O banchetă lungă, acoperită cu perne albastre, se întindea de-a lungul peretelui din față, alături de o masă joasă, pe care erau așezate o carafă și niște boluri. În partea opusă a camerei se găsea un paravan din mătase împodobit cu picturi delicate ce reprezentau niște cocori cu picioare lungi și niște ierburi înalte. Bătrânul mă conduse către banchetă.

– Stăpâne, pot să vă ofer ceva răcoritor?

– Nu, mulțumesc.

Făcu o plecăciune și se retrase.

Tocmai mă îndreptasem spre paravan, ca să-l admir mai de aproape, dar, auzind murmure, m-am întors. O doamnă îmbrăcată într-o tunică lungă oficială, de culoare verde, se oprise în prag, cerându-i servitorului eunuc să plece. Intră singură

și se prosternă ceremonios în fața mea, făcând să i se legene pandantivele de jad prinse în păr.

–Nobile Eon, eu sunt doamna Jila. Vă rog, iertați-mă că vă tulbur în timpul întâlnirii cu Maiestatea Sa, prințul. Nu durează mult, vă asigur.

Se ridică, și deveni evident că prințul moștenitor avea trăsăturile frumoase ale mamei sale. Osatura ei delicată căpătase la prinț forme mai puternice, dar amândoi aveau ochi mari, întunecați, și trăsături regulate a căror grație mă emoționa profund. Am făcut o plecăciune în fața ei – era o încălcare a protocolului –, dar politețea mi-a fost răsplătită cu un zâmbet fugar. Era atât de inteligentă și de binevoitoare, încât am înțeles de ce împăratul o prefera oricărei alteia.

–Am venit să vă cer ceva, domnule, spuse, aruncându-mi o privire la fel de lipsită de echivoc ca vorbele sale.

–Cum v-aș putea ajuta, doamna mea? am întrebat, cu toate că ultimul lucru pe care voiam să-l aud era o altă rugămintă. Și-așa, așteptările maestrului și ale împăratului atârnav mult prea greu.

Se ridică și se duse să se așeze pe banchetă, punându-și mâinile în poală. Stingheră, m-am așezat alături de ea.

–Pe patul de moarte, împărăteasa și-a exprimat dorința ca prințul Kygo, singurul ei copil, să fie crescut în harem, până la vârsta de optsprezece ani, departe de pericolele și de intrigile de la curte, spuse doamna Jila prudentă. Totuși, n-a fost ușor pentru prinț; studiile îl plictisesc și tânjește să stea alături de tatăl lui. Acum este vital să i se împlinească dorința. Ați văzut cât de bolnav e împăratul... Își mușcă buzele și își feră privirea. Când își ridică ochii, chipul ei își regăsise stăpânirea de sine. Poate vă întrebați de ce v-am încolțit ca să vă vorbesc despre prinț, dar l-am văzut crescând și nutresc pentru el o mare afecțiune.

Privirile ni se întâlniră.

–Doamnă Jila, am spus, la fel de precaută, sunt conștient de... grija deosebită pentru prințul Kygo.

–Ah! Schiță un zâmbet ironic. Doamna Dela?

După o clipă de ezitare, am încuviințat din cap.

– Aveți norocul să fi câștigat încrederea doamnei Dela, spuse doamna Jila. Știe tot ce se petrece la curte. Își răsuci pe degetul subțire inelul mare cu smarald. Deci știți ce mă aduce aici.

– Pot să bănuiesc.

Respiră adânc.

– Nobile Eon, mă alătur rugăminții împăratului și vă rog să ne apărați fiul. Vă cer să vă folosiți puterea în interesul lui. Cred că este într-un mare pericol. Îmi atinse ușor brațul. Dar vă rog și să-i deveniți prieten. La curte nu sunt prea mulți tineri cu rang și loialitate care să facă posibilă o asemenea legătură. Statutul vă apropie de el, și mi s-a spus că împărtășiți aceleași idei. Are nevoie de un prieten, și, dacă îl ajutați, ar putea să vă ajute și el.

– Îmi cereți să-i fiu prieten?

– Da, zise ea.

– Dar prietenia între doi oameni nu se poate lega cu forța. De nici una dintre părți.

Zâmbi.

– Doamna Dela mi-a spus că gândiți mai matur decât vârsta pe care o aveți, și văd că așa este.

Am încremenit, dar păru să nu observe.

– Nu vă cer să forțați o prietenie, domnule. Vă cer, pur și simplu, să vă gândiți la avantajele de a fi pregătit să fiți de partea fiului meu.

Am tresărit când i-am auzit cuvintele – doamna Jila se juca cu înțelesurile cu dexteritatea unui bucătar desăvârșit care decupează o aripioară de rechin.

– Veți face asta? mă întrebă ea.

Zărind o umbră în prag, ne-am întors amândoi. Silueta înaltă a prințului Kygo se contură pentru o clipă în lumină, apoi intră, poruncind cu voce joasă eunucilor din escortă să rămână afară. Am căzut amândoi în genunchi și ne-am prosternat în fața lui.

– Îmi promiteți? insistă doamna Jila, în șoaptă.

– Da.

Picioarele prințului, încălțate în papuci din piele moale, de același albastru regal ca pantalonii, se opriă în fața noastră.

–Vă salut, nobile Eon, doamnă Jila. Vă rog, ridicați-vă, amândoi. Nobile Eon, vă așteptăm în pavilion.

M-am ridicat, respirând greu în timp ce îmi dezmoțeam mușchii. Doamna Jila rămase în genunchi.

–E vina mea că nobilul Eon a întârziat, spuse ea, înclinându-se și mai adânc. Te rog, iartă-mă, dragul meu fiu.

Prințul Kygo o privi uimit. Cât timp trecuse de când nu-și mai auzise mama adresându-i-se astfel? Mă privi lung, subliniind importanța acestui moment marcat de încredere.

–În acest caz, nimeni nu a greșit cu nimic, mamă, spuse el blând.

Întinse mâna, și ea o apucă, ridicându-se cu grația unei dansatoare. Își zâmbiră unul altuia, chipurile lor trădând aceeași dulce ezitare.

–Oricum, trebuie să ți-l răpesc pe nobilul Eon, spuse. Învățătorul Prahn ne așteaptă.

–Desigur.

Îl bătui ușor pe mână și îi dădu drumul, apoi mă salută dând din cap. Îmi ceru din priviri să nu uit de promisiunea mea.

–Cu bine, nobile Eon!

–Doamnă.

Am înclinat politicoasă capul și l-am urmat pe prinț. În curte, mi-a făcut semn să merg alături de el. Cu un gest scurt din cap, își trimise paznicii eunuci înainte, destul de departe ca să nu ne audă. Am mers pe alea care ducea la marea poartă din mijloc! Păsările din colivii se agitau în momentul în care treceam pe lângă ele. L-am văzut cum îmi observă șchiopătatul și cum încetinește imperceptibil pasul.

–Probabil că mama te apreciază mult, nobile Eon, zise el.

–Sunt onorat, Înălțimea Voastră.

–Nu ți-a cerut, oare, să fim prieteni?

Stânjeneala mea a fost răspunsul la întrebare. Zâmbi, văzându-mă că sunt surprinsă.

–Nu era atât de greu de ghicit, zise el. Mama este femeie, și crede mai mult în legăturile de prietenie și iubire decât în alianțele politice. Se opri și se întoarse spre mine. Care dintre aceste legături credeți că sunt mai puternice, nobile Eon?

L-am privit în ochii negri, întrebându-mă ce răspuns i-ar fi pe plac. Era precum ceilalți oameni de rangul lui, care nu așteptau să audă decât ecoul propriilor gânduri, sau era cu adevărat interesat de părerea mea? Nu am văzut decât o curiozitate sinceră. Trebuia să mă feresc de farmecul lui – comportamentul lui mă putea face să pic în capcana unui răspuns prea sincer.

–Alianța politică, Înălțimea Voastră.

Imediat ce am scos aceste cuvinte, am văzut-o pe Dolana, prietena mea de la salină. În prima noapte după sosirea mea acolo, mă împinsese la perete și se culcase în fața mea, apărându-mă cu trupul ei. A doua zi dimineața, îmi cususe la tunică un buzunar pentru puținele lucruri pe care le aveam și îmi arătase cum să mă port ca să nu atrag atenția paznicului. Mai târziu, în salină, când se prăbușise tușind, îi cărasem și ei sacul până la căruțe, ca să nu ne oprim din mers. Timp de o noapte și o zi nu avusesem vreme să ne gândim la scopurile înalte ale politicii sau ale prieteniei. Legătura noastră fusese mult mai simplă.

–Ei bine, tata o să fie foarte încântat, spuse prințul.

Își reluă drumul. M-am străduit să țin ritmul cu el, deși eram în pericol să-mi înțepenească mușchii. Se încruntă. Dădusem totuși un răspuns greșit?

–Eu cred că prietenia și dragostea sunt mai puternice, spuse el brusc. Mă consideri slab și efeminat?

–Nu, am răspuns fără să mă gândesc, atât eram de surprinsă.

Îmi zâmbi oarecum încurcat.

–Uneori, mă întreb dacă gândurile nu îmi sunt influențate prea mult de traiul meu aici. Printre femei.

Ne-am oprit în fața porții centrale, în timp ce portarul se grăbea să tragă zăvorul. Printre barele aurite, am zărit o altă curte, dominată de un pavilion somptuos amplasat în mijlocul

unui lac. Un pod arcuit din lemn ducea spre o mică verandă, colțurile acoperișului său fiind aurite și împodobite cu câte un dragon sculptat. Nemișcat, între ușile glisante deschise, un bărbat ne privea cum ne apropiam.

Portarul deschise porțile și căzu în genunchi, în timp ce treceam pe sub arcada zidului.

–Și bărbații cred în puterea prieteniei, Înălțimea Voastră. Eram uimită de capriciile zeilor care făceau din mine, brusc, o expertă în lucrurile caracteristice bărbaților. Dar nu e un sentiment care să se nască la comandă, și e nevoie de mult timp ca să apară încrederea de care are nevoie.

Prințul aprobă din cap.

–Este adevărat. Se întoarse și-mi aruncă o privire lungă, plină de curiozitate. Nobile Eon, o să-ți vorbesc deschis. Mă îndoiesc că eu sau tu vom avea prea mult timp la dispoziție dacă situația nu se schimbă rapid.

Tonul lui părea nepăsător, dar l-am văzut înghițind în sec. Prinsă în vârtejul grijilor din ultimele zile, crezusem că eram singura care înfrunta frica și pericolul. Acum, realitatea evenimentelor mă învăluia ca o gigantică pânză de păianjen, legându-mă de destinul tânărului prinț. Fiecare mișcare pe care o făceam urma să aibă repercusiuni asupra unei întregi dinastii imperiale. Mi-am adus aminte brusc de o frază citită într-un text al Ochilor Dragonului: „Ferește-te de prietenia prinților“. Eram sigură că era un sfat bun.

–Chiar dacă nu suntem încă prieteni, Înălțimea Voastră, am spus simțindu-mi inima bătând mai tare la gândul îndrăzelii mele, există ceva care ne-ar putea lega imediat.

–Care anume, nobile Eon?

Mi-a trecut prin fața ochilor chipul Dolanei, tușind, cu pieptul scuturat de spasme.

–Supraviețuirea noastră, am zis.

Ne-am privit în tăcere; fiecare dintre noi își cântărea noul aliat.

–De acord, spuse el, și-și duse mâna de la frunte la inimă, pecetluind înțelegerea.

În comparație cu opulența celorlalte clădiri ale palatului, Pavilionul Iluminării Pământestești era mobilat sumar. Podoaba cea mai interesantă era însuși învățătorul Prah, un bătrân eunuc cu pielea atât de palidă, încât îi puteam vedea venele albastre, și cu capul ras, împodobit cu o singură şuviță care vorbea despre vocația lui de savant. Din câte se părea, trăia în pavilion, chiar dacă nu se zărea nici o urmă a prezenței sale. Probabil că își ascundea salteaua, în fiecare dimineață, în scrinul uriaș, asta dacă nu dormea sub masa joasă, făcându-și culcuș din pernele tari pe care stăteam.

– ... Și biblioteca include lucrări din aproape toate domeniile cunoașterii omenești. Aș fi onorat să vă ajut să-i descoperiți comorile după lecție, spuse Prah, desfăcându-și brațele, ca să ne arate clădirile care înconjurau curtea.

Am aprobat cu un aer vinovat, conștientă că mă lăsasem furată de gânduri.

– Mulțumesc. Ar fi foarte interesant, am zis.

Afară, undeva în harem, mai multe instrumente își amestecau sunetele într-o simfonie complicată.

– Doamnele exersează la instrumente, îmi șoptise prințul când începuse tulburătoarea melodie.

– Avem toate lucrările marilor filosofi, continuă Prah, și hărțile noastre acoperă toată lumea cunoscută.

– Învățătorul Prah este paznicul bibliotecii, spuse prințul. Știe tot ce se găsește aici.

Învățătorul își plecă fruntea cu modestie.

– Nu știu dacă așa este, Înălțimea Voastră. Dar sunt onorat să am grijă de bibliotecă. Este cu adevărat magnifică – savanți de pretutindeni vin să ne studieze pergamentele.

– Vin în harem? am întrebat.

– Numai până în această curte, mă asigură Prah. Există o porțiță la est, Poarta Erudiților, prin care se poate intra în bibliotecă. Și toate recomandările sunt strict verificate.

– Biblioteca este deschisă numai pentru savanți după-amiaza, spuse prințul. Doamnele din harem au lecții dimineața, după mine. Nu-i așa, învățătorule?

Vocea îi părea veselă. Prahn roși brusc.

–Adevărat, Înălțimea Voastră.

Prințul se aplecă spre mine.

–Surorile mele îi dau mari bătăi de cap. Pun mereu întrebări și îi comentează răspunsurile.

–Nu știam că doamnele ar putea fi educate la fel ca niște savanți, am spus, și gândul m-a tulburat.

Prințul încuviință din cap hotărât.

–Tata spune că nu vrea să aibă în jurul lui niște proști ignoranți. Iar surorile mele se vor mărita într-o zi cu persoane în poziții înalte, și vor avea nevoie de mai mult decât de cunoștințe de muzică și de dans. Desigur, există unii care susțin că femeile educate aduc doar nenorociri. Prințul îi aruncă o privire vicleană lui Prahn. Dar porunca împăratului trebuie să fie cea corectă. Nu-i așa, învățătorule?

Prahn se înclină adânc.

–Stăpânul Ceresc este pe cât de înțelept, pe atât de generos.

–Mă bucur să aud asta, răzbi o voce din prag.

Ne-am întors cu toții și l-am văzut pe împărat într-o lectică purtată de doi servitori vânjoși. Era însoțit de medicul regal și de doi eunuci.

–Tată! exclamă prințul. Nu mi-ai spus că vei veni astăzi.

Împăratul le făcu semn servitorilor să înainteze, și unghia îmbrăcată în aur a arătătorului său scânteie. Cei doi servitori îl duseră până în cameră și apoi așezară încetișor lectica în capătul unei mese. Medicul regal, de această dată îmbrăcat în toată gama de albastru tipător, se învârtea în jurul lui și le cerea eunucilor să schimbe poziția taburetului pe care aveau să se odihnească picioarele suveranului.

–Destul, izbucni împăratul.

Tunica lungă, violetă, părea prea mare pentru trupul lui cocârjat, iar perla imperială, care îi strălucea palidă și pură la baza gâtului, îi accentua culoarea ca de ceară a pielii. Părea chiar mai bolnav decât fusese la banchet.

Cu un gest, le dădu liber slujitorilor, care ieșiră cu spatele înainte, medicul și servitorii înclinându-se adânc. Prințul

căzu în genunchi în fața tatălui său. Eu mi-am lipit fruntea de pământ, iar Prahn se prosternă și el lângă mine.

– Ei, haideți acum, care este regula Pavilionului Iluminării Pământești? ne mustără împăratul.

– Toți cei care intră aici sunt egali în căutarea înțelepciunii și a cunoașterii, spuse repede prințul Kygo, ridicându-se.

– Da, în camera asta toți suntem egali. Toate ideile sunt bine-venite, spuse împăratul. Ridică-te, nobile Eon. Și tu la fel, învățătorule Prahn.

M-am ridicat, privindu-i neîncrezătoare pe cei trei bărbați care stăteau în jurul mesei. Nu înțelegeam ideea de egalitate. Chiar și între sclavi exista o ierarhie; era natura umană.

– Și care este lecția de astăzi, învățătorule Prahn? întrebă împăratul.

Savantul îmi aruncă o privire piezișă, cu fața îmbujorată.

– Studiem avantajele și dezavantajele izolaționismului, Maiestatea Voastră.

– Un subiect foarte interesant, spuse împăratul.

Prahn îmi mai aruncă o privire, și mi-am dat seama că subiectul fusese special ales pentru mine.

Dezbaterea începu, și, cu toate că nu înțelegeam unele cuvinte sau nu recunoșteam numele filosofilor, eram în stare să urmăresc firul discuțiilor. Împăratul, agitându-și unghia de aur a arătătorului, își apără convingător politica de deschidere față de străini, în sprijinul comerțului și al alianțelor politice. Prahn susținea teza contrară, și știam, de la doamna Dela, că teza izolaționistă avea susținerea preaînaltului nobil Sethon. Prințul făcea pe mediatorul și strecura, ici și colo, un comentariu care provoca zâmbetele aprobatoare ale părintelui și ale profesorului. În cele din urmă, împăratul se întoarse spre mine, cu chipul obosit strălucindu-i încântat de schimbul de idei.

– Și tu ce spui, nobile Eon? Crezi că prezența străinilor în țară poate dilua esența magnificei noastre culturi?

Ce-aș fi putut adăuga eu într-o asemenea discuție savantă? Nu aveam cunoștințe de politică externă; nici o înțelegere

profundă a politicii. În fața mea, prințul dădu din cap încurajator. Am apelat la singurul lucru pe care îl aveam: la experiență.

–Îmi place cafeaua pe care Ari Străinul o vinde în piață, Maiestatea Voastră, am spus, știind că vorbele mele erau prostești și naive. Nu știu dacă ne poate amenința cultura. Este doar o băutură, iar cel care o vinde nu e decât om.

Împăratul zâmbi larg.

–Da. Doar un om, ca oricare altul. Se aplecă mai aproape, ținându-mă cu privirea. Spune-mi, tinere filosof, cum putem cunoaște ce e în inima unui om? Cum putem afla dacă un om este rău sau bun?

Întrebarea avea un sens ascuns pe care nu-l înțelegeam. Era un fel de test. Ce voia, de fapt, împăratul? Pe fața lui de politician versat nu se citea nici un indiciu. Își petrecuse întreaga viață ascunzându-și gândurile. Clopotul care anunța trecerea unei ore răsună în curtea interioară, făcând muzica să tacă. Ai fi zis că întregul palat aștepta răspunsul meu.

–Nimeni nu poate ști cu adevărat ce este în inima celui alt, am răspuns.

Era lucrul pe care pariasem atât eu, cât și maestrul. Cu pumnii strânși lângă coapse, am înfruntat tăcerea lungă și privirea atentă a suveranului.

–Într-adevăr, spuse în cele din urmă. Toți oamenii au o natură ascunsă. Mă bucur că înțelegi asta, nobile Eon.

Mi-am umezit buzele uscate. Împăratul îmi citise, oare, gândurile? Am înlemnit când se întoarse spre prinț.

–Dar e la fel de important să înțelegi că o natură ascunsă nu e întotdeauna o natură rea, îi spuse fiului său. Am dreptate, nobile Eon?

Am aprobat, zâmbind ușurată; împăratul nu părea să știe ceva, nu se vedea nici în privirea, nici în postura lui. Întrebarea urmărea doar educația fiului său și apărarea tronului.

Împăratul se lăsă pe spate, cu un oftat.

–Dezbaterea a fost cât se poate de interesantă, învățătorule Prahn, spuse. Felicitările mele. Dar acum e timpul să plec și să semnez decretele zilnice.

Bătu din palme, și cei doi servitori intrară în fugă în cameră, ridicând cu îndemânare lectica, la indicațiile inutile ale medicului. M-am înclinat adânc, în timp ce împăratul ieși din cameră, cu medicul care se agita pe lângă lectică asemenea unei muște supărătoare, murmurând ordine eunucilor.

–Învățătorule, înainte să sosească doamnele, arată-ne colecția de săbii a bibliotecii, spuse prințul, ridicându-se.

Prahn zâmbi.

–Nu vă gândiți decât la săbii, Înălțimea Voastră. Când veți manifesta același entuziasm și pentru textele filosofilor?

Prințul ridică din umeri.

–Nobile Eon, și tu vrei să vezi săbiile, nu-i așa?

Am aprobat din cap, mai mult ca să-i fac plăcere prințului decât dintr-un interes real.

–Mi-ar plăcea la fel de mult să descopăr comorile bibliotecii, învățătorule Prahn. Conține și texte scrise de vreun Ochi al Dragonului?

Poate ceva din colecție m-ar fi putut ajuta să găsesc numele dragonului roșu.

–Bineînțeles că nu, domnul meu, răspunse Prahn, și buzele palide i se strâmbară de mirare. Textele Ochilor Dragonului sunt întotdeauna păstrate de nobilii dragoni în sălile lor. Se întrerupse, încruntându-se. Stați puțin, nu e chiar așa –avem un text al unui Ochi al Dragonului. Un manuscris legat în piele roșie, prins cu niște perle negre înșirate pe un fir de mătase. Un obiect minunat. Este una dintre comorile Dragonului Oglindă salvate din incendiu. Se frecă pe frunte, de parcă l-ar fi durut capul. Sunt sigur că l-am văzut printre celelalte lucruri. Restauratorii trebuie să îl pregătească pentru ceremoniile Zilei a Douăsprezecea, când Maiestatea Sa o să vă restituie tezaurul.

–Aș putea să-l văd? Mi l-ai putea arăta acum?

–Înainte de Ziua a Douăsprezecea?

Prahn părea îngrijorat.

–Da, trebuie să-l văd, am spus, încercând să am o atitudine cât mai calmă.

Prințul își dădu seama că eram agitată.

–În ce măsură ar fi asta o problemă, învățătorule? În curând, tezaurul va fi în proprietatea nobilului Eon.

Prahn își frământa mâinile îngrijorat.

–Nu sunt sigur... nu, nu asta e procedura.

Mi-am mușcat buzele și l-am privit pe prinț. Trebuia să văd textul.

Tânărul prinț își schimbă brusc atitudinea.

–Nobilul Eon o să-și vadă bunurile, învățătorule Prahn, spuse el, ridicându-se și măsurându-l din priviri pe profesor. Pentru prima oară, vedeam suveranul care urma să devină. Du-ne acolo, imediat!

Pentru o clipă, Prahn rămase nemișcat, apoi se înclină până când fruntea îi atinse podeaua de lemn.

–Da, Înălțimea Voastră.

Se ridică împleticit și se aplecă încă o dată, într-o semiple-căciune, când prințul ieși din pavilion. Rămase în poziția asta și când ieșeam ca să-l urmez pe viitorul împărat ce părăsea sala egalității, luând-o pe podul de lemn.

Clădirile joase care găzduiau biblioteca erau asemănătoare celor din prima curte, dar obloanele erau drepte și ușile erau barate de drugii groși, din fier. Prahn, cu umerii în continuare lăsați, ne conduse spre clădirea din stânga. Prințul rămase în urmă, ca să-și potrivească pașii cu ai mei.

–Credeți că acest text al Ochiului Dragonului dezvăluie misterele Dragonului Oglindă? întrebă el încet.

Mergea atât de aproape, încât simțeam mirosul plantelor din cufărul în care îi erau ținute hainele.

–Nu sunt sigur, Înălțimea Voastră. Era greu de spus dacă ochii îi erau căprui sau negri, fapt care îi dădea privirii o intensitate ciudată. Este posibil. Cu toate că, dacă e adevărat, pare destul de ciudat că textul n-a fost studiat până acum.

–Nu, nu e chiar așa ciudat. Tata mi-a spus că seiful a fost sigilat imediat după ce a fost pierdut dragonul.

Am dat ușor din cap, tot mai emoționată.

–Am ajuns la Poarta Erudiților, nobile Eon, spuse Prah, arătând cu degetul spre aleea îngustă care trecea printre primele două clădiri.

La capătul aleii, se afla o poartă metalică solidă, fixată în zidul de incintă al haremului. Unul dintre paznici, un eunuc solid, stătea nemișcat, și doar o ușoară clătinare din cap dovedea că ne remarcase prezența.

–Mai există o poartă, șopti prințul, Poarta Concubinelor. Pe acolo doamnele din harem se pot salva în caz de pericol. Numai gărzile imperiale știu unde se află. Știu însă că femeile pot intra și ieși prin poarta aceea. Îmi zâmbi complice. Ar trebui să verificăm.

Am simțit că roșeam. Prințul mă privi fix o clipă, apoi se făcu și el roșu ca focul.

–Îmi cer iertare, nobile Eon. Desigur, astfel de lucruri nu te interesează. Iartă-mi grosolănia.

Am dat ușor din cap, având grijă să-mi ascund chipul. Pe de o parte, aș fi avut chef să mă arăt interesată, să mă apropii de el ca să-l ascult, dar o Umbră a Lunii n-ar fi continuat o astfel de discuție. Prințul grăbi pasul, lăsându-mă singură.

Ne-am oprit la ușa celei de a doua clădiri. Obloanele erau închise, dar lumina galbenă a lămpilor se zărea pe la margini. Prah deschise ușa și ne făcu semn să mergem după el. L-am urmat pe prinț în mirosul copleșitor de praf și camfor, îndulcit de mirosul delicat de miere al cerii cu care fuseseră lustruite podelele. Un scrin enorm trona în mijlocul sălii, și lacul negru cu care era dat îl făcea să lucească în lumina lămpilor. Lângă scrin, pe podea, un tânăr eunuc se prosternă la vederea prințului, tunica gri fiindu-i acoperită în mare parte de un halat grosolan. De peretele din fund era lipită o masă, pe care trona o colecție ciudată de obiecte de argint, de bijuterii și de porțelanuri. Un alt eunuc în halat stătea prosternat în spatele unui cufăr lăcuit, deschis, plin de cupoane de stofă. Am zărit o catifea roșie, mătase portocalie și satin maro, cu falduri îngălbenite de vreme.

–Tezaurul Dragonului Oglindă, spuse Prah, înclinându-se în fața mea.

Toate astea erau ale mele? Am făcut înconjurul camerei, cercetând în mod special un arzător de tămâie imens, din aramă, și trei taburete sculptate, aflate sub fereastră.

Prințul deschise una din ușile scrinului.

– O piesă frumoasă, spuse. Cum de a fost salvată?

– Credem că era o comandă care nu fusese încă trimisă la casa Dragonului Oglindă, Înălțimea Voastră, spuse Prah.

Am atins lemnul proaspăt lustruit, lăsând o dâră pe suprafața lucioasă.

– Nobile Eon, mă strigă prințul de lângă masă, privește busola asta a Ochiului Dragonului. Este minunată.

Trebuia să fie busola bătută cu pietre prețioase despre care îmi vorbise nobilul Ido la banchet. M-am îndreptat spre masă, mângâind în trecere capul albastru al unui leu din porțelan. Era masculul perechii de paznici puși la intrare. Am căutat din ochi femela, dar părea să nu fi supraviețuit incendiului.

Busola era minunată: un disc de aur cu un rubin mare în mijloc, șlefuit rotund. Rubine mult mai mici, așezate pe margine, indicau punctele cardinale care alcătuiau primul cerc. Celelalte douăzeci și trei de cercuri erau formate din mici perdele rotunde, atât de înghesuite una în alta, încât păreau a forma un cerc de vopsea strălucitoare. Am mângâiat gravurile fine din al doilea cerc, care reprezentau animalele ce formează ciclul. Punctele cardinale și animalele erau singurele cercuri pe care le puteam înțelege, dar, curând, aveam să fiu inițiată în misterioasele caractere care înconjurau fiecare dintre celelalte cercuri. Aveam să învăț să le folosesc pentru a calcula fluxurile sacre cele mai puternice, să găsesc cele mai pure căi ale *Hua* și să-mi focalizez puterea.

Dacă voi putea descoperi numele dragonului meu.

– Unde este textul Ochiului Dragonului? am întrebat, cercetând masa plină.

Prah îl înghionti cu piciorul pe eunucul îngenuncheat lângă scrin.

– Nobilul Eon dorește să vadă manuscrisul legat cu perle negre.

Eunucul își ridică fruntea.

–Iartă-mă, onorabile Prah. Nu am văzut un astfel de manuscris.

–Cum? Trebuie să-l fi văzut. Puțin mai mare decât palma mea. Cu copertă de piele roșie și legat cu un șir de perle negre.

–Nu există nici un manuscris în colecție, venerabile învățător, spuse eunucul, făcându-se și mai mic.

–Ești prost? L-am văzut eu însumi când am deschis tainița, izbucni Prah. Adu-mi registrul conciliului Ochiului Dragonului.

Eunucul se târî pe podea în genunchi și luă un pergament de pe o masă joasă. Prah i-l smulse din mână și-l deschise.

–Ei, bine? întrebă prințul.

Prah se uită la el. Ochii holbați păreau singura pată de culoare de pe fața lui.

–Dar eu... Se opri. Stăpâne, în registru nu găsesc nici o mențiune despre vreun manuscris. Dar l-am văzut. Sunt sigur.

M-am apropiat grăbită de el și i-am luat sulul din mâinile tremurânde.

–Nu e nici unul trecut pe listă?

Prințul mă urmă și privi peste umărul meu în timp ce citeam registrul.

Nici urmă de manuscris. Am strâns sulul de pergament.

Mâna prințului se ridică și-l lovi pe bătrân drept în față. A fost o palmă ușoară, mai mult o formalitate decât o pedeapsă. Prah o încasă fără să scoată un sunet, apoi căzu în genunchi, prosternându-se în fața tânărului său stăpân.

–Îmi pare rău, Înălțimea Voastră.

–Ar trebui să-i ceri iertare nobilului Eon pentru incompetența ta, spuse rece prințul.

Imediat, bătrânul învățat mi se adresă umil:

–Domnul meu, fiți bun și iertați memoria înșelătoare a unui bătrân.

Prințul se întoarse spre mine.

–Vreți să fie bătut?

I-am privit chipul implacabil. Mai devreme, în pavilion, avusesem impresia că în fața mea se afla viitorul conducător,

dar nu fusese nimic în comparație cu tânărul împărat care stătea lângă mine. Nu era greu de crezut că se trăgea din dragoni.

–Nu, am rostit în grabă. Sunt sigur că era convins de existența manuscrisului.

Prințul dădu aprobator din cap.

–Cred că ai dreptate. O decizie corectă. Coborî ochii spre Prahn. O să uităm această greșeală, Prahn. Până acum, ți-ai făcut datoria exemplar. Să nu se mai repete. Apoi mă luă de umăr. Haideți, să mergem să admirăm săbiile.

Ieși din încăpere.

Prahn se înclină adânc în fața mea.

–Nobile Eon, îmi cer scuze încă o dată. Eram sigur că manuscrisul există.

I-am privit chipul pe care se amestecau uimirea și orgoliul rănit cu o stare de jenă copleșitoare. Învățătorul Prahn era un om meticulos – părea puțin probabil să facă o asemenea greșeală.

–Spuneți-mi, de unde aveți registrul? am întrebat.

–Mi l-a adus nobilul Ido personal, răspunse Prahn.

Zgomotul scos de pergamentul sfărâmat ne-a făcut pe amândoi să privim spre mâinile mele. Zdrobisem sulul. Am desfăcut mâinile, profitând de moment ca să-mi ascund teama.

–Nobilul Ido? am întrebat pe un ton politicos, dar în glas mi se simțea încordarea. De ce l-a adus el?

–Era datoria lui, stăpâne. Ca șef al conciliului a deschis tainița, și am verificat împreună conținutul. Sunt sigur că manuscrisul a fost înregistrat. Și că l-a văzut și nobilul Ido. Prahn se încruntă. Cu toate că nu-mi amintesc limpede împrejurarea. Poate e adevărat, am început să îmbătrânesc.

Mi-am amintit de strălucirea argintie din ochii nobilului Ido în timp ce încerca să mă farmece. Îi reușise manevra cu Prahn, folosindu-și puterea ca să-l încurce pe bătrân?

–A fost doar o greșeală, învățătorule, am spus, dându-i înapoi pergamentul distrus. Nimic grav. Să uităm întâmplarea și să ne alăturăm prințului. N-ar trebui să-l lăsăm să aștepte.

Prahn încuviință din cap și se înclină, dornic să uite că fusese umilit.

Am aruncat o ultimă privire în cameră. Nu exista nici o dovadă că printre comori fusese vreodată și un manuscris – și cine ar fi dat crezare unui învățat bătrân, cu memoria obosită, în fața cuvântului unui ascendent al Ochiului Dragonului? Dar eram gata să pariez pe piciorul sănătos că existase și că nobilul Ido îl furase.

Conținea, oare, și numele dragonului meu? Știam că era puțin probabil, dar era singura mea speranță.

Cumva, trebuia să recuperez manuscrisul.

Capitolul zece

Am luat o cupă de vin de pe tava pe care mi-o întindea servitorul. Aș fi preferat să beau apă rece, dar orice lichid era bine-venit. Maestrul refuză oferta cu un semn din cap, lovindu-și nerăbdător coapsa cu evantaiul strâns.

Era abia la primele ore ale dimineții, dar lumina strălucitoare a zilei îngroșase deja aerul din curtea casei Dragonului Șobolan. Arbuștii de kumquat formau o graniță verde, bogată, dar nu făceau suficientă umbră ca să fie un refugiu în fața soarelui. Ceilalți nobili Ochi ai Dragonului stăteau în picioare în fața grădinii, în grupuri de doi sau trei, cu ucenicii alături, șoaptele conversațiilor pierzându-se în spațiul vast, pavat cu piatră. Chiar dacă nimeni nu se uita direct la mine și la maestrul meu, era limpede că eram obiectul atenției generale.

–Ai înțeles ce trebuie să faci astăzi? întrebă maestrul.

Deschise evantaiul, îl flutură, trimițând o briză caldă în direcția mea. Am dat din cap, încercând să ignor mâncărimile provocate de transpirația care mi se scurgea pe sub fâșia cu care îmi strângeam sânii.

–Pare destul de simplu, am spus.

În scurtul drum până la sală, maestrul îmi spusese la ce să mă aștept în timpul adunării conciliului: va accepta să fie tutorele meu, pentru a mă putea dedica în totalitate

antrenamentului. Dar un astfel de transfer de responsabilități nu explica tensiunea pe care o citeam pe fețele din jurul nostru.

Am înghițit cu lăcomie o altă gură de vin. Acreala mi-a ars gâtul și nodul de frică strâns în piept. N-aveam de ce mă teme – maestrul știa ce făcea –, dar, cu toate astea, nu-mi puteam stăpâni starea de stânjeneală. Poate se întâmpla doar pentru că ne aflam pe domeniul nobilului Ido. Am cercetat curtea încă o dată. El nu-și făcuse apariția.

–Asta te va scuti de obligația de a participa la întâlnirile conciliului, spuse maestrul. La un moment dat, va trebui să știi cum funcționează conciliul, dar pentru moment este mai important să te concentrezi asupra talentelor tale ca Ochi al Dragonului.

Mi-am netezit o cută imaginară de pe mâneca robei roșii, evitându-i privirea. Prima mea lecție de Rezistență urma să aibă loc ceva mai târziu, în aceeași zi; curând, aveam să învăț cum să-mi controlez fluxul *Hua* din corp. Dar cât de mult timp îi mai puteam păcăli, participând la cursuri și antrenându-mă, înainte să-și dea careva seama că nu-mi puteam invoca dragonul? M-am uitat încă o dată în jur, de data asta după Dillon. Poate văzuse el manuscrisul Dragonului Oglindă în apartamentele nobilului Ido.

Maestrul meu se ridică brusc. Nobilul Tyron își părăsise grupul și se apropia de noi, urmat de aproape de ucenicul lui înalt.

Amintindu-mi lecția doamnei Dela, m-am înclinat în fața bătrânului. Violetul bogat al hainelor Ochiului Dragonului Bivol îi scotea în evidență fața roșie și cearcănele vineții de sub ochii obosiți.

–Salutări, nobile Tyron, am spus.

Ne salută pe amândoi, pe mine și pe maestru, din cap.

–Vă salut. Permiteți-mi să vi-l prezint pe ucenicul Hollin, care este acum în al unsprezecelea an.

Hollin se înclină în fața noastră. Avea ochii negri la fel de vicleni ca ai maestrului său. În ciclul următor, avea să devină

Ochi al Dragonului Bivol, ceea ce făcea din el egalul meu. Mi-a plăcut ce vedeam – ochii sensibili și stângăcia trupului cu umeri largi atenuau aerul de siguranță.

–A fost o noapte foarte interesantă, spuse nobilul Tyron. O adevărată lecție de strategie, nu-i așa, Hollin?

Tânărul dădu din cap aprobator, un zâmbet ironic luminându-i fața marcată prea timpuriu de griji.

–Prietenul nostru a încercat? întrebă maestrul.

Mi-am mutat privirea de la el la Tyron. Despre cine vorbeau? Cei trei bărbați se apropiară unul de altul, excluzându-mă din discuția lor.

–A încercat, răspunse Tyron, dar Dram a ripostat invocând o decizie anterioară. Asta i-a tăiat elanul lui Ido. Acum, decizia a fost amânată, așteptând să vă fie confirmată funcția.

Stăpânul zâmbi reținut.

–Fără îndoială că o să încerce și azi. Avem destule voturi? Tyron ridică din umeri.

–Nu știm de partea cui e Silvo.

Se înclină și se întoarse la grupul pe care îl părăsise. Hollin îl urma ca o umbră, mult prea alungită.

Maestrul se întoarse ca să-l vadă mai bine pe nobilul Silvo. Frumosul Ochi al Dragonului Iepure stătea singur în roba de culoare roz, pielea lui albă contrastând cu arborii de un verde închis din spatele lui. Remarcând privirea maestrului, îi făcu un semn din cap.

–Nu și-a ferit privirea, șopti maestrul. Poate e un semn bun.

–Ce încercați să-l împiedicați pe nobilul Ido să facă? am întrebat.

–Vorbește mai încet. Îmi puse mâna pe umăr, ca avertisment. Asta nu te privește. Dacă va fi nevoie, o să te informez.

Am lăsat privirea în jos. Cum puteam supraviețui intrigilor acestora periculoase dacă mă ținea departe de planurile și strategiile lui? Uita că soarta noastră depindea de acțiunile fiecăruia dintre noi?

M-am smuls din mâna lui.

–Nu, am șoptit, paralizată de propria-mi îndrăzneală. De unde veți ști când e necesar? Nu sunteți mereu alături de mine. Ca să-mi joc bine rolul, trebuie să înțeleg ce se petrece.

Își miji ochii, dar m-am străduit să-i înfrunt furia.

–Nobilul Tyron nu-i ascunde lui Hollin planurile, am adăugat.

Ne-am înfruntat o clipă în tăcere.

În cele din urmă, stăpânul oftă.

–Da, ai dreptate.

Victoria m-a luat prin surprindere. Mă apucă de mânecă și mă trase și mai departe de grupul cel mai apropiat al Ochilor Dragonului.

–Ido încearcă să determine conciliul să-și pună puterea în slujba lui Sethon și a armatei lui, spuse el atât de încet, încât abia l-am auzit. Credem că ascendentul Ido vrea să împiedice conciliul să-și exercite puterea, până ce Sethon va putea invoca Dreptul Soartei Potrivnice, ca să ia locul fratelui său.

L-am privit uimită pe maestru, încercând să surprind importanța cuvintelor acestuia. Primul împărat, Tatăl celor O Mie de Fii, instituisese Dreptul Soartei Potrivnice ca să apere țara în cazul în care suveranul ar fi fost abandonat de zei. Dacă domnia unui împărat era marcată de prea multe calamități naturale, suveranul putea fi renegat și înlocuit de un altul, care se bucura de ocrotirea zeilor.

–Vreți să spuneți că Ido intenționează să-i oprească pe Ochii Dragonului să controleze musonii și furia pământului?

Eram atât de îngrozită, încât ridicasem vocea. Ne apropiam de cel mai periculos anotimp, cu inundații, furtuni și cutremure. Ochii Dragonului aveau datoria sacră de a apăra țara și pe locuitorii ei de dezastre.

Maestrul mă trase și mai departe de ceilalți, aruncându-mi o privire îngrijorată.

–Exact asta am spus. Există și temerea foarte întemeiată că urmărește să rupă Angajamentul de Slujire, pentru a-i permite lui Sethon să folosească puterile dragonilor ca să-și ducă la bun sfârșit planurile de declanșare a războiului.

Am tras cu greu aer în piept. Era interzis ca puterea dragonilor să fie folosită în conflicte. Dragonii aduceau bunăstarea și trebuiau să ne apere, nu să distrugă. Am înghițit cu greu, imaginându-mi puterea dezlănțuită a tuturor dragonilor în mâinile unui singur om ros de ambiție. Conciliul și angajamentul erau gândite să oprească o asemenea nebunie.

Maestrul mă bătuse ușurel pe mână.

– Știu. Dar, împreună cu Tyron și cu alți câțiva, ne străduim să-i dejucăm planurile. Cel mai bun lucru pe care îl poți face ca să ne ajuți este să înveți cât mai repede să-ți controlezi puterile. Ridică brusc capul. A, iată-o și pe gazda noastră.

Așa cum floarea-soarelui este atrasă de soare, toate privirile s-au întors spre nobilul Ido care străbătea curtea cu pași mari. Am încercat să lupt, dar, până la urmă, am cedat forței prezenței lui. Îi domina cu cel puțin un cap pe toți ceilalți bărbați, și, în timp ce se apleca pentru a schimba câteva cuvinte sau pentru a saluta pe cineva, statura impozantă îi conferea un aer de autoritate. Albastrul intens al ținutei de Ochi al Dragonului se reflecta pe barba dată cu uleiuri și pe cele două cozi împletite în vârful capului. În spatele lui, îmbrăcat tot în albastru, am zărit silueta fragilă a lui Dillon. Se încruntase. Nobilul Ido se opri și examinează celelalte grupuri, până în momentul în care privirea lui mă găsi. Am înlemnit; mi-am simțit corpul invadat de o energie ciudată, fierbinte. Ceva mă atrăgea spre el. Dar, în timp ce se apropia, n-am mai zărit lucirea argintie în ochii săi de culoarea ambrei.

– Nobile Eon, zise, vă salut.

M-am înclinat scurt. Când am ridicat capul, l-am văzut aplecat deasupra mea. Aș fi vrut să fac un pas înapoi, dar aș fi dat o dovadă de slăbiciune. Cu îndârjire, mi-am păstrat poziția. Înclinând capul amabil, ne salută pe mine și pe stăpân. Lângă el, Dillon stătea cu privirea în pământ.

– Cum vi se par primele zile ca Ochi al Dragonului Oglindă, mă întrebă nobilul Ido.

– Agitate, domnul meu, am spus. Nu am timp să mă gândesc la asta.

– O să fiți și mai ocupat, spuse. În zilele următoare, trebuie să fac o scurtă călătorie, dar, la întoarcere, vom începe antrenamentul în artele dragonului.

De data asta, nu m-am putut abține; am făcut un pas înapoi.

– Veți fi profesorul meu, domnule? M-am întors spre maestru. Dar credeam că dumneavoastră...

Maestrul dădu din cap, și ochii îi trădau îngrijorarea.

– Eu nu mai am nici o legătură cu dragonii, nobile Eon. Pentru că nobilul Ido îi va preda ucenicului său noțiunile de bază, s-a decis că se va ocupa de antrenamentul de inițiere al amândurora.

– Desigur, am răspuns automat. Mulțumesc, nobile Ido.

Mâna îmi tremura și vărsam vinul pe pavaj. Cum l-aș putea păcăli pe Ochiul Dragonului ascendent? Am căutat din priviri un loc unde să las cupa, înainte să o scap din mână.

– Abia aștept să vă fiu profesor, nobile Eon.

Avea vocea ciudat de mângâietoare. Mă trimitea cu gândul cu cinci ani în urmă, la salină și la fața zâmbitoare a supraveghetorului care mânuia biciul. Mi-a înghețat sângele. Cunoșteam tonul; nobilul Ido făcea parte dintre aceia cărora frica și suferința celorlalți le provocau plăcere.

Îl împinse pe Dillon spre mine.

– Ia paharul nobilului Eon!

Dillon luă cupa în silă, fără a ridica privirea. Nu-mi mai recunoșteam prietenul – fusese mereu dornic să atragă atenția, să-și mulțumească maestrul. Ce-i făcuse nobilul Ido? Poate, pur și simplu, se temea. Apoi, făcu o plecăciune în fața noastră, și am văzut pe ceafa lui o porțiune de piele decolorată, acoperită de o iritație cu pete de un roșu-închis. Era bolnav?

Nobilul Ido se întoarse și bătu din palme.

– Să mergem spre sala de întâlniri și să începem ceremonia.

În timp ce traversam curtea în cea mai deplină tăcere, din întâmplare sau poate intenționat, stăpânul se băgă între noi. Când ne apropiam, un servitor trase panoul lăcuit. Înainte de a intra în încăpere, după nobilul Ido, ne-am scos pantofii.

Dintr-odată, aerul deveni mai răcoros, aroma de lămâiță, tapetul de mătase verde și rogojinile curate de pai contribuind la senzația de prospețime. Mobilele lustruite m-au făcut să mă opresc o clipă; în mintea mea, nobilul Ido era asociat cu amabilitatea îndoielnică și cu umbrele amenințătoare. În timp ce ne conducea pe mine și pe maestru spre o masă ovală, am numărat treisprezece jilțuri, trei așezate la capătul opus, în locul puterii, cu fața spre ușă.

–În timpul ceremoniei de confirmare a tutorelui, *heuris* Brannon și cu dumneavoastră veți sta în capul mesei conciliului, alături de mine, declară nobilul Ido. Luați loc pe jilțul din mijloc!

M-am așezat, cu capul plecat, copleșită de curiozitatea pe care o citeam în Ochii Dragonilor care se instalau, pe rând, la masă. Am riscat o privire către adunare și am întâlnit chipul de războinic al nobilului Garon, Ochiul Dragonului Câine, și privirea precaută a unui ucenic care stătea în picioare, în spatele maestrului său. În timp ce nobilul Ido se așeza la dreapta mea și maestrul la stânga, mi-am concentrat din nou atenția spre suprafața lustruită a mesei, încercând să evit privirile cercetătoare ale celor douăzeci de bărbați din fața mea.

În cele din urmă, nobilul Ido se ridică, și șoaptele se stinseră. M-am întors spre el și l-am văzut pe Dillon postat în spatele maestrului său. Privirile ni s-au întâlnit o secundă, dar în privirea lui nu se citea decât o profundă tristețe.

–Fiți bine-veniți, se adresă nobilul Ido adunării. Pentru prima oară, după cinci sute de ani, suntem din nou doisprezece. Nu va mai fi un An al Dragonului fără un conducător ascendent. Conciliul nu va mai fi ținut în loc de absența unei puteri din est. Trezindu-l pe Dragonul Oglindă, nobilul Eon a închis în mod glorios cercul. Alcătuim din nou o perlă a dragonilor.

Nobilul Dram, Ochiul Dragonului Cal, îmi zâmbi, apoi lovi masa cu latul palmei. Ceilalți nobili se grăbiră să-l imite. În fața acestui entuziasm zgomotos, am simțit cum mi se

îmbujorează obrazii. M-am înclinat de două sau de trei ori, în timp ce masa vibra sub lovituri.

Nobilul Tyron îl privi peste umăr pe Hollin, care stătea în spatele lui.

–Bucură-te, băiete. Ciclul ăsta, ar fi fost rândul tău să conduci prin rotație Anul Dragonului. O sarcină grea, fără puterea dublă a ascendentului.

–Așa e, așa e, strigară câțiva nobili.

Nobilul Ido ridică mâna, domolind ovațiile.

–Liniște! Da, suntem din nou toți. Chiar dacă nobilul Eon nu are antrenament, chiar dacă am pierdut cunoștințele pe care le aveam despre Dragonul Oglindă, nu e nici o îndoială că, dacă suntem cutezători, puterea celor doisprezece va face minuni pentru țara noastră.

–Prima noastră datorie ar fi să aducem prosperitatea înapoi în Orient, spuse repede nobilul Silvo.

Nobilul Ido îl țintui cu privirea pe bărbatul mai mic decât el.

–Prima noastră datorie, nobile Silvo, nu este față de orientali. Acum, pentru că avem toată puterea, prima noastră datorie ar trebui să fie o și mai mare glorie a imperiului.

În jurul mesei se auzi un murmur. Unii dădeau din cap aprobator, alții se arătau nemulțumiți.

–Cu asemenea posibilități în fața noastră, continuă nobilul Ido, *heuris* Brannon a acceptat să intre în conciliu ca tutore nobil, pentru ca tânărul nostru frate să se poată concentra asupra inițierii în artele dragonului.

Dram dădu semnalul unor noi ovații asurzitoare. Maestrul înclină capul, onorat.

Nobilul Ido îmi făcu semn să mă ridic.

–Nobile Eon, ești de acord ca *heuris* Brannon să fie, de azi înainte, nobilul Brannon și să te reprezinte în conciliul Ochiului Dragonului ca deciziile și voturile lui să fie considerate decizii și voturi ale dumneavoastră până când veți avea vârsta și experiența care să vă permită să vă luați locul printre cei doisprezece?

–Sunt de acord, am spus. Și îi mulțumesc pentru sfaturi.

M-am înclinat în fața maestrului. Sub masă, strângea atât de tare în mână evantaiul, încât baghetele lăcuite se îndoiră. Așteptase ani la rând să aibă din nou putere și avere. Așezându-mă din nou lângă el, i-am simțit aproape fizic bucuria triumfului.

Fără să mai aștepte invitația nobilului Ido, se ridică. Cu toate că, pe lângă puterea tinerească a Ochiului Dragonului Șobolan, părea un bătrân fragil, ceva din atitudinea lui atrase toate privirile. Simțind că pierde atenția celorlalți, nobilul Ido se încruntă.

–*Heuris Brannon*, i se adresă scurt. Ești de acord să-l reprezinți pe nobilul Eon în conciliul Ochiului Dragonului? Îi vei servi ca tutore așteptând ca vârsta și experiența să-i permită să facă parte dintre cei doisprezece?

–Da, sunt de acord să-l reprezint pe nobilul Eon în conciliu, răspunse maestrul.

Dram începu să bată din nou în masă, dornic să sărbătorească, dar maestrul ridică mâna cerând liniște. Încet, se întoarse cu fața spre nobilul Ido, cu evantaiul strâns în mână ca o lance de luptă.

–Și, ca tutore coascendent, accept și sarcina nobilul Eon de a conduce acest conciliu alături de tine, nobile Ido.

În cameră se așternu tăcerea. Pe deasupra capului meu, cei doi bărbați se înfruntau din priviri ca doi câini gata să sară la bătaie. Apoi, nobilul Ido izbucni într-un râs disprețuitor.

–Brannon, poți să fii tutore, dar nu coascendent. Fără puterea unui dragon, nu poți pretinde conducerea conciliului. Se îndreptă spre maestru, dar jilțul meu îi bloca drumul. Nu voi permite așa ceva.

–Nu tu trebuie să permiți, Ido, spuse cu asprime maestrul. Există un conciliu. Decizia se va lua prin vot și ținând cont de precedente.

Veni rândul nobilului Tyron să se ridice.

–Da, trebuie să votăm, strigă el.

–Să votăm! tună nobilul Dram, acoperind tumultul de voci din jurul mesei. Să votăm!

Am văzut schimbarea din ochii nobilului Ido. Nu era lucirea argintie a puterii lui, ci, în privirea ca ambra, ardea focul întunecat al nebuniei.

–Este conciliul meu, urlă încercând să domine vacarmul. Lovi cu amândoi pumnii masa care se zgâlțâi. Nu va fi nici un vot.

–Nu poți împiedica asta, Ido, se auzi vocea maestrului în tăcerea care se lăsă brusc. Deja ai pierdut.

Atacul nobilului Ido fu atât de neașteptat, încât nu i-am văzut decât cotul care se îndrepta spre fața mea. M-am ferit, lovitura oprindu-mi-se în piept, în timp ce se năpustea asupra maestrului. Trupul uriaș mă zdrobi de mânerul jilțului. Cu răsuflarea tăiată, m-am zbatut să ies din valurile de mătase albastră, sufocată de mirosul furiei lui năvalnice. Am reușit să-mi eliberez capul și am auzit un horcăit îngrozitor. Deasupra mea, ochii maestrului ieșiseră din orbite, iar degetele nobilului Ido se strângeau în jurul gâtului lui.

M-am aruncat înainte, mi-am înfipt unghiile în scalpul lui Ido. În sală, cineva strigă: „Opriți-l!“ Câteva mâini îl prinseră pe Ido de brațe și de umeri. Tyron îl apucă de gât cu brațul și îl trase brutal în spate. Ido îi dădu drumul maestrului. Trupul i se arcui, se opuse, dar fu tras de Tyron și de alți doi bărbați.

M-am prăbușit în jilț. Fiecare respirație mă făcea să sufăr. Nobilul Dram îngenunche în fața mea. Avea roba portocalie sfâșiată, lăsând la vedere pieptul osos.

–Ești bine, băiete?

Am aprobat din cap, tremurând. În celălalt capăt al camerei, nobilul Ido era imobilizat în scaun de patru ucenici voinici, care reușeau cu greu împreună să-i stăpânească furia. Urla spunând că el trebuia să prezideze conciliul, arunca jigniri în stânga și-n dreapta. În spatele lui, lipit de perete, Dillon își privea, cu un zâmbet răutăcios, maestrul zbatându-se.

Dram se întoarse către bărbatul de lângă el.

–Brannon e teafăr?

Am ridicat ochii căutând un răspuns. Nobilul Silvo, mai palid decât de obicei, dădu din cap și mă bătu pe umăr. Simpla

atingere îmi smulse un geamăt de durere. Pe podea, maestrul își freca gâtul acoperit de urmele roșii lăsate de degetele lui Ido. Un ucenic îi întinse cu o mână tremurândă un bol de vin. Bău o gură, precaut.

– Date fiind împrejurările, hârâi el, înghițind cu greu, cred că vom amâna votul până la următoarea întâlnire.

În momentul în care am intrat în Apartamentul Bujorului, cu toate că stăpânul insistase că se simțea bine, epuizarea i se citea pe fața pământie. Nu protestă când Rilla îl conduse în al doilea dormitor. Am rămas în prag, neștiind ce să fac, și, când s-a lăsat pe pernă, l-am auzit scoțând un oftat ușor. Cu un deget, își pipăia ușor gâtul rănit. Reuniunea conciliului dezlanțuise pericolul, și nu eram foarte convinsă că stăpânul putea să-l stăpânească.

Își ridică puțin capul de pe pernă.

– Eon, du-te la lecție, spuse tușind. Nu e nimic mai important decât să participi la cursuri. O să vorbim când te întorci.

– Ce se va întâmpla cu nobilul Ido? l-am întrebat. Sigur că acum nu va mai putea conduce conciliul.

Stăpânul îmi aruncă o privire iritată.

– Cu siguranță o să conducă în continuare – este Ochiul Dragonului ascendent. Dar, după gestul lui, cu siguranță voi fi ales și eu conducător. Se așeză din nou pe perne. Acum, pleacă!

În clipa în care ieșeam pe ușă, mi-a trecut prin minte o idee.

– Toată scena a fost aranjată? A făcut parte din planul pus la cale cu nobilul Tyron?

Stăpânul închise ochii, fără să răspundă.

Tulburată, m-am îndreptat spre vestiar, unde mă aștepta Rilla. Se grăbi să mă dezbrace de robele de Ochi al Dragonului umede de transpirație, pe care le aruncă pe suportul din lemn.

– Servitorul este deja afară, spuse, apucând o tunică bej, de bumbac, pentru antrenamente. Spune-mi repede, ce s-a întâmplat la conciliu?

În timp ce mă ajuta să mă îmbrac, i-am povestit cum decursese întâlnirea și despre atacul lui Ido.

– Mă tem pentru sănătatea stăpânului, spuse, dând din cap îngrijorată în timp ce mă încălța cu papucii ușori. O să încerc să-l conving să cheme medicul. Dar tu? Ești bine?

– Sunt bine.

Însă nu spuneam adevărul. În timp ce mergeam în urma tânărului servitor de la palat, străbătând șirul de pasaje boltite și curțile interioare mari, simțeam apăsarea sufocantă a coastelor învinețite și respiram cu greu. În cele din urmă, am fost nevoită să mă opresc.

– Vă simțiți rău, stăpâne? întrebă servitorul. Aveți nevoie de ajutor?

– Mai e mult?

– Nu, stăpâne. Terenul de antrenament este chiar după Pavilionul Dreptății de Toamnă.

I-am făcut semn să-și continue drumul. Puteam pretinde că eram bolnavă și să amân lecția pentru o altă zi. Ideea mă tenta, cu atât mai mult cu cât îmi oferea timp ca să găsesc numele dragonului și să-mi vindec rănile – dar nu puteam să uit insistența maestrului.

Nu trecu mult și am auzit pârâitul lemnului lovit de lemn și vuietul aplauzelor. Servitorul se uită la mine, încurajându-mă din priviri. Am ieșit din coridorul întunecos și am ajuns în lumina soarelui, orbiți de strălucirea nisipului alb.

În fața noastră, se vedea o mică arenă împrejmuită. De jur împrejurul gardului, stăteau curtenii îmbrăcați în haine strălucitoare, îngrămădiți sub umbrele de soare din mătase, răcorindu-se cu evantaiele, strigând și aplaudând. Cele două siluete care se luptau cu bastoane lungi au apărut pentru o clipă rotindu-se în piruete în mijlocul unui nor de nisip. Prefăcându-mă interesată, mi-am pus mâna streășină la ochi și m-am apropiat încet de gard, ca să mă odihnesc și să-mi recapăt suflul.

Atunci l-am recunoscut pe cel mai înalt dintre combatanți – prințul Kygo. Purta numai niște pantaloni bej din bumbac, pentru exerciții, legați la glezne. Fără robele grele de paradă,

corpul îi părea al unui bărbat bine făcut. Pieptul și pântecul plat erau bine conturate, și, atunci când pară o lovitură venind de deasupra capului, mișcarea îi dezveli umerii lați și conturul definit al mușchilor brațelor. Avea spatele asudat – și m-am surprins urmărind cu privirea curba strălucitoare a soldurilor înguste. Mi-am întors privirea, brusc conștientă de strălucirea arzătoare a nisipului.

Făcu un pas în spate și își agită provocator bastonul în fața adversarului, care fentă și se apără, încercând să-i găsească o breșă în apărare. Prințul își căpătă echilibrul, pregătindu-se pentru următorul atac. Judecând după firele aurii prinse în mod elaborat în cocul ridicat în creștet, adversarul era un tânăr nobil, care atacă țintind cu bastonul capul prințului. Moștenitorul tronului pară, ridicând bastonul pentru a da o lovitură joasă adversarului care deja își învârtea arma. Prea sus. Prințul primi o lovitură violentă în plină figură. Capul prințului Kygo se clătină, și bastonul îi scăpă din mâini.

Mulțimea tăcu brusc, oroarea făcându-i pe oameni să înghețe la locurile lor. Era interzis să atingi corpul unui membru al familiei regale, chiar și în timpul unui antrenament. Pedeapsa era moartea imediată. Dând drumul bastonului, ca și cum acesta ar fi fost oțel încins, tânărul nobil se prăvăli în nisip, îngrozit. Prințul era îndoit de durere și își pipăia cu degetele rana sângerândă care îi sfâșia obrazul.

– Înălțimea Voastră, iertați-mă, îl imploră tânărul nobil în liniștea adâncă. Nu a fost intenționat. N-am...

Când le văzu pe cele două gărzi imperiale luând poziție în dreapta și în stânga lui și scoțându-și săbiile, tăcu brusc.

Prințul se ridică, apoi scuipă sângele care îi cursese până în colțul gurii. Ochiul i se umflase și pielea îi era înnegrită de o vânătaie.

– Pentru o lovitură neintenționată, a fost puternică, nobile Brett, spuse prințul calm.

– Jur, Înălțimea Voastră, a fost o lovitură norocoasă, spuse tânărul nobil disperat. Știți că, de obicei, nu trec de garda dumneavoastră.

Urma oare ca prințul să-l omoare pentru un simplu accident? M-am aplecat în față cu aceeași curiozitate morbidă pe care o avea și restul publicului care era adunat în spatele gardului.

Cele două gărzi așteptau instrucțiunile stăpânului lor, cu săbiile întinse spre capul nefericitului nobil. Prințul își ridică bastonul.

–Înapoi, le porunci gărzilor.

Imediat, făcură un pas în spate. Învârtind arma de lemn, prințul o prăvăli cu toată puterea pe spatele tânărului nobil. Lovitura răsună cu ecou în arena cufundată în tăcere. Pe urmă, aruncă bastonul și se îndreptă spre antrenorul care stătea lângă gard. Se mișca hotărât, inflexibil și regal.

–Prințul arată milă, răsună o voce cunoscută în spatele meu.

M-am agățat de gard și m-am întors. Lângă mine l-am văzut pe Dillon.

–Pe toți zeii, Dillon! M-ai speriat.

Am schițat un zâmbet nesigur, amintindu-mi de antrenamentele la care încercam reciproc să ne surprindem, furișându-ne.

–Scuzele mele, nobile Eon, spuse ceremonios, fără să-și poată stăpâni totuși un zâmbet. Maestrul Tellon m-a însărcinat să te duc la sala de antrenament.

Am tras aer în piept. Îmi simțeam energia răscolită. Ce se întâmpla cu mine?

–Am întârziat atât de mult?

Încuviință din cap.

–Nu pare prea supărat, dar ar trebui să ne grăbim.

Glasul lui își mai pierduse din răceală. L-am urmat câțiva pași, apoi m-am oprit; uitasem de servitor. I-am făcut semn.

–O să mă conducă ucenicul Dillon. Poți pleca.

–Stăpâne. Se înclină în fața mea, apoi se întoarse spre Dillon. Onorabile ucenic.

L-am privit pornind grăbit spre bolta întunecoasă a coridorului.

–Încă nu m-am obișnuit să văd oamenii făcând plecăciuni în fața mea, am spus.

–Nici eu, recunosc Dillon. Stăpâne.

–Onorabile ucenic, am spus, imitându-i tonul pompos și strâmbându-mă.

Dillon chicoti, sunetul cunoscut fiind ca un balsam pentru urechile și pentru nervii mei. Îmi arată clădirea mare din colțul îndepărtat al pieței, și ne-am îndreptat spre aceasta. M-am întors spre arena de antrenament ca să-l mai văd o dată pe prinț. Mulțimea se îngrămădise din nou în fața gardului, blocându-mi vederea. L-am prins din urmă pe Dillon și am încercat să scap de energia stranie care părea să pună stăpânire pe ființa mea.

–Arăți mai... mai bine acum, am spus ezitând, nedorind să rup fragila noastră armonie.

Chipul lui Dillon se crispă.

–Ce vrei să spui?

Am ridicat mâinile.

–Dimineață păreai bolnav.

Oftă și începu să se frece pe frunte.

–E doar durerea asta de cap. Sunt bine. Cel puțin acum, că nobilul Ido a plecat. Privi peste umăr, apoi se trase mai aproape. Cred că e nebun. Uite ce i-a făcut maestrului tău – vreau să spun nobilul Brannon.

Am dat din cap, dar aveam un lucru mai important la care să mă gândesc.

–Unde a plecat? Pentru cât timp?

–Pentru câteva zile. S-a dus să se întâlnească cu preaînaltul nobil Sethon și se va întoarce împreună cu el.

Deci preaînaltul nobil se întorcea în oraș. Fără îndoială, că maestrul ar fi interesat de o asemenea veste.

–Cum de n-ai plecat și tu? l-am întrebat.

Dillon se opri și mă apucă de mânecă, trăgându-mă mai aproape.

–Vrea să te supraveghez. Vrea să-i spun ce faci la lecții.

Bănuia ceva nobilul Ido?

–De ce?

Dillon ridică din umeri.

–Îmi spune doar ce să fac. Nu și de ce. Studie atent piața, cu umerii cuprinși de un tremur ușor. Are... felul lui de a mă face să execut exact ceea ce spune. Se opri, dar un fulger ciudat de furie îi întunecă din nou privirea. Însă nu sunt sclavul lui. Poate crede că nu am curajul sau puterea să mă opun, dar greșește.

M-am hotărât să profit de revolta lui.

–Spune-mi, Dillon, l-ai văzut cumva vreodată cu vreun manuscris în piele roșie, legat cu perle negre?

Clătină din cap.

–Nu mă lasă să intru în bibliotecă. O ține încuiată, și nimeni nu se apropie de ea. De ce?

–Credeam că e la el.

Am pornit din nou la drum. Dacă nobilul Ido ținea biblioteca încuiată, atunci avea ceva important acolo. Și acum plecase pentru câteva zile...

–Pipi de dragon! spuse Dillon grăbind pasul. Maestrul Tellon a venit să ne caute.

În fața noastră, un bărbat înalt, îmbrăcat într-o tunică largă de antrenament, stătea la intrarea în sală și ne urmărea cu privirea. Am încercat să mă grăbesc, dar coastele și șoldul pline de vânătăi refuzau să mă asculte. În vreme ce urcam cele câteva trepte care duceau spre verandă, privirea iscoditoare a maestrului Tellon mă făcu să mă simt mai stângace ca niciodată.

–Ai prea multă energie a lunii, spuse el, dându-se la o parte ca să mă lase să intru în sală.

Îngrozită de atâta perspicacitate, am înlemnit.

–Dar, desigur, ești o Umbră a Lunii, spuse el gânditor.

Fața lui Dillon se înverzi de furie.

–Cum îndrăzniți să aduceți vorba despre sacrificiul nobilului Eon?

Tellon îl privi de sus.

–Iar tu ai prea mult soare, spuse calm.

Dillon făcu un pas înapoi, speriat de propria nepolitețe. Mi-am stăpânit cu greu frica. Maestrul mă avertizase că Tellon avea ochi ageri. Trebuia să pun accent în orice ocazie pe faptul că eram o Umbră a Lunii, sperând că asta avea să-i răspundă la toate întrebările.

Tellon se înclină în fața mea, cu o mișcare degajată și fluidă.

–Iartă-mă, nobile Eon. N-am vrut să te jignesc. Nici pe tine, ucenicule. Sunt un om bătrân și spun mereu ceea ce gândesc.

–Nici o supărare, maestre Tillon, am răspuns repede. Într-adevăr, sunt o Umbră a Lunii; nu greșiți dacă spuneți adevărul. De fapt, eu trebuie să-mi cer iertare pentru întârziere.

Ca să pun capăt discuției, m-am descălțat și am pășit peste pragul înalt. Dușumeaua sălii era plină zgârieturi și de crăpături. Ferestrele înalte și înguste lăsau să pătrundă lumina strălucitoare a soarelui.

Maestrul Tellon închise ușa grea și ne făcu semn să ne instalăm în mijlocul încăperii.

–Așezați-vă, spuse. La început, o să discutăm, apoi o să învățăm.

Dillon se așază pe dușumeaua tare. În timp ce mă instalam lângă el, i-am cercetat atitudinea relaxată și l-am imitat imediat. După patru ani de autocenzură, se terminase cu gesturile îngrijite și calculate specifice fetelor. Acum, pentru că nu-mi puteam permite să stârnesc nici cea mai mică bănuială în Tellon, nu mai eram atât de sigură de asta.

Acesta îngenunche în fața noastră, cu mișcările lui bine gândite și agile. Tellon fusese Ochiul Dragonului Câine în ciclul care îl precedase pe maestrul meu și, în ciuda vârstei, se mișca cu mai multă ușurință decât Dillon. Își pierduse părul din creștet, dar ce mai rămăsese era mai degrabă negru decât cărunt și era strâns într-o coadă groasă și împletită, care îi atârna până în talie.

–Nu fac parte dintre acei profesori care cred că un elev ar trebui să stea ca un bolovan și să asculte, zise el. Puteți pune întrebări. De fapt, chiar aștept întrebări.

Privirea lui Dillon alunecă spre mine. Nici unul dintre maestrul nostru nu apreciasse vreodată întrebările.

–Amândoi ați fost aleși pentru a comunica îndeaproape cu un dragon energetic, reluă Tellon, felicitându-ne cu un zâmbet. Totuși, înainte de a putea să vă stăpâniți puterea pe care o aveți, vă așteaptă o inițiere lungă și dificilă. Și tu, nobile Eon...

Văzându-l că se apleacă spre mine, am înlemnit. Aflase deja că nu puteam să-mi invoc dragonul?

–Inițierea ta va fi și mai dură, pentru că va trebui să parcurgi această etapă fără un Ochi al Dragonului alături de tine.

Ca să-mi ascund ușurarea, am lăsat capul în jos.

–Da, maestru.

Mă bătui ușor pe braț.

–Nu te speria, nu ești singur.

Își îndreptă spatele.

–Amândoi sunteți aici ca să învățați Rezistența, vechea metodă care te ajută să-ți reglezi fluxul de *Hua*. Tot ea o să vă ajute să stăviliți pierderea de energie în timp ce lucrați cu un dragon. Își plesni cu putere palmele și apoi și le frecă energetic. Știu că umblă o grămadă de zvonuri în legătură cu dragonii și cu puterile lor. Deci să punem lucrurile la punct. Arată spre Dillon. Ce-ai vrei să știi?

Întrebarea neașteptată îl făcu pe Dillon să clipească derutat.

–Este adevărat că un Ochi al Dragonului își cedează *Hua* în favoarea dragonului său? Întrebă el, în cele din urmă.

Tellon confirmă din cap.

–Da. Un Ochi al Dragonului își folosește forțele vitale ca să controleze energia elementară a dragonului său și, făcând asta, cedează o parte din energie dragonului. Dar Rezistența încetinește pierderea de *Hua* și îi crește fluxul. Se întoarce spre mine. Nobile Eon?

Mi-a venit în minte momentul din baie, când Dragonul Șobolan se ridicase în două picioare deasupra mea și mă lipise de perete, și fantastica descărcare de energie care trecuse prin mine.

–Un dragon te poate secătui mereu de *Hua*? am întrebat nesigură. Nu poate și să-ți dea energie?

Scutură din cap.

–Nu. Exceptând comuniunea, desigur.

Răspunsul m-a tulburat. Trebuia să înțeleg din asta că Dragonul Șobolan realizase comuniunea cu mine? Sigur așa ceva nu era posibil.

Tellon își îndreptă din nou degetul spre noi.

–Următoarea întrebare.

Dillon se aplecă în față.

–Maestre, este adevărat că puteți ucide pe cineva doar perturbându-i *Hua*?

–Da, răspunse Tellon calm.

Dillon făcu ochii mari.

–O să învățăm și noi s-o facem?

–Nu.

Dillon se așeză la loc, dezamăgit. Am privit micile lamele de lemn ale podelei, gândindu-mă la următoarea întrebare. Era riscantă și trebuia s-o formulez cu grijă.

–Am auzit că este posibil ca un Ochi al Dragonului să ia puterea altui dragon, am spus.

Tellon zâmbi.

–Zvonul ăsta circulă în fiecare an, dar nu e adevărat. Fiecare Ochi al Dragonului este legat de un singur dragon. Ne făcu semn să ne apropiem, vorbind mai încet. Dar există o legendă despre cum să stăpânești puterea tuturor dragonilor. Se spune că, dacă un Ochi al Dragonului îi omoară pe ceilalți Ochi ai Dragonului și pe ucenicii lor, energia celor doisprezece dragoni se va concentra în el și îi va da puterea unui zeu... înainte de a-l sfâșia în bucăți.

Dillon rămăsese cu gura căscată.

–Adevărat?

Tellon râse și îl mângâie pe Dillon pe cap.

–În locul vostru, n-aș începe încă să pun la cale asasinarea colegilor. Nu e decât o poveste de speriat ucenicii.

Dillon zâmbi. Am văzut cum tonul glumeț al maestrului îl face să se destindă. Tellon bătu din nou din palme solicitându-ne să fim atenți.

–Acum o să vă fac o demonstrație de Rezistență, spuse. Este o meditație în mișcare; foarte lentă, foarte controlată. Cele douăzeci și patru de poziții pe care le veți învăța împreună cu controlul respirației vor purta *Hua* în corpul vostru, de-a lungul celor douăsprezece meridiane și prin cele șapte puncte ale puterii. Își atinse cu mâna fiecare centru, de la pântec până în creștet. În cele din urmă, veți învăța cum să activați fiecare centru pentru a trimite *Hua* la nivel fizic, emoțional și spiritual, acolo unde veți avea mai mare nevoie de ea. Se ridică. Priviți!

Corpul i se destinse, bine înfipt în pământ, cu brațele lungi întinse în față. Privirea păru că i se tulbură, dar încă fixa un punct aflat undeva înaintea lui. Păru că nu se întâmplă nimic, dar apoi am observat că mâinile i se ridicau încet, dreapta urmând-o pe stânga. Corpul i se mișcă, și își trecu greutatea de pe piciorul stâng pe cel drept. La fel de încet cum se mișcă soarele pe cer. Imaginea îmi era vag cunoscută. Mi-am mijit ochii, încercând să-mi imaginez cum ar arăta dacă fiecare mișcare ar fi mai rapidă. Brațul stâng coborî ușor, antrenând corpul în mișcare, și atunci am recunoscut a doua figură a Dragonului Șobolan din secvența de ceremonie. Vedeam fiecare dintre animale în pozițiile grațioase ale lui Tellon. Nu erau chiar aceleași, dar se păstra esențialul. Încheie cu mișcarea caracteristică celei de a treia figuri a Dragonului Porc, apoi rămase o clipă nemișcat, unghiurile ascuțite ale chipului părând îmblânzite.

–Ei bine, spuse cu voce joasă. *Lin* și *Gan* sunt echilibrate, corpul plin de energie și totuși destins. Este ceea ce se cheamă starea de *Huan-Lo*. Zâmbi, și ochii i se opriră din nou asupra noastră. Ucenice Dillon, spune-mi ce ai văzut.

–A fost lent, zise Dillon, cerându-mi ajutor din priviri. Și a fost...

Se opri. Tellon se încruntă.

–Dar tu, nobile Eon? Tu ai observat ceva?

–Am văzut unele figuri ale animalelor din secvența de apropiere de la ceremonial.

Tellon mă privi lung și căzu pe gânduri.

–Ei bine, iată ceva interesant. Majoritatea elevilor mei nu văd asta decât după ce au avansat bine cu studiile. Își frecă din nou mâinile. Bine, ridică-te! O să începem.

Ne-am petrecut următoarele două ore învățând mișcările primei poziții. Fusesem atât de trufașă să cred că, dacă știam secvența de apropiere, avea să-mi fie ușor să o realizez mai încet ca să ajung la Rezistență. Mă înșelasem! Mișcările îmi erau prea rapide; îmi țineam răsuflarea; poziția picioarelor era incorectă; unul dintre brațe era prea sus, celălalt prea jos; îmi schimbam centrul de greutate când corect, când greșit, când mă lăsam prea greu. Alături de mine, Dillon se confrunta cu aceleași probleme, irascibilitatea lui făcându-l să fie și foarte frustrat, așa că izbucnea cu violență.

Și apoi, preț de o clipă glorioasă, am simțit cum *Lin* și *Gan* îmi pătrund în corp. O dulce legănare mă însuflețea din creștet până-n tălpi, ca și cum întregul meu corp nu ar fi fost decât un suspin profund. Toată durerea, toată rigiditatea dispăruseră. Și simțeam, dincolo de toate astea, prezența unei șoapte slabe, umbra acelei bătai de inimă la care nu reușeam să ajung. În armonia mișcărilor mele lente, știam că aș putea atrage în mine această prezență. Am început să o aduc mai aproape, dar apoi mi-a venit în minte puterea copleșitoare a Dragonului Șobolan. Dacă îmi atingeam *Hua*, avea să se ridice oare din nou? Chiar în momentul în care am simțit prima atingere a fricii, poziția mea și-a pierdut fluiditatea. Eram din nou țeapănă și stângace. Un schilod.

Mă cuprinse disperarea. Trebuia să descopăr cât mai repede numele dragonului meu – nu mai îndrăzneam nici măcar să-mi trezesc ochiul minții de teamă să nu fiu copleșită de Dragonul Șobolan. Manuscrisul deținea, cu siguranță, cheia puterii mele. Trebuia să pun mâna pe el. Încrederea începea să-mi fie puțin clătinată. Dacă nu găseam nici un răspuns în manuscris? Mi-am înăbușit frica; manuscrisul era unica mea șansă.

Tellon bātu din palme.

–Bine, pentru astăzi e destul. Am văzut că, pentru o clipă, ai reușit, nobile Eon. Ai început bine. Să nu fii dezamăgit că a

dispărut. Îmi zâmbi încurajator. Probabil că ai să te simți un pic mai greoi. Încearcă să nu faci mișcări bruște. Îl bătui pe Dillon pe umăr. O încercare curajoasă, ucenicule. Acum, mergeți amândoi acasă și dormiți. Le-am explicat foarte clar nobililor Brannon și Ido că, după lecție, aveți nevoie de odihnă.

Afară, ne așteptau doi servitori care să ne conducă spre casă. Suita prințului plecase, un singur servitor greblând nisipul arenei de antrenament. Eu și Dillon i-am urmat în tăcere pe servitori prin piața mare, acum pustie. La jumătatea drumului, l-am prins de mână și l-am oprit.

– La noapte, vreau să intru în casa ta, am șoptit.

– Poftim?

Încercă să se smulgă, dar l-am ținut strâns.

– Vreau să intru în biblioteca nobilului Ido și să caut un manuscris. Mă ajuți?

– De ce?

Cu coada ochiului, i-am văzut pe servitori întorcându-se spre noi. Am ridicat mâna ca să-i opresc.

– Manuscrisul face parte din tezaurul Dragonului Oglindă.

L-am văzut pe Dillon schimbându-se la față după ce făcu legătura.

– L-a furat?

– Da. Și trebuie să-l recuperez.

Dillon dădea deja din cap.

– Nu, nu. Nu te pot ajuta. Dacă descoperă, mă omoară.

– Nu trebuie să vii cu mine în bibliotecă. Doar lasă-mă să intru în casă și arată-mi unde este.

– Nu înțelegi. Dillon se fâțâi de pe un picior pe altul, frământându-și mâinile.

– Nu numai că e încuiată. În jurul ei bântuie spirite care te împiedică și să te apropii de ușă. E asemenea celui mai rău lucru pe care-l poți simți vreodată.

I-am dat drumul.

– Credeam că ai spus că nu ești sclavul lui. Dar nu erau decât vorbe, nu? Nu ai curajul să i te împotrivești. Nu poți nici să deschizi o poartă dacă nu-ți dă el voie.

– Tu nu înțelegi de ce e în stare, șopti el.

Mă așteptasem la o explozie de furie, nu la o asemenea frică.

–Dillon, am nevoie de ajutorul tău. De câte ori te-am salvat de Ranne? Câtă bătaie am mâncat în locul tău?

Era un lucru josnic, dar trebuia să pun mâna pe manuscris.

–Poți să mă salvezi încă o dată? mă întrebă el cu amărăciune.

–Ce vrei să spui?

–Ranne a fost dat afară de la școală, și nobilul Ido l-a angajat ca paznic.

M-am uitat șocată la el.

–E îngrozitor.

Dillon aprobă. Am încercat să profit de situație.

–Dacă fur manuscrisul, poate o să aibă probleme. Poate își va pierde slujba.

Dillon zâmbi slab.

–Poate.

–Ce zici? l-am întrebat, încercând să-mi ascund disperarea din glas. În numele prieteniei noastre.

Își lăsă privirea în pământ.

–Nu intru în bibliotecă.

–Nu trebuie, l-am asigurat în grabă.

–Doar îți deschid poarta?

–Lasă-mă să intru și arată-mi încotro să o iau.

Se uită la mine, înghițind cu greu.

–Nu sunt sclavul lui.

L-am prins de umeri.

–Știu. l-am simțit corpul tremurându-i. Ce fel de încuietoare are? am întrebat.

Capitolul unsprezece

Spre deosebire de clădirile din primele trei secțiuni ale zonei rezervate haremului, apartamentele femeilor nu erau așezate în jurul unei incinte. În schimb, erau construite de-o parte și de alta a unor străduțe pavate, ca un oraș în miniatură. Majoritatea caselor aveau două niveluri și, cu toate că fiecare dintre ele era bine întreținută, majoritatea aveau obloanele trase la ferestre și păreau abandonate. Fusesse o vreme când haremul imperial număra peste cinci sute de concubine. Acum, aici nu locuiau mai mult de cincizeci de femei și copii.

Portarul mă conduse pe străduțele ciudat de liniștite. Din câte se părea, casa doamnei Dela nu se găsea în zona cea mai populară, aflată lângă poartă. Fusesse dorința ei, mă informase în grabă portarul. Îmi mai spusese și că aceasta era în vizită la palat, dar refuzasem sugestia lui de a-i lăsa un mesaj. Aveam să o aștept acasă.

Căzusem într-un fel de letargie profundă, care făcea ca fiecare pas să mi se pară tot mai dificil. Imediat ce convenisem cu Dillon să mă ajute să intru, la miezul nopții, în sala Dragonului Șobolan, îi poruncisem servitorului să mă ducă în harem. Acum înțelegeam de ce maestrul Tellon insistase să dormim după lecție. Mi se părea că aveam un vid în cap și că pluteam în el ca într-o baie caldă, sufocantă.

În cele din urmă, ne-am oprit în fața unei căsuțe de lemn. Avea un singur nivel și se afla în capătul unei fundături, concentrând astfel fluxul de energie al unei vaste grădini comune, mărginite de o străduță îngustă. Ușa și obloanele roșii erau deschise, ca să lase să intre briza răcoroasă a după-amiezii.

– Reședința doamnei Dela, stăpâne, spuse portarul, înclinându-se.

– Anunță-mă.

Bătu din palme și strigă:

– Nobilul Eon o caută pe doamna Dela.

Se auzi un zgomot de pași, și o siluetă într-o tunică lungă, maro, apăru din umbră: o fată cu părul împletit într-un coc îngrijit, așa cum purtau servitoarele doamnelor de la curte. Lumina făcu să sclipească cei trei ciucuri de argint care atârnavă de un ac de păr înfipt chiar în mijlocul cocului. Un lucru scump pentru o servitoare; probabil un dar de la doamna Dela. Fata își miji ochii din cauza luminii puternice, strâmbând din nas la vederea hainelor mele de antrenament. Apoi îmi zări chipul. Respirând agitată, căzu în genunchi.

– Stăpâne. Fruntea aproape îi atinge pământul. Îmi pare rău, stăpâne, doamna Dela nu este acasă.

Mi-am încrucișat brațele peste tunică.

– Când se întoarce? am întrebat, bucuroasă că fata ținea fața în jos și nu putea vedea îmbujorarea prostească de pe fața mea.

Un Ochi al Dragonului nu caută o doamnă de la curte în ținută de antrenament.

– Nu durează mult, stăpâne. Dacă vreți s-o așteptați înăuntru, aș putea să mă duc s-o caut.

– Da. O să aștept.

Am lăsat portarul să plece și am urmat-o pe fată într-un hol micuț, în care plutea mirosul de floare de ficus – parfumul doamnei Dela.

Evident, camera principală era folosită și pentru vizite, și ca zonă de locuit. În colțul de lângă fereastră, două jilțuri de ceremonie încadrau o măsuță pe jumătate ascunsă de un

paravan delicat, pe al cărui cadru din lemn sculptat, în loc de mătase, era întins un pergament. Rogojinele de paie erau ascunse sub o masă joasă, pe care se lua masa, și care era lipită de peretele din stânga. Celălalt perete era ocupat de o banchetă îmbrăcată în catifea de un albastru regal și plină de perne din bumbac, în nuanțe care mergeau de la bej-deschis până la albastru-închis. Pe catifea se zăreau câteva petice, ca niște cicatrice vechi.

Fata mă conduse către un jilț.

– Doriți niște vin în timp ce așteptați, stăpâne?

– Nu, mulțumesc.

M-am așezat și am simțit cum lemnul subțire trosnește sub mine.

A făcut o plecăciune și a ieșit. Prin fereastra deschisă am văzut-o urcând pe străduță, alergând, ținând strâns cu mâna acul prețios.

Scaunul nu părea foarte stabil. Temându-mă că s-ar putea rupe, m-am ridicat, atenția fiindu-mi atrasă de mai multe cutiuțe aliniate pe o etajeră, aflată deasupra banchetei. Erau cinci, fiecare de altă formă. Am îngenuncheat pe banchetă și am luat o casetă din lemn deschis la culoare, incrustată cu o piatră neagră care avea forma unui păianjen. Un simbol al fericirii. Strecurându-mi unghia sub capac, am deschis-o. Pe fund, era un strat gros de pudră. Am mirosit-o. Trandafiri și talc. Era pudră de față. Am pus cutia la loc pe etajeră și m-am ridicat.

Intrândul care dădea spre cealaltă cameră era acoperit de o draperie groasă, dintr-un damasc de un violet pal. Ar fi fost o gravă lipsă de maniere să-i trec pragul. Am studiat străduța prin fereastră – nu venea nimeni –, apoi am dat draperia la o parte și am intrat într-o mică încăpere care servea ca garderobă.

Mirosul înțepător de lemn de cedru îmi pătrunse în gât, făcându-mă să tușesc. Mirosul venea, probabil, din cele trei dulapuri mari de lângă perete. În fața lor, două etajere lungi și late erau pline de pachete frumos ambalate în pânză – rochiile doamnei Dela; averea ei. O fereastră acoperită cu

hârtie cerată lăsa să treacă o lumină suavă. Lângă ea, o tunică lungă, verde, atârna pe un suport. Atingând cutele, am simțit stofa alunecându-mi printre degete ca nisipul. Ținuta pe care și-o pregătise pentru seară.

M-am îndreptat spre un dulap de haine și am împins încet ușa, cu un deget. Lenjerie de corp. Sertare cu mătase brodată, cămăși, legate în talie și la gât, chiar fâșii întărite pentru sâni. Atunci mi-am dat seama că încercam să găsesc un obiect care să nu fie de femeie. Ce căutam? Căutam o minciună, ca a mea? Dar, dintre noi toți, doamna Dela ascundea cele mai puține lucruri. Am închis repede ușa. În fața mea, o oglindă înaltă îmi reflecta trădarea.

L-am privit pe băiatul-fată care stătea speriat în fața mea. Asta avea să-mi fie viața. Nu voi fi niciodată lăsată să mă mișc liberă. Pândind mereu o bănuială, un pericol, o certitudine. Fata părea să fi dispărut în anii în care mă prefăcusem că sunt băiat. Oare energia soarelui înăbușise luna din mine?

Pe o măsuță de lângă cotul meu, am zărit o mulțime de ace de păr, de cercei, brățări și un vas micuț cu fard alb. Am apucat un ac lung, împodobit cu cinci flori de aur atârnate de un lanț delicat. Cu un gest, mi-am răsucit coada de Ochi al Dragonului într-un coc asemenea celui purtat de servitoare și am înfipt acul. Mișcând capul de la dreapta la stânga, am văzut lucirea florilor aurii în contrast cu luciul negru al părului meu. Am privit peste umăr. Mai aveam timp? Cât se poate de repede, am ales patru brățări din email, pe care le-am făcut să alunece pe mână și le-am plimbat pe braț, privindu-mi zâmbetul reflectat în ele. Încă patru pentru cealaltă mână, cercurile groase punându-mi în evidență finețea încheieturii. Apoi cerceii: perle negre atârând ca niște ciorchini de cârligele de aur. Nu aveam găuri în urechi, ca doamna Dela, așa că le-am agățat de lobi, făcând din nou brățările să zornăie. Ciorchinii de perle îmi făceau gâtul să pară mai lung. Am aplecat capul și mi-am studiat linia fină a gâtului alb. O energie surdă începea să-mi pulseze în corp, ca o altă inimă. O șoaptă. O chemare.

–Nobile Eon?

M-am întors brusc. Energia dispăruse, ca un țipăt înăbușit. Doamna Dela stătea în prag, ridicând draperia cu o mână. În spatele ei, servitoarea se ridicase pe vârfuri, străduindu-se să vadă ceva peste umărul stăpânei.

Doamna Dela se întoarce spre fată.

–Ieși! Imediat!

Lăsă draperia jos, împiedicând-o pe fată să mă vadă. Aveam încă în mână cerceii. I-am dus la spate, fără s-o scap din ochi pe doamna Dela; pe chip nu i se citea șocul.

–Doamnă Dela, se auzi vocea lui Ryko, înăbușită de draperie. Vă rog, n-o luați înaintea mea. Trebuie să verific locul înainte să intrați.

Ea trase draperia și mai bine, strigând prin țesătura groasă:

–Sunt cu nobilul Eon. Lasă-ne!

Se întoarce din nou spre mine, cu o expresie severă pe chip.

–Îmi pare rău, am spus. Eu doar...

M-am oprit, neștiind ce să mai spun.

Ea dădu din cap, refuzându-mi scuzele cu un gest.

–Sunt ultima persoană care are nevoie de explicații. Aruncă o privire spre ușă, adăugând încet: Dar promiteți-mi că o să fiți mai atent. Mi-ar plăcea să puteți purta aceste lucruri și să fiți în siguranță, dar există în jurul nostru oameni care nu vor tolera astfel de diferențe, nici măcar la o Umbră a Lunii. Nici rangul nu contează. Vă vor răni. Așa cum m-au rănit și pe mine.

Își dădu deoparte gulerul robei. Tăieturi adânci, doar pe jumătate vindecate, urâteau pielea fină și netedă de deasupra inimii. Pentru o clipă, n-am văzut decât niște tăieturi adânci și urâte. Apoi am observat că în carne era săpat un caracter: „demon“.

Își privi pieptul mutilat.

–Vedeți? Trebuie să fiți foarte atent.

Am aprobat șovăitoare, prinsă între groaza provocată de grozăvia acelei răni și ușurarea că nu descoperise adevărul. Dar avea dreptate. Dacă ar fi descoperit cineva cine eram în

realitate, ar fi făcut mai mult decât să mă însemne cu fierul roșu al urii lor. M-ar fi ucis. O femeie Ochi al Dragonului era un travestit care sfida ordinea firească a lumii.

Am pus cerceii pe masă, sprijinindu-mă ca să nu mă prăbușesc. Am simțit dorința irezistibilă de a-i dezvălui doamnei Dela adevărata mea identitate. Mi-am închis ochii, alungând tentația. Nu era numai viața mea în joc.

Am căutat pe pipăite acul din păr și am tras de el. Se agățase într-o șuviță. M-a durut foarte puțin, dar cu toate astea, am țipat.

– Lăsați-mă să vă ajut, spuse doamna Dela.

A pășit în spatele meu, și i-am simțit degetele în păr. O amintire îndepărtată mi-a apărut brusc în minte – mama pieptănându-mi părul, descurcându-l.

– De ce purtați haine de femeie? Ca femeie, nu ai putere. Și, în plus, ați suferit din cauza alegerii făcute, am spus. Ați putea îmbrăca haine bărbătești, și v-ar lăsa în pace.

Reușise să desfacă acul și se îndepărtă. Am auzit acul zornăind pe masă.

– Când aveam vreo șapte ani, sora mea m-a prins îmbrăcată cu fusta ei, spuse încet doamna Dela. Dar, chiar înainte de asta, știusem că eram altfel decât ceilalți băieți din trib. Nimic din ce era băiețesc nu îmi părea firesc. Uram vânătoria, pescuitul, chiar și jocurile cu mingea. Erau un chin pentru mine.

M-am întors. Își îmbrățișase strâns trupul cu brațele.

– Apoi, într-o zi, am dat peste fusta cu mărgele la care sora mea lucrase luni de zile, ascunsă în cortul familiei, continuă ea. Când am îmbrăcat-o, m-am simțit împlinită. Îmi amintesc că m-am gândit că era exact lucrul pe care să-l îmbrac în groapa de noroi, în timp ce pretindeam că fac pâinea specială pe care mama o cocea pentru sărbătoarea de la mijlocul iernii. Zâmbi trist. Așa cum vă puteți imagina, noroiul și fustele frumoase cusute cu mărgele nu prea se potrivesc. Sora mea m-a găsit și m-a târât până la mama, ca să mă bată. Sigur, indignarea îndreptățită a surorii mele a fost repede dată uitării, având în

vedere emoția care le-a cuprins pe mama și pe celelalte femei când m-au văzut îmbrăcată în fustă.

– Ce au făcut?

– În loc să mă bată, mama m-a așezat lângă ea și mi-a arătat cum să macin orezul. Întotdeauna bănuise că eram un suflet-pereche. Aștepta doar să înțeleg asta singur. Femeie înțeleaptă, mama. Dar nu mi-am asumat existența unui travestit decât mult mai târziu. Doar când am fost sigură. În tribul meu, este un statut respectat. Zâmbi cu amărăciune. Aici nu e chiar la fel. Se îndreptă spre oglindă, studiindu-se. Nu îmbrac haine bărbătești pentru că sunt femeie aici – își atinse capul – și aici – își atinse inima. Greșești când spui că femeile nu au nici o putere. Când mă gândesc la mama și la femeile din tribul meu, și chiar la femeile ascunse în harem, îmi dau seama că, pe lumea asta, există multe feluri de putere. Se întoarse cu fața spre mine. Acceptând adevărul despre ceea ce sunt, am găsit un fel de putere. Chiar dacă ceilalți nu pot accepta acest adevăr, îmi este imposibil să trăiesc altfel. Cum poți să trăiești mințind în fiecare clipă? Nu cred că aș fi în stare.

Mi-am răsucit brățările pe mână, evitându-i privirea. I-aș fi putut spune cum era, în cele mai mici și oribile amănunte. Dar nu vedeam nici o putere în a fi femeie. Doar suferință.

– De ce nu... Am tăcut, căutându-mi cuvintele. Ce cuvinte ar folosi o Umbră a Lunii? De ce nu scăpați de părțile bărbătești?

Își feri privirea.

– N-am nevoie să mă tai ca să știu că sunt femeie. Și împăratul mă prețuiește pentru că sunt și Soare, și Lună. Dacă aș accepta să fiu tăiată, atunci aș pierde exact ceea ce prețuiește el... Ezită, apoi îmi înfruntă privirea. De fapt, mă tem de durere. Mă tem de moarte.

Am dat din cap. Auzisem că trei din zece eunuci mureau în dureri îngrozitoare după tăiere, unii stingându-se după o săptămână, din cauza imposibilității de a urina sau a febrei foarte mari care îi trimitea alături de strămoșii lor. Merita să-ți asumi riscul dacă mureai de foame în satul tău și doreai să lucrezi la palat pentru tot restul zilelor. Dar am fost de acord cu doamna Dela; nu aveai prea mari șanse de câștig.

Mi-am scos brățările de pe mâini și le-am pus cu grijă pe masă.

–Îmi pare rău pentru toate astea, am spus, arătând spre bijuterii. N-am venit ca să vă scotocesc printre lucruri. Am venit să cer o favoare.

Își îndreptă ținuta.

–Despre ce este vorba?

–Știți pe cineva care să fie în stare să desfacă un lacăt?

Răspunse fără să clipească.

–Sigur.

–Ai fost hoț? am întrebat, încercând să dau sens cuvintelor lui Ryko.

Încuviință din cap, măsurând cu pasul camera în care se servea ceaiul, aflată în spatele casei doamnei Dela. Locul părea și mai mic din cauza staturii lui impresionante.

–Nu era vorba doar despre hoție. O privi încordat pe doamna Dela, care stătea în genunchi în fața mea. Dacă eram bine plătit, făceam orice. Își feri privirea. Orice.

O spuse pe un ton categoric. Doamna Dela își mușcă buzele. Părea că îi auzea mărturisirile pentru prima oară.

–Atunci cum de-ai ajuns din insule la palat? l-am întrebat. Brusc mi se tăie respirația. Ești unul dintre oamenii-animale din Trang!

–Nu!

Nega cu vehemență.

–Nobile Eon! mă certă doamna Dela. Nu vă privește.

Ryko ridică mâna.

–E în regulă. Oftă din rărunchi. Nu, de dezonorarea asta am fost scutit. Am fost adus la palat cu un an înainte de asta.

Doamna Dela își clătină capul, încruntându-și fruntea fardată.

–Adus? întrebă, și tonul ei blând deveni, dintr-odată, aspru. Ce vrei să spui?

Ryko se îndreptă spre ușă, o deschise puțin, privind prin crăpătură.

–Suntem cu adevărat singuri, doamnă?

Ea confirmă.

–Am trimis servitoarea să ducă un mesaj.

El închise ușa și se întoarce spre noi, fără să clipească din ochii săi migdalați, de insular.

–Până acum câțiva ani, am trăit furând, bând și bătându-mă. Într-o noapte, pe o străduță din port, mi-am găsit nașul. Pierdut în amintiri, privea undeva, dincolo de noi. Erau doi. Unul m-a înjunghiat în umăr, celălalt în burtă. Mi-am văzut cenușiul propriilor mațe. Își puse mâna pe stomac și mă privi, cu un zâmbet ironic. Nu e niciodată o imagine prea plăcută. Am crezut că mi-a sunat ceasul.

Cu coada ochiului, am văzut-o pe doamna Dela pipăind cu degetele mătasea care îi acoperea rana. Când cuțitul i se înfipse în piept, și ea crezuse probabil că-i venise sfârșitul.

–Dar nu a fost așa, am spus.

Pentru amândoi.

Ryko dădu aprobator din cap.

–În acea noapte, norocul a fost de partea mea. Un pescar m-a luat acasă și m-a îngrijit. Mi-a salvat viața. Făcu o pauză, păstrându-și aerul solemn. Astfel de lucruri creează o legătură între oameni. O datorie. Așa că, atunci când am descoperit că prietenul meu, pescarul, era și conducătorul grupului de rezistență care se opunea intenției lui Sethon de a controla insulele, m-am alăturat cauzei. Și, când au avut nevoie de cineva care să intre în palat, am văzut în asta ocazia de a-mi plăti datoria.

–Faci parte din mișcarea de rezistență din insule? zise doamna Dela, mijindu-și ochii. Coborî privirea, netezindu-și fusta. Ți-ai ascuns bine intenția...

Îi vorbea cu răceală.

Ryko își ascunsese foarte bine intențiile... M-am gândit la Tozay și la băiatul de la docuri. Cu siguranță, amândoi aveau legătură cu mișcarea. Cât era de puternică oare rezistența?

Ryko își umezi buzele.

–Să fie cu iertare, nobilă doamnă. Dacă aș fi putut, v-aș fi spus. Dar am ordine să adun informații despre Sethon și să mă apropiu de împărat ca să-l apăr. Nu să fac recrutări.

A trebuit să subliniez ceea ce era evident.

–Dar o aperi pe doamna Dela, am spus. Cu tot respectul pentru dumneavoastră, doamnă – am făcut o plecăciune, apoi m-am întors spre Ryko – asta nu înseamnă că ești foarte aproape de împărat.

–Adevărat. Dar așteptarea a meritat. Acum sunt mai aproape de împărat decât am fost vreodată.

–Cum?

–Prin tine, stăpâne, spuse simplu. Sunteți speranța rezistenței.

Speranța rezistenței? Și mai mulți oameni care depind de mine. Care depind de puterea mea. Era prea mult. Mult prea mult. Toate așteptările astea aveau să mă distrugă.

–Nu!

M-am ridicat. Trebuia să fug.

–Cum adică nu?

Ryko îmi blocă drumul.

–Nu pot fi speranța rezistenței voastre. M-am uitat la doamna Dela. Sau a dumneavoastră.

–Stăpâne, spuse Ryko, continuând să mă strângă cu mâna ca într-o menghină, fie că vă place, fie că nu, sunteți implicat. Și, dacă nu vreți să vă alăturați grupului lui Sethon și al lui Ido, trebuie să vă alăturați luptei noastre. Simplul fapt de a-l fi trezit pe Dragonul Oglindă face din dumneavoastră o amenințare pentru preaînaltul nobil. Mai mult, v-ați arătat deja loialitatea față de împărat.

Mi-am smuls brațul din strânsoare. Nu era lupta mea. Trebuia să fug. Să mă ascund undeva. Dar unde? Și ce avea să se întâmple cu maestrul și cu Rilla? Cu prințul Kygo? Viețile lor erau tot atât de strâns legate de a mea pe cât eram eu de legată de soarta împăratului.

–Nu vreau, am spus, dar nici pentru mine nu suna prea convingător.

Tot ce spusese Ryko era adevărat. Și inevitabil.

–Știu că ai mai mult curaj decât arăți, replică Ryko.

Nu mă simțeam deloc curajoasă. Dar am ridicat capul și l-am aprobat. Ce altceva aș fi putut să fac? Chiar și un iepure încolțit luptă cu dinții și cu ghearele.

– Bravo!

Mă bătui cu mâna pe umăr, făcându-mă să mă clatin.

– Când ai să termini cu recrutarea de noi adepți, spuse doamna Dela sec, poate nobilul Eon ne va spune ce plan și-a făcut ca să fure manuscrisul.

Nu le spuseseam doamnei Dela și lui Ryko tot adevărul în legătură cu manuscrisul roșu. Știau că era vorba despre ultimul text al Dragonului Oglindă. Știau că nu putea să rămână în mâinile nobilului Ido. În schimb, nu știau că era ultima mea șansă de a afla numele dragonului meu. Nu le puteam încă mărturisi că nu aveam nici o putere. Aș fi putut rămâne fără ajutorul lor. Deși era prea periculos să fii speranța rezistenței, era tot atât de periculos să nu fii.

– Planul este cât se poate de simplu, am spus repede. Dillon ne va aștepta aproape de intrarea în casa Dragonului Șobolan, când bate de miezul nopții. Ne ajută să intrăm și ne conduce spre bibliotecă. Ryko va deschide lacătul, vom găsi manuscrisul și apoi o să dispărem cât se poate de repede.

Se lăsă tăcerea.

– Cam puține detalii, spuse Ryko atent. Se uită la doamna Dela, dar ea îi evită privirea, părând că nu îl iertase încă. Știm câte gărzi vor fi de serviciu? Le cunoaștem pozițiile?

– Nu, am recunoscut, dar sunt sigur că Dillon va putea să ne spună.

Ryko își încrucișă brațele.

– Stăpâne, cred că ar fi mult mai prudent dacă aș face asta singur. Am multă experiență și, fără supărare, aș fi mult mai rapid.

Doamna Dela dădu aprobator din cap, privindu-mă peste măsuța de ceai.

– Are dreptate. Nu trebuie să te pui în pericol, domnul meu. Ești mult prea important.

– Dar Dillon este și așa speriat. Nu te va lăsa să intri dacă ești singur, am spus, întâmpinând eventualele obiecții ale lui Ryko. Și el spune că, în jurul bibliotecii, există unele forțe care îi țin pe oameni la distanță.

– Puterea dragonului? întrebă doamna Dela.

Am ridicat din umeri.

–Nu știu. Dar, dacă așa este, eu voi avea mai multe șanse să-i vin de hac decât Ryko.

Am spus astea cu toată siguranța de care eram în stare. Habar n-aveam cum putea fi respinsă energia unui dragon, dar nu aveam de gând să aștept cuminte în apartamentele mele, în timp ce Ryko ar fi putut sau nu recupera singurul obiect care putea să-mi salveze viața.

–Nobilul Eon are dreptate, spuse doamna Dela, uitându-se, în cele din urmă, la Ryko. Nu poți învinge magia dragonului de unul singur.

Ryko își frecă energic ceafa capului ras.

–Ne trebuie mai multe informații. Ești sigur că manuscrisul este la nobilul Ido? Ești sigur că-l ține în bibliotecă?

–Nu. Cum v-am mai spus, nu figurează în registru.

–Ei bine, dacă îl recuperezi, nobilul Ido nu va putea să se plângă în gura mare, comentă doamna Dela, sec, din moment ce și el l-a furat.

Ryko scutură vehement din cap.

–Este prea periculos. Ar trebui să mai așteptăm câteva zile, ca să mai adunăm informații.

–Nu! Mi-am împreunat mâinile. Trebuie să fie în noaptea asta. Nobilul Ido a plecat să se întâlnească cu preaînaltul nobil Sethon. Până mâine, nu va fi în casă. Vă jur, dacă nu mergeți, mă duc singur.

–Auzisem că Sethon se întoarce, spuse doamna Dela. E o perioadă periculoasă. Pe lângă generalul învingător, împăratul nostru va arăta bătrân și bolnav.

Ryko oftă.

–Dacă Ido este plecat, atunci sigur este cel mai bun moment să acționăm. Probabil că a luat cu el în călătorie cele mai multe dintre gărzi și a lăsat numai un mic detașament. Făcu o pauză. Bine, atunci o să mergem. O să vin să vă iau de acasă și o să facem în așa fel încât, la miezul nopții, să fim la casa Dragonului Șobolan. O să mă auziți bătând în fereastră.

–Mulțumesc, am zis.

–Trebuie să vă puneți haine de culoare închisă. Știți să călăriți?

–Nu.

Nu atinsesem niciodată un cal, cu atât mai puțin să încalec vreunul.

–Ei bine, nu putem merge la furat cu lectica. Și casa e prea departe ca să mergeți pe jos cu... Tăcu, brusc conștient de lipsa de respect. O să vă duc în spate, încheie abrupt.

–Bine, dacă meseria de spion nu mai e de tine, spuse cu răceală doamna Dela, cel puțin te vei putea angaja ca măgar.

–Cred că aș avea mai multe șanse ca bou decât ca măgar, stăpână, spuse el, înclinându-se adânc.

Ea nu-i întoarse zâmbetul.

–Fiți atent, îmi spuse. Îi aruncă o privire lui Ryko, dar acesta se întorsese deja ca să deschidă ușa. Amândoi, am auzit-o șoptind.

Când mă văzu apropiindu-mă, Rilla deschise ușa din față a Apartamentului Bujorului. I-am observat de departe chipul îngrijorat. Ar fi trebuit să mă întorc mai devreme.

–Ce face maestrul? am întrebat-o în clipa în care am intrat.

Ea închise ușa.

–I s-a prescris un somnifer, dar refuză să-l ia până nu vă vorbește. Medicul imperial a venit iar.

–Crezi că e mai rău?

–Nu știu. Clătină din cap, ca și cum ar fi vrut să-și alunge îndoielile. Cred că are, pur și simplu, nevoie de odihnă. Și-a anulat toate întâlnirile de seară. Vrea să se pună pe picioare ca să vă însoțească mâine.

–Mâine?

–N-ați auzit? Preaînaltul nobil Sethon va intra în oraș călare, în triumf, și împăratul a decretat zi de sărbătoare. Trebuie să țineți piept unui alt festin. Îmi aruncă un zâmbet compătimitor. Veniți, stăpânul vă așteaptă.

Dormitorul era luminat doar de o singură lampă, a cărei lumină era îndulcită de un abajur de bronz. Pe peretele de deasupra căpătâiului patului, într-un suport având forma a doi

crapi care săreau, se aflau niște bețigașe pe jumătate arse din aceeași tămie care fusese arsă pentru mine cu câteva zile în urmă. Maestrul era sprijinit de perne, trăsăturile lui părând cioplite din umbre. Lângă el, medicul imperial, așezat pe un taburet, îi examina unghiile. Îmbrăcase pentru seară o mantie de un stacojiu-închis, peste o tunică de mătase roz pal, care se asorta cu boneta de un roșu-închis. Când Rilla mă anunță, ridică ochii.

–Nobile Eon. Intră, intră, spuse el, lăsând mâna stăpânului și făcând o plecăciune adâncă. Nobilul Brannon n-a adormit. Doar se odihnește.

Maestrul se mișcă și deschise ochii, care îi străluceau în lumina lămpii.

–Mă bucur că ești aici. Avea încă vocea răgușită. Îi aruncă o privire doctorului. Puteți pleca.

Mi s-a părut că fața doctorului se întunecă, văzând că era dat afară. Dar poate nu era decât umbra proiectată de lampa care pâlpâia, în timp ce el mai făcea o plecăciune. L-am privit ieșind din cameră.

–Închide ușa și vino aici, spuse maestrul.

Până să mă așez pe taburetul de lângă pat, nu scoase nici un cuvânt.

–Ai auzit vorbindu-se despre întoarcerea lui Sethon? întrebă încet.

Pe gât se vedeau semnele întunecate lăsate de degetele nobilului Ido.

–Mi-a spus Rilla, am răspuns, dar în minte aveam imaginea chipului speriat al lui Dillon.

Avea să se țină de cuvânt și să apară la poartă în noaptea asta?

–Ido a plecat din oraș, relua stăpânul. Nu e nici o îndoială că s-a dus să-și întâlnească protectorul și să-i raporteze despre eșecul din conciliu. Trebuie să le înfruntăm furia.

–Ce se va întâmpla acum? am întrebat.

Mă includea și pe mine în planurile lui; știa că trebuia să ne bazăm unul pe celălalt. În fața acestei atitudini, mi-am îndreptat spatele și am devenit mult mai atentă.

– Vor încerca să-și consolideze influența în conciliu, spuse. Dar sunt sigur că vom obține majoritatea voturilor. Se ridică pe perne. În ciuda oboselii, hotărârea lui era la fel de evidentă ca oasele care i se conturau sub piele. Ziua de mâine e consacrată victoriei lui Sethon în Orient. Demonstrației lui de putere militară trebuie să-i opunem propria noastră demonstrație. Vom apărea împreună, îmbrăcați în roșul Dragonului Oglindă. Va fi un simbol al forței noastre combinate – puterea ta de ascendent și experiența mea.

– O să vă simțiți destul de bine? Ce-a spus medicul?

– Nu te îngrijora, zise el zâmbind. Sunt doar obosit. De când ai fost ales, nu am dormit mai mult de patru ore. Medicul mi-a lăsat o infuzie. O noapte de somn bun și mă refac.

Mă bătui ușor pe mână, și privirile ni se întâlniră în fugă. O clipă, în aerul dintre noi se simți o emoție deosebită, apoi intensitatea expresiei lui mă făcu să-mi feresc ochii.

– Dar tu? Întrebă dregându-și glasul. Cum a fost prima lecție de Rezistență?

– A mers bine.

În pofida protestelor, arăta mai mult decât obosit. Nu voiam să-l împovărez cu grijile mele privind ochii ageri ai lui Tellon. Nu puteam să-i vorbesc nici despre manuscris. Nu încă. Nu până nu rezolvam problema cu dragonul. Și poate nici atunci – pericolul ar fi trecut, și nu ar fi trebuit să știe. Erau atâtea secrete de păstrat. Fiecare reprezenta o greutate care mă apăsa pe piept.

– Bine. Tellon este persoana cea mai potrivită să te ajute să-ți controlezi puterea.

M-am aplecat în față, chinuită de dorința de a-i vorbi despre manuscrisul roșu. Ar fi fost atât de plăcut să împărtășim povara!

– Maestre, stăpâne...

Păru iritat.

– Eon, nu sunt stăpânul tău, spuse. Nu mai sunt. Trebuie să ții minte asta. Zâmbi amar. Ești propriul tău stăpân.

M-am retras. Avea dreptate. Nu mai eram o fată de la țară și nici un simplu candidat. Eram nobilul Eon. În lumea asta nouă a capetelor încoronate și a bogăției, eram bărbat. Fiecare cuvânt al meu era o poruncă pentru cei inferiori mie. Și un bărbat cu o asemenea putere nu trebuie să lase problemele lui pe umerii altuia – nici măcar atunci când aceste probleme îl mănâncă așa cum mănâncă viermii din carnea putredă.

–Ar trebui să vă odihniți, am zis. O s-o trimit pe Rilla.

M-am ridicat și l-am părăsit pe nobilul Brannon, salutându-l scurt din cap, ca de la egal la egal.

Capitolul doisprezece

Așteptându-l pe Ryko, îmi simțeam mușchii prinși într-o menghină și, ca să-mi calmez încordarea, am început să mă plimb prin cameră. De vreo două ori, mi s-a părut că-l aud bătând în oblon, doar ca să văd că grădina din spatele ferestrei era liniștită și plină de umbre în aerul cald al nopții.

Mi-am șters mâinile jilave de vechea mea tunică de lucru – luată pe ascuns din coșul ponosit din garderobă – și m-am așezat pe pat. Cu toate că eram la fel de încordată ca strunele unei lăute, simțeam oboseala profundă acumulată încă din zilele de neconținută agitație.

M-am ridicat din nou din pat și m-am îndreptat spre frumosul altar pe care Rilla îl făcuse pentru strămoșii mei. Fusesse evident impresionată de cuvintele doamnei Dela și dăduse iama prin depozitul regal. Plăcile mortuare erau puse pe suporturi mici, aurite, iar, în spatele lor, un mic paravan cu trei panouri, pictat cu boboci de piersic, crea un fundal elegant; boluri cu ofrande și vase pentru ars mirodenii completau ansamblul. Știam că ar trebui să îngenunchez în fața lui și să mă rog pentru protecție și, poate, pentru ceva mai multă liniște. În loc de asta, m-am simțit atrasă de rastelul pentru săbii de pe perete.

La lumina lămpilor, jadul lustruit și pietrele lunii de pe plăsele străluceau ca ochii unui animal. Săbiile erau ale mele

acum, până aveam să-mi închei rolul de Ochi al Dragonului Oglindă. Două săbii care aveau furia impregnată în oțel. În timpul ceremoniei, fusesem și eu dominată de furia lor, le auzisem vocea. Am întins mâna spre mânerul primei săbii. Ușor, am mângâiat metalul rece.

Ca un țipăt, furia țâșni în mine.

Mi-am retras mâna.

Un alt zgomot. Un ciocănit ușor în fereastră.

Din câțiva pași, am ajuns lângă oblon. Ryko stătea în picioare în spatele oblonului, cu mâna ridicată într-un salut tăcut. Când i-a alunecat mâneca, am zărit strălucirea mânerului unui pumnal. Evident că mai avea unul și în cealaltă mânecă – arme de hoț, nu de gardă imperială.

Cercetă întunericul, și silueta i se contură pe fundalul cenușiu al grădinii cu alei acoperite cu pietriș. Arăta mulțumit. Se întoarse zâmbind. Pe pielea închisă la culoare, dinții păreau uimitor de albi.

–Gata? șopti.

Îmi spusese că o șoptă e mai greu de auzit decât atunci când vorbești încet.

M-am uitat la săbii. Stăteau tăcute în rastelul lor. M-am cățărat pe marginea ferestrei și am coborât încet pe partea cealaltă, pentru a atenua impactul cu pietrișul.

–Ușurel, șopti el. Pietrele astea sunt la fel de bune ca un câine de pază.

L-am urmat precaută până pe cărarea servitorilor din spațele apartamentelor, ținându-mi respirația de fiecare dată când o piatră scrâșnea sub greutatea noastră. Când, în cele din urmă, am ajuns pe un drum de pământ, am răsuflat ușurați.

–Vom ieși prin Poarta Serviciului Devotat, spuse Ryko, în timp ce mergeam grăbiți pe cărare. Încercam să uit de durerea care îmi cuprinsese soldul din cauza suprafeței denivelate și a vitezei cu care ne deplasam.

–În noaptea asta, cele două santinele care sunt de gardă sunt prieteni de-ai mei. Dacă îi încurajăm puțin, o să ne lase să trecem.

Poarta Serviciului Devotat era folosită, de obicei, în timpul zilei pentru primirea uriașei cantități de alimente pe care le pregăteau bucătăriile imperiale pentru familia regală și pentru slujitorii ei. După cum îmi spunea Ryko, noaptea era mai liniște aici și poarta era preferata gărzilor care doreau o tură ușoară.

În timp ce ne apropiam de poartă, doi bărbați bine făcuți își părăsiră pozițiile și ne cerură să le spunem numele, cu un entuziasm care zicea multe despre plictiseala care îi doborâse.

Ryko se prezentă, apoi făcu o plecăciune în direcția mea.

– Și acesta este nobilul Eon.

Cel mai scund din cei doi se apropie, viziera căștii din piele ascunzându-i ochii. Mă studie, apoi se retrase și se înclină, evident mulțumit. Colegul lui se grăbi să-l imite.

– Îl conduc pe nobilul Eon pe Drumul Florilor, spuse Ryko, și am auzit clinchetul monedelor din mâna lui.

Cele două gărzi schimbă o privire. Drumul Florilor se afla în Cartierul Plăcerilor.

– N-ar dori să știe nimeni că a trecut prin această poartă.

Ryko deschise palma în care străluceau arginții.

Gardianul mai înalt se linse pe buze.

– Poți conta pe discreția noastră, Ryko. Știi foarte bine, spuse.

Ryko îi fixă cu privirea.

– Știți ce se va întâmpla dacă aud vorbindu-se despre asta în cazarma gărzilor.

Erau amândoi bărbați voinici, dar Ryko era mai înalt și mai lat în umeri. Gărzile încuviințară din cap, și Ryko, înainte de a mă împinge grăbit prin poarta monumentală, le aruncă monedele.

– Chiar te-au crezut când le-ai zis că mă duci în casele plăcerilor? am întrebat în timp ce Ryko mă conducea dinspre drumul principal spre pista de călărie a împăratului. Ce foloase ar putea avea femeile de pe Drumul Florilor de la o Umbră a Lunii?

– Evident că m-au crezut, răspunse amuzat. Știu și ei că există mai multe feluri de a face același lucru.

Am simțit cum îmi ard obrazii, și eram fericită că întunericul nopții îmi ascundea îmbujorarea.

Brusc, Ryko mă împinse după un tufiș. De după un colț, se ivise un gunoier care se îndrepta spre noi cu căruța. Ne-am ghemuit și l-am pândit dintre frunze, în timp ce el se opri în fața noastră, ca să adune cu lopata o grămadă de balebă. Mirosul îngrozitor se răspândi în aer. Mi-am prins nasul cu degetele, ochii umplându-mi-se de lacrimi. În cele din urmă, plecă. Am încercat să mă ridic, dar Ryko mă trase lângă el, stând cu mâna pe brațul meu până i-am auzit pe gardieni făcând glume pe seama gunoierului căruia îi deschiseseră poarta.

–Va trebui să o luăm prin grădini și să evităm drumurile, stăpâne, spuse Ryko încet. Am merge mai repede dacă te-aș duce în spate.

M-am cățărat în spatele lui și, curând, străbăteam în viteză extravagantele grădini care despărțeau sălile Ochilor Dragonului de palat. Împăratul le numea Inelul de Smarald și nu le acorda decât favoriților săi dreptul de a se plimba pe aleile lor și de a se bucura de răcoarea crângurilor. La ora asta din noapte, grădinile erau goale, doar aleile principale fiind luminate de mari lampioane roșii, atârdate de sfori întinse între stâlpi. Când am trecut pe lângă pavilioanele aurite și am înconjurat luminișurile și heleșteele traversate de poduri elegante, m-am prins și mai bine de umerii robuști ai lui Ryko. Pe de o parte, această cursă nebună mă încânta, pe de altă parte, frica și necunoscutul mă îngrozeau. Când am trecut pe lângă un pâlț de fagi fantomatici, am zărit în fața noastră o umbră. Am tresărit, Ryko ghemuindu-se imediat, făcându-mă să mă clatin în spatele lui. Silueta neagră a unei vulpi se strecură sub un tufiș.

Ryko oftă din greu.

–Hara, șopti el, folosind numele pe care insularii îl dădeau zeului mesager, care lua forma unei vulpi.

Se ridică. Eram din nou la înălțime.

–Un semn rău? am murmurat îngrijorată.

Am simțit cum ridică din umeri.

–Hara te avertizează că te așteaptă un mesaj, fără a-ți spune dacă este bun sau rău.

Poate Hara mă anunța că aveam să recuperez manuscrisul. Ryko mă strânse mai tare, și ne-am reluat cursa. Aveam sentimentul ciudat că eram în siguranță, lipită strâns de corpul altuia. Probabil că gestul trezise în mine amintirea neclară a tatălui meu, care mă purta la fel. Încurajată de senzația de armonie, m-am apropiat de urechea lui.

–Îți mulțumesc pentru ajutor, am spus. Ești un prieten bun.

Își întoarce ușor capul, atingându-și obrazul de al meu.

–Onoarea e de partea mea, mă asigură călduros. Cu voce mai gravă, continuă: Și trebuie să-i apărăm pe împărat și pe urmașii lui.

Mă hotărâsem să-i pun întrebarea care îmi stătea de multă vreme pe buze.

–De ce îl susții pe împărat, Ryko? I-a castrat pe bărbații din Trang – compatrioții tăi – și i-a transformat în sclavi.

Ryko mormăi.

–Împăratul n-a ordonat așa ceva. Revolta a pornit în momentul morții Maiestății Sale împărăteasa. Stăpânul Ceresc a lăsat toate deciziile militare în mâinile lui Sethon. Sethon a fost cel care a dat poruncile. Am simțit că încetinește pasul. Acum, liniște, ne apropiem de drum.

Se opri la adăpostul unui pâlc de copaci și cercetă panta puțin abruptă din fața noastră. Ne aflam în capătul cimitirului Ochiului Dragonului Bivol, în fața casei Dragonului Bivol. Locul mormintelor fusese atent ales, și altarele de marmură se ridicau sub o movilă menită să le apere. În depărtare, se zărea o parte din Cercul Dragonilor, drumul larg, pavat, care se întindea între grădini și inelul caselor dragonilor. Era rezervat personajelor de rang înalt și, la ora aceea din noapte, era pustiu. Doar un servitor în livrea mergea pe drumul de pământ care mărginea cimitirul.

–Este cel mai bun loc pe unde să trecem, spuse Ryko încet, arătând spre o pădure deasă, de cealaltă parte a drumului, cufundată într-un întuneric ce părea de nepătruns. Casa Boului

dă spre pădurea de vânătoare care se întinde până la ea. Dacă vom traversa pădurea, vom ieși lângă casa Șobolanului.

Dar, mai întâi, trebuia să traversăm drumul. L-am urmărit pe servitor dispărând în zare. Drumul era liber. Ryko mă bătu pe picior, ceea ce însemna că trebuia să mă țin mai bine. Când porni, m-am lipit și mai tare de el. Ajungând la adăpostul copacilor, am răsuflat amândoi ușurați.

Ni se păru că dură o veșnicie să traversăm pădurea deasă. Cărrile erau înguste și neclare în lumina slabă, și simțeam respirația tăiată a lui Ryko, în timp ce se strecura printre copaci și își făcea loc printre tufișuri. Din când în când, câte un animal nocturn ne tăia calea, o sclipire a blănii argintii sfâșiind întunericul. Deasupra noastră, cornul lunii se ridica pe cer – curând, avea să bată de miezul nopții. Și nu puteam fi de nici un ajutor, puteam doar să încerc să îl incomodez cât mai puțin pe Ryko.

În cele din urmă, copacii începură să se rarească. Ryko încetini, cu umerii ridicându-se și coborând spasmodic din cauza efortului. În fața noastră, de cealaltă parte a unei vaste întinderi deschise, se înălțau uriașele fortificații ale casei Dragonului Șobolan. Ne-am oprit la adăpostul ultimului desiș. Recăpătându-și suflul, Ryko studie coama zidurilor groase din cărămidă.

–O să așteptăm, spuse gâfâind. Mă fixă mai bine în spate și își potrivea punga încăpătoare pe care o purta legată la cingătoare. E posibil ca gărzile să-și facă rondul.

Am rămas la pândă, dar pe metereze nu apăru nici o siluetă cu coif.

Ryko întoarse capul, și am zărit umbra unui zâmbet.

–E vremea să mergem.

În timp ce traversa esplanada, mi-am simțit inima bătând. Își dădea, oare, seama că mi-era frică? Rămânând la adăpostul zidului, am înaintat încet spre intrarea în casă. La mijloc se ridica o poartă de fier. Uitându-mă cu atenție, am văzut cele șase țepușe aurite pe care mi le descrisese Dillon.

–Asta e, i-am șoptit lui Ryko la ureche.

Încuviință din cap și-mi dădu drumul la picioare. Abia atinsesem pământul, că am auzit clopotul bătând miezul nopții. Brusc, o detunătură puternică îmi sfâșie auzul și o bulă de foc se înalță, şuierând, pe deasupra meterezelor, înainte de a exploda într-un buchet de artificii. Ryko mă trânti la pământ, și m-am simțit zdrobită de trupul lui, cu gura plină de pământ. Din curte se auzeau strigăte, voci, porunci. Am încercat să mă ridic puțin ca să respir.

Ryko îmi dădu drumul. În timp ce trăgeam lacomă aer în piept, se așeză în genunchi lângă mine.

– Ești bine, stăpâne?

Apoi am auzit scârțâitul zăvorului care se deschidea și am privit în sus. Dillon cerceta întunericul din jurul porții, cu ochii măriți de frică.

– Eon? Scutură din cap. Vreau să spun, tu ești, nobile Eon? Zări silueta uriașă a lui Ryko lângă mine. Pe toți zeii!

Se ascunse în spatele porții, dar Ryko fu mai iute. Îl apucă pe Dillon de braț, obligându-l să iasă.

– Liniștește-te. Sunt paznicul nobilului Eon, mormăi el.

Dillon îmi aruncă o privire sălbatică.

– Are dreptate, am spus, ca să-l liniștesc, făcându-i semn lui Ryko să-i dea drumul. Apoi, după ce am scuipat puțin pământ, am continuat: Tu ai făcut asta? Explozia?

Dillon dădu aprobator din cap.

– Sunt artificii pentru Ziua a Douăsprezecea. Nu mai avem mult timp.

Ryko mă ajută să mă ridic.

– Picioarul, stăpâne? E bine?

Eram înțepenită și mă simțeam de parcă fiecare bucățică din corp era plină de vânătași, dar n-ar fi folosit la nimic să mă văicăresc. De altfel, dacă m-aș fi văitat, probabil că Ryko ar fi încercat să mă facă să rămân afară.

– Sunt bine, am zis. Să mergem!

Dillon ne conduse pe sub arcadă, apoi închise cu grijă poarta. Ne aflam pe o alee lungă, între două clădiri.

– Câți paznici sunt aici? întrebă Ryko.

Tonul lui îl făcu pe Dillon să tresară.

–Numai opt. Ceilalți au plecat cu nobilul Ido. Arată spre stânga. Biblioteca e pe acolo, în grădina oficială. E construită în colină.

–În colină? am întrebat.

Dillon aprobă din cap.

–L-am auzit pe nobilul Ido spunând că este așezată pe un flux de energie. Ca să-i mărească puterea.

Din nu știu ce motiv, cuvintele lui mă înfiorară.

Urcam pe o cărare îngustă, Dillon în față, eu la mijloc, Ryko păzindu-ne spatele. Undeva, în curtea din față, un bărbat dădea ordine pe un ton răstit. Dillon se opri în capătul aleii. Peste umărul lui, am zărit curtea interioară unde așteptasem cu stăpânul înainte de adunarea conciliului. Lămpi mari din bronz erau atârinate în fiecare colț, scaldând într-o lumină aurie copacii de kumquat care se aliniau ca niște soldați fantomatici. Un servitor alerga pe lângă colonadele care se vedeau în depărtare și dispăru pe un coridor întunecat. Înainte de a o lua pe după colț, Dillon îmi făcu semn cu capul.

Aplecându-mă la adăpostul copacilor de kumquat, l-am urmat spre arcada îndepărtată, piciorul schiop încetinindu-mi înaintarea. Abia pătrunsesem în întunericul boltei, că, în clădirea din stânga, se deschise o ușă. O servitoare tânără se ivise în cadrul ei. Lângă mine, Dillon își ținu respirația. Prins între copaci și arcadă, Ryko se lăsă la pământ. M-am lipit cu spatele de peretele de piatră. Fata se opri, scoase o bucată de pâine din buzunarul fustei și traversă curtea. Direct spre noi.

L-am văzut pe Ryko ghemuindu-se ca un animal. Scoase cuțitele, încet și fără zgomot. Ce voia să facă? Nu era decât o servitoare care furase o coajă de pâine. Aplecându-se înainte, își pregăti armele, inclinându-se în așa fel încât să cresteze gâtul și să înjunghie inima. Repede și fără zgomot. L-am privit pe Dillon. Se lipise și el de zid. Am arătat cu capul către fată.

–Oprește-o! a șoptit printre dinți.

El clătină încet capul și închise ochii. Mi-am încleștat pumnii ca nu cumva să-l împing afară, în curte.

Brusc, ușa din spatele fetei se deschise, scârțâind. În pragul luminat, apăru o siluetă îndesată.

– Gallia! Treci înăuntru. N-ai terminat de spălat oalele astea.

Fata ascunse bine pâinea în buzunarul fustei și se întoarse. După ce intră în bucătărie și închise ușa, făcând să nu se mai audă vocea ascutită a superiorului ei, Dillon oftă.

Aplecat, Ryko străbătu în fugă ultimii pași și reuși să se ascundă în umbra de lângă noi. L-am văzut cum băgă pumnalele la loc în teci, cu îndemânarea dată de experiență. Ochii ni s-au întâlnit; un moment vibrant de reevaluare.

– Ați fi preferat să fiți descoperiți? întrebă.

Avea o limbă la fel de ascutită ca oțelul armelor sale.

– Eu nu merg mai departe, spuse Dillon, dându-se înapoi. Nu mă apropii de bibliotecă. Luați-o pe coridorul ăsta; o să vă ducă în grădină. Biblioteca este în colțul Dragonului Șobolan.

– Așteaptă! am spus, apucându-l de mânecă.

– Nu.

Se eliberă smucindu-se și o luă în direcția opusă. Pașii se depărtară grăbiți, la fel de neregulați ca bătăile unei inimi speriate.

– Diversiunea lui n-o să țină mult, spuse Ryko, îndreptându-se spre capătul pasajului. Trebuie să ne grăbim. În curând, gărzile vor verifica zona.

Zgomotul de la grajduri se potolise. Am rămas o clipă nemišcați, la adăpostul galeriei, cercetând spațiul larg pe care trebuia să-l traversăm. O alee lungă, pavată, făcea un cot continuându-se peste un pod, ca apoi s-o ia pe lângă un heleșteu și un mic pavilion. Lampioanele roșii, arborate în cinstea Zilei a Douăsprezecea, atârnavă în copacii înfloriți. Un miros dulce de iasomie plutea în aerul nopții. Grădina ar fi putut fi superbă, dar colina greoaie care se înălța în nord-nord-vest strica peisajul. Simțeam deja puterea amenințătoare care plutea deasupra ei.

– E liber, murmură Ryko. Să mergem!

Am luat-o prin iarba atent îngrijită, ne-am strecurat printre copacii parfumați. Ryko se mișca repede, și spațiul dintre noi

creștea văzând cu ochii din cauza piciorului meu bolnav care se împiedica de obstacole invizibile. Devenise doar o umbră în fața mea, strecurându-se printre copaci, lampioanele de sărbătoare luminându-i din când în când pielea care îi stălucea metalic. Am verificat galeria: totul era liniștit. Pe Ryko îl pierdusem din ochi. Am trecut prin fața pavilionului cu pereții acoperiți de glicină. Biblioteca nu era foarte departe. Mi-am apăsât șoldul cu pumnul, ca să-mi calmez durerea. Înainteam șchiopătând cu greu. Aleea se întindea în fața mea. Încă vreo câțiva pași.

Pe pavaj zăcea ceva. Ceva mare.

M-am oprit. Am avut nevoie de o clipă ca să-mi dau seama ce reprezenta forma aceea contorsionată. Ryko – trupul îi zvâcnea de durere. Întorcându-se ca să mă privească, nu-și putu stăpâni un țipăt înfundat. Venele de pe frunte și de pe gât păreau gata să se rupă de încordare, iar dinții îi erau dezgoliți.

– Rămâi pe loc!

Învins de suferință, începu să geamă și întoarse capul care se izbi de pavaj cu un zgomot surd. M-am apropiat de el împleticindu-mă, prinzându-i capul în mâini înainte de a se lovi din nou. Avea capul greu, și degetele mi se zdrobiră de pământul tare.

– Probabil au venit din colină, spuse gâfâind. Fugi!

Se ținea cu mâinile de burtă, de unde i se scurgea un val de sânge negru. Fusesse înjunghiat? Agitată, am privit în jur. Colina se ridica deasupra noastră, o poartă de metal, întunecată, căscându-se într-o parte, ca o gură schimonosită de un urlet. Nu ieșise nimeni de-acolo – un lacăt enorm atârna de ușă.

– Lasă-mă. Pleacă, spuse Ryko. Imediat!

– Nu, am răspuns, simțind cum furia lua locul fricii.

Nu-l puteam lăsa să moară. Cu coada ochiului, am zărit ceva licărind. M-am întors și, preț de o clipă, am văzut ghearele imense de opal, zăbrebind colina ca barele unei colivii și, mai sus, un ochi la fel negru ca abisul.

Dragonul Șobolan.

De cealaltă parte a grădinii, torțele luminau arcada. Torțe. Gărzile erau încă în curtea interioară, dar nu avea să mai dureze mult și veneau să cerceteze grădina.

– Ryko, vin, am șoptit. Trebuie să ne ascundem.

Încuviință din cap, scrâșnind din dinți.

– Copacii? gemu el.

Erau prea departe. Și prea rari ca să ofere adăpost. M-am învârtit căutând o altă soluție. Ușa? Puterea Dragonului Șobolan va face oare și gărzile să dea înapoi? Dacă ne ascundeam în umbră, poate nu aveau să se apropie atât de mult încât să ne vadă.

– După ușă, am spus.

M-am dus în spatele lui și i-am sprijinit trupul de picioarele mele, apucându-l de sub subsuori.

– Haide, ajută-mă!

Își înfipse picioarele în pământ și se arcui în timp ce eu îl trăgeam în spate. Am înaintat cu greu câțiva pași, greutatea lui făcându-mi oasele să se macine și zdrobindu-mi pieptul. La fiecare mișcare, scotea un geamăt înăbușit, iar eu respiram zgomotos. Gărzile aveau să ne audă? Pata neagră de pe tunică se lățea, era mai udă, mai densă. Atât de mult sânge. Mi-am apăsat mâinile pe abdomenul lui, încercând să găsesc sursa hemoragiei.

Pânza era uscată.

Am ridicat mâna – nici urmă de sânge. Nici urmă de pată.

Nu era real. Nimic din toate astea nu era adevărat.

– Ryko, nu sângerezi. Dragonul Șobolan face asta.

L-am văzut dând ochii peste cap.

– Nu! L-am apucat cu toată puterea de umeri. Dacă leșina, nu mai aveam nici o șansă să-l urnesc.

– Nu leșina. Nu e adevărat.

De durere, scoase un fel de mormăit, dar privirea îi redevenise alertă.

– Lasă-mă, găfâi. Fugi. Nu trebuie să te găsească.

Se smulse din mâinile mele.

Am început să-l trag înapoi. Mișca greu picioarele, încercând să mă ajute. Încă un efort, și umerii mi s-au lovit de ceva dur. Ușa. Mi-am eliberat corpul de sub Ryko, târându-mă ca să-l rostogolesc în întuneric. Dacă gărzile ajungeau până

acolo, umbra colinei nu avea să ne mai ascundă. Atâta efort în zadar.

M-am uitat la încuietore. Trebuia să intrăm. Dar Ryko nu era în stare să-l deschidă. M-am întins și am apucat lacătul greu, lăsându-mă cu toată greutatea. Era masiv. L-am scuturat. Metal lovindu-se de metal. Era de neclintit.

Privind peste umăr, am zărit un soldat care înainta pe alee luminând drumul cu o torță. De frică, mi se ridică un nod în gât.

Mai aveam o ultimă șansă. Dragonul Șobolan. Oare l-aș fi putut chema? Tellon spunea că era imposibil, dar eu știam că aveam un fel de legătură. Încercând disperată să-mi găsesc *Hua*, am reușit cu greu s-o facă să urce prin cele șapte centre ale puterii. Era ca și cum aș fi încercat să prind nisipul cu degetele, *Hua* scăpând controlului meu până ce am reușit să strâng puțină în cupa minții. Concentrând toate resursele ființei mele, am proiectat-o în direcția Dragonului Șobolan. O durere violentă mă făcu să mă clatin. O clipă, m-am simțit pustiită. O coajă. În mintea mea l-am zărit pe dragon ghemuit pe colină, cu ghearele strânse în jurul ei. Ridicându-și capul gigantic, își fixă ochii care nu clipeau niciodată asupra mea. Tulburare. Reținere. Ridicându-și capul, scoase un țipăt ostil. Apoi ceva mugi trecând prin mine, ca o furtună de flăcări. Lacătul se sfărâmă brusc, proiectându-mă în spate.

Cu gura căscată, am admirat o clipă broasca de deasupra mea.

Dragonul Șobolan îmi răspunsese.

Ryko gemu. Am smuls lacătul și am împins ușa. S-a deschis fără zgomot. Un pasaj. L-am apucat pe Ryko de braț și l-am tras împleticindu-mă înăuntru. Înaintam încet prin spațiul îngust. Imediat ce picioarele i-au trecut de prag, am închis ușa de metal, lăsându-ne învăluiți de întuneric.

M-am sprijinit de perete, respirând adânc. Treptat, se liniști și respirația întretăiată a lui Ryko. Am atins peretele. Piatră, la fel ca podeaua. Lângă mine, l-am simțit pe Ryko agitându-se.

– Ne-au văzut?

Vocea părea normală.

–Nu, nu cred.

Am întins mâna și m-am lovit de mușchii puternici ai pieptului său.

–Ești bine?

–Da.

În timp ce-și pipăia atent stomacul, îmi atinse în trecere mâna.

–Aveai dreptate, nu era adevărat.

Izbucni într-un râs înăbușit, de ușurare.

Cum ochii mi se obișnuiseră cu întunericul, am văzut în fața mea silueta masivă a lui Ryko, înconjurată de lumina slabă care se strecura pe sub ușa de metal.

–Tu nu ai pățit nimic?

În voce i se simțeau teama și uimirea.

–Nu atât de multe ca tine, am răspuns scurt. Nu era momentul să îi spun de legăturile mele cu Dragonul Șobolan. M-am îndreptat de spate. Să mergem!

–Așteaptă!

Am auzit foșnetul stofei și sunetul făcut de un obiect gol, care era așezat pe pământ. Apoi scăpărarea unui amnar. În întuneric țâșni o scânteie. O altă scânteie, și apoi, cu un pocnet slab, începu să ardă o flăcăruie, poleind fața lui Ryko. Mijind ochii orbiți de lumina apărută brusc, am văzut pe jos un vas de lut în care ardea focul.

–Pudră de sevă, îmi explică Ryko încântat. Ridică ochii spre mine și-mi zâmbi. O șmecherie pe care am învățat-o pe vremea când aveam altă meserie.

Scoase două lumânări din punga de la brâu și le aprinse. Tocmai o lua pe a doua, când flacăra începu să scadă.

–Uite!

Îmi întinse o lumânare.

Am ridicat-o, mijind ochii în încercarea de a vedea unde ducea coridorul. O altă ușă metalică se afla la câțiva pași de noi.

–Nu pare încuiată, spuse Ryko, aruncând restul de pudră pe jos. Cu o mână, înfășură cu dexteritate vasul de lut într-o bucată de piele și-l puse la loc în punga de la brâu. Eu intru primul.

–Și dacă dragonul își arată din nou puterea?

Ezită, privind prudent ușa. Apoi strânse din dinți.

–Tot primul intru.

Ne-am ridicat, și umbrele pâlpâitoare ni s-au proiectat pe peretele de piatră. Ryko o luă înainte. L-am urmat, pândind cel mai mic semn care ar fi arătat că nu se simțea bine. Nimic. Protecția pe care o oferea dragonul avea efect doar afară.

Ne-am oprit în fața ușii interioare, observând în lumina lumânărilor un desen uriaș, gravat în metal: un cerc format din douăsprezece sfere, cele de sus mai mari și acoperite de modele care semănau cu niște spirale.

–Ce e asta? întrebă el. Un fel de vrajă a Ochiului Dragonului?

–Nu știu. N-am mai văzut niciodată așa ceva.

Ryko se apropie și trase de zăvorul care se deschise fără nici un efort. Se întoarse spre mine, privindu-mă.

–Gata?

Am încuviințat din cap.

Am împins ușa, care se deschise. Lumina lumânărilor căzu pe un covor albastru, somptuos, și pe niște rafturi încărcate cu suluri puse în cutii de lemn. Am văzut picioarele și marginea unei mari mese de lectură, care, în întuneric, părea uriașă. Sala părea nemărginită.

Semăna cu biblioteca maestrului meu. Același miros: valuri pătrunzătoare de pergament prăfuit și de cerneală. Totuși, ceva era altfel – se simțea o putere care îmi urca prin picioare și mă apăsa la baza craniului.

Ridicând lumânarea, Ryko plecă să cerceteze camera.

–Este imensă. Se întoarse pe călcâie. Atât de multe suluri. Merse mai departe. Închide ușa în urma ta, stăpâne, ca să putem aprinde lampa și să căutăm cum se cuvine manuscrisul.

Am intrat, închizând ușa în urma mea, în timp ce Ryko își apropia lumânarea de fitilul unei lămpi mari din bronz, care stătea pe o banchetă laterală. Imediat, camera se luminează, din umbră conturându-se pereții și tavanul unei săli lungi. M-am simțit atrasă de masa de lectură din mijlocul încăperii

cu tăblia înclinată acoperită de suluri desfăcute, cu colțurile proptite cu mici greutatea de aramă. În partea de sus erau fixate lămpi mici, al căror ulei era păstrat în boluri de sticlă. Cu o astfel de lumină strălucitoare era simplu să studiezi un text.

– Oho! exclamă Ryko. Asta explică multe lucruri.

M-am întors. Stătea în picioare, lângă banchetă, ținând în mână o pungă de piele.

– Asta ce mai e? am întrebat.

Își băgă degetul în pungă, apoi îl scoase acoperit de o pudră cenușie. O puse pe limbă.

– Drogul Soarelui. Cântări punga în mână. Provizie pentru vreo patru luni. Nu e de mirare că nobilul Ido este atât de musculos pentru un Ochi al Dragonului. Și așa de imprevizibil.

– Ce efect are?

Ryko legă punga la gură.

– Stârnește în bărbat energia Soarelui. Crește mușchii și spiritul de luptător. Este numai pentru Oamenii Umbrei din garda imperială. Probabil că nobilul Ido a mituit pe careva dintre ei ca să i-o dea.

– Și tu folosești?

Dădu aprobator din cap.

– În fiecare zi. Ni se pune în mâncarea de dimineață, ca să ne împiedice să căpătăm forme și gânduri de femeie. I-ai observat pe bătrânii Bărbați ai Umbrei care sunt servitori imperiali?

I-am confirmat.

– Atunci le-ai remarcat formele rotunjite și vocea subțire.

Am privit punga.

– Crezi că nobilul Ido ia drogul ca să scape de slăbiciunea pe care o are orice Ochi al Dragonului?

Ryko aruncă punga la loc, pe bancă.

– Sunt sigur de asta. Și, după accesele de furie, cred că ia prea mult.

– Cât de mult ar trebui să iei?

– Numai un vârf de cuțit pe zi. Altfel, energia Soarelui crește prea mult și orice te poate aduce în pragul furiei nebunești.

Sau, dacă ești o fire melancolică, te poate învălui într-o tristete care nu poate fi alungată. Începu să vorbească mai încet. Mai are și alte efecte. Pete închise la culoare pe piele, ca variola, îți poate cădea tot părul, chiar și cel din locurile intime.

– Pete închise la culoare? Ca o erupție?

Ryko dădu aprobator din cap.

– Da. Ai văzut așa ceva?

– Nobilul Ido îi dă drogul lui Dillon, am zis. El are o erupție. Și felul lui de a fi s-a schimbat.

Oare Dillon știa că lua drogul sau nobilul Ido i-l dădea pe ascuns?

– Dacă Ido nu este atent, îl poate ucide pe prietenul tău. În doză prea mare, drogul poate fi mortal.

Am căutat punga din ochi. Poate că, dacă luam și eu cu măsură, mi-ar crește energia solară, și asta m-ar ajuta să iau legătura cu Dragonul Oglindă.

– Vino, haide să căutăm manuscrisul, spuse Ryko. Nu mai putem rămâne aici prea mult. Trebuie să găsim o modalitate să ieșim fără să alertăm gărzile.

Am mers pe lângă masa de lectură, descifrând ici și colo câte un cuvânt de pe sulurile desfăcute: mit, interzis, moarte. Dar nici urmă de manuscrisul roșu. M-am frecat nedumerită pe ceafă; apăsarea devenea tot mai puternică. Să fie vorba despre Dragonul Șobolan? Am ridicat lumânarea. Undeva, chiar în fundul sălii, ceva reflecta lumina lumânării. Din câțiva pași, am ajuns lângă o lădiță din lemn acoperită cu o placă de sticlă, de dimensiunea unui sul întins. Cât putuse costa un lucru atât de minunat?

Dar, când m-am aplecat și am văzut cele două manuscrise legate în piele, cam de dimensiunea unei palme, am uitat de mirarea care mă cuprinsese. Un manuscris era roșu și legat cu un șir de perle negre, iar altul – negru și legat cu perle albe.

– L-am găsit!

Eram atât de fericită și de ușurată, încât inima îmi bătea cu putere.

Într-o clipă, Ryko era lângă mine.

–În sticla aia? Ciocăni în capac. Frumos! Apoi văzu ce era înăuntru. Două manuscrise? Celălalt ce este?

Am cercetat caseta. Se putea deschide ca orice cutie, pentru că, la spate, avea balamale.

–Ține lumânarea, i-am spus.

Cu grijă, mi-am strecurat degetele pe sub marginea sticlei și am ridicat-o. S-a deschis ușor, susținut de balamalele solide.

Ryko apropie lumânările.

–Privește, cel negru are pe el desenul de pe ușă.

Cu toate că era pe jumătate ascuns sub învelișul de perle albe, pe piele era întipărit cercul cu douăsprezece sfere.

Coperta roșie nu era împodobită, dar avea trei zgârieturi adânci săpate în pielea moale, ca și cum cineva ar fi încercat să rupă legătura din perle negre. Să nu fi reușit nobilul Ido să-l deschidă?

Am întins mâna spre manuscris.

Brusc, sulul s-a umflat. Înainte să apuc să-mi retrag mâna, șirul de perle negre se desfăcuse și se îndreptase spre mâna mea și mi se înfășurase pe încheietură. Un gust metalic îmi umplu gura, în timp ce o furie cunoscută îmi invada trupul: aceeași furie pe care o simțisem în săbiile mele.

Lăsând să-i scape lumânarea, Ryko se repezi spre mine.

–Îl smulg!

–Nu, am mârâit.

Ultima buclă de perle îmi legase manuscrisul de mână. Ca să-l apăr de Ryko, l-am strâns la piept. Furia mă părăsi la fel de repede cum venise, lăsându-mi un sentiment calm de împlinire.

–Nu, e în regulă, am spus, strângând manuscrisul la piept. E în regulă.

Ryko mă privi neîncrezător.

–Dacă spui tu. Se uită în jos, la manuscrisul negru. Se va întâmpla la fel și cu celălalt?

–Pe ăla nu-l ating, l-am repezit, furia punând din nou stăpânire pe mine.

Ryko se dădu înapoi.

–Ești sigur că te simți bine?

M-am frecat pe frunte, încercând să-mi alung furia.

–Ar trebui să plecăm.

Voiam să plec cât mai departe cu putință de manuscrisul negru. Sentimentul era la fel de puternic și de dureros ca o gheară înfiptă în inimă.

–Nu vrei să iei manuscrisul negru?

–Nu! M-am străduit să respir calm. Nu. Dacă îi aparține nobilul Ido, în cazul în care ar fi furat, ar fi în stare să declanșeze o anchetă oficială.

Am împins cu grijă manuscrisul roșu sub mânecă. Nu opuse rezistență; șirul de perle se lărgise ușor, apoi se strânse la loc.

Ryko se aplecă și ridică lumânările stinse.

–O să le aprind de la lampă, spuse.

–Nu, o s-o fac eu, am replicat. Tu închide caseta. Nu vreau s-o mai ating.

Luând lumânările, m-am îndepărtat în grabă spre banca de alături.

Punga cu Drogul Soarelui zăcea lângă lampă. Am aruncat o privire peste umăr. Ryko se uita atent la manuscrisul negru. Folosindu-mi corpul drept paravan, am luat punga și am îndesat-o în buzunarul adânc al tunicii. Pe urmă, am aprins repede lumânările de la flacăra lămpii cu ulei.

În clipa când mă întorceam spre el, Ryko scoase un țipăt și sări înapoi, frecându-și mâna. Îmi aruncă o privire în care se amestecau straniu vina și șocul.

–Am încercat să ridic manuscrisul negru, dar perlele m-au plesnit, zise.

Închise capacul cu grijă, păstrând distanța.

–Trebuie să plecăm. Imediat, am spus grăbită.

Am stins lampa. Sala redevenise o lume misterioasă, ale cărei tenebre nu erau luminate decât de flacăra tremurătoare a lumânărilor noastre. M-am îndreptat spre ușă, îndepărtându-mă de locul unde se aflase înainte punga. Ajungându-mă din urmă la capătul mesei, Ryko luă o lumânare.

–Cum o să ieșim? l-am întrebat.

–Probabil că gărzile au plecat. Dacă mă lovește aceeași iluzie, atunci trebuie să mă scoți afară, spuse Ryko, pipăindu-și stomacul. Imediat ce scăpăm din asta, ne întoarcem la poarta pe care am intrat.

L-am urmat prin coridorul îngust. Întorcându-mă, am ridicat lumânarea ca să arunc o ultimă privire bibliotecii nobilului Ido. Deși cutia era ascunsă în întuneric, părea să pulseze cu o putere ostilă. Am închis în grabă ușa pe care erau desenate cele douăsprezece sfere.

În fața mea, Ryko își stinse lumânarea, apoi deschise ușa exterioară cu un scârțâit.

–Drumul pare liber, zise el.

O clipă, intuiția mă făcu să mă opresc. Apoi am pipăit manuscrisul băgat în mânecă.

–Trebuie să stai lângă mine, am zis. Până trecem de locul unde se face simțită puterea dragonului.

Ryko dădu aprobator din cap și-mi luă lumânarea, stingând flacăra. După foșnetul pânzei îmi dădusem seama că puneam amândouă lumânările în punga de la brâu.

–Gata? am întrebat.

Se prinse cu mâna de brațul meu.

–Gata.

Am deschis ușa, făcând să zornăie încet lacătul spart al ușii de metal. În grădină era liniște, luna poleind cu argint copacii și florile. Am pășit umbra colinei, simțind în spate greutatea lui Ryko. Perlele se agitară în jurul încheieturii și, o clipă, am văzut puterea Dragonului Șobolan peste colină, ca un dom de sticlă translucid, coborând pe alee, ca să se oprească undeva în fața pâlcului de copaci în floare. Încet, ne-am îndreptat într-acolo. Ryko mi-a întâlnit privirea, și am dat liniștitor din cap – totul era în regulă. Pentru moment. Trecuserăm de locul unde se prăbușise. Nu mai aveam mult. Apoi, l-am simțit pe Ryko slăbind strânsoarea. Înainte să pot să reacționez, îmi dădu drumul. L-am văzut ochii măriți de durere, apoi se îndoi de mijloc și căzu în genunchi. M-am repezit spre el și mi-am înfipt degetele în brațul lui musculos. Corpul i se destinse dintr-odată. Îmi apucă mâna.

–Drumul nu e încă liber, am spus, ca și cum nu era evident. Se uită la mine, apoi lăsă capul în jos.

–Stăpâne.

Vocea îi era înmuiată de uimire și de frică.

–Ryko, ridică-te! L-am tras de braț. Nu suntem în siguranță aici.

Mai erau doar câțiva pași până să ajungem la adăpostul copacilor. Apucându-mi strâns mâna, Ryko se ridică. L-am condus pe alee, până la tufișuri.

–Acum o să fie bine, i-am șoptit.

Temător, îmi lăsă mâna. Ne-am oprit, dar era limpede că nu mai suferea.

–Vă sunt îndatorat, stăpâne, murmură, înclinându-se. Am clătinat din cap.

–Nu e...

Un foșnet de frunze ne făcu să întoarcem capul. În spatele nostru, un paznic, care se retrăsese pe jumătate. Cu toate că purta un coif cu boruri largi, i-am recunoscut trăsăturile meschine, grosolane și trupul solid.

Ranne.

Făcu ochii mari.

Mă recunoscuse și el.

Lângă mine, Ryko se încordă, descoperind același lucru. Ranne tocmai își semnase condamnarea la moarte. Cu o viteză fulgerătoare, Ryko scoase pumnalele. Exact când Ranne se pregătea să dea alarma, o lamă i se înfipse în gât. Apucându-și în zadar arma, țipătul i se transformă într-un horcăit înfundat. Sărind asupra lui, Ryko îi înfipse al doilea pumnal sub armură, în abdomen. L-am auzit dându-și ultima suflare, în timp ce Ryko îi lăsă ușor corpul pe pământ.

Năucită, l-am privit pe cel viu cum se aplecase asupra mortului. Mai văzusem oameni murind – Dolana și mulți alții de la salină –, dar fuseseră măcinați de încercări și de boală, iar moartea venise ca o speranță de eliberare. De data asta, o viață se întrerupsese brutal – cu o clipă înainte, existase *Hua*, existase o voință, existase Ranne, și apoi nu mai fusese nimic.

–Trebuie să ascundem cadavrul, spuse Ryko, ștergând unul dintre cuțite pe iarbă. În pavilion.

Cuvintele lui m-au făcut să mă cutremur; cât de repede se transformă o ființă într-un cadavru. La școală, Ranne mă terorizase și aproape mă omorâse în timpul ceremoniei. Probabil trebuia să mă bucur de moartea dușmanului meu. Dar nu puteam. Un om murise, și altul ucisese ca să mă apere pe mine.

Cu câteva momente în urmă, mă luptasem numai pentru propria supraviețuire. Acum, nu mai exista drum de întoarcere din această bătălie tot mai aprigă. Eram în centrul ei.

–Nu, am spus sec. Știam unde trebuia dus cadavrul. Cară-l până în locul de unde se simte puterea dragonului și de acolo îl trag eu. Vor crede că a fost un accident și nu vor fi în stare să-l ia de acolo până la întoarcerea lui Ido.

Ryko se uită lung la mine, apoi își lipi pumnul de piept –salut de soldat.

–După cum porunciți, stăpâne.

Nu a durat mult ca să-l trag pe Ranne pe alee. Am evitat să-l privesc în ochii goi și, simțindu-i răceala trupului, am înghițit cu greu. Căldura vieții dispărea deja, lăsând locul frigului morții. Când m-am ridicat, după ce-i aranjasem membrele țepene în așa fel încât să pară că suferise un accident, m-am întrebat dacă exista cineva care să respecte cele nouă zile de doliu pentru el.

Ryko mă fluiera de pe linia de graniță de unde nu se mai simțea puterea dragonului.

–Să mergem!

Ca să ajungem la galeria întunecată, am traversat grădina. Apăsarea perlelor în jurul brațului era ca o dulce tortură –nerăbdarea de a deschide manuscrisul mă făcea să-mi fie greu să aștept să ajung în siguranța camerei mele.

Curtea interioară părea goală privită din colțul pasajului. Nici urmă de servitoarea care furase ceva de mâncare. Nici gărzi cu torțe. Nici urmă de Dillon. Probabil se ascundea –Drogul Soarelui părea să-i fi accentuat teama și melancolia mai mult decât spiritul de luptător.

M-am furișat prin curtea interioară, la adăpostul copacilor de kumquat, și am luat-o la vale, pe cărare, cu Ryko îndeaproape și în tăcere, pe urmele mele. Când am închis cu grijă poarta, am simțit niște ochi urmărindu-ne. Ridicând privirea, l-am zărit pe Dillon pe metereze. Ridică o mână ezitantă.

– Mulțumesc, am șoptit.

A dat ușor din cap și s-a întors.

Capitolul treisprezece

Când, în cele din urmă am ajuns împreună cu Ryko în grădina cu alei acoperite cu pietriș din jurul apartamentelor mele, m-am simțit ușurată văzând că nu era aprinsă decât una dintre cele două lămpi de veghe care ocroteau clădirea de spiritele rele – semn că nimeni nu dăduse alarma descoperindu-mi patul gol. Am luat-o din nou pe cărarea de pietriș, ca să ajungem până la dreptunghiul întunecat al ferestrei mele. Manuscrisul era tot strâns legat de brațul meu; perlele îmi încălzeau pielea, de parcă ar fi avut propria *Hua*.

Nu peste mult timp, aveam să citesc cuvântul care urma să îmi elibereze puterea. Întotdeauna îmi imaginasem că numele dragonului era asemenea murmurului vântului printre frunze sau poate susurului apei unui izvor. Dar cum putea fi scris?

– Doriți să rămân, stăpâne? întrebă Ryko încet.

Am scuturat din cap. În timp ce ne grăbeam spre palat, nu schimbaserăm decât acele câteva cuvinte absolut necesare. Ultimele câteva ore pe care le petrecuserăm împreună spulberaseră unele dintre iluziile pe care ni le făcuserăm unul despre celălalt și despre noi înșine. Un adevăr nu e niciodată ușor de înghițit. Și voiam să fiu singură când aveam să citesc numele dragonului.

– Mulțumesc, Ryko, am spus. Pentru tot.

Se înclină, apoi se îndepărtă, scârțâitul înfundat al pietrișului marcându-i retragerea precaută.

M-am urcat pe rama ferestrei și mi-am dat drumul cu stângăcie pe covorul gros din cameră. Din câțiva pași, am ajuns lângă lampa cu ulei acoperită, pe care o lăsasem aprinsă pe măsuța de lângă pat. Mi-am ridicat mâneca dreaptă. Pânza se agăță de perlele care țineau legat manuscrisul. Nerăbdătoare, am tras haina, cu mâinile tremurânde. În cele din urmă, am reușit să scot manuscrisul.

În lumina slabă a lămpii, perlele negre păreau a sclipi în nuanțe de verde și violet, ca o pată de ulei pe apă. Sub ele, pielea roșie avea luciul molatic al pielii de focă, în pofida celor trei zgârieturi adânci, care îi pătau suprafața netedă. Ținându-mi răsuflarea, am tras ușor de perla din capăt. Rezistă puțin, ca și cum o greutate ar fi tras-o înapoi, dar apoi mi se desprinse de braț. Una câte una, perlele se desfăcură de pe manuscris. Când ultima perlă care ținea strâns manuscrisul îmi cedă sub degete, am respirat adânc. Manuscrisul îmi căzu în palmă. Cu un clinchet, perlele mi se incolăciră lejer în jurul încheieturii.

Am mângâiat zgârieturile de pe piele, simțind marginile aspre ale degetului altcuiva. Nobilul Ido? Nu mi-am putut stăpâni un râs scurt; perlele eliberaseră manuscrisul pentru mine, dar nu cedaseră atotputernicului Ochi al Dragonului Șobolan. O limbă de piele, care trecea printr-o buclă de piele, ținea manuscrisul închis. Cu degete neîndemânatică din cauza emoției, am încercat s-o desfac, dar fără succes. Poate mă bucurasem prea devreme. Mi-am șters degetele umede de tunică și am încercat din nou. În cele din urmă, limba se desfăcuse. Am ridicat coperta de piele, așteptându-mă să găsesc mai multe foi de pergament. În schimb, între coperte erau niște foi de hârtie moale, legate împreună, la marginea din stânga. O carte! Mai văzusem una la fel în biblioteca maestrului – o raritate la care ținea foarte mult. Mi-am strecurat degetele pe sub teancul de hârtii și l-am ridicat, descoperind că era cusut de coperta din piele. Forma

un tot. Scoțând legătura din lăcașul ei de piele, am observat că, pe prima foaie, era desenat, cu tuș roșu, Dragonul Oglindă. Erau doar câteva linii încolăcite, care reușeau totuși să capteze cumva puterea și măreția creaturii. Aceasta era prețioasa carte a secretelor Dragonului Oglindă. Undeva, înăuntru, se afla numele lui. Undeva, înăuntru, era puterea mea. Am tras aer în piept și am întors pagina.

Caracterele îngrijite păreau lipsite de sens. Am clipit, privind scrisul mai de aproape, fără să pricep nimic. Am întors pagina. Rânduri și rânduri de semne ciudate. Încă o pagină, și încă una. Toate de necitit. Am răsfoit întregul manuscris, căutând măcar un singur simbol cunoscut. Măcar unul.

Am ajuns la ultima pagină.

–Nu, am șoptit. Nu!

Nu recunoșteam nimic.

Am luat-o de la început, privind paginile ca și cum aș fi putut extrage vreun înțeles din scrisul spălăcit.

Nimic.

Disperarea urla ca un taifun în mintea mea. Orbește, am căutat patul în spatele meu și m-am prăbușit în el. De ce nu puteam să citesc? Un hohot îmi urcă în gât. Apoi altul, împiedicându-mă să respir, făcându-mă să gâfâi. Nu le puteam opri. Toată dezamăgirea și frica se revărsau din mine. Dacă mă auzea Rilla? Sau maestrul? Mi se făcu frică, și mi-am mușcat pumnul, ca să-mi înăbuș gemetele. Poate locul meu nu era aici. Poate fusese o greșeală, și poate, până la urmă, Dragonul Oglindă nu mă voia pe mine. M-am lăsat pe spate și m-am ghemuit în jurul manuscrisului, strângându-l la piept, legănându-l deznădăjduită.

Nu știam numele dragonului, nu aveam cu adevărat putere. Și nici speranță.

M-am trezit aproape sufocându-mă, cu gura uscată de sete, pielea din jurul ochilor usturându-mă din cauza lacrimilor uscate. Eram acoperită cu un cearșaf de mătase. În cealaltă parte a camerei, obloanele de la fereastră erau închise, și, printre șipcile acestora, se strecura lumina zilei. Trebuie să fi

intrat Rilla în timp ce dormeam. Am dat deoparte cearșaful și am văzut manuscrisul lipit de piept. Era încă deschis. Și tot de necitit. Nici un miracol nu transformase scrisul în timpul nopții. Am scos cartea și am închis-o, legând curelușele de piele. Imediat, perlele negre se desprinseră de la încheietură și, cu un clinchet ușor, se încolăciră în jurul copertei din piele, care își reluă locul sub brațul meu. Ultima perlă se așază sclipind la locul ei. De ce legau manuscrisul de mine? Nici măcar nu-l puteam citi.

Din nou, m-am simțit copleșită de o disperare care îmi învăluia mintea ca o ceață rece.

„Nu!“ Am scuturat cu putere din cap, de parcă aș fi putut risipi ceața cu un gest. Aveam manuscrisul, iar perlele care îl păzeau se desprinseseră și mă lăsaseră să-l deschid. Asta trebuia să însemne ceva. Trebuia să existe o modalitate de a descifra textul. Tot ce trebuia să fac era să găsesc cheia.

M-am ridicat cu greu. Alături de mine, pe măsuță, erau așezate un ulcior cu apă și o cupă. Rilla se gândise la toate. Trebuie să fi văzut manuscrisul și perlele când mă învelise. Îi spusese oare maestrului? Mi-am turnat apă și am băut-o dintr-o înghițitură. Încă două cupe pline, ca să nu-mi mai simt gâtul uscat. Probabil că toate lacrimile pe care le vărsam mă secătuiseră.

Zgomotul ușii deschise mă făcu să privesc în jur. Era Rilla, care ducea cu ea o tavă. În timp ce închidea ușa cu șoldul, am acoperit repede manuscrisul cu mâneca. Văzându-mă în capul oaselor, făcu o plecăciune și traversă camera.

– S-au adunat cu toții la Poarta Supremei Bunăvoințe, ca să înceapă procesiunea, mă anunță ea. Înainte de a se întoarce, privirea îi poposi o clipă pe mâneca mea. Îmi întinse tava. Abia ai timp să bei ceaiul și puțin *lo-jee*.

Aroma sărată a supei îmi sporea pofta de mâncare. Dar, mai întâi, ceaiul tămăduitoarei. Am ridicat cana și mi-am amintit de Drogul Soarelui, pe care îl aveam în buzunar. Oare mă putea ajuta să iau legătura cu Dragonul Oglindă? Dar dacă l-aș amesteca în ceai? Infuzia anula efectul Lunii, în timp ce

drogul îl accentua pe cel al Soarelui. M-ar dezechilibra oare prea mult? M-ar putea ucide? Poate nu era o idee prea bună să le iau pe amândouă odată.

Ceaiul era cald, gustul fiind chiar și mai rău dacă îi lipsea fierbințeala. Închizând ochii, l-am băut repede, stăpânindu-mi impulsul de a vomita.

–Cum se simte stăpânul astăzi? am întrebat, dându-i cupa înapoi.

–Mai bine, zise ea. Se îmbracă pentru festivitate. Aruncă din nou o privire spre mâneca mea. Ar trebui să scapi cât mai repede de hainele astea de țăran, spuse pe un ton indiferent. O să le pun la loc în coș.

O priveam cu un aer întrebător. Ridică din umeri.

–Îmi țin gura, indiferent ce văd.

–N-o să-i spui maestrului?

Fața i se întunecă, dar clătină din cap.

–Acum sunt servitoarea ta.

M-am aplecat spre ea.

–Am făcut tot ce mi-a stat în putință ca să fim în siguranță. Poate încercam mai mult să mă liniștesc pe mine decât pe Rilla. Te rog să mă crezi.

Ea ridică bolul cu *lo-jee* și mi-l întinse.

–Nu mai e nimeni altcineva care să aibă grijă de Chart, spuse încetișor. Te rog, nu uita.

Lângă de mine, stăpânul se fâșâia agitat pe pernele de mătase, cercetând aleea întunecoasă pe deasupra capetelor purtătorilor de lectică. Drumul era în continuare închis de o poartă decorată, aurită. Mișcările lui făcură să se răspândească un miros acru în aerul fierbinte, și am observat broboane de sudoare adunate deasupra buzei lui crăpate. Și respirația îi părea mai chinuită decât de obicei. Cu toate că perdelele roșii ale palanchinului nostru păstrau căldura dimineții, aerul nu era chiar atât de sufocant încât să îi justifice starea de rău. Rilla încercase să mă convingă că stăpânul se simțea mai bine, dar mie nu mi se părea că starea lui se îmbunătățise.

Aplecându-mă, m-am uitat la ceilalți Ochi ai Dragonului, înșirați după noi, în palanchine roșii cu auriu, identice cu al nostru. În spatele lor, un lung șir de oameni, care așteptau ca, la bătaia gongului, poarta să se deschidă, vestind astfel începutul procesiunii. Privirea mea o întâlnește pe a nobilului Ido, care se afla în palanchinul următor. Își pleacă scurt capul. M-am retras, cu inima bătând nebunește.

Mi-am strecurat cu grijă degetele în mâneca largă a robei de Ochi al Dragonului, verificând manuscrisul care era lipit de brațul meu. După ce Rila mă îmbrăcase, am încercat să desfac perlele și să găsesc o ascunzătoare în care să pun cartea, dar nici un loc nu părea să ofere siguranță, iar perlele refuzau să slăbească strânsoarea. Era, în același timp, tulburător, dar și liniștitor. Nu-mi rămânea decât să iau manuscrisul cu mine, și, în mod ciudat, mă simțeam mai puternică simțindu-i atingerea. Am mângâiat marginea de piele. Mi se păruse că îl pusesem prea sus, dar perlele îl făcuseră să alunece sub mânecă, în dreptul unei porțiuni cu broderie bogată, care îi ascundea perfect forma.

Un servitor care îngenunche alături de mine mă făcu să tresar. Creștetul capului îi ajungea până la cabina lecticii. Îmi întindea o cupă înaltă de porțelan. Aroma proaspătă de lămâie verde acoperea aerul îmbâcsit de căldură și de transpirație.

–Cu complimente de la nobilul Tyron, spuse servitorul.

De cealaltă parte a palanchinului, alt servitor îi oferea stăpânului o cupă asemănătoare.

–Uitasem cât de mult durează până începe o astfel de procesiune, spuse stăpânul, sorbind din băutură. Slavă zeilor pentru amabilitatea lui Tyron. Se strâmbă. Lămâile par mai amare anul ăsta.

Înainte să înghit, am lăsat o clipă sucul dulce-acrișor să-mi răcorească gura uscată. Mi s-a părut acrișor, nu amar. M-am uitat la stăpân, care încerca să bea cu sorbituri mici. Poate era timpul să-i cer ajutorul. Nu puteam să-i spun totul încă, dar aș fi putut măcar copia câteva din caracterele ciudate din carte ca să i le arăt, în speranța că le-ar ști originea. Încântată de plan, am sorbit ce mai rămăsese din băutura rece și am dat

înapoi cupa servitorului. Înainte de a înapoia cupa bărbatului care stătea îngenuncheat în fața lui, maestrul abia dacă băuse o înghițitură sau două.

– Transmite mulțumirile noastre nobilului Tyron, porunci maestrul.

Servitorul încuviință din cap și se îndepărtă cu spatele.

– Cred că i-am văzut apropiindu-se pe funcționarii de la poartă, spuse maestrul. Vom intra curând. Se așeză din nou pe perne, gulerul lui înalt depărtându-se de gât, lăsând să se vadă vânătaia albastră în formă de semilună. E interesant că împăratul ne-a așezat în frunte, în fața lui Ido.

I se simțea ironia în glas.

– Nobilul Ido s-a întors în dimineața asta împreună cu preaînaltul nobil Sethon? am întrebat.

Maestrul și-a deschis evantaiul, și imediat începu să se simtă adierea unei brize călduțe.

– Da, dar nu l-a însoțit mai departe de porțile orașului. Pentru cine știe să citească semnele, a fost o declarație foarte îndrăzneată. Totuși, nu poate călări alături de Sethon în procesiunea militară. Va trebui să stea lângă noi, la picioarele împăratului.

– Se apropie, nu-i așa? am întrebat, coborând vocea. Vor trece în curând la acțiune.

Stăpânul dădu aprobator din cap.

– Da, lupta intră într-o etapă extrem de interesantă.

Cu toate că-mi era imposibil să văd prin perdelele de catifea din spatele nostru, mi s-a părut că simt privirea amenințătoare a nobilului Ido din palanchinului său. Cu siguranță, știa că manuscrisul roșu și Drogul Soarelui dispăruseră – se întorsese probabil la castel ca să se îmbrace pentru procesiune și astfel găsisese dovezi. M-am străduit să nu mă gândesc la ochii goi ai lui Ranne. Nobilul Ido ar fi avut o idee destul de bună despre cine le luase. Speram doar că Dillon scăpase.

Brusc, îmi veni în minte manuscrisul negru, pus alături de cel roșu. M-am cutremurat. De ce-mi inspira cartea neagră o asemenea groază? Poate maestrul știa ceva despre asta.

–Nobile Brannon, am spus, făcându-l să uite de poartă. Ați văzut vreodată un desen cu douăsprezece sfere care formează un cerc? Am desenat în palmă un cerc. Cele două sfere de sus mai mari decât celelalte.

Scăpă evantaiul în poală.

–Unde ai văzut desenul ăsta? mă întrebă, prinzându-mă de mână. Unde? Spune-mi!

Mi-am ferit privirea de ochii lui îngroziți.

–Nu l-am văzut, am răspuns, căutând cu disperare o minciună credibilă. Dillon mi-a povestit să se află pe ușa bibliotecii nobilului Ido.

Îmi dădu drumul la mână.

–Ucenicul lui l-a văzut pe ușa?

Am dat aprobator din cap.

–Ce semnificație are?

După ce privi atent în jur, se apropie de mine.

–Este simbolul Șiragului de Perle. Deschise din nou evantaiul folosindu-l pentru a ascunde faptul că purtam o conversație. Se spune că Șiragul de Perle este o armă atât de puternică, încât poate muta continentele, șopti el. Unește energiile celor doisprezece dragoni într-o singură forță devastatoare. Își umezi buzele palide. Dar nu este decât o legendă, o poveste de speriat copii.

–Deci nu este adevărat?

Scutură din cap.

–Multă vreme am adunat texte vechi în care se vorbea despre șirag, dar nu am găsit nici un indiciu că ar fi mai mult decât o poveste. Știu că și Ido colecționează astfel de texte. Poate a găsit el vreo dovadă că ar fi posibil.

Un manuscris negru împodobit cu un cerc format din sfere și apărat de perle albe – nu era nici o îndoială că nobilul Ido pusese mâna pe ceva mai mult decât o poveste. Trebuia să-mi pun stăpânul la curent.

–Dillon mi-a mai spus că a văzut un manuscris negru cu același desen, am continuat precaută. Legat cu perle albe.

–Un manuscris? repetă stăpânul, cu răsuflarea tăiată. Ești sigur?

– Cred că da.

Își frecă bărbia.

– Nu-mi place deloc chestia asta. Tyron și ceilalți trebuie informați cât mai repede.

– Cum funcționează Șiragul de Perle?

Stăpânul scutură din cap.

– Nimeni nu știe cu adevărat. Există atât de multe legende care se bat cap în cap. După una dintre ele, unirea celor doisprezece Ochi ai Dragonului poate crea arma. Alta susține că doi Ochi ai Dragonului trebuie să-și unească forțele pentru a o crea. De asemenea, există și versiuni care susțin că un singur Ochi al Dragonului trebuie să supraviețuiască și să moștenească puterile tuturor.

– Tellon ne-a vorbit despre asta la lecția de ieri.

Scoase un mormăit, cu gândul aiurea.

– Poate nu e vorba decât despre o obsesie a lui Ido, nimic altceva. Cu toate astea, ar fi bine ca Tyron și ceilalți să fie la curent, în caz că...

Sunetul profund al gongului imperial îi acoperi vorbele. Lăsă jos evantaiul, fără a mai scoate un cuvânt. În fața portalului aurit, doi slujbași așteptau ca o nouă bătaie de gong să ne permită să trecem de Poarta Supremei Bunăvoințe, ca să intrăm în curtea de ceremonii.

Urișa poartă de intrare în palat avea trei pasaje boltite. Coridorul din mijloc, numit Drumul Conduitei Celeste, era rezervat împăratului și era destul de larg cât să încapă opt cai pe el. Cel din dreapta, Arcada Fiilor Puternici, era rezervat familiei imperiale. Și cel din stânga, care se afla în fața noastră, se numea oficial Arcada Judecății Drepte și Înțelepte, dar era cunoscut ca Poarta Judecății. Era intrarea nobililor, a generalilor, a înalților demnitari și a celor trei erudiți care ieșeau primii la examenele anuale. Toți ceilalți treceau prin cele două porți laterale mai mici – Porțile Umilinței – care flancau edificiul roșu cu auriu. Eu nu trecusem niciodată prin Porțile Umilinței și, cu atât mai puțin, prin Poarta Judecății. De fapt, nu intrasem niciodată în curtea de ceremonii. Și iată

că acum conduceam o procesiune în prezența împăratului.

A doua chemare a gongului sfâșie aerul fierbinte. Imediat, cei doi funcționari deschiseră porțile. Al treilea gong dădu semnalul de pornire pe un coridor mai răcoros.

–Ce frumos, am murmurat când ochii mi s-au obișnuit cu întunericul.

Zidurile erau poleite, decorate cu dragoni încolăciți în jurul simbolurilor celor patru arte elegante ale erudiților: pana, pensula, țătera și tabla cu pătrate a Jocului de Strategie. Plafonul era acoperit cu lac roșu și ornat cu peisaje gravate în aur – mări, munți, câmpii, precum și o reprezentare amănunțită a incintei palatului în care tocmai intram. Deasupra tuturor, boltele plafonului erau pictate cu imagini aurite, reprezentându-i pe cei opt zei ai cunoașterii.

Apoi am ieșit în soarele strălucitor. Orbită de lumină, am încercat să-mi dau seama cum arăta curtea imensă. Galerii lungi se aliniau pe ambele părți. În mijloc, o scară uriașă, care avea trei paliere de marmură, ducând spre o sală impunătoare, a cărei acoperiș aurit se curba spre cer. Zidurile erau acoperite cu picturi strălucitoare în roșu și negru, reprezentând simbolurile norocului, fericirii și longevității.

Două gărzi se apropiară de noi și încadrară palanchinul, conducându-i pe purtătorii de lectică spre vasta esplanadă cu pavaj gri, aflată în direcția scării centrale. Am aruncat o privire spre stăpân; chiar și el amuțise văzând măreția locului. După ce am străbătut cam o treime din drum, ne-am oprit în fața unei linii subțiri de pe pământ. De fapt, era un fir de aur care fusese încastrat între pietre și părea a se întinde de la un capăt la celălalt al curții.

–Este linia audienței imperiale, mă informă maestrul. De aici, trebuie să mergem pe jos.

Cu fața crispată de efort, purtătorii de lectică au coborât încetișor palanchinul. Am ieșit afară și am văzut lungul șir de Ochi ai Dragonului și de demnitari care își așteptau rândul să înainteze. Din palanchinul vecin, nobilul Ido mă studia cu ochii mijiți. Mi-am strâns mâinile cu putere, ca să mă abțin să mai verific o dată poziția manuscrisului. După ce a cercetat

imensa curte și scara nesfârșită, maestrul căpătă un aer de resemnare tristă și se așază încet în genunchi. Cu toate că împăratul nu ieșise încă din Sala Roșu cu Negru, toți cei care treceau dincolo de linia de audiență erau nevoiți să înainteze în poziția plecaciunii.

Până la locul nostru de onoare de la picioarele scărilor era drum lung. Din cauză că stăteam aplecată, mă dureau spatele și șoldul. Îmi auzeam maestrul gâfâind; un slujbaș ne conduse în tăcere la locurile noastre. În timp ce așteptam ca restul demnitarilor să se instaleze, un eunuc se postă în spatele nostru, ținându-ne deasupra capetelor o imensă umbrelă de soare, care însă nu reușea să ne apere de căldura arzătoare reflectată de pavajul cenușiu. Chipul maestrului era alb ca varul, bărbatul părând cocoșat mai mult de durere decât din respect.

–Nobile Brannon, pareți suferind, am șoptit. Nu își ridică privirea. Îngrijorată, l-am bătut pe umăr. Maestre, doriți niște apă?

Clătină din cap.

–M-a obosit mersul, asta-i tot, spuse scrâșnind din dinți. Îmi revin imediat.

Nobilul Ido își ocupă locul de cealaltă parte, la picioarele treptelor. Manuscrisul părea un bolovan imens legat de brațul meu, și nu îndrăzneam să mă uit la el, în caz că privirea m-ar fi trădat. Nobilul Tyron se opri lângă noi. Când văzu fața lividă și ochii sticloși ai aliatului său, chipul său lătăreț căpătă o expresie de îngrijorare. Măsuram timpul în respirația chinuită a maestrului meu, în timp ce funcționarii continuau să-i conducă încet pe ceilalți Ochi ai Dragonului și pe înalții demnitari la locurile lor. Dura atât de mult.

Maestrul păru să cadă în față, apoi își reveni.

–Sprijină-te de mine, bătrâne prieten, spuse nobilul Tyron.

Cu buzele strânse, stăpânul încuviință și se agăță de brațul lui Tyron. Peste capul lui, acesta îmi făcu semn să-mi iau stăpânul de celălalt braț. Când i-am apucat mâna, i-am simțit pielea rece ca gheața. Era ceva mai mult decât o simplă oboseală.

–Nobile Tyron, ne-ați trimis suc de lămâie înainte să plecăm în procesiune? am întrebat.

El se încruntă.

–Nu, de ce-aș fi...

Înțelegând brusc, păli. Își plimbă privirea de la stăpânul meu zgâlțâit de frisoane la fața mea îngrijorată.

–Nu, vă jur că nu.

În capătul scării, un funcționar bătut în gongul gigantic. Toți cei din jurul nostru căzură în genunchi; începuse ceremonia. Tyron îmi surprinse privirea agitată și clătină din cap – nu puteam face nimic altceva decât să-l ajutăm pe maestru să se încline. În timp ce noi îl întindeam stângaci pe dale, corpul i se lăsă moale între noi. Gongul răsună din nou. M-am prosternat așa cum se cuvenea în fața împăratului. Lângă mine, maestrul, aplecat în față, era cuprins de spasme. I-am prins încheietura rece ca gheața, reușind astfel să-l împiedic să se prăbușească. Aveam să încep și eu să tremur și să gâfâi în curând? A treia bătaie a gongului anunță sosirea împăratului. Mi-am ținut respirația, simțind greutatea maestrului strivindu-mi dureros mâna în timp ce așteptam ordinul să ne ridicăm. Cât timp avea să mai dureze?

În cele din urmă, gongul răsună din nou.

M-am aplecat, ajutându-l pe Tyron să-l ridice pe maestru. Respira precipitat și avea privirea fixă și tulbure. Deasupra noastră, în capătul scării, de la înălțimea lecticii sale, silueta fragilă a împăratului cerceta curtea.

–Avem nevoie de ajutor, am șoptit. M-am întors către eunucul din spate. Du-te și adu-l pe medicul imperial!

Omul mă privi cu un aer îngrozit, apoi se înclină atât de adânc, încât fruntea îi atinse pământul.

–Iertați-mă, stăpâne, este interzis. Nu avem dreptul să plecăm cât timp Maiestatea Sa este prezentă.

Tyron îl aprobă.

–Are dreptate. Nu putem întrerupe o audiență imperială. Îmi studie chipul. Și tu ești bolnav?

–Nu.

Trompetele înșirate în spatele nostru se dezlanțuiră brusc, bubuitul lor lovindu-se de clădiri și de pavaj. Stăpânul tresări, gemând. Tropăitul copitelor pe dale, care răsuna de-a lungul imensei esplanade, anunța sosirea preaînaltului nobil Sethon și a ofițerilor săi.

–Treci mai aproape de el, porunci Tyron, făcând și el același lucru.

M-am lipit de maestru ca să-l susțin. Sudoarea de sub brațe și din jurul gâtului pătase mătasea roșie.

–Pieptul meu, șopti el, trăgându-se cu mâna de guler.

După ce sunetul copitelor se potolise, nu se mai auzea decât pasul unui singur cal. Am riscat să arunc o privire. Un armăsar negru, uriaș, înainta spre noi, strunit cu asprime de un călăreț într-o armură imperială de paradă, de culoare albastră, bordată cu roșu: preaînaltul nobil Sethon. Avea fața ascunsă de coiful de piele bogat împodobit, dar, prin atitudine, vădea o forță brutală, care îl punea în inferioritate pe fratele său imperial. În spatele lui, trei soldați pedestri în armuri albastre, fără podoabe, purtau steagurile. Le-am văzut caii înșirați în spatele liniei de audiență, ținuți de hățuri de scutieri.

Maestrul înțepeni, apoi se îndoi de mijloc vomitând bilă verde și urât mirositoare, pe dale. În jur se auziră murmure de dezgust și de frică, iar oamenii se îndepărtară de noi.

Am privit în jur speriată, fără să am habar ce căutam. Știam doar că maestrul avea nevoie de ajutor. Nobilul Ido ne privea, cu chipul lipsit de expresie. Preaînaltul nobil Sethon înainta printre rândurile de demnitari, care se prosternau în valuri.

Maestrul vomită din nou. Am încercat să-i susțin corpul scuturat de spasme; prin mătasea fină, pielea îi era la fel de rece ca un râu iarna. De cealaltă parte, nobilul Tyron se plecă brusc. Maestrul se sprijini de mine cu toată greutatea. Am ridicat ochii. Deasupra mea, am văzut pieptul lat al armăsarului negru. Și, dincolo de el, privirea dură a preaînaltului nobil Sethon.

Era evident că era rudă cu împăratul; linia îndrăzneată a bărbiei și a frunții, conturul arcuit al gurii cărnoase erau

identice. Totuși, ochii preaînaltului nobil erau mai apropiați și așezați deasupra unui nas rupt care se vindecase rămânând turtit și însemnat cu o cicatrice care se arcuia spre obraz, ca o semilună. Chipul unui războinic.

M-am prosternat în grabă. Făcea parte din familia imperială. L-ar putea ajuta pe stăpânul meu. Calul făcu un pas la stânga, dar fu strunit imediat.

–Alteța Voastră, l-am implorat. Iertați-mi îndrăzneala, dar nobilul Brannon e bolnav. Are nevoie de medic.

–Trebuie să fiți nobilul Eon, spuse el. Mă studie o clipă. Sunteți mult mai mic decât mă așteptam.

Avea vocea rece, studiată și fără inflexiuni. Aruncă o privire spre nobilul Ido, apoi se întoarse spre soldatul care stătea lângă cal.

–Shen, găsește-l pe medicul imperial și adu-l aici!

Omul se înclină și se retrase cu spatele. Eu m-am prosternat din nou, ușurată.

–Mulțumesc, Înălțimea Voastră.

Descălecă, aterizând ușor pe pământ, în fața noastră. Fiecare mișcare pe care o făcea era plină de autoritate și de hotărâre.

–Sper că nobilul Brannon se va reface repede, spuse el. Moartea unui Ochi al Dragonului în timpul festivităților Zilei a Douăsprezecea ar fi un semn de rău augur pentru fratele meu. Îi dădu frâiele unui soldat. Ține-l bine, e cam speriat.

Apoi ridică ochii spre silueta mărunță a împăratului, care aștepta în fața sălii. Făcu o plecăciune superficială, așa cum se cuvenea unui frate vitreg al suveranului, și începu să urce scara.

M-am întors către maestru. Respira atât de încet, încât abia îi mai simțeam respirația pe mână. Deschise ochii, și i-am văzut în priviri flacăra agoniei, apoi corpul i se înțepeni și se arcui, lipindu-se de mine. Începu să se zbată, și nobilul Tyron trebui să-i țină brațele, pentru a-l imobiliza. Nu puteam face mai mult decât să-l susținem, în timp ce el se chircea de durere și gâfâia, făcând spume la gură. Mormăi, încercă să spună câteva cuvinte, dar fața părea înghețată într-o mască

de durere. Se agăță de mine, și i-am luat capul între mâini, folosindu-mi toată puterea ca să-i potolesc tremurul de necontrolat.

– Oprește-l, șopti el.

– Maestre, vă implor...

Nu-mi auzea cuvintele. Era smuls de lângă mine, deja la jumătatea drumului spre lumea spiritelor.

Își dădu capul pe spate în brațele mele, corpul i se arcui în agonie. Ochii sticloși îi întâlneau pe ai mei.

– Jură-mi că-l vei opri.

Am încuviințat din cap, privindu-l neputincioasă în timp ce spatele i se arcuia din nou. Corpul se prăbuși pe dale, privirea poruncitoare reflectând pentru ultima dată forța vie care ardea în el. Apoi, chiar și această lumină palidă, se stinse.

Capitolul paisprezece

Otravă. Știam, împăratul știa și, judecând după ce șușoteau cu toții în spatele meu, în timp ce îndeplineam ceremonialurile din timpul celor nouă zile de doliu oficial, întreaga curte știa. Nobilul Tyron ceru o anchetă, dar nu exista nici o dovadă, nici o urmă și, prin urmare, oficial, moartea maestrului meu fusese pusă pe seama blestemului Ochilor Dragonului – epuizarea provocată de pierderea de *Hua*. Nu aveam nici un dubiu asupra originii complotului, dar de ce mă cruțase nobilul Ido? Nu mă puteam gândi decât la un singur motiv: eram mai utilă vie decât moartă și, brusc, și mai lipsită de apărare.

Maestrul nu avea familie care să se poată ocupa de mormânt, să-i ardă efigiile și să plătească bocitori, ca lamentațiile lor să-l însoțească în lumea spiritelor. În lipsa altcuiva, am devenit oficial purtătoarea de doliu. Doamna Dela îmi explică răbdătoare ritualurile mortuare cuvenite unui nobil și mă îndrumă cu blândețe în timpul îndeplinirii formalităților, Ryko făcând de gardă, tăcerea lui stoică însemnând pentru mine un alt fel de sprijin.

În primele două zile, a trebuit să-i primesc pe nenumărații curteni și demnitari de rang mai mic care veneau să-mi ofere mici pachete roșii, cu bani de doliu. Între discursurile atente

de condoleanțe și boluri de ceai, nu încetam să-mi pun aceeași întrebare: „Cum voi supraviețui fără maestrul meu?” Nobilul Eon era, în egală măsură, creația lui și a mea.

Între două vizite oficiale, fie mă rugam în fața altarului meu, fie rămâneam lungită pe imensul meu pat bogat împodobit fixând cu privirea manuscrisul și textul lui indescifrabil. Acum, că maestrul nu mai era printre noi, nu mai aveam nici o șansă să pătrund în tainele cărții. Ar fi trebuit să i-o arăt. Ar fi trebuit să-i spun despre numele dragonului meu. Ar fi trebuit să-i spun atâtea lucruri.

Din când în când, Rilla intra cu o gustare sau cu un ceai de la tămăduitoare, îndemnându-mă cu voce blândă să mănânc și să beau. Acum aveam un degustător oficial, oferit, neoficial, de împărat, dar îmi era în continuare frică. În fiecare dimineață, aveam nevoie de tot curajul ca să beau ceaiul, iar mâncarea îmi rămânea în gât și îmi făcea greață. Drogul Soarelui rămânea în punguța lui, neatins.

În zorii celei de a treia zile – ziua Pregătirii Mormântului –, Rilla anunță sosirea doamnei Dela.

– Așteaptă în sala de primire cu un mesager imperial, spuse Rilla, îndreptându-se grăbită spre pat și smulgând cearșaful de mătase de pe mine.

Am ridicat ochii din manuscris; nu aveam nici măcar puterea să-l ascund.

– Încă un dar?

De la procesiune, Stăpânul Ceresc fusese prea bolnav ca să se aventureze în afara palatului. Cu toate astea, îmi trimisese un cadou în fiecare zi de doliu – un semn de deosebită favoare. Ieri, Ziua Ierburilor și a Giulgiului, am primit un prețios vas cu unguent pentru îmbălsămare și o pânză de in în care să înfășor trupul maestrului meu.

– Nu cred, răspunse Rilla. Țâțâi dezaprobat. Ați dormit în tunică?

Am închis manuscrisul și am întins brațul drept, privind perlele negre care se strângeau pe el. Cu râsuflarea tăiată, Rilla dădu înapoi – uitasem că nu le văzuse niciodată mișcându-se.

– Stai liniștită, am zis. Nu-ți vor face rău.

Sperasem, la un moment dat, că perlele ar putea să-mi spună ceva despre Dragonul Oglindă, poate chiar să mă ajute să aflu cheia misteriosului text. Totuși, cu toate calitățile lor magice, doar legau manuscrisul. Coborând din pat, am rămas nemișcată cât timp Rilla mi-a periat și mi-a aranjat robele, evitând mâneca dreaptă unde se odihnea manuscrisul sub stofa groasă, albă.

– După întrevvedereea cu doamna Dela, s-au făcut toate aranjamentele să pregătiți... mormântul.

I-am simțit vocea tremurându-i, dar n-am reușit să-mi înăbuș propria tristețe ca să încerc s-o încurajez.

Când am intrat în sala de primire, care avea obloanele închise, doamna Dela se înclină adânc. Din respect, nu se fardase, fapt care, pe lângă roba albă, austeră, îi scotea în evidență tenul bronzat și trăsăturile ferme. Din spatele ei, Ryko mă salută scurt, așa cum fac gărzile în timpul serviciului. Tristețea nu mă împiedica să remarc strania lor emoție. Un mesager imperial înaintă în genunchi și îmi întinse un sul.

– Din ordinul Maiestății Sale Imperiale.

Se înclină de trei ori, atingând cu fruntea rogojina din paie, așa cum cerea protocolul pentru înmânarea unui decret imperial.

Am rupt sigiliul și am desfăcut sulul. Stăpânul Ceresc, îngrijorat pentru bunăstarea mea după moartea nobilului Brannon, decisese ca doamna Dela să devină oficial însoțitoarea mea, iar Ryko era însărcinat să mă apere, fiind numit la comanda unui mic detașament de gărzi.

Ridicând ochii, m-am străduit să zâmbesc. Eram fericită să-i am alături, dar, pentru mine, vestea era o lovitură, chiar dacă amortizată de o armură groasă. Chiar în timp ce vorbeam despre aranjamente, m-am refugiat în amorțeală.

A doua zi dimineață, prințul Kygo sosi neanunțat, escortat doar de două gărzi. Purta o ținută simplă de doliu, albă, fără nici o podoabă imperială. Rana de pe pometele stâng era aproape cicatrizată, dar vânătaia – încă vizibilă.

–Nobile Eon, spuse el, făcându-mi semn să mă ridic. N-am venit aici ca stăpân, ci ca prieten.

Arborând un aer sobru, m-am ridicat, așteptând să-mi vorbească. Aruncă o privire poruncitoare către gărzile care se retraseră imediat, departe cât să nu ne poată auzi.

–Aș fi onorat dacă aș fi al doilea responsabil oficial cu doliul pentru nobilul Brannon, zise el.

Am fost atât de uimită, încât am lăsat la o parte apatia. Al doilea îndoliat ducea ofrandele zeilor și organiza efigiile. Rolul lui era să slujească – o poziție mult sub demnitatea unui prinț.

–Înălțimea Voastră...

M-am oprit, nefiind sigură cum ar fi trebuit să continui.

Mă apucă de umăr.

–Tatăl meu este din ce în ce mai bolnav, spuse încetișor. A venit vremea să părăsesc definitiv haremul. Îți amintești de pactul nostru, prietene?

„Să ne ajutăm unul pe celălalt să supraviețuim...”

M-am îndreptat sub greutatea mâinii lui.

–Maestrul meu spunea că nu va mai dura mult. Se pregătesc să treacă la acțiune.

Dădu din cap.

–Sunteți singurul obstacol în calea lui Ido, în dorința lui de a controla conciliul, spuse el, strângându-mă mai tare. Permiteți-mi să vă fiu alături ca aliat în timpul funeraliilor nobilului Brannon.

–Aș fi foarte onorat, Înălțimea Voastră, am spus, înclinându-mă.

Ne-am zâmbit, o recunoaștere tristă a faptului că ar putea fi prea puțin, prea târziu. Clipa de înțelegere tăcută a fost scurtă, dar, preț de o clipă, am simțit că nu eram chiar singură.

Peste două zile, în Ziua Omagiului, Ochii Dragonului au venit, conduși de nobilul Ido. Când intrară în sala de primire, Ryko se postă, în tăcere, în spatele meu, statura lui impunătoare fiind tot un fel de sprijin, care mă ajuta să rezist.

Ochii Dragonilor erau îmbrăcați în alb și aduceau pachete groase cu bani, așa cum cerea obiceiul, dar simțeam că vizita

lor avea alt scop. În timp ce se înclinau pe rând în fața mea, le-am studiat chipurile. Aliații maestrului meu erau încordați, dușmanii ardeau de nerăbdare. Am întâlnit privirea nobilul Tyron, citind în ochii lui avertismentul – dar nu aveam habar despre ce era vorba. L-am urmărit și am zărit un necunoscut care stătea în spatele grupului. Se înclina, șoptind condoleanțe. Modul lui de a clipi – de trei ori repede, o dată lent – mi se părea oarecum cunoscut, dar nu reușeam să-mi dau seama de unde îl știam.

Nobilul Ido ieși în fața semicercului format de bărbații îmbrăcați în alb. Îmi zâmbi la fel de rece pe cât îi era privirea cu care mă măsura. Amândoi știam că-l omorâse pe maestru.

– Dragul meu nobil Eon, spuse încet, cu toții suntem șocați de dispariția nobilului Brannon. Falsa lui compasiune mă îngreșoșă. Cu toții vă împărtășim tristețea pentru pierderea mentorului și vă oferim susținerea noastră în timpul acestei perioade de doliu.

Pentru prima oară de la moartea stăpânului meu, am simțit ceva în adâncul meu. Ură. Mă ardea ca o minge de foc, hrănindu-se din amărteala și disperarea mea. Am coborât în grabă ochii, de teamă ca Ido să nu-și citească moartea în ei.

– În acest scop, continuă el, conciliul l-a rugat pe *heuris* Kane să devină tutorele dumneavoastră. Va continua lucrarea nobilului Brannon și vă va scuti de responsabilitățile din conciliu, ca să vă puteți consacra studiului artelor dragonului. După cum a dorit nobilului Brannon.

Heuris Kane – acum îl recunoșteam pe străin. Era maestrul lui Baret, devotat trup și suflet lui Ido. Așa cum prezisese prințul, Ido făcea următoarea mișcare pentru a controla conciliul. De aceea murise maestrul meu. De aceea lumea mea își pierduse orice sens. Închizând ochii, am auzit în minte ultimele cuvinte ale stăpânului: „Oprește-l!”

Dar nu eram nici măcar un Ochi al Dragonului, în toată puterea cuvântului. Cum m-aș fi putut opune acestui bărbat? Era prea puternic. Prea nemilos.

„Oprește-l!”

Perlele se strânseseră și mai tare în jurul brațului meu, ca pentru a mă încuraja. Nimeni altcineva nu putea să-l oprească pe Ido. Trebuia să încerc. Pentru împărat și pentru prinț. Și pentru maestrul meu. Am strâns pumnii.

–Nu.

Imediat ce am rostit acest cuvânt, Ryko se apropie de mine cu un aer protector. Ido încremeni.

–Poftim?

Tyron ridică brusc capul. I-am întâlnit privirea uimită și l-am implorat în tăcere să mă ajute. Își umezi buzele și dădu aprobator din cap.

–Bineînțeles, îi mulțumesc lui *heuris* Kane pentru grija față de mine, am spus, întorcându-mă spre acesta ca să mă înclin, dar doresc să particip personal la întâlnirile conciliului.

Kane începu să clipească încurcat, apoi se uită la Ido, căutând ajutor.

–Nu aveți de ales, nobile Eon, mârâi Ido. Este vorba despre interesul superior al conciliului.

–Faceți o greșeală, nobile Ido, zise Tyron, înaintând cu un pas. Dacă nobilul Eon nu dorește să stea deoparte, are tot dreptul să dovedească faptul că e capabil să-și asume sarcinile.

Să dovedească? Ce voia să spună?

–Nobilul Tyron are dreptate, adăugă Silvo. Un Ochi al Dragonului nu poate fi exclus din conciliu decât dacă toți ceilalți membri decid, în unanimitate, că este incompetent. În ce mă privește, sunt convins că nu e cazul.

–Nici eu, zise Dram, zâmbindu-mi încurajator.

Se auziră murmure aprobatoare. Ido îl apostrofă pe Ochiul Dragonului Cal.

–Ce știi tu despre competență?

Se uită urât la cei din jur.

–Atitudinea nobilului Ido este întemeiată, observă Elgon, cu voce afectată. Ochiul Dragonului Tigru ridică mâna pentru a calma vocile agitate. Nu știm dacă nobilul Eon va fi în stare să-și îndeplinească sarcinile în conciliu. Propun să-l supunem unui test, să vedem dacă e sau nu în stare.

Un test? Mi-am înfipt unghiile în palme. Dacă trebuia să-mi demonstrez puterile, totul era pierdut.

– La ce vă gândiți? întrebă Tyron.

Elgon se înclină în fața lui Ido.

– Mă supun onorabilului nostru conducător.

Ido își lăsă capul într-o parte, gânditor.

– Tyron, mi se pare că provincia voastră și-a prezentat cererea anuală către conciliu, cerându-i să controleze ploile Regelui Muson și să le apere recoltele.

Strângând din dinți, Tyron aprobă din cap. Ido zâmbi.

– Nobilul Eon ar putea să ne arate cât e de competent conducând operațiunea. La urma urmelor, funcțiile lui sunt de coascendent și de al doilea conducător.

– E prea mult, protestă Dram. Băiatul n-are pregătire.

– Asta voiam și eu să zic, replică Ido cu calm.

Tyron îmi aruncă o privire. Riscul era imens, atât pentru el, cât și pentru mine. Dacă lucrurile mergeau prost, Regele Muson avea să îi inunde provincia, iar el și avea să piardă veniturile pe un an din cauza recoltelor distruse. Ridică din umeri.

– Am toată încrederea în nobilul Eon, spuse Tyron.

Ido se întoarse spre mine, cu o expresie lacomă. Știa că n-aveam nici o șansă.

– Sunteți de acord cu această încercare?

Toți ochii erau îndreptați spre mine, tensiunea fiind atât de mare, încât nimeni nu se mișca. Nu știam nici măcar cum să-mi invoc dragonul, darămite să stăpânesc musonul cel mai violent din an. Dar nu avem de ales. Era singurul mod prin care puteam să-l împiedic pe Ido să controleze conciliul și unica șansă de-a avea un conciliu care să slujească împăratului și țării.

– Da, am spus cu glas pierit.

Ido zâmbi triumfător.

– În cazul acesta, vom aștepta cu toții ca nobilul Tyron să ne invite în provincia lui.

– Presupun că nu veți avea de obiectat dacă mă voi ocupa, între timp, de pregătirea nobilului Eon, spuse Tyron.

Ido ridică din umeri.

–Nu, deloc.

În provincia Daikiko, anotimpul musonului începuse deja. Pentru anul acesta, păzitorii vremii preziseseră că Regele Muson avea să ajungă pe coastă în aproximativ o săptămână. Ido știa că nu puteam înghesui doisprezece ani de studii și de antrenament în mai puțin de șapte zile.

–Cu toate astea, continuă el oftând ușor, nu prea se cade ca nobilul Eon să se antreneze în timpul celor nouă zile de doliu.

Fața lui Tyron se întunecă.

–Se înțelege de la sine, dădu el asigurări pe un ton sec.

Mă privi, dezamăgirea lui fiind la fel de mare ca a mea. Cum mai rămâneau încă patru zile de doliu, probabil că nici nu aveam șansa să începem antrenamentul.

–Permiteți, stăpâne, spuse Rilla îngenunchind în prag. Pot să servesc ceaiul?

Incapabilă să vorbesc, am dat din cap. Ido mă atrăsese într-o capcană. Acum, nu mai trebuia decât să aștepte înaintea de a se arunca asupra mea.

În timp ce urmam trupul maestrului spre cimitir, talgerele și tamburinele îmi ritmau pașii. Cu mișcări perfect coordonate, patru bărbați bine făcuți îl purtau pe o targă decorată cu orhidee albe. Îi angajase doamna Dela, care angajase și bocitorii și ceruse decorațiunile obligatorii la înmormântarea unui om important. Bineînțeles, nobila doamnă lipsea; nici o femeie nu avea voie să asiste la funeraliile unui fost Ochi al Dragonului. Dacă mi-ar fi rămas o brumă de veselie, ironia situației m-ar fi făcut să râd.

Prințul pășea alături, potrivindu-și mersul după pașii mei neregulați. Îmbrăcase ținuta neagră a celui de al doilea îndoliat, *Gan Hua*, care contrasta cu roba mea albă *Lin Hua*, și ducea pe o tavă de argint ofrandele și statuetele din ceramică ale paznicilor mormântului. Trebuie să fi fost grele, dar greutatea nu părea să-l deranjeze. Mi-am adus aminte de el așa cum era în timpul luptei; imaginea forței pe care o degaja și a ținutei suverane mă făcu să roșesc. Temân-

du-mă să nu-mi observe tulburarea, l-am privit pe furiș, dar era preocupat de sarcina lui de a purta tava. În spatele nostru, Ryko și cele două gărzi imperiale formau un zid protector, zornăitul armurierilor și al săbiilor creând un nou ritm pentru marșul nostru.

Mi-am șters sudoarea de deasupra buzei de sus. Dimineața era deja sufocantă – tipul de umiditate apăsătoare care anunța musonul. În ajun, nobilul Tyron trimisese tuturor Ochilor Dragonului un mesaj oficial, informându-i că păzitorii vremii din provincia lui preziceau că Regele Muson avea să vină peste numai șase zile – la două zile după sfârșitul doliului meu oficial. Mă cuprinse groaza. Două zile de exerciții ar fi fost insuficiente, cu atât mai mult cu cât ar fi, în același timp, petrecute călătorind spre provincia nobilului Tyron. Acesta ținea totuși morțiș să respecte obiceiurile – nici măcar nu mă vizita și nici nu accepta mesageri, de teamă să nu-i dea lui Ido un pretext să spună că nu era corect. Și el, și Ido erau undeva, în spatele nostru, alături de ceilalți Ochi ai Dragonului. Ca să-mi stăpânesc panica, am tras adânc aer în piept. Era ziua înmormântării maestrului meu. L-aș fi dezonorat dacă nu mi-aș fi îndeplinit îndatoririle.

În fața noastră, mormintele Ochilor Dragonilor Tigru străluceau în aerul arzător. Un parfum de ierburi arse se înălța din micile arzătoare pe care le purtau bocitorii în fruntea cortegiului. Apropiindu-ne de poarta dublă, conducătorul celor care purtau targa le porunci celorlalți să se oprească. Procesiunea se opri și muzica încetă imediat, liniștea bruscă fiind la fel de apăsătoare ca umezeala.

Intrarea în cimitir era păzită de două statui impunătoare de piatră: silueta ghemuită a Sholei, zeița morții, în stânga, iar în dreapta, un Dragon Tigru elegant încolăcit. Le-am privit fix, incapabilă să mai fac un pas. După ce aveam să trecem peste pragul acestei porți, până și trupul stăpânului urma să mă părăsească. În spatele nostru, din rândurile cortegiului, se ridicară murmure de îngrijorare.

–Nobile Eon? șopti prințul. E momentul să ne apropiem de poartă.

Am dat din cap, dar tot nu m-am putut mișca; lumea se concentrase într-un ghem de căldură sufocantă și de bătai asurzitoare de inimă. Dacă mă apropiam, cu siguranță inima avea să-mi pocnească. Am simțit mâna prințului pe brațul meu. Încet, mă conduse spre statui, încurajările lui blânde calmând tumultul bubuitor din urechi.

Ajungând în fața porții, am încercat să mă împotrivesc.

–Nu! N-am avut timp să învățăm rugăciunile, am zis. Cum îi putem implora pe zei dacă nu știm formulele potrivite?

–Uită-te la mine, nobile Eon. Am întâlnit privirea plină de compasiune a prințului. E în regulă. Le știm. Îți aduci aminte? doamna Dela ne-a învățat. Le știm.

Îmi aduceam aminte. Ne petrecuserăm o oră întreagă cu doamna Dela, repetând împreună formulele, într-un glas. Fusesse un moment de relaxare după formalitățile pline de răceală ale vizitelor obligatorii și ale ritualurilor.

–Acum ești gata? întrebă el.

Nu eram. N-aș fi fost niciodată, dar îmi era imposibil să-mi decepționez maestrul. Sau prințul.

–Da.

Respirând adânc, am lăsat amândoi capul în jos.

–Shola, zeiță a întunericului și a morții, ascultă ruga noastră în numele nobilului Brannon, am recitat în cor, vocea mai profundă a prințului acoperindu-mi tonul pierit.

Veni rândul meu. M-am apropiat mai mult de statuie. Am ridicat ochii spre chipul încruntat al zeiței.

–Iată, un călător intră în regatul tău, am zis. Primește aceste ofrande și lasă-l să-și urmeze drumul nestingherit.

Prințul îmi dădu un pachet roșu, cu bani simbolici, destinați să plătească spiritele care o slujeau pe Shola, care puteau împiedica sau ușura călătoria maestrului meu. După ce l-am pus la picioarele statuii, am turnat vin în cupa de piatră pe care zeița o ținea în mână. „Lasă-l să treacă“, am implorat-o în tăcere.

Apoi ne-am îndreptat spre dragon. Semăna perfect; sculptorul trebuie să fi urmat îndeaproape instrucțiunile unui Ochi al Dragonului Tigru.

– Dragon Tigru, paznic al curajului, am intonat noi, ascultă ruga noastră în numele nobilului Brannon.

M-am apropiat de statuie, colțul ei de piatră atârând chiar deasupra capului meu.

– Unul dintre foștii tăi servitori se îndreaptă acum spre tărâmul spiritelor, am spus. Acceptă aceste ofrande și însoțește-l către strămoșii lui, acordându-i onoarea pe care o merită.

Am așezat un lanț de aramă incrustat cu smaralde false între ghearele de piatră și am turnat restul de vin într-un bol de marmură verde. Apoi am închis ochii, respirând aerul fierbinte și dens, căutându-mi *Hua*, în încercarea de a ajunge la ochiul minții, prin ceața tristeții. Voiam, pur și simplu, să-l văd pe Dragonul Tigru pentru a mă asigura că știa că maestrul meu aștepta să-l lase să intre. Mi-am deschis ochii, simțind schimbarea ciudată a privirii, și i-am văzut pe dragoni. Erau acolo toți, formând un cerc în jurul cimitirului, fiecare la locul său de pe busolă. Dragonul Tigru lucea verde, un pic mai mult decât ceilalți, cu capul dat pe spate, din gâtul său lung auzindu-se un bocet funest. Nici o ureche omenească nu putea auzi sunetul, dar eu îi simțeam vibrația, de parcă pământul ar fi tremurat ușor.

În schimb, dragonul meu, Dragonul Oglindă, abia dacă se vedea. Nu i se distingea decât silueta ascunsă de o ceață groasă. Am oftat și am scuturat din cap, rupând astfel contactul cu el. Era și mai puțin vizibil decât înainte.

Perlele manuscrisului mi se încolăciră mai strâns pe braț, ca pentru a-mi arăta compasiunea.

Părăsindu-și locul din cortegiu, nobilul Elgon înaintă spre noi. În calitate de Ochi al Dragonului Tigru în funcție, era paznicul cimitirului. Se înclină în fața fiecărei statui, apoi în fața noastră, zâmbindu-mi cu o blândețe care îi înnobila fața turtită.

– Indiferent care au fost neînțelegerile mele cu nobilul Brannon, spuse încet, acesta și-a făcut cu onoare datoria față de Dragonul Tigru. Pentru mine, a fost un adevărat noroc să fiu ucenicul lui.

Făcu o nouă plecăciune și deschise porțile. Din nu știu ce motiv – poate din cauza bunătății lui neașteptate –, toată

durerea, pe care o înfrânasem, mă copleși. Bocetele mi se urcaseră în gât. Mi-am înghițit plânsul și mi-am stăpânit lacrimile. Prințul se aplecă spre mine, și mirosul amestecat de plante, sudoare și fum de pe pielea lui mi se păru ciudat de reconfortant.

– Aproape am ajuns, șopti el. Te-ai descurcat minunat.

În spatele nostru, bocitorii își începură cântările triste, monotone. Lăsând capul în jos, ca să-mi ascund privirea, m-am dus alături de prinț, în fruntea cortegiului funerar, mușcându-mi buzele atât de tare, încât am simțit gustul sângelui.

Cât au durat lungile lamentații și arderea efigiilor de lângă mormântul stăpânului, m-am luptat disperată cu tristețea care amenința să mă copleșească. Trebuia să mă stăpânesc. Un nobil n-ar cădea în genunchi plângând ca o femeie. Un nobil nu și-ar striga disperarea căutând încurajare în brațele prietenului său de sânge imperial. Un nobil ar asista cu stoicism la ceremoniile funerare și și-ar face datoria. Și asta am și făcut. Nici când trupul stăpânului a fost împins în lungul tunel al mormântului și nici când acesta a fost închis cu o piatră funerară, chipul meu impasibil n-a trădat nimic din tristețea care mă stăpânea. Cât a ținut înmormântarea, l-am avut în față pe nobilului Ido, și i-am văzut chipul la fel de imobil ca al meu. Dar mă îndoiam că-și ascundea tristețea; mult mai probabil, își ascundea triumful.

În cele din urmă, ceremonia se sfârși. Am privit în tăcere alaiul, membrii acestuia înclinându-se pe rând în fața mormântului. Apoi, m-am trezit singură în fața elegantei stele de marmură. Știam că, la câțiva metri în spate, prințul și Ryko așteptau respectuoși să-mi iau adio de la maestrul meu. Dar toată acea stăpânire dăduse roade; nu-i mai puteam oferi nimic. Nici o ultimă rugă, nici lacrimi, nici adio. Maestrul mă părăsise, și eu eram pustiită. Totuși, întorcându-mă de la mormânt, am simțit cum se stârnea în mine o emoție.

Am avut nevoie de o clipă ca să o recunosc.

Furie.

Capitolul cincisprezece

In dimineața celei de a douăsprezecea zile a noului an – a opta a doliului meu –, eu și doamna Dela stăteam în semiîntunericul sălii mele de primire, cu obloanele închise, și așteptam ca heraldul palatului, care se înclinase adânc în fața noastră, să se ridice și să ne transmită mesajul.

–Nobile Eon, spuse, în cele din urmă, Înălțimea Sa prințul Kygo vi se adresează în numele ilustrului său tată.

Îmi întinse un pergament împodobit cu sigiliul imperial. Sub pecetea grea de ceară, în formă de dragon regal, era scris un fragment dintr-un poem:

Neîncetat, mereu alte valuri se îndreptă spre țărm, aducând cu ele renaștere și amintirea valurilor de altădată.

Doamna Dela studie pergamentul.

–Este dintr-un poem de primăvară al doamnei Jila, șopti ea. Înălțimea Sa vă restituie comoara Dragonului Oglindă. Confirmați onoarea pe care v-o face această vizită.

Am lăsat ochii în jos, privindu-l pe heraldul îngenuncheat. Gândul că aveam să-l revăd pe prinț îmi dădea aripă.

–Mulțumește-i Alteței Sale Imperiale pentru marea lui bunătate. Îi așteptăm venirea cu mare bucurie.

Heraldul ieși făcând o plecăciune.

–Nu cred că împăratului îi place că nu poate participa la ceremonie, spuse doamna Dela. Presupun că este încă prea bolnav ca să părăsească patul.

Ridică din umeri, ca pentru a alunga convingerea tăcută care îi stăpânea pe toți locuitorii palatului – împăratul își trăia ultimele zile.

–Cheam-o pe Rilla ca să te pregătească pentru vizita prințului.

Sub mâneca grea a robei mele albe, manuscrisul roșu își schimbă poziția, perlele șoptind ceva pe pielea mea. Poate simțeau apropierea celorlaltor comori. În timp ce făceam să răsunе micul gong, am auzit râsete și muzică din curtea vecină, de cealaltă parte a porților închise. Festinul și sărbătorile pentru Ziua a Douăsprezecea începeau.

–O a Douăsprezecea Zi fericită! i-am urat doamnei Dela. Fie ca anul care vine să vă aducă de cinci ori mai multă fericire.

–Mulțumesc, nobile Eon. Și ție la fel.

Am dat din cap. Fericirea părea atât de departe.

Abia dacă se adunaseră în grădină cei care locuiau în Apartamentul Bujorului, că una dintre gărzile lui Ryko și anunță venirea prințului. Am îngenuncheat pe o pernă la marginea aleii și m-am înclinat atât de adânc, încât am atins pământul cu fruntea. Cizmele gărzilor imperiale trecură prin fața mea, urmate de pantofii moi ai funcționarilor responsabili cu protocolul. Plecăciunea adâncă îmi puneă șoldul la grea încercare. Dacă prințul nu apărea mai repede, nu aș mai fi putut să stau în picioare fără ajutor. În cele din urmă, sandalele prăfuite cu care erau încălțați purtătorii lecticii imperiale se apropiară și se opriră în fața mea.

–Nobile Eon, îmi spuse prințul.

M-am ridicat cu greu, având încheieturile anchilozate. Rana de pe față i se vindeca, vânătaia nu mai era decât un semn galben-marونیu. Purta ținuta oficială – din mătase violetă – și o versiune mult mai mică a perlei imperiale îi atârna pe un lanț în jurul gâtului. Un viitor împărat. În spatele lui, un mic grup de curteni ne urmărea, iar, în urma lor, se înșirau, pe două

rânduri, servitori care duceau cutii, vase pentru jăratice din aramă și cufere grele. Un cărucior tras de patru oameni, unde fuseseră urcate scrinul și scăunelele sculptate, încheia alaiul.

–Alteța Voastră, vă mulțumesc pentru onoarea pe care mi-o faceți prin această vizită, am spus zâmbind.

Un ofițer responsabil cu protocolul mă străfulgeră cu privirea. Se părea că, la o asemenea ocazie, un zâmbet era nepotrivit.

–Eu sunt cel onorat să vă restitui tezaurul Dragonului Oglindă, răspunse prințul. Tatăl meu vă salută cu bunăvoință.

M-am prosternat la picioarele lui.

–Jos, le porunci prințul purtătorilor.

Aceștia se supuseră imediat, și un servitor îl ajută pe prinț să coboare. Un altul îngenunche, întinzându-i o pungă roșie, cu broderie bogată.

Prințul o luă, apoi făcu o plecăciune în fața mea.

–Nobile Eon, de generații, înaintașii mei au păstrat la loc sigur tezaurul Dragonului Oglindă, în așteptarea zilei în care nobilul dragon va onora din nou cercul cu prezența lui și un Ochi al Dragonului Oglindă se va alătura conciliului. Astăzi, am deosebita onoare de a vă restitui tezaurul care vă revine de drept.

Îmi întinse punga. Am luat-o, înclinându-mă din nou adânc. Era grea, și, pentru o clipă, m-am întrebat ce conținea. Apoi, sub degetele mele se contură un obiect rotund: busola Ochiului Dragonului. De îndată ce am recunoscut-o, perlele manuscrisului se strânsură în jurul brațului meu, de parcă și ele o recunoșteau.

După cum spunea eticheta, prințul intră în Apartamentul Bujorului și luă ceaiul cu doamna Dela și cu mine. Discuția noastră, îndeaproape supravegheată de funcționarii cu fețe ursuze, se limită la urări politicoase pentru Anul Nou și la comentarii despre previziunile legate de muson. Privirea prințului era la fel de tristă ca a mea, dar nu am avut ocazia să-i răspund cu aceeași prietenie plină de duiosie cu care mă copleșise în timpul funeraliilor maestrului meu.

Înainte să se audă clopotul de jumătate de oră, funcționarii făcură un semn discret că vizita luase sfârșit. Am îngenuncheat din nou cu toții la marginea aleii, în timp ce prințul era condus la lectică, și, când bătu clopotul, cortegiul imperial se îndrepta deja încet spre apartamentele regale. L-am urmărit cu privirea, sperând să privească înapoi. Când lectica aproape ajunsese la poarta boltită, se întoarse și ridică mâna. Am ridicat-o și eu, dar, în acea clipă, funcționarul responsabil cu protocolul care îl însoțea îi atrase atenția.

–Deci preia funcțiile tatălui său, spuse doamna Dela, ridicându-se grațios și scuturându-și de praf roba albă. Curând, vom fi din nou în doliu. Își puse mâna la ochi, ca să se uite dincolo de poarta boltită. Va trebui să-l plângi pe tată și să lupți pentru fiu.

–Acum citiți și în stele? am repezit-o.

Mă privi ridicând din sprâncene.

–Unii așa zic, nobile. Dar eu n-am nevoie de bețișoare și nici de monede ca să-i observ pe oameni.

Rilla se apropie agitată.

–Stăpâne, unde doriți să pun tezaurul?

Șirul de servitori aștepta încă să ducă mobilele și cuferele în apartament.

–Va decide doamna Dela, am spus, dorind brusc să rămân singură. Dă-mi doar punga roșie pe care mi-a înmănat-o prințul în sala de primire.

Rilla îmi îndeplini dorința, apoi închise încetișor ușa, făcând să nu se mai audă agitația servitorilor și ordinele răstite ale doamnei Dela. Tremurând de emoție, m-am așezat în tăcerea răcoroasă a sălii de primire.

Busola alunecă ușor din pungă și îmi căzu în palmă. Am pipăit cu degetele fațetele șlefuite ale rubinului din mijloc. Era la fel de mare ca un ou de mierlă – valora o mică avere. Dintr-odată, perlele coborâră de-a lungul brațului și îmi ieșiră din mânecă, căzându-mi pe genunchii, cu manuscrisul după ele. Cu grijă, am atins cartea. Evident, exista o legătură între carte și busolă, dar care era aceasta?

Am plimbat discul de aur pe lângă manuscris. Nu se întâmplă nimic. Dar dacă îl atingeam cu busola? Am lipit metalul de piele. Perlele nici măcar nu au tresărit. Poate busola traducea caracterele din carte. Ținându-mi răsuflarea, am ridicat coperta și am plimbat busola deasupra unei pagini. Scrisul rămânea indescifrabil.

Decepționată, am privit atentă pagina, apoi figurile gravate pe busolă. Brusc, un caracter mi-a atras atenția. Nu cumva abia îl văzusem în carte? L-am comparat cu cel din carte. Da, cele două semne erau identice. Am răsucit busola. Un alt caracter se afla și pe pagina cărții. Râzând de bucurie, am sărit de pe scaun și am executat stângace a doua figură a Dragonului Șobolan, perlele desfășurându-se ca un drapel.

Apoi m-am oprit. La ce bun toate astea? Tot nu puteam citi manuscrisul. Nici busola. Nu aveam cum să sparg codul.

Cum caracterele se găseau, în același timp, în carte și pe busolă, era clar vorba despre o scriere folosită de Ochii Dragonului. Asta însemna, oare, că un alt nobil ar fi putut s-o citească și să mi-o explice? Totuși, acum nu aveam încredere decât într-un singur Ochi al Dragonului, nobilul Tyron, care refuza să mă vadă înainte de terminarea doliului. Copleșită, m-am prăbușit din nou în scaun. N-ar accepta nici măcar un mesaj de la mine. Ca să-i arăt busola, trebuia să aștept să fiu cu el în trăsură ce avea să ne ducă spre Daikiko. Aveam timp să descifrez textul înainte de test? Părea puțin probabil. Numele dragonului meu părea mai departe ca niciodată.

M-am așezat, căutând cu răbdare pe fiecare pagină a manuscrisului caractere asemănătoare celor de pe busolă. Erau câteva, dar ce folos – nu înțelegeam la ce mă uitam. În cele din urmă, eforturile zadarnice mi-au fost întrerupte de Rilla, care îmi anunță sosirea a doi funcționari de la Departamentul de Moșteniri.

Am pus busola la loc, în pungă, și am ascuns manuscrisul sub mânecă. Chiar în clipa în care cei doi bărbați intrau, perlele mi s-au urcat pe braț și au fixat strâns cartea.

Cei doi păreau să-și stăpânească cu greu enervarea. Cel mai gras dintre ei avea buzele umede strânse într-o expresie acră.

Proasta lor dispoziție era, fără îndoială, legată de muzica și de râsetele care răsunau afară; îndatoririle îi făceau să lipsească de la sărbătorile Zilei a Douăsprezecea.

Se înclină adânc. Le-am făcut semn să se ridice.

–Nobile Eon, este Ziua Moștenirii, spuse funcționarul gras. Vă aducem manuscrisul legalizat al testamentului tutorelui dumneavoastră, nobilul Brannon.

Înclinându-se încă o dată, îmi întinse un sul subțire de pergament, pecetluit cu ceară și legat cu un cordon de mătase.

L-am luat, fără a ști dacă nu cumva trebuia să-l citesc în prezența lor. Se uitau amândoi la mine, cel slab cu o neliniște greu ascunsă.

–Dacă aveți cea mai mică nedumerire, stăpâne, suntem la dispoziția dumneavoastră, spuse înțepat.

M-am grăbit să desfac nodul și să rup pecetea ca să pot întinde sulul. Testamentul era scurt: tot ce posedase nobilul Brannon în momentul morții – cu alte cuvinte, casa, pământul din jur și sclavii – era acum al meu.

Am studiat atentă cuvintele, încercând să le pătrund semnificația.

Acum stăpâneam pământuri. Grădina Lunii, biblioteca stăpânului, bucătăria, curtea – toate îmi aparțineau. Am recitit textul, într-un final mintea mea surescitată pricepând ce era evident. Nu doar că stăpâneam casa și pământurile, stăpâneam și servitorii care mai rămăseseră. Rilla și Chart erau ai mei. Și Kuno. Dar și Irsa – la gândul ăsta, nu m-am putut împiedica să nu râd.

–Când a fost scris testamentul? am întrebat.

–Data figurează în josul pergamentului, stăpâne, spuse cel gras.

Ultimul an al Căinelui. Stăpânul mă făcuse moștenitoarea lui cu doi ani în urmă, chiar înainte să încep să mă antrenez pentru ceremonie. De ce îmi lăsase totul?

–Ca să intru în posesia moștenirii va trebui să aștept? am întrebat.

Slăbănogul schimbă o privire cu subînțeleles cu colegul lui. „Sunt la fel de hrăpăreți și unii, și ceilalți“, părea să spună.

–Nu, stăpâne, zise el. Din acest moment, stăpâniți tot ce figurează pe această listă.

Aveam pământ. Și, odată cu pământul, venea o altă putere: banii. Pentru o clipă, toate temerile mi se risipiră. Apoi am văzut adevărul – nici această șansă nesperată nu era destul. Banii nu mă puteau ajuta să găsesc puterea dragonului meu.

Ziua se transformase într-o succesiune de speranțe nebune și de realități crude.

Încă o dată, m-am uitat la caligrafia îndrăzneată. Moștenirea era pentru mine o mică speranță de supraviețuire, dar... mă angajasem să garantez siguranța Rillei și a lui Chart orice s-ar fi întâmplat.

Poate acum eram în măsură să-mi țin promisiunea.

–Pot deci să dispun de aceste bunuri după bunul-plac, am zis.

–Da, stăpâne. Și adesea îi sfătuim pe beneficiari să se gândească la propria călătorie, inevitabilă, în lumea spiritelor, și să scrie un testament cât mai curând posibil. Slăbănogul schiță un zâmbet de profesionist. Pentru un mic onorariu.

–Iată un sfat excelent, am spus, rulând pergamentul. O să-l urmez începând chiar de astăzi. Totuși, trebuie mai întâi să rezolv anumite probleme. Rămâneți aici până mă întorc.

–Astăzi? întrebă slăbănogul deznădăjduit.

Privi obloanele închise. Afară, bubuitul unui foc de artificii se amesteca acum cu strigătele de bucurie. Ziua a Douăsprezecea era în toi.

M-am îndreptat spre ușă.

–Exact asta am spus.

Făcură amândoi o plecăciune, cel gras pufnind nervos. Sigur se gândea la toată mâncarea împărțită pe gratis de care nu aveau să profite.

Rilla stătea în fața mea, în palanchinul cu perdele grele, obișnuita ei grație calmă lăsând locul emoției. Avea pe genunchi un coș cu mâncare – resturi de delicatese de la masa mea, pe care le adunase pentru Chart –, și mâinile îi strângeau

toarta atât de tare, încât încheieturile i se vedeau prin pielea subțire. Nu-și mai văzuse fiul de când ne instalaserăm la palat, și știam că era îngrijorată. Mi-am permis să zâmbesc ușor: multă vreme de-acum înainte, nu avea de ce să se mai îngrijoreze pentru Chart. Scurtul moment de plăcere pe care o simțeam era un moment de respiro bine-venit. Era o adevărată ușurare să simt altceva decât frică și o nesfârșită tristețe.

Poruncisem purtătorilor de lectică să vină în zori, înainte ca petrecăreții Zilei a Douăsprezecea să se trezească și să invadeze drumurile. Ne aflam în a noua și ultima zi a doliului meu – nu aveam încă voie să ies în public, dar trebuia să plecăm în provincia Daikiko a doua zi dimineața. Dacă aș fi așteptat sfârșitul oficial al doliului, n-aș mai fi avut timp să-mi pun în aplicare planul. Și, în adâncul sufletului meu, știam că trebuie să pun lucrurile la punct cât mai repede

– Stăpâne, vă mulțumesc mult că mă lăsați să-l văd pe Chart, spuse Rilla încă o dată.

Lăsă capul în jos, încercând să vadă afară, printre perdele. Chipul tensionat i se destinse deodată într-un zâmbet. Cred că ne apropiem de casă.

Dând perdelele la o parte, am văzut cei doi lei de piatră care stăteau de pază la intrarea pe domeniul maestrului meu – domeniul meu. Fuseseră cu toții anunțați de sosirea mea, și cei șase servitori, în frunte cu Irsa, ieșiseră în grabă pe ușa de serviciu. În semn de doliu, purta fiecare o mică panglică roșie pe mâneca stângă a tunicii de lucru. Când lectica se opri, i-am văzut aliniați de-a lungul aleii, pregătindu-se cu un aer supus să-și salute noul stăpân. Bineînțeles, Chart nu era prezent. Fără îndoială, ne aștepta în bucătărie.

L-am auzit pe Ryko ordonând gărzilor să ia poziție în jurul domeniului. Apoi, Rilla dădu la o parte perdelele și coborî înainte, să mă ajute să ies din palanchin. Cu toate că se străduia să păstreze un aer demn, gesturile îi trădau nerăbdarea.

Am coborât, și, imediat ce am pus piciorul pe pământ, servitorii căzură în genunchi și se înclinară. Pe neașteptate,

o bucurie sălbatică puse stăpânire pe mine. Mi-am dres vocea și am trecut pe lângă ei, observând gesturile nervoase ale Irsei și ceafa soioasă a grădinarului Lon. Apoi, Rilla deschise ușa dublă de la intrare și făcu o plecăciune și, pentru prima oară în viața mea, am trecut pragul propriei case.

La intrare nu era nimic în afară de un covor gros care ne înăbușea pașii. Am tras în piept mirosul familiar al fumului vasului de cărbuni, al fierturilor, al ierburilor pentru leșie și al cerii. Mirosul căminului meu. Al maestrului meu. Asupra mea se abătu tristețea, și m-am oprit la intrarea în hol, distrusă de durere.

– Stăpâne, pot să mă duc să-l văd pe Chart? întrebă Rilla.

– Bineînțeles.

Se îndreptă spre anexa cu bucătăria.

– Așteaptă, am spus. În câteva minute, o să le vorbesc servitorilor, în curtea centrală. Fă în așa fel încât să fie toți acolo. Inclusiv Chart.

Surpriza o făcu să se încrunte o clipă. Apoi aprobă din cap și alergă să-și găsească fiul.

Eram singură în vestibul. În stânga, o ușă dădea către sala oficială de primire, una dintre zonele casei unde nu avusesem niciodată voie să intru. Am deschis ușa dublă. Pentru această încăpere, maestrul preferase stilul tradițional, masa joasă, pernele tari și rogojinile fiind asemănătoare celor din Apartamentul Bujorului. Am închis repede ușa, pentru că o altă cameră, până atunci interzisă, mi-a atras atenția: dormitorul maestrului.

Se afla la capătul opus al culoarului, în fața bibliotecii. Preț de o clipă, am rămas nemișcată în fața ușii, copleșită de faptul că eram o intrusă, apoi am răsucit mânerul de aramă care avea forma cercului dragonilor. Ivărul se ridică, cu un zgomot ușor, și ușa se deschise.

Obloanele erau deschise, și lumina dimineții sublinia austeritatea mohorâtă a camerei de mari dimensiuni. Mobila era aproape la fel de spartană ca aceea din debaraua din spatele casei unde dormeam eu: un pat de lemn, un dulap și un vas

de cărbuni. Asta era tot. Știam că odinioară avusese mobile scumpe – servitoarele povesteau despre un covor atât de gros, încât trebuia periat în fiecare zi și despre un paravan pictat de un artist celebru – dar stăpânul le vânduse în ultimii ani.

Am înaintat pe podeaua goală și m-am apropiat de pat. Așternutul de pat era proaspăt. Probabil fusese pus pentru mine. Gândul mă tulbură. O cuvertură de bumbac, atât de spălată încât ajunsese de culoarea nisipului, fusese îndoită cu grijă la capătul patului. M-am uitat spre coridorul gol, apoi m-am aplecat și am mirosit așternutul. Era curat, dar nu mai păstra mirosul maestrului.

În toată această simplitate, o pată de culoare îmi atrase atenția – o cutie de lac roșu pusă pe o măsuță pe care n-o observasem până atunci. Singurul obiect plin de viață din cameră. Am înconjurat patul ca să examinez cutia. Împodobită cu motive aurii, avea pe capac caracterul însemnând „dublă fericire“, sculptat în jad. Probabil valora mulți bani. Totuși, maestrul n-o vânduse.

Însemna ceva pentru el? Am ridicat-o pentru a o cântări în palmă. Era poate ultimul obiect care făcea parte din averea lui. Cu vârful degetelor, am găsit pârghia mică cu ajutorul căreia se deschidea. Capacul se ridică.

Pentru o clipă, n-am recunoscut obiectul din cutie. Era extrem de nepotrivit pentru locul în care se găsea.

Era trusa mea de croitorie.

Trebuie să o fi găsit în vechiul meu dulap de haine. Dar ce căuta în această cutie? Păstrată ca o bijuterie prețioasă?

Răspunsul era la fel de simplu pe cât de simplă era camera. Pentru că era a mea.

Mă iubise. Certitudinea a țâșnit din aceleași tenebre unde sălășluia Eona. Mi-a scăpat un geamăt. O știusem întotdeauna. Păstrasem gândul ascuns în străfundul ființei mele. Ce altceva aș fi putut să fac? Ce altceva ar fi putut să facă el?

Am mângâiat cutia din bambus lustruit, pipăind lemnul neted. Obiectul era atât de simplu, atât de banal și totuși atât

de prețuit; mai întâi ca un dar inestimabil de la o femeie pe moarte, apoi ca o amintire secretă a unui bărbat pe moarte.

Am simțit pe cineva în spatele meu și m-am întors. Rilla stătea în prag.

– Servitorii s-au adunat, stăpâne, îmi spuse. Văzându-mi fața, adăugă: Ce s-a întâmplat?

– Nimic. Am tras capacul și l-am închis. Vin într-o clipă. Lasă-mă!

Se înclină și se retrase. Am pus cutia la loc pe masă și mi-am apăsat ochii cu palmele, încercând să-mi alung tristețea. Era mai bine ca unele lucruri să nu fie recunoscute.

Am luat-o pe coridorul lung care lega casa principală de bucătărie. Drumul îmi oferea răgazul de a-mi relua rolul impasibilului nobil Eon și de a-mi pregăti discursul pentru personal. Nu avusesem timp să fac aranjamentele necesare, dar esențialul era deja stabilit. Am pipăit plăcuțele de metal din buzunar; abia așteptam să-i văd mutra lui Chart când aveam să i le arăt.

Apropiindu-mă de curte, am auzit-o pe Irsa anunțându-mi sosirea. Când am apărut, servitorii erau deja în genunchi, pe dalele tari din piatră. De câte ori nu le auzisem pe Rilla sau pe Irsa anunțând apropierea stăpânului, pentru a îngenunchea. Acum, nu mai făceam plecăciuni decât în prezența familiei imperiale.

Chiar și Chart se înclinase. Grădinarul Lon îl sprijinise de umărul lui puternic și își așezase mâna protectoare pe spatele băiatului. Lon fusese întotdeauna generos. Am văzut ceafa încordată a lui Chart în efortul de a-și păstra poziția, dar, când își legănă capul, am putut să-i văd zâmbetul larg. Cel puțin el era fericit să mă vadă. Irsa mă privea pe furiș, evident îngrijorată la gândul că avea să plătească pentru toate răutățile din trecut. Eram tentată s-o fac să regrete toate loviturile de picior, insultele și micile trădări, dar mă hotărâsem deja să nu o fac. Așa cum spune proverbul, adevăratul caracter al unui om se vede când este înfrânt. Mie mi se părea că se vede și când ești victorios.

Curtea mi se păru mai mică, mai prăpădită decât mi-o aminteam, dar aceeași pisică mă urmărea din locul însorit, de lângă ușa fostei mele camere. Mi-am dres vocea, și toți se ridicară, așteptând să vorbesc. Respectul lor tăcut mă făcu să uit brusc discursul atent pregătit. Îmi dispăruse cu totul din minte.

Când l-am văzut pe Chart ridicând o mână și făcându-mi cu ochiul, m-am liniștit. Îmi zâmbi încurajator. Cuvintele discursului îmi reveniră proaspete în minte.

–Nobilul Brannon, odihnească-i-se sufletul în Grădina Plăcerilor Cerești, mi-a lăsat acest domeniu, împreună cu servitorii, am spus, străduindu-mă să-mi păstrez tonul egal.

Nimeni nu păru surprins – zvonurile circulă rapid în cămările servitorilor.

–Casa și personalul vor rămâne așa cum sunt, cu câteva excepții.

Irsa se schimbă la față, așteptându-se probabil să ajungă în piața de sclavi. Totuși, Chart era cel care mă interesa. Nu aveam prea des ocazia să fiu un mesager al norocului.

Am ridicat deasupra capului cele două plăcuțe de eliberare – două pandantive din aramă, atârdate pe niște șireturi din piele, pe care erau gravate decretul de eliberare și pecetea imperială.

–În primul rând, îi eliberez pe Rilla și pe Chart.

Chart se uită la mine, încremenit de surpriză. Numai gura i se mișca, precum aceea a crapului gigant al împăratului. Lângă mine, am auzit-o pe Rilla trăgând aer în piept.

Nu fusese ușor să grăbesc formalitățile ca să-i eliberez, dar observasem repede că aurul făcea minuni. Merita să cheltuiesc jumătate din banii pentru doliu pentru a vedea bucuria pe chipurile lor. Și partea bună abia acum venea.

–Și îl numesc pe Chart moștenitorul acestui domeniu.

Chart se clătină în față și, dacă nu ar fi fost reflexele rapide ale lui Lon, s-a fi zdrobit de dale. M-am grăbit spre el și am căzut în genunchi. Rilla mi se alătură imediat, luându-și fiul în brațe.

– Te simți bine? l-am întrebat.

Stătea ghemuit în brațele lui Lon.

– E bine, mă asigură Rilla, mulțumindu-i din priviri lui Lon.

Mâna slabă a lui Chart îmi strânse încheietura mâinii.

– Liber?

Am încuviințat din cap.

– Și moștenitorul meu.

– Stăpâne, spuse Rilla apucându-mă de cealaltă mână și sărutând-o. Mulțumesc, stăpâne. Ați făcut un lucru minunat.

– Moștenitor? repetă Chart. Tu... faci din mine... moștenitorul tău?

– Da. Vei conduce gospodăria cât timp voi fi la palat. Vei avea camera ta și tot ce vei dori.

Lacrimile îi brăzdau fața murdară.

– Voi conduce... gospodăria?

M-am întors spre ceilalți servitori.

– Ați auzit? De acum înainte, Chart este moștenitorul casei mele. Ordinele lui vor fi ordinele mele. Ultimele cuvinte i le adresasem Irsei, observându-i dezgustul și groaza. S-a înțeles?

Strângând din buze, lăsă capul în jos.

– Da, stăpâne.

Am aruncat și celorlalți o privire amenințătoare, și s-au grăbit cu toții să se încline cu un aer supus.

Totuși, Chart se agățase și mai puternic de încheietura mea.

– Cum... aș putea... să conduc? șopti el speriat.

Îi era frică? Fusesem atât de preocupată de planurile mele, încât nici măcar nu-mi trecuse prin cap o astfel de posibilitate.

– O să fie bine, i-am răspuns. Îți voi da un servitor personal. Îți va ține loc de brațe și de picioare.

Chart scutură din cap.

– Nu știu... să citesc și să scriu... Sau altceva.

Rilla își mângâie fiul pe păr.

– O să înveți, spuse cu hotărâre. Ești atât de inteligent! Îmi zâmbi. Nobilul Eon ne-a făcut un cadou deosebit.

Dintr-odată, Lon se aplecă spre mine, înclinându-se.

– Stăpâne, aş putea să spun ceva?

– Da. Ce e?

– Cer permisiunea să devin servitorul personal al lui Chart. Sunt puternic şi ştiu literele. Aş putea să-l învăţ.

Lon ştia să citească şi să scrie? Habar nu avusesem. De fapt, nu ştiam mare lucru despre el. L-am privit cu atenţie. Se arătase mereu bun cu Chart, fără să-i pese de faptul că era diform. Şi era ambiţios – dacă devenea servitor în casă, şi-ar fi îmbunătăţit mult situaţia. Asta l-ar face să se poarte frumos. Putea fi o soluţie. I-am aruncat o privire întrebătoare lui Chart.

Chart dădu aprobator din cap.

– Rilla? am întrebat.

Ea îl măsură pe Lon din cap până în picioare.

– Ştiu că eşti puternic şi muncitor. Dar eşti şi un om bun, Lon? Slăbiciunea altora trezeşte în tine ce e mai rău sau ce e mai bun?

Chart îşi dădu ochii peste cap.

– Mamă...

Lon îi zâmbi.

– Mama ta are grijă de interesele tale. O salută pe Rilla. Onoarea şi situaţia mea mă vor obliga să-l tratez cu respect pe fiul unei femei eliberate, spuse, şi ea se îmbujoră când îşi auzi noul titlu de femeie liberă.

– Astea nu sunt decât cuvinte frumoase, zise ea pe un ton tăios, dar zâmbind. Întorcându-se spre mine, dădu din cap. E bine.

– Deci, am stabilit, am zis.

Încă ţineam în mână plăcuţele eliberării. M-am grăbit să le separ, desfăcându-le nodurile.

– Iată dovada eliberării tale, Rilla.

Când i-am întins pandantivul, un gând brusc mă făcu să mă opresc. Rilla nu mai era legată de mine. Putea să plece. Şi o voce interioară îmi şopti adevărul: era singura persoană în viaţă care îmi cunoştea secretul.

– Rilla...

Am ezitat, incapabilă să dau voce temerilor – părea că nu aveam încredere în ea. Între noi se balansa plăcuța eliberării. Apoi, privirile ni s-au întâlnit, și am văzut că înțelesese. Luă pandantivul între palme.

–Nu numai bărbații au onoare, stăpâne, spuse ea încet. Voi fi mereu lângă dumneavoastră.

Rușinată că mă îndoisem de ea, am dat din cap și am ridicat plăcuța lui Chart.

–Libertatea ta, Chart.

Privi plăcuța cu lăcomie.

–Trebuie... să-l port?

Î-am pus pandantivul în jurul gâtului și l-am aranjat pe tunica peticită. Trebuia să-i reînnoiesc garderoba. Își lipi plăcuța de piept, de parcă ar fi fost posibil ca aceasta să dispară.

–Mulțumesc...

–Să mergem în bibliotecă și să sărbătorim, am zis. Rilla, vrei să le spui servitoarelor să aducă vin? Și ar trebui să pregătească o cameră pentru noul moștenitor.

Ghemuit la picioarele mele, Chart chicoti.

–Desigur, admise Rilla.

Își regăsise grația obișnuită, dar aveam impresia că Irsa și celelalte servitoare aveau să înțeleagă curând ce însemna răzbunarea unei mame. Bătând energic din palme, începu să împartă ordine personalului.

Lon se sculă cu ușurință, deși îl ținea pe Chart pe brațe, și traversă curtea, urmându-mă în casă. Întorcându-mă o clipă pe coridorul înghețat, l-am văzut pe Lon ascultând comentariile agitate ale noului său stăpân. Părea să recunoască fiecare cuvânt ascuns în sunetele lui chinuite. Poate pentru că, spre deosebire de Irsa, era mai atent la ceea ce avea sens, nu la nonsensuri.

Am intrat în bibliotecă, nepregătită să mă confrunt cu amintirea maestrului: ultimul manuscris pe care îl studiasse era desfăcut pe birou, o pană zăcea pe o scrisoare neterminată, ierburile pe care le aprindea ca să se concentreze parfumau încă aerul.

Am simțit cum creștea în mine tristețea deja cunoscută, pe care bucuria eliberării prietenilor mei o ținuse departe. Am închis ușa, lipindu-mă cu spatele de lemnul ei dur, și i-am arătat lui Lon jilțul pentru vizitatori. Îl așeză pe Chart cu grijă.

–Mulțumesc, Lon, am spus, făcând un efort ca să mă apropii de biroul maestrului. Dar nu puteam să mă așez în spatele lui. Nu încă. Caut-o pe Rilla, și ea o să-ți spună ce trebuie să faci. Roag-o apoi să vină și ea în bibliotecă.

Lon făcu o plecăciune.

–Da, stăpâne. Mulțumesc. Se întoarse spre Chart și se înclină încă o dată. Mulțumesc, stăpâne.

În fața neobișnuitului respect care i se arăta, Chart făcu ochii mari.

După ce Lon închise ușa, i-am spus:

–E ciudat să vezi oamenii înclinându-se în fața ta, nu-i așa?

Chart se lovi peste frunte.

–Asta mă face... să mă doară... capul. Îmi zâmbi cu toată fața. Tu... tu te-ai... obișnuit?

Am scuturat din cap.

–Nu m-am obișnuit cu nimic.

Își pipăi plăcuța de pe piept.

–Uneori... e greu... să fii liber?

M-am uitat la el. Totul se petrecuse atât de repede, încât nu mă gândisem niciodată că eram liberă. Dar evident că eram liberă – eram un nobil. Și era cu atât mai ciudat că nu aveam sentimentul de libertate.

–Mulțumesc, zise Chart pe un ton serios, ridicând plăcuța. E atât de important... pentru mama. Și pentru... mine. Respiră adânc. Stăpânul mi-a zis... să-ți spun... ceva... Se opri, înghițind cu greutate. Când va... muri.

–Ce anume să-mi spui?

M-am lăsat pe vine lângă el. Stăpânul îi spusese că mă iubea? Chart știa cine eram cu adevărat? Dacă știa adevărul, păstrase bine secretul.

–Avea obiceiul să... vină în bucătărie... noaptea... când nu reușea... să doarmă... și îmi... vorbea. Avea nevoie să... vorbească

cu cineva. Își umezi buzele ca să se pregătească pentru o propoziție mai lungă. Îi părea... rău. Credea că... era mai bine. Dar... regreta că... ți-a făcut... atât rău... Crezuse că... aproape te-a omorât.

– Că m-a omorât? Ce vrei să spui?

– Când a poruncit... să ți se zdrobească... șoldul. Era... să mori. Nu-ți... amintești?

– A pus să mi se zdrobească șoldul?

Ce tot spunea Chart? Fusesse un accident. Fusesem lovită pe stradă de o căruță cu cal – la scurtă vreme după ce maestrul mă luase de la mina de sare.

Un adevăr, multă vreme ascuns, m-a ținut în loc. Imagini neclare deveneau încet, încet, de o limpezime îngrozitoare. Nu existaseră nici o căruță și nici un cal. Nu fusesse un accident. O certitudine dezgustătoare puse stăpânire pe mine. Amintirea gustului amar și a membrilor grele, un bărbat uriaș, cu fața tatuată, aplecându-se deasupra mea și ținând un ciocan în mână. Și durerea. Atât de multă durere.

– De ce? am întrebat răgușită. De ce? L-am apucat de braț pe Chart. A spus de ce?

Chart se trase speriat în jilț.

– Nu.

Dar știam de ce. Mă mutilase ca s-o ascundă pe Eona. Mă făcuse de neatins. Pentru bani. Pentru putere. Trădarea lui mă rănea, la fel de violent precum ciocanul care îmi zdrobise oasele. Mă lipsise de trupul meu. De integritatea mea. Am încercat să mă ridic, dar toată puterea mea mergea în altă parte. În furie. Vechea durere îmi sfâșia șoldul. M-am târât pe coate și genunchi ca să scap de Chart, să scap de durere.

– Credeam că... știi.

– Că știu? am țipat.

Vedeam cât de îngrozit era Chart, dar furia era mai puternică decât orice. M-am lovit cu capul de o etajeră și m-am ridicat iute. În fața mea erau sulurile lui. Iubitele lui manuscrise. Așezate cu atâta grijă.

Am apucat una dintre cutii și am aruncat cu ea în perete. S-a auzit zgomotul lemnului zdrobit, și pergamentul sfâșiat

imi otrăvi sângele. A doua cutie lovi biroul, făcând să zboare penele și călimările, care aterizară pe podea. Am aruncat cutiile una după alta. Zgomotul părea a-mi hrăni furia, și am început să alerg pe lângă rafturi, golindu-le din ce în ce mai repede. Chircit în scaun, Chart scâncea. Am auzit ușa deschizându-se.

–Nobile Eon!

M-am întors, cu brațul ridicat ca să arunc.

În prag, Rilla ținea o tavă plină de cupe de vin și avea ochii mari de groază.

–Ce faceți?

Nu se vedea? Îl distrugeam. Îi făceam rău.

Dar el era deja mort.

Am dat drumul cutiei pe care o țineam în mână. Aceasta lovi podeaua și se deschise, iar pergamentul se desfășură cu un fâșâit eliberator. Printre lacrimi, am văzut-o pe Rilla venind spre mine. Și atunci, pentru prima oară de la moartea maestrului, am început să plâng în hohote, pentru a mă elibera de tristețe și de furie.

Capitolul șaisprezece

Aplecându-mă deasupra micuței lămpi cu ulei de lână pat, mi-am băgat degetele în punga de piele și am scos o cantitate zdravănă din Drogul Soarelui. Afară, liniștea dinaintea zorilor era tulburată de agitația servitorilor care făceau pregătiri în vederea călătoriei la Daikiko: zgomotul copitelor, hurelul roților pe dale și vocea lui Ryko poruncind oamenilor lui să verifice dacă bagajele erau bine prinse. Curând, avea să vină vremea să plecăm.

Am pus drogul în bolul cu infuzia tămăduitoare pe care Rilla mi-o adusese împreună cu micul dejun. Pudra a plutit o clipă la suprafață și, în cele din urmă, s-a dizolvat în lichidul tulbure. Am strâns punga la gură și am pus-o în buzunarul tunicii de călătorie, alături de prețioasa busolă cu rubine.

Drogul Soarelui era ultima mea șansă. Având doar slabe speranțe de a descifra manuscrisul înainte de test, era singurul mod la care mă putusem gândi pentru a intra repede în contact cu Dragonul Oglindă. Ryko îmi spusese că aprindea energia solară în Bărbații Umbră și că le reda virilitatea și spiritul de luptători; cu siguranță, avea să crească și în mine energia Soarelui.

Am privit bolul aburind. Bineînțeles, nimic nu-mi garanta că avea să mă ajute să iau legătura cu dragonul meu. În schimb, era foarte posibil să mă transforme, cum se întâmplase

cu nobilul Ido, într-un nebun furios. Sau, cel puțin, să mă arunce într-o stare de disperare ranchiunoasă, ca a lui Dillon. Poate infuzia tămăduitoare avea să anuleze efectul drogului. În fine, nu puteam ignora posibilitatea de a muri otrăvită, și gândul ăsta îmi îngheța sufletul.

Am ridicat bolul și am inhalat aburul amărui al băuturii. Imaginea chipului crispat de agonie al maestrului puse stăpânire pe mine. Ce moarte îngrozitoare!

În ajun, îmi plânsesem tot amarul în brațele Rillei, dar era încă prea devreme pentru a uita de trădarea maestrului. Chiar și după ce Rilla mă smulsese din starea de autocompătimire, amintindu-mi crudul adevăr – că infirmitatea mă ajutase să-mi ascund identitatea –, tot nu-l puteam ierta. Într-o zi, poate aveam să fiu în stare, dar, pentru moment, energia pe care mi-o dădea furia era evident de preferat letargiei în care mă arunca tristețea.

M-am uitat în bol. Infuzia devenise aproape neagră, suprafața ei reflectând contururile neclare ale feței mele. Cu siguranță, o singură doză nu mă putea ucide; nici Ryko, nici Dillon nu muriseră. M-am înclinat în fața altarului din colț, apoi am dus bolul la buze. „Fie ca strămoșii să mă apere“, m-am rugat, și am dat pe gât băutura amară.

Am pus bolul la loc pe tavă, și, o clipă, am așteptat efectul drogului asupra trupului. Știam că era prea devreme, dar acum, că îl luasem, voiam să aflu dacă avea vreun efect.

Se auzi o bătaie ușoară în ușă, care mă smulse din visare.

–Intră!

Rilla intră în grabă, cu o mantie lungă de călătorie pe braț.

–Ryko zice că suntem gata de plecare oricând doriți, stăpâne.

Desfăcu haina și mi-o ținu să mă îmbrac.

–Mulțumesc. M-am ridicat și mi-am băgat brațele în mânecile largi. Chart s-a instalat?

–Da, stăpâne, răspunse ea radiind.

După ce îmi aranjă încă o dată gulerul țeapăn al mantiei, scotoci în buzunarul fustei.

–A vrut să vă dea asta.

Desfăcu o mică bucată de pergament. Un singur caracter era scris cu cerneală neagră, de o mână nesigură: „Îmi pare rău“.

Am zâmbit.

–A început să scrie deja?

–A lucrat cu Lon toată noaptea.

–Spune-i că nu are de ce să-i pară rău. N-a făcut decât să îndeplinească voința maestrului.

–O să-i spun. Îmi atinse brațul. Ați făcut atâtea pentru noi. Mulțumesc.

–Și tu ai făcut la fel de multe pentru mine.

Copleșită brusc de un presentiment îngrozitor, am început să măsoar camera cu pașii.

–Rilla, trebuie să-ți mai cer ceva.

–Bineînțeles. Orice.

–Dacă vreodată am să-ți spun să pleci, ia-l pe Chart și părăsește orașul cât mai repede posibil. Fără întrebări. Pune-te doar la adăpost. De exemplu, în insule. Ai să faci asta?

–Dar nu te-aș părăsi...

Am ridicat mâna.

–Nu. Promite-mi că vei pleca. E important.

Încuviință din cap, dar în privire i se citea îngrijorarea.

–Crezi că se va ajunge la asta?

–Nu știu. Sper că statutul vostru o să vă apere. Dacă nu, trebuie să vă mișcați repede. Și o să aveți nevoie de bani. I-am făcut semn să mă urmeze. Vino cu mine, repede.

Am condus-o în garderobă. Uniforma mea de candidat era aranjată cu grijă pe un raft din fundul dulapului. Am scos-o și am pipăit tivul, până când am simțit cu degetele un obiect de metal.

–Chart mi-a dat asta pentru cazul în care ar fi trebuit să fug. Îți amintești?

Ea confirmă în tăcere.

–Un Tigru. Mi-a arătat-o când a găsit-o.

I-am luat mâna, închizându-i palma peste moneda ascunsă în mătase.

–Acum este a voastră. Dacă lucrurile nu merg bine, o să te ajute s-o scoți la capăt cu Chart vreme de câteva luni.

Rilla mă luă de mână.

–Dar tu? Nu va trebui să fugi?

Nu am răspuns. M-a strâns de mână cu putere, apoi și-a întors ochii spre trusa de croitorie. Amândoi știam că, dacă ea și Chart ar fi trebuit să fugă, ar fi fost deja prea târziu pentru mine.

Curtea casei Dragonului Bivol era plină de servitori care cărau bagaje, legau boii la care sau mânau caii cu strigăte puternice. Repetându-mi numele iar și iar, vizitiul meu își croi drum prin mulțime și opri trăsura în fața intrării principale în sală.

Un servitor se apropie de noi și făcu o plecăciune.

–Nobilul Tyron vă trimite complimentele sale, stăpâne, și vă roagă să așteptați. O să vi se alăture curând.

Omul îmi oferă cupa cu vin pe care o ținea pe tavă, dar am refuzat cu un gest. Degustătorul meu era într-o căruță, în spate. M-am instalat confortabil în trăsura luxoasă, privind un călăreț care încerca să-și țină în frâu calul speriat. Știam cum se simțea animalul.

Nobilul Tyron ieși, în cele din urmă, din sală. I-am făcut loc să urce în trăsură, care se legănă sub greutatea noastră.

–Deci prințul v-a dat echipajul lui personal? se miră el. Tonul jovial era contrazis de expresia îngrijorată a feței. Când se așeză lângă mine, curelele de suspensie care susțineau cabina se legănară, trosnind. Acum, nimeni nu se mai poate îndoi de tabăra pe care ați ales-o.

–Nu cred că s-a îndoit cineva vreodată, am spus.

Nobilul Tyron clătină din cap.

–Pot spune același lucru și despre mine. Își frecă fruntea. Iertați-mă că nu v-am primit mesagerii. Nu ne puteam asuma riscul de a-i da lui Ido un pretext pentru a opri testul.

–Nobilul Ido nu dorește să-l oprească. Contează pe eșecul meu, și probabil are dreptate. Chiar credeți că o să pot învăța să-l controlez pe Regele Muson în două zile?

Tyron suspină.

–Pentru a controla puterea propriului dragon, un ucenic are nevoie de doisprezece ani întregi de studiu. Și de tot atâta timp pentru a se pregăti pentru anul ascendenței lui. Mă bătut pe umăr. Dar, pe de altă parte, aveți capacitatea de a-i vedea pe toți cei doisprezece dragoni. Dacă e cineva care să poată reuși, acela sunteți dumneavoastră.

Am zâmbit slab. Dând la o parte perdeaua luxoasă de mătase, îi privi pe oamenii din suită, care luau poziție în spatele nostru. Acum era șansa mea să-i arăt busola fără să fim întrerupți. Am scos-o din buzunar, atât de agitată, încât n-am reușit nici măcar să-mi rostesc rugămintea coerent.

–Nobile Tyron...

Se întoarse spre mine. Am ridicat punga, desfăcând, în același timp, pe pipăite, șnurul.

–Voiam să vă arăt ceva. Prințul mi-a restituit obiectul împreună cu restul tezaurului Dragonului Oglindă.

Punga se deschise. Busola îmi căzu în palmă, și am simțit perlele tremurând pe bațul meu.

–Ce minunăție! șopti Tyron. Se uită la mine întrebător, apoi luă busola și mângâie rubinele din centru. Minunată!

M-am aplecat mai aproape.

–Recunoașteți scrisul, nobile Tyron? Puteți să-l citiți?

Mijindu-și ochii, examinează cu atenție cercurile săpate de jur împrejurul busolei.

–Animalele și punctele cardinale sunt aceleași, spuse, în cele din urmă, dar nu am mai văzut scrisul ăsta. Trebuie să fie foarte vechi.

Dezamăgirea a venit ca o lovitură în piept. Am închis ochii. Nici măcar un Ochi al Dragonului nu putea citi manuscrisul. Secretele lui îmi rămâneau pe vecie inaccesibile. Era imposibil de descifrat.

Îmi rămânea o singură șansă – Drogul Soarelui. Dar dacă nici acesta nu funcționa?

–Nobile Eon.

Am deschis din nou ochii. Tyron mă privea pe deasupra busolei. Era livid.

– Este unica busolă pe care o aveți? șopti el. Da, evident că e unica – nu s-a mai făcut alta după pierderea Dragonului Oglindă.

Mi-am dat seama de ce era atât de speriat. Fiecare busolă era făcută special pentru un anumit dragon, informațiile ei secrete fiind transmise de la Ochiul Dragonului la ucenic, pentru care se făcea un nou instrument. În lipsa unui Ochi al Dragonului Oglindă în stare să-mi dezlege misterele, nu puteam descifra busola pe care o moștenisem și nici nu mă puteam folosi de un alt instrument pentru a controla puterea dragonului meu. Absorbită de eforturile mele disperate de a citi manuscrisul, nici măcar nu mă gândisem la o asemenea catastrofă.

Tyron își frecă ochii descurajat.

– Dintre cei care vin la Daikiko, numai Ido este interesat de scrierile vechi. Dar nu-i putem arăta busola. Dacă află că nu știți să vă citiți busola, se va folosi de asta ca dovadă pentru a vă împiedica să vă luați locul în conciliu.

– Testul va scoate totul la iveală, am strigat eu. Va ști totul când va vedea că nu mă pot folosi de ea.

Tyron îmi înapoie busola, strângându-mă ușor de mână.

– Probabil că Ido a făcut deja calculele ascendentului pentru a determina fluxurile sacre. Le-ați putea folosi. O să vă învăț să vă concentrați puterea prin intermediul rubinului.

– Dar calculele vor fi pentru ascendentul Dragonului Șobolan. Cum să le folosesc?

Tyron își mușcă buza de sus.

– Sunteți coascendent. Sper că vor fi identice. Sau, cel puțin, apropiate.

– Cum adică sperați că vor fi identice? l-am întrebat. Nu sunteți sigur?

Clătină din cap.

– Nimeni nu știe ce se va întâmpla mâine. Nimeni nu știe ce înseamnă această coascendență. Nu știm dacă aveți aceleași puteri dublate ca nobilului Ido sau dacă puterea lui dublă este împărțită între voi. Pur și simplu, nu știm.

L-am privit îngrozită.

–De fapt, nu știți cum să mă ajutați să trec de test, nu-i așa?

Mă apucă de umăr și mă zgâlțâi.

–Pentru moment, trebuie să învățați cum să vă stăpâniți puterea. Să o luăm cu începutul. Aplecându-se pe fereastra trăsurii, strigă: Hollin, vino aici!

Ucenicul lui deșirat veni spre noi cu pași mari.

–Da, nobile. Zărindu-mă, se înclină. Vă salut, nobile Eon.

–Hollin, am hotărât că vei călători cu noi, porunci Tyron. Prezintă scuze doamnei Dela – spune-i că nobilul Eon are nevoie de tine. Apoi, cere-i lui Ridley să-ți ia locul în carul nobilei doamne.

Fața tânărului se luminează la gândul că nu mai trebuia să suporte zdruncinăturile unui car cu boi. Plecă în grabă.

–Hollin își amintește mai bine decât mine începuturile perioadei lui de ucenicie, spuse Tyron. O să vă învețe rapid principiile de bază. Apoi, vom studia metodele de a-l controla pe Regele Muson.

Lecția continuă toată ziua, într-o căldură sufocantă, de-a lungul drumurilor pe marginea cărora țăranii făceau plecăciuni la trecerea noastră. În trăsură plutea un miros acru de transpirație, evantaiele de mătase reușind să facă față și să ne răcorească. Îmi era aproape imposibil să mă concentrez la vocea serioasă a lui Hollin, care ținea să-mi explice regulile relației dintre dragon și Ochiul Dragonului.

–Vă amintiți momentul uniunii, nobile Eon? întrebă el, apoi zâmbi timid. Sigur vă amintiți. Fiecare Ochi al Dragonului își amintește clipa asta. Ai convingerea că te afli, în același timp, în două locuri. Că ești și om, și dragon.

Am încuviințat din cap, încercând să-mi ascund panica. Nu avusesem sentimentul că mă aflasem în două locuri în același timp. Nu simțisem decât șuvoiul de putere al Dragonului Oglindă și, mai târziu, puterea Dragonului Șobolan. Totuși, nu le puteam spune adevărul celor doi bărbați din fața mea – pentru că ar fi trebuit să recunosc că nu mă unisem niciodată

pe deplin cu dragonul meu. Degetele mi s-au strâns pe punga cu Drogul Soarelui din buzunar. Poate, dacă aş lua mai mult de o doză pe zi, aş avea mai multe şanse de a intra în contact cu Dragonul Oglindă.

–Totul este o chestiune de echilibru, continuă Hollin. Numai experienţa te ajută să recunoşti momentul în care cedezi prea multă *Hua*, fără să ieşi în schimb destulă putere. Îşi şterse sudoarea de deasupra buzei superioare şi se întoarse către maestrul lui. Cum să explicăm acest echilibru?

Şi a ținut-o tot așa până la prima oprire pentru noapte; din cauza lipsei mele de experiență, fiecare pas înainte spre cunoaștere era urmat de doi pași înapoi.

Așa cum cerea obiceiul, Ochii Dragonului și servitorii lor erau cazați în casele pe care proprietarii de pământuri din partea locului le ofereau cu respect. Eram atât de obosită, încât, din momentul în care am intrat în cameră până a doua zi dimineata, când mă trezi Rilla aducându-mi un bol cu infuzia tămăduitoare, n-am mai știut de mine. Când ieși din cameră ca să-mi aducă hainele puse la aerisit, mi-am turnat în cana de lut două doze mari din Drogul Soarelui și am băut conținutul dintr-o sorbitură.

Cămăruța era sufocantă. Rilla îmi scosese o robă din bumbac, în care m-am înfășurat, și apoi m-am îndreptat spre fereastra cu obloanele închise. În timpul nopții, învățăturile lui Hollin se transformaseră într-o înșiruire de cuvinte fără cap și fără coadă; tot ce-mi aminteam era că-mi explicase cum să mă folosesc de puterea unui flux sacru, apoi nobilul Tyron îl îndemnase să treacă la următorul subiect. Și mă aștepta încă o zi de inițiere făcută în grabă. Mi-era teamă că nu aveam să rețin mare lucru din ea.

Am deschis obloanele și am privit curtea interioară a casei. Proprietarul era destul de bogat ca să-și ofere o mică grădină de plăcere, lângă zid, și am văzut-o pe doamna Dela plimbându-se pe unica alee. Acum, că perioada doliului oficial trecuse, purta o robă de călătorie de culoare albastră, ale cărei mâneci erau împodobite cu o panglică roșie, în amintirea defunctului.

De parcă aş fi chemat-o cu privirea, se întoarce şi puse un genunchi în pământ, graţioasă, ferindu-şi, în acelaşi timp, politicoasă ochii de ţinuta mea sumară. Mi-am strâns roba în jurul corpului şi am ridicat mâna în semn de salut.

– Doamnă Dela, sper că aţi petrecut o noapte plăcută.

– Da, vă mulţumesc. Se ridică, şi am văzut că acum avea faţa machiată îngrijit, foarte feminină. Aş putea să vă vorbesc înainte de a ne continua drumul, nobile? Aş vrea să discut cu dumneavoastră câteva chestiuni de etichetă.

– Bineînţeles.

– După gustarea de mulţumire?

Am dat aprobator din cap, apoi am intrat în cameră. Tradiţia cerea ca nobilul aflat în vizită să mulţumească gazdei, luând împreună cu el şi cu fiii lui gustarea de dimineaţă.

În comparaţie cu ceea ce mâncasem în ultimele săptămâni, masa era simplă şi frugală: o budincă de orez cu patru condimente; o supă cu ouă, fierbinte şi parfumată; gogoşi de soia şi o pâine din grâu fin măcinat. În timp ce îmi turnam un îndulcitor în fiertura străvezie de orez, îmi trecu prin minte că altădată aş fi considerat masa asta un adevărat festin.

Gazda îmi amintea de un câine maroniu pe care îl vedeam adesea dând târcoale minei de sare – mereu dornic să facă pe plac. Mândru şi emoţionat că împărţea masa cu un nobil Ochi al Dragonului, făcea câte trei sau patru plecăciuni la fiecare remarcă a mea şi nu reuşi să termine decât o singură frază, pe întreaga durată a mesei.

– Angajamentul vostru sacru de a ne apăra pe noi şi pământul nostru ne aduce o mare alinare, stăpâne.

Fiii – trei versiuni miniaturale ale tatălui – dădeau energic din cap, privindu-mă cu insistenţă în timp ce-şi sorbeau supa în tăcere. Am plecat ochii la bol, şi îmi pieri pofta de mâncare. Nu era vorba numai despre supravieţuirea mea; întreaga provincie conta pe mine, să controlez forţele pământului şi să aduc norocul reprezentat de o recoltă bogată. Am pipăit punga din buzunar. Puteam risca să iau o doză suplimentară din Drogul Soarelui? Trei într-o oră puteau fi prea mult – ar

fi fost mai rezonabil să aștept cina, ca să existe un interval între doze.

Imediat ce tortura reprezentată de masa de mulțumire luă sfârșit, doamna Dela mă abordă privind în jur îngrijorată.

– Aș putea să vă vorbesc între patru ochi, nobile?

Am oftat. Momentul nu era cătuși de puțin potrivit pentru o lecție de etichetă; capul îmi era doldora de informații.

– Nu poate aștepta? am întrebat. Sigur vom trece prin problemele de etichetă când o să ne apropiem de sat.

Se apropie atât de mult de mine, încât i-am simțit mirosul de parfum impregnat în păr.

– Nu este vorba despre etichetă. Ci despre test.

– Atunci să mergem în grădină, am spus cu asprime.

Îmi simțeam membrele de parcă aș fi avut în corp un arc întins gata să sară. O mică plimbare poate avea să-mi elibereze tensiunea din mușchi.

Ca să-mi vorbească, doamna Dela așteptă până am ajuns la capătul aleii din grădină.

– Am auzit niște zvonuri, nobile. Zărind o servitoare care scutura niște cearșafuri, mă trase și mai departe. Nobilul Ido are intenția să vă saboteze testul.

– Având în vedere felul în care merg lucrurile, nu va trebui să-și facă griji, i-am răspuns morocănoasă. Și zvonurile nu ți-au spus ce vrea să facă?

Am strâns pumnii. Fiecare articulație părea să se contracte dureros, deși șoldul mă făcea să sufăr mai puțin decât de obicei.

Clătină din cap.

– Atunci, nu-mi sunt de mare folos, nu-i așa? Nu veniți la mine cu bârfe de servitoare. Veniți cu detalii.

M-am îndepărtat furioasă, lăsând-o înlemnită de uimire. La ce-mi foloseau zvonurile? Aveam nevoie de informații reale. De o strategie. În trecere, am lovit o creangă care se aplecase spre alee. Spre marea mea satisfacție, se rupse brusc.

Urcându-mă în trăsură, mi-a fost imposibil să-mi găsesc o poziție confortabilă alături de nobilul Tyron și de Hollin – oasele bazinului mă dureau și simțeam că o să-mi iasă prin

piele, iar pe ceafă aveam o erupție care îmi dădea mâncărimi. După o noapte în care dormise prost, Hollin avea ochii încetoșați și căsca fără încetare, iar nobilul Tyron mirosea rânced a bătrân transpirat. Înăbușindu-mi greața, m-am concentrat asupra cuvintelor lor.

– Ca ascendent, spuse nobilul Tyron, aveți obligația să dați ordine clare fiecărui Ochi al Dragonului, astfel încât acesta să poată dirija puterea dragonului în așa fel încât să îndepărteze ploile musonice de recolte și să le direcționeze către baraj.

– E ca un număr de jonglerie, adăugă Hollin. Fiecare dragon controlează o direcție anume indicată de busolă, deci va trebui să-i spuneți Ochiului Dragonului câtă putere trebuie să folosească, în ce moment anume, în așa fel încât să mute musonul. Îmi vedea consternarea pe față. Știu că pare imposibil, dar Ochii Dragonului sunt așezați în cerc, corespunzător locului pe care îl are fiecare pe busolă, așa că e simplu de văzut cine cu ce dragon lucrează.

– Și, cum îi puteți vedea pe toți dragonii, ar trebui să vă fie ușor, adăugă Tyron, pe un ton încurajator.

– Dar de unde știu câtă putere este necesară?

Nobilul Tyron aruncă o privire spre Hollin.

– Ei, bine? am insistat. Cum pot să știu?

Tyron își frecă nasul.

– Este o chestiune de antrenament, mormăi el. Trebuie să înveți cum să simți parametrii puterii dragonului tău.

– O chestiune de antrenament? Nu am timp să mă antrenez. Am lovit cu putere plafonul trăsurii. Toate astea sunt inutile. Complet inutile! L-am bătut pe vizitiu pe spate. Oprește!

Trăsura se opri brusc, atelajul lovind caii. Am sărit din trăsură și m-am îndreptat spre șanțul care despărțea drumul nobililor de cărarea noroioasă a țăranilor. Mănată de furie, mi-am dat seama că abia dacă șchiopătam. Restul alaiului se opri în spatele trăsurii, câteva capete aplecându-se pe fereastră ca să vadă ce se întâmpla. Am privit orezăriile întinse, incapabilă să mă concentrez asupra unui gând coerent, din cauza furiei și a fricii care îmi luaseră în stăpânire mintea.

Cu coada ochiului, l-am văzut pe Ryko coborând din șa și conducându-și calul în direcția mea.

– Stăpâne. Făcu salutul scurt al gărzilor. Vă pot ajuta?

– Mă poți învăța într-o după-amiază tot ceea ce un Ochi al Dragonului învață în doisprezece ani?

– Nu, stăpâne.

Calul fornăi și își iți capul peste umărul lui.

– Atunci, nu poți să mă ajuți. Dă-mi pace!

I-am întors spatele, dar mă apucă de umăr și mă obligă să-l privesc.

– Ce aveți pe ceafă?

– Nu mă atinge! am țipat. O să pun să fii biciuit.

Speriat, calul dădu înapoi, smucindu-l pe Ryko odată cu el. Acesta trase de hățuri, calmându-l cu mângâieri și șoapte liniștitoare. Depărtându-mă, mi-am pipăit iritația de pe ceafă.

Ryko se uită la mine încruntat.

– Ce doză luați, stăpâne?

– Aș putea pune să fii biciuit.

– Da, stăpâne. Cât ați luat din Drogul Soarelui?

Mi-am întors privirea de la fața lui hotărâtă.

– Două doze.

Își ținu respirația.

– Un bărbat adult nu suportă decât o doză în fiecare zi. Trebuie să vă opriți, stăpâne. Vă va ucide.

– Nu trebuie decât până mâine.

– Stăpâne...

Se apropie cu un pas.

– Întoarce-te la locul tău, gardiene Ryko.

Ezită, împărțit între supunere și îngrijorare.

– Am spus să te întorci la locul tău! am urlat, pradă unei furii neașteptate. Doar dacă nu preferi să te eliberez din funcție.

Strânse din dinți, dar făcu o plecăciune și își întoarse calul. Mi-am lipit mâna pe frunte, încercând să slăbesc menghina care îmi strângea tâmplele. Ryko chiar nu putea pricepe că urma să nu mai am nevoie de drog imediat ce-l deviam pe Regele Muson?

L-am privit încălecând și reluându-și locul în spatele trăsurii mele, și toată furia mea dispăru la fel de repede cum apăruse. Încercând să mă apere, nu-și făcea decât datoria. Doream să-l chem înapoi și să-i spun că de-a doua zi nu aveam să mai iau Drogul Soarelui, dar privirile curioase ale celor din alai mă împiedică.

Nobilul Tyron se aplecă pe fereastra trăsurii.

–Nobile Eon, dacă vrem să ajungem în sat înainte de lăsarea nopții, trebuie să ne continuăm drumul.

Am ridicat mâna ca să-i arăt că auzisem, dar m-am întors să mă uit din nou spre orezării. Sigur aveam destul Drog al Soarelui în corp cât să-mi permită să-l văd pe Dragonul Oglindă. Poate destul cât să intru, în sfârșit, în contact cu el.

Mi-am trezit ochiul interior, încercând să identific energia *Hua*. În timp ce durerea de cap apăsătoare devenea tot mai puternică, orezăriile își pierdură conturul și își distorsionară forma, cuprinse de ceața lumii energetice. Totul era deformat și defila cu cea mai mare viteză, într-o ceață colorată în care se amestecau verdele, portocaliul, albastrul, violetul, rozul, griul. Un huruit, mai mult senzație decât sunet, îmi pătrundea în oase. Astupându-mi urechile, m-am cufundat în energia clocotitoare și am încercat să disting roșul în amestecul de culori. Dar curgerea lor era prea rapidă. Prea violentă. Puterea fluidă mă învăluia, învârtindu-se atât de repede, încât nu mi-am mai putut concentra privirea, până ce toate culorile se topiră într-un vârtej albastru violent.

Totul se opri. Apoi, albastrul începu să urle prin mine, lăsându-mă fără văz și fără auz. Pentru o clipă, am rămas suspendată într-o panică tăcută, de un albastru ca al safirului. Am căzut în genunchi, oasele lovindu-mi-se tare de pavaj. Totul era albastru: în ochii mei, în urechile mele, în gura mea. Mi-am sfâșiat palmele pipăind dalele aspre în căutarea normalității. Albastrul mă rupea în bucăți. Aveam pe limbă un gust de vanilie, de portocală – Dragonul Șobolan.

Am făcut un efort să mă ridic, încercând cu disperare să-mi reactivez ochiul interior. Izbucnirea argintie de *Hua*

se întuneca, cele șapte centre ale puterii capitulând sub dezlănțuirea sufocantă de albastru. Nu aveam altă scăpare decât să mă cufund mai adânc. Mai adânc în mine, să străpung stratul gros de energie cenușie care hrănea focul mistuitor al albastrului. Drogul Soarelui? Mi-am continuat coborârea, mai întâi cu greutate, apoi lăsându-mă atrasă de lumina aurie care se găsea în al treilea centru al puterii – un bob mărunț a cărui strălucire rezista vârtejului întunecat.

Disperată, m-am agățat de ea. Am tras energia palidă în vârtejul albastru. A străpuns puterea care se învoldura și am auzit un țipăt ca de vultur rănit ieșind de pe buzele mele. Masa clocotitoare se contractă, se sparse și apoi dispăru.

– Ce se întâmplă, stăpâne?

Era vocea lui Ryko.

– Stăpâne, vorbiți-mi!

M-am prăbușit pe o parte, gâfâind.

– Adu-o pe Rilla, porunci el cuiva. Și pe doamna Dela.

Umbrele s-au risipit, și am zărit deasupra mea fața lui Ryko. Întinzând mâna, m-am agățat de pulpana tunicii lui.

– Am nevoie de el doar până mâine, am rostit răgușită. Apoi o să mă opresc.

drogul își făcea efectul. Eram sigură de asta. Am mișcat capul, cuibărit în poala moale a Rillei, și am privit cerul care defila în ritmul trăsurii ce se legăna pe drum. Așezată în fața noastră, doamna Dela moțăia în căldură sufocantă. Tăcerea lor care nu cerea nimic în schimb era o ușurare. Nobilul Tyron acceptase, până la urmă, că nu eram în stare să continui lecțiile și se retrăsese în propria trăsură, care ne urma. Cel puțin din acest punct de vedere, leșinul meu fusese un lucru bun.

Închizând ochii, am analizat atent concluziile la care ajunsesem în privința puterii albastre. Fără nici o îndoială, era vorba despre Dragonul Șobolan – încă simțeam pe limbă gustul de vanilie. Eram convinsă că puterea densă, cenușie, a drogului Soarelui mă deschisese, într-un fel sau altul, în fața energiei lui, așa că se dezlănțuise în mine, trecând ca apa

printr-o ecluză, împiedicându-l pe Dragonul Oglindă să mă abordeze. M-am gândit și la ipoteza îngrozitoare a unui atac din partea nobilului Ido, prin intermediul dragonului său, dar, nici chiar în momentele de panică, nu observasem vreo influență exterioară în asaltul Dragonului Șobolan. Cu toată violența lui, nu fusese vorba despre un atac.

Dar cum de reușisem să-l opresc? Era vorba despre nucleul slab de energie din adâncul meu? Bănuiam că avea o legătură cu identitatea mea ascunsă, un soi de energie lunară pe care încă n-o stăpâneam. Indiferent de natura ei, era destul de puternică pentru a respinge un dragon. Era posibil, oare, ca ea să-l țină la distanță și pe Dragonul Oglindă?

Îngrozită de acest gând, am deschis ochii.

–Vă e sete, stăpâne?

Rilla își aplecase asupra mea fața îngrijorată.

–Nu. În cât timp ajungem în sat?

Doamna Dela căscă, acoperindu-și gura cu evantaiul.

–Nobilul Tyron a spus că înainte de căderea nopții, deci în mai puțin de două ore.

Am încuviințat din cap și am închis din nou ochii, întorcându-mă la problema Dragonului Șobolan. Zgârieturile din palmă erau o amintire vie a puterii lui copleșitoare.

Pentru că Drogul Soarelui mă deschisese în fața lui, ar fi trebuit să mă ajute să intru în contact și cu Dragonul Oglindă. Amândoi erau ascendenți și erau legați într-un fel de mine. Nu numai că Drogul Soarelui făcea posibilă uniunea mea cu ei, dar creștea și puterea dragonilor. Dacă luam suficient, fără îndoială că avea să suprimе ceea ce mai rămânea din energia lunară încă prezentă în mine.

Pentru a mă putea uni cu Dragonul Oglindă, trebuia, pur și simplu, să găsesc un mod de a-l ține departe pe Dragonul Șobolan.

Răspunsul era atât de evident, încât mă făcut să tresar. Nu trebuia să-l țin departe pe Dragonul Șobolan în timpul testului! Nobilul Ido avea să-l stăpânească – dragonul albastru nu putea să mă inunde cu puterea lui și să blocheze drumul

Dragonului Oglindă. Nu trebuia decât să mă asigur că energia mea solară era cât mai intensă cu putință: să mă deschidă dragonului meu, să-i mărească puterea și, în cele din urmă, să mă scape de energia lunară.

Rilla îmi atinse brațul.

– Stăpâne?

– Totuși, vreau puțină apă, am spus, întinzându-mă să iau punga cu drogul.

Când am intrat în sat, umbrele moi ale asfințitului se topeau încet în noapte. Drumul era mărginit de torțe înalte, iar între ele țărani în genuncheați cântau rugăciuni și se prosternau văzându-ne cum ne îndreptam spre centrul satului. Între case și prăvălii se înălțau drapele roșii, și pe fiecare poartă se vedea un afiș de hârtie pe care era desenat caracterul semnificând „recoltă bogată”. Mirosul de porc fript și de pâine caldă umplea aerul nopții, amestecându-se cu dulceața îmbătătoare a tămâii – mirosul și gustul Festivalului Musonului.

Vizitiul opri trăsură la marginea unei piețe mari, înconjurată de prăvălii cu două etaje. Lampioane de hârtie roșie atârnavă la fiecare fereastră, lumina lor ajutându-mă să disting busolariumul din piatră, aflat în centru: estrada circulară unde Ochii Dragonului aveau să-și împlinească magia.

În celălalt capăt al pieței, nobilul Ido și ceilalți Ochi ai Dragonului erau așezați la o masă lungă, de banchet. Un scaun gol aflat lângă nobilul Ido era, evident, destinat coascendentului. Stăpânindu-mi un frison, am coborât din trăsură. De la locul ei, doamna Dela îmi zâmbi cu un aer încurajator, în timp ce vizitiul mâna caii înainte. Nici Rilla, nici ea nu mă puteau însoți – nici o femeie nu era acceptată în acel loc câtă vreme Ochii Dragonului nu-l stăpâniseră pe Regele Muson.

Am fost întâmpinată de trei bătrâni, îmbrăcați în tunici de ceremonie din bumbac maroniu, împodobite cu broderii simple. Au căzut în genunchi și s-au prosternat.

– Ochi al Dragonului Oglindă, spuse omul din mijlocul grupului de delegați, ridicând ușor bărbia, dar fără a îndrăzni

să se uite la mine, sunt bătrânul Niron. Este deosebita mea onoare să vă primesc în umilul nostru sat, pe tine și pe dragonul tău. Ce fericire ca al doisprezecelea dragon să fie din nou printre noi! Și ce fericire că a ales un tânăr Ochi al Dragonului dăruit cu o asemenea putere. Vă oferim imensa noastră recunoștință pentru intervenția voastră sacră în numele nostru.

Mi-am dres glasul.

– Mulțumesc. Când este așteptat Regele Muson?

Bărbatul din dreapta spuse:

– Cei care urmăresc vremea au prezis că va veni mâine după-amiază, stăpâne.

Perfect. Asta îmi dădea timp să iau cel puțin încă două doze din Drogul Soarelui.

– Stăpâne, vă rugăm, faceți-ne onoarea de a participa la banchetul oficial de primire.

Avându-l pe Ryko alături, am fost condusă prin fața sătenilor îngenuncheați, care onorau astfel sosirea nobililor care îi salvau în fiecare an de foamete. La apropierea mea, câteva siluete se traseră înapoi în întunericul ferestrelor – femei și copii care îl priveau pe ascuns pe Ochiul Dragonului Oglindă. Un bărbat din mulțime îmi întâlni din întâmplare privirea, uimirea de pe chipul lui transformându-se în frică. M-aș fi așteptat să facă gestul de alungare a deochiului, dar se înclină adânc. În cele din urmă, eram un Ochi al Dragonului puternic, un mesager al norocului. Am pipăit punga care devenea tot mai ușoară în buzunar – fie ce-o fi, m-am rugat. Drept răspuns, perlele s-au agitat ușor pe brațul meu. În ultimele zile, strânsoarea lor părea că slăbise.

Bătrânii m-au condus către locul meu, lângă nobilul Ido. Stătea relaxat. Silueta lui robustă și întunecată ieșea în evidență la masa populată de bărbați prea timpuriu îmbătrâniți.

Stând în spatele lui, Dillon era în continuare încruntat. Acum înțelegeam caracterul imprevizibil și accesele de furie ale nobilul Ido; eram cu toții stăpâniți de același izvor incandescent al Soarelui, care clocotea sub pielea noastră. Dillon știa,

oare, că era drogat? După ce descoperisem Drogul Soarelui în bibliotecă, ar fi trebuit să-l previn, dar fusesem acaparată de tristețea provocată de moartea maestrului. Și de furie.

Ryko se așază în spatele meu, în locul unde ar fi trebuit să stea ucenicul meu. Ceilalți Ochi ai Dragonului mă salutară cu un murmur. Am făcut un semn din cap spre nobilul Dram, așezat în mijlocul adunării, precum și spre nobilul Garon, care stătea în fața mea, amândoi partizani ai împăratului și susținători ai cauzei mele.

–Nobile Eon, începusem să credem că întâmplarea neplăcută de pe drum te împiedică să participi, spuse nobilul Ido.

Pe fața lui frumoasă se citea o politețe desăvârșită, dar ochii lui întunecați străluceau ca ai unui lup. Cum aflase de leșinul meu? De la dragonul lui? Sau din bârfele servitorilor?

–Acum sunt aici, am răspuns. Insinuați că aș vrea să fug de test?

Auzindu-mi propria voce furioasă, mi-am înfipt unghiile în coapsă ca să încerc să mă calmez. Ido mă privea acum foarte atent.

–Deloc. Văd că ardeți de nerăbdare să acceptați provocarea. Îmi cercetă insistent fața. Păreți chiar deosebit de nerăbdător.

Nobilul Tyron se așază pe ultimul jilț rămas liber.

–În sfârșit, am ajuns, spuse. Deși, trebuie să mărturisesc, mi-ar plăcea mai mult să fiu în patul meu decât la un banchet în provincie. Să sperăm că anul ăsta ceremonia de primire va fi scurtă.

Dar nu a fost. Festivalul Musonului era cea mai importantă sărbătoare în sat, și locuitorii țineau să ne onoreze cu distracții și cu mâncare, pentru a celebra întoarcerea miraculoasă a Dragonului Oglindă. Cât timp au durat discursurile învățate pe dinafară, dansurile tematice și servirea bunătăților locale, am simțit privirea nobilului Ido ațintită asupra mea. Ținând o mână pe ceafă ca să-mi ascund iritația, m-am concentrat fie asupra felurilor de mâncare, fie asupra spectacolului, ca un iepure care se face că nu vede lupul ce se află la doar doi pași de el.

În cele din urmă, se încheie și ultimul discurs. Nobilul Tyron scoase un oftat de ușurare când doisprezece săteni, cu ochii mari de emoție și copleșiți de misiunea lor, veniră să ne conducă în camerele unde aveam să ne petrecem noaptea. La apropierea bătrânului Hiron, care venea spre noi îndoit de mijloc într-o plecăciune, oamenii însărcinați să ne conducă pe mine și pe nobilul Ido se dădură câțiva pași înapoi.

–Nobile Eon, nobile Ido, ni se adresă el, salutându-ne respectuos. Obiceiul cere ca Ochiul Dragonului ascendent să fie întotdeauna găzduit în Casa Dragonului, construită de înaintașii noștri în semn de recunoștință pentru serviciile aduse satului de Ochii Dragonului. Arată cu un gest către o clădire frumoasă, din piatră, aflată în spatele nostru. În acest an, vrem să onorăm atât ascendența Dragonului Oglindă, cât și pe aceea a Dragonului Șobolan. Deci am amenajat în casă două apartamente diferite. Mândru că găsisse această soluție, zâmbi. Sper că veți fi mulțumiți.

Să stau sub același acoperiș cu Ido? Probabil că mi se citea oroarea pe chip, pentru că zâmbetul bătrânului dispăru. În spatele meu, Ryko se trase mai aproape.

–Ce soluție minunată pentru rezolvarea acestei neobișnuite situații, bătrâne Hiron! zise Ido amuzat. Nu vi se pare, nobile Eon?

Prinsă ca într-o capcană de dorința de a fi politicoasă și de a salva onoarea bătrânului, am aprobat dând din cap.

–În acest caz, vă rog să ne urmați, spuse bătrânul pe un ton vesel.

Cei trei slujitori ne conduseră la Casa Dragonului. Pe fațada de piatră se aflau douăsprezece steaguri pictate, care le reprezentau pe Animalele Celeste – steagul Șobolanului și cel al Dragonului erau mai mari decât celelalte și tronau deasupra intrării. Sătenii se înclinară, invitându-ne să intrăm. L-am urmat pe nobilul Ido într-un coridor de piatră. Ryko se ținea la mică distanță.

–Stăpâne, nu trebuie să rămâneți aici, șopti el când am pătruns într-o curte mică și deschisă.

În mijloc era o grădină micuță, cu un bazin cu crapi și o bancă umbrite de trei copaci pitici, tunși cu grijă, în care erau atârnate lampioane de hârtie. La stânga și la dreapta, panourile a două uși erau deschise, lăsând să se zărească două saltele groase. Dincolo de grădină, o altă cameră închisă cu o ușă dublă. Un al doilea coridor lăsa să se vadă o rogojină din trestie, pusă pe podeaua din piatră, ducându-te cu gândul la un pavilion pentru baie – un lux deosebit. Locul era o reprezentare în piatră și lemn a recunoștinței sătenilor, fiind construit pentru nobili de către oameni care se spălau în albie și dormeau pe paie.

Chiar dacă Ryko avea dreptate în privința pericolului, nu puteam refuza să stau aici fără să le umilesc cu cruzime pe gazde.

Bătrânul se grăbi să intre în curte și ne cercetă cu privirea, așteptând îngrijorat aprobarea noastră.

Cu toată politețea de care eram capabilă, am zis:

– Casa este deosebit de armonioasă. Mulțumesc.

Chipul i se luminează.

– Avem o baie cu un izvor cald pe aici, spuse mândru, arătând spre culoarul cu rogojină de trestie. Apoi ne arată ușa dublă. Și aici este o sală de mese. Lucrurile v-au fost duse în camera din stânga, nobile Eon, iar ale dumneavoastră, nobile Ido, în cea din dreapta. Dacă aveți nevoie de ceva, servitorii vă stau la dispoziție.

– Nu va fi necesar, replică nobilul Ido cu duritate. Avem servitorii noștri. Zâmbi, ca să risipească stânjeneala. Ați făcut bine, bătrâne Hiron. Vă mulțumesc pentru tot, dar acum trebuie să mă odihnesc. Să mă pregătesc pentru testul de mâine. Făcu un gest către mine. Îmi imaginez că și nobilul Eon e obosit.

– Bineînțeles, bineînțeles, spuse bătrânul, dând înapoi și plecându-se continuu. Dacă aveți nevoie de ceva...

Dispăru pe coridor.

Se așternu o liniște încordată. Nobilul Ido se mișcă, lăsând impresia că se îndrepta spre mine. Imediat, Ryko se repezi

în fața mea, gata să treacă la atac. Deși chipul lui Ido rămase impasibil, corpul i se încordă precum al unui războinic gata să atace.

–Voi fi în permanență alături de nobilul Eon, spuse Ryko printre dinți.

Fără să-i dea atenție, nobilul Ido mă privi cu ochii mijiți.

–Chemați-vă câinele de pază, nobile Eon. Altfel pun să fie biciuit pentru insolență.

Zgomotul pașilor care se auzeau din baie ne făcură să ne întoarcem. Apăru Rilla, în compania a trei servitori ai nobilului Ido.

–Ryko!

Vocea îmi era răgușită.

Făcu un pas înapoi, dar rămase pe poziție.

Nobilul Ido zâmbi cu răutate.

–Bun băiat!

Se întoarse spre mine.

–Somn ușor, nobile Eon. Sunt nerăbdător să vă văd demonstrându-vă puterea mâine. Să sperăm că veți fi mai eficient decât corcitura din insule.

Pocnind din degete către servitori, le arătă camera din dreapta.

În timp ce-i privea intrând, Ryko îmi spuse încruntat:

–Voi face de gardă la ușa dumneavoastră, stăpâne. Am pus oameni la fereastră și la toate intrările posibile.

Am încuviințat din cap.

–Și Rilla va dormi la picioarele patului, adăugă el în timp ce ea se apropia. Nu-i așa, Rilla?

Rilla se ridică, după ce făcuse plecăciunea.

–Bineînțeles. Aruncă o otheadă în spate spre ușa închisă a camerei nobilului Ido. Dar nu va fi atât de prost...

Ryko ridică din umeri, conducându-ne spre camera din stânga.

–Nu vrem să riscăm. Proba de mâine va fi decisivă. Veți ajunge acolo în siguranță, stăpâne. Apoi, totul depinde de dumneavoastră.

Am dat din nou aprobator din cap. Teama mă sufoca, și doar un lucru mă putea ajuta. Am intrat în camera sărăcăcios mobilată.

–Ceai, am șoptit, căutând pe pipăite Drogul Soarelui în buzunar.

Rilla mă urmă înăuntru și trase ușa.

–Da, stăpâne.

Prin panoul de pergament cernit care acoperea ușa, se zărea silueta neagră, liniștitoare, a lui Ryko. Așezându-mă pe pat, am deschis grăbită punga. Luând încă o doză în seara asta, pierdeam orice șansă de a dormi liniștită. Am râs încet; oricum, cu nobilul Ido la câțiva pași de mine, nu aveam șanse să dorm.

Capitolul șaptesprezece

In zorii zilei Regelui Muson, ochii îmi lăcrimau din cauza lungilor ore de insomnie, în vreme ce priveam camera care se lumina. Umiditatea era deja atât de apăsătoare, încât mi se lipea de piele ca un corp fierbinte și ud. La picioarele patului, Rilla se foi, apoi adormi la loc.

Am coborât din pat și mi-a turnat puțină apă. Perlele de la capătul manuscrisului ieșiseră din mânecă și se legăneau libere. Le-am fixat din nou pe braț, strângându-le. Legătura slăbea cu fiecare zi.

Am scos cu grijă punga cu drogul. Porția generoasă de ierburi căzu ca un bulgăre în apa rece, apoi se împrăștie ca o pulbere uscată. Ar fi fost mai bine dacă aș fi dizolvat-o într-un ceai cald, dar seara trecută Rilla se arătase cu totul împotrivă și nu voiam să se trezească și să mă vadă luând și mai mult. Fără îndoială că Ryko îi vorbise despre cât de periculos era drogul și îi ceruse să îi dea raportul.

După ce am înghițit dintr-o sorbitură băutura cenușie, tulbure și amară, m-am îndreptat spre ușă și am deschis-o. Ryko mă privi atent. Avea ochii încercănați, înfundați în orbite.

– Totul e bine? întrebă el încet.

– Da. Am ieșit din cameră. Dar e atât de cald. Vreau să stau în grădină.

După ce verifică grădina, Ryko îmi făcu un semn din cap. M-am dus să mă așez pe banca elegantă. În aceeași clipă, un mesager plin de praf și care se clătina de oboseală ieși din coridor, însoțit de unul dintre oamenii lui Ryko.

–Domnule, i se adresă soldatul căpitanului său, omul acesta spune că are un mesaj pentru nobilul Ido.

–Încă nu s-a trezit, zise Ryko.

Ușa lui Ido se deschise brusc, făcându-l pe mesagerul epuizat să tresară și să se clatine și mai rău pe picioare. Un servitor ieși în grabă, se înclină în fața mea, apoi se întoarse spre mesager.

–Nobilul Ido o să te primească în camera lui, spuse. Urmează-mă!

Mesagerul se înclină în fața mea și intră, pe jumătate alergând, pe jumătate împleticindu-se. Imediat apăru în prag un alt servitor. Închizând ușa în urma lui, se așază de pază, cu brațele încrucișate și ochii la pândă.

–Mesagerul a venit în graba mare, observă Ryko.

–Călare, spuse soldatul. Pe un cal bun.

Ryko dădu aprobator din cap.

–Ai procedat bine. Întoarce-te la post!

Omul salută și se îndreaptă spre coridor. Ryko rămase nemișcat și tăcut. Fără îndoială, la fel ca mine, se străduia să audă ceva din camera lui Ido. Dar nu se auzeau decât păsările dimineții și bubuitul îndepărtat al tunetului Regelui Muson.

Am cercetat atentă șirurile de țărani care stăteau îngenunchați în jurul pieței și spuneau cu glas tare rugăciuni pentru reușita noastră. Unde era Ryko? Ieșise puțin înainte de prânz ca să afle mai multe despre mesagerul lui Ido, dar promisese să se întoarcă înainte de începutul testului. Mi-am îndreptat atenția spre grupul de ucenici care așteptau în apropiere, încărcăți cu mâncare și cu apă, în cazul în care maestrii lor ar fi avut nevoie. Dillon stătea puțin la distanță de ceilalți, în timp ce Hollin îi liniștea pe cei mai tineri, dar nici urmă de uriașul din insule.

Nobilul Tyron mă privi, cu chipul neobișnuit de palid.

– Sunteți pregătit? mă întrebă.

Nu, nu eram pregătită, dar cei care observau vremea își trimiseseră mesagerul în sat cu ultimul raport. Regele Muson se îndrepta spre interior. Avea să fie acolo în cel mult jumătate de oră, spusese gâfâind mesagerul.

Am strâns în palme busola cu pietre de rubin. Simțeam pe pielea umedă răcoarea discului de aur. Chiar înainte de sosirea mesagerului, reușisem să iau o nouă doză din Drogul Soarelui, cu infuzia tămăduitoare pe care mi-o pregătise Rilla. Cele două leacuri îmi dăduseră o durere surdă de cap, care îmi provoca valuri de fierbințeală.

M-am străduit să cercetez busolariumul din fața mea. În ajun, mi se păruse o estradă circulară joasă, de dimensiunile unei camere mici, lipsită de orice trăsături distinctive. Astăzi, era centrul de putere al Ochilor Dragonilor. Acum, în lumina orbitoare a soarelui, vedeam cele douăsprezece puncte ale busolei marcate prin săgeți de jad, încastate în piatra cenușie. Deasupra fiecărei săgeți era fixată o banchetă curbată și orientată spre cele învecinate, în așa fel încât să formeze un cerc pe marginea estradei. Pe scaunele de lemn erau sculptate animalele celeste corespunzătoare fiecărui punct, sculpturile fiind realizate cu atâta măiestrie, încât ochii iepurelui păreau că sclipeau, mâna maimuței lăsa impresia că lua ceva, iar șarpele – că se pregătea să atace. Dragonul din lemn care se înălța deasupra băncii mele lucea proaspăt lăcuit – meșteșugarii trebuie să fi lucrat din greu ca să termine totul la timp pentru festival.

Mai devreme, cu un surâs disprețuitor, nobilul Ido îmi înmânase calculele lui pentru fluxurile sacre; știam amândoi că nici ele nu-mi ofereau mari șanse de reușită. Am proiectat mintal schema lui pe estradă, încercând să memorez punctele unde meridianele puterii terestre se intersectau cu uriașa busolă din piatră. După Ido, noul an modificase fluxurile energetice în așa fel încât fluxul de putere cel mai bun trecea acum prin sectorul de nord. Bineînțeles, calculele erau

avantajoase pentru Ochiul Dragonului Șobolan. Mă întrebam dacă fluxurile se găseau cu adevărat în locurile indicate de Ido sau doar profitase de ocazie pentru a-mi ridica un nou obstacol în cale. Mijindu-mi ochii, am tras aer în piept și am încercat să mă concentrez asupra lumii energetice. Poate reușeam să văd rețeaua de putere terestră de sub estradă.

–Nobile Eon.

Concentrarea îmi fu spulberată.

–Ce-i?

Bătrânul Hiron se plecă în fața mea.

–Nobile, n-a venit vremea să urcați pe busolarium?

Am încuviințat din cap, frica depășindu-mi enervarea. În cele din urmă, venise momentul testului. Ceilalți Ochi ai Dragonului stăteau la mică distanță unul de altul, absorbiți de propriile pregătiri pentru a înfrunta teribilele obstacole care îi așteptau.

–Pot să deschid cercul, nobile Eon? întrebă Hiron nerăbdător.

–Da, să începem!

Am cercetat din nou mulțimea, dar Ryko tot nu se vedea nicăieri. Bătrânul Hiron îngenunche pe treapta joasă care înconjura estrada. Cu grijă, împinse banca mea în interior, rupând astfel cercul scaunelor, apoi se retrase în grabă.

–Nobili Ochi ai Dragonului, am strigat, dar vocea îmi fu înecată de rugăciunile rostite cu glas tare. Am încercat din nou. Nobili Ochi ai Dragonului, vă rog să vă ocupați locurile!

În cele din urmă, mă auziră. Înclinându-se ironic, nobilul Ido urcă după mine, ca să arate că îmi accepta autoritatea în timpul probei. Ceilalți Ochi ai Dragonului se aliniară tăcuți în spatele lui, în ordinea ascendenței, cu nobilul Meram, tânărul Ochi al Dragonului Porc, care era ultimul ascendent, încheind alaiul. Rugăciunile se înălțară și mai puternice, murmurul lor sfâșietor pătrunzându-mi în urechi ca țârâitul strident al greierilor. I-am condus pe Ochii Dragonului pe estrada de piatră, având grijă să nu calc pe roba mea din mătase roșie. Strânsoarea perlelor încolăcite pe braț slăbise și mai

mult în ultimele ore. Mi-am pipăit mânăca, verificând poziția manuscrisului. Alunecase puțin, dar majoritatea perlelor îl țineau încă lângă mine.

Conform tradiției ascendenților, m-am dus în mijlocul busolariumului. Când ceilalți Ochi ai Dragonului se așezară în dreptul săgeților lor de jad, bătrânul Hiron îmi trase din nou banca mea printre celelalte, ca să închidă cercul Ochilor Dragonului. Imediat, rugăciunile încetară și se așternu o liniște stranie. Ca la un semnal, căldura deveni mai intensă, modelând aerul în valuri strălucitoare. Căldura arzătoare și liniștea – cei doi mesageri ai Regelui Muson.

Când m-am îndreptat spre scaunul meu, mi-am simțit picioarele țepene și m-am întors cu fața spre cercul format din bărbații care aveau să mi se supună în timpul următoarelor ore de muncă pe cât de delicată, pe atât de epuizantă. I-am privit pe rând, drept în ochi: nobilul Silvo dădu din cap, Garon își plecă privirea, iar Tyron îmi zâmbi forțat. Înainte de a întâlni ochii de lup ai nobilului Ido, în privirile lor am citit prudență, furie, speranță, aversiune, îngrijorare, amărăciune sau îndoială. Ido aștepta să dau greș.

M-am așezat, ținând busola cu rubine în față. Ceilalți Ochi ai Dragonului au făcut imediat la fel, și cele douăsprezece discuri au scânteiat în soare. Un bubuit surd îi făcu pe toți să se întoarcă spre orizont. Un nor imens, negru, se deplasa încet către noi, scuișcând fulgere care măturau pământul.

Umezindu-mi buzele uscate, am repetat încet invocația tradițională a puterii pe care o învățasem de la Hollin. Unsprezece bărbați mă priveau fix, aplecați asupra propriilor instrumente, așteptându-mi cuvintele. Tunetul se dezlănțui din nou deasupra capetelor noastre, făcându-i pe săteni să tresară îngroziți.

–Ochi ai Dragonului, am strigat ca să acopăr tunetul. Chemați-vă dragonii, treziți-vă puterea, pregătiți-vă să vă împliniți datoria sacră pentru țara noastră rodnică și pentru gloriosul nostru împărat.

Toți ca unul intonară:

– Pentru țară și împărat.

Mi se spusese că fiecare Ochi al Dragonului avea propria metodă de a chema puterea dragonului. Nobilul Tyron își strânse busola în palme, mișcând buzele de parcă ar fi recitat o rugăciune tăcută. Silvo, cu fața ridicată spre cer, ținea busola în mâini, deasupra capului. Când m-am uitat la nobilul Ido, am înlemnit. Își apăsa marginea tăioasă a busolei în palmă, un fir subțire de sânge șiroind în jurul lamei improvizate. L-am privit în timp ce-și băga și mai mult lama în carne. Avea ochii închiși pe jumătate, abandonându-se unui extaz pe care nu-l înțelegeam, și privirea de ambră deveni argintie.

Îngrozită, m-am străduit să-i evit privirea goală. În cerc, ceilalți Ochi ai Dragonului nu făceau decât să intre în transă, unindu-se încet cu dragonii lor. Numai eu și nobilul Ido puteam pătrunde în lumea energetică la fel de repede, ca și cum am fi pășit peste pragul unei uși. Asta pentru că eram amândoi ascendenți? Sau eram cumva asemănători? Gândul îmi dădu fiori.

Am strâns mai tare busola cu rubine. Drogul Soarelui își făcuse, oare, efectul? Acesta era adevăratul test – fie că puteam sau nu, în cele din urmă, să mă unesc cu Dragonul Oglindă. Cu toată căldura sufocantă, am simțit un fior rece de frică și de speranță. Era ultima mea șansă.

Mi-am privit busola. Frumoasă și inutilă, dar trebuia să mă prefac că știam s-o folosesc. Concentrându-mă asupra rubinului, așa cum îmi arătase Tyron, am tras adânc aer în piept și am pornit în căutarea cărărilor de *Hua*. Încet, fațetele pietrei roșii se topiră sub ochii mei și mă atraseră, ca un vârtej, în lumea energetică.

Un tunet bubui. Deasupra noastră, cerul era plin de dragoni – imensele creaturi planau deasupra satului, a norilor negri, a cerului aducător de furtună, enormii lor ochi spiritali fixându-mă. Fiecare dragon își păstra locul pe busolă, formând un cerc. Verde, violet, gri, roz, albastru, portocaliu. Toți erau gata să ne îndeplinească poruncile. M-am ridicat și m-am întors, nerăbdătoare să-l văd pe Dragonul Oglindă

în spatele meu. Nerăbdătoare să-i simt puterea. Nerăbdătoare să devin, în cele din urmă, un adevărat Ochi al Dragonului.

Dispăruse.

Durerea pierderii mă izbi drept în piept, chiar înainte ca mintea mea să fi înțeles ce se întâmplase. Nu era nici un dragon. Nici măcar vagile contururi ale corpului lui roșu. Nu-i vedeam decât pe săteni, privindu-mă cu gura căscată. Iar cerul era întunecat, bubuind de tunete.

M-am clătinat înapoi, scăpând busola. Aceasta căzu cu zgomot pe dale și se rostogoli.

Dragonul meu dispăruse.

Deja dădusem greș. Adevărul îngrozitor mă făcu să cad în genunchi. În jur se auziră murmure, apoi exclamații îngrijorate. Sătenii știau că nu mergea ceva. Ceilalți Ochi ai Dragonului erau în continuare cufundați în lumea energetică, dragonii lor ascultau, aplecându-și capul enorm, gata să se supună.

–Unde ești? am strigat spre locul gol din cerc. Întoarce-te! Cu ce am greșit?

O mână mă prinse cu forță de braț și mă ridică. Am văzut un vâl de mătase albastră. Am ridicat privirea spre chipul nemilos al nobilului Ido.

–Taci, îmi porunci el cu voce aspră și joasă.

Îi simțeam răsuflarea fierbinte în ureche. Am dat capul pe spate ca să scap de intimitatea impusă, dar m-a ținut lipită de corpul lui. Valurile argintii îi emanau din ochi, lăsând locul strălucirii de aur a victoriei.

–Întoarce-te la locul tău. Preiau eu de aici.

Mi-am eliberat brațul cu forță. Stupoarea mi se transformase în ură. Împotriva lui. Împotriva mea. Împotriva Dragonului Oglindă.

–Dă-mi drumul!

N-am fost destul de iute. Ido îmi prinse încheietura, îmi răsuci dureros brațul și mă împinse la locul meu. Am simțit că sângele care i se scurgea din rană îmi atingea pielea.

–Ai dat greș, nobile Eon! strigă el întorcându-se spre mulțime. Acum, dă-te la o parte și lasă-mă să salvez provincia de necazurile pe care le-a adus orgoliul tău tineresc!

Deasupra lui plana imensitatea azurie a Dragonului Șobolan. Îmbătat de fericirea pe care i-o provocase eșecul meu, nobilul Ido întrerupsese comuniunea cu el. Mi-am cufundat privirea în imensitatea ochilor întunecați de pe altă lume. Îl mai chemasem până atunci. Îl puteam chema din nou. Mai exista șansa să devin un Ochi al Dragonului.

Căutând în propria *Hua*, am adunat energia densă și cenușie a drogului Soarelui în cei șapte centri ai puterii. Nu-l aveam pe Dragonul Oglindă, dar l-aș fi putut avea pe Dragonul Șobolan. Cu toată furia și suferința, am trimis energia spre uriașa creatură albastră din fața mea și i-am prins puterea.

Când flacăra argintie se însufletește din nou, nobilului Ido i se tăie respirația. Căzu în genunchi, trăgându-mă după el.

În piață, se auzi un geamăt de groază. Cu toate că aveam trupul imobilizat sub greutatea nobilului Ido, m-am ridicat deasupra estradei, ca o prezență măreață ce scormonea pământul în căutarea rețelei de putere din stăpânirea mea. Eram dragonul albastru. Eram paznicul din nord-nord-vest. Eram vânt, și ploaie, și lumină, și întuneric. Eram...

O altă prezență. Minteă îmi era invadată de amintiri. De ambiții. De o putere exersată, de o dorință nesățioasă, de cunoștințe periculoase. De esența ființei lui Ido. Suferință și plăceri perverse. Orgoliu și furie. M-am luptat împotriva răutății sufocante, încercând cu disperare să scap din menghina care îmi strângea corpul și gândul. I-am trimis puterea înapoi, dar m-a tras după ea în mlaștinile adevărului lui.

„Dă-mi drumul!“

Strigătul meu era mut, dar ochii argintii se măriră, și am înțeles că el îl auzise în minte.

Și-a lipit mâna pe gura mea, și gustul dulceag și metalic al sângelui mă îngrețoșă. L-am simțit canalizând și mai multă putere, încercând să scoată puterea vitală din pământ și s-o trimită în dragon, întorcând-o în mine prin centrul lui de putere. Strălucirea ochilor lui argintii se întunecă. Sfâșiindu-mi *Hua*, se afundă până în străfundul ființei mele.

Un moment de tăcere plină de uimire, și am înțeles imediat ce se întâmplase, apoi i-am auzit vocea crudă în minte.

A mea ești, fetițo.

Spulberată.

Dintr-odată, am fost ridicată în cerurile dragonilor, izbindu-mă de spiritul lui Ido, luptându-mă sub greutatea lui pe dalele de piatră. Nu mai exista centru. Nici sine. Doar o nebunie care urla alimentată de furie, de frică, de tristețe.

„Luptă-te!”

O voce. Cunoscută și încurajatoare. M-am adunat. M-am încolăcit în jurul scânteii de adevăr auriu pe care nu o puteam atinge.

„Găsește-o!”

În adâncul meu. O mică sursă de putere, care plutea în mintea mea frântă.

Încet, mi-am recăpătat rațiunea.

Dar nu eram în trupul meu. Din înaltul cerului, priveam prin ochii din vremuri străvechi ai dragonului albastru. La picioarele mele, efluvii luminoase brăzdau pământul ca niște râuri năvalnice. Puncte vibrante de forță vitală stăteau, se plimbau, zburau, grăbindu-se de-a lungul rețelei, adunând și revărsând putere pe pământ și în aer. Simțeam pe limbă gustul acid al energiei brute.

Concentrarea mi-a pierit, și m-am trezit din nou pe estradă. Eram în picioare. Când încetase Ido să mă țintuiască la pământ? Când se întorsese în scaunul lui? Deasupra noastră, cercul dragonilor aștepta. Vântul îmi umplea ochii și gura și prima ploaie a musonului îmi înfiora pielea. Brațele mi s-au ridicat ca să adune puterea. Dar nu eu eram cea care le mișca.

Un hău adânc se deschisese între trupul și spiritul meu.

Ceva mă obliga să întorc ochii spre stânga, spre Ido. Zâmbi și ridică mâna, trăgând-o ușor. Imediat, mâna mea stângă se îndoi înapoi; mușchi, ochi și tendoane întinse gata să se rupă. Dar n-am simțit nimic. Am înțeles brusc ce se întâmpla.

Ido îmi controla corpul.

Pusese stăpânire pe voința mea.

Am țipat, dar gura nu mi s-a deschis, iar din gât nu a ieșit nici un sunet. În timp ce mâna lui îmi elibera încheietura, m-am simțit cuprinsă de o euforie sălbatică. Chiar dacă nu puteam plânge, în mintea mea curgeau lacrimi de frică și de furie.

„Va fi mai rău dacă te opui“, îmi șopti el în minte, cu o compasiune ipocrită.

Corpul mi-a fost propulsat înainte în timp ce picioarele mi se îndreptau țepene spre centrul estradei. Obligată să urmez ritmul neobișnuit și pașii săi mari, am simțit că îmi iese șoldul din articulație.

–Ochi ai Dragonului! am strigat, și cuvintele lui Ido erau cele care făceau să mi se miște limba și maxilarul. Mă putea face să acționez și să vorbesc după bunul lui plac, și nu puteam să-l opresc. Trimiteți-vă dragonii în întâmpinarea furtunii! Încercuiți centrul!

Se folosea de mine pentru a deplasa musonul. De ce? Cucerise deja conciliul. De ce îmi făcea asta?

„Prin tine voi avea conciliul și mult, mult mai mult.“ Mintea mi se chirci în fața plăcerii sumbre care îl stăpânea și a înflăcărării de oțel a ambiției sale.

–Nobile Silvo, redu-ți puterea, porunci el prin vocea mea. Fă-ți dragonul să se retragă! Începem!

Captivă cum eram între estradă și dragon, pentru mine timpul se scurgea mai repede și, în același timp, se repeta, făcându-mă să pendulez între măreția Dragonului Șobolan și oroarea de a fi manipulată de Ido. Sufeream în tăcere, în timp ce el se folosea de corpul și de vocea mea pentru a-i conduce pe Ochii Dragonului. I-am simțit bucuria sălbatică în momentul când puterea lui se uni cu a mea, secătându-mă. Nepuțincioasă, priveam cu o teamă plină de respect cercul imens al dragonilor care stăpâneau încet energia furtunii și o mutau către baraj. Apoi, prin ochii din alte vremi, am văzut cum, dintr-odată, norii s-au eliberat de povara lor imensă de apă.

Știam că dragonul uriaș era conștient de faptul că-și îndeplinise misiunea, că legăturile cunoscute care îl uneau

cu lumea de jos aveau să se rupă curând. L-am simțit cum se strângea în sine, gata să-și recapete libertatea.

Și atunci, exact înainte să mă întorc la disperarea care mă cuprinsese pe estradă, am zărit mesagerii.

În depărtare, șase bărbați galopând grăbiți spre sat, purtând culorile împăratului.

M-am prăbușit pe estradă, gâfâind disperată. Ido dispăruse. Ieșise din mintea mea. Fericită să fiu din nou stăpână pe trupul meu, am pipăit cu palmele piatra rece. Încheietura stângă mă durea pentru că fusese răsucită, dar chiar și durerea asta era minunată. Eram din nou eu însămi.

Dar pentru câtă vreme?

M-am întors pe genunchi, ca să observ silueta lui Ido stând aplecată în scaun. Foarte încet, și-a pus un deget pe buze și mi-a zâmbit. M-a străbătut un fior. Corpul îmi aparținea – deocamdată –, dar apăsarea puterii lui încă mă umbrea.

În jurul estradei, sătenii strigau de bucurie, prosternându-se. Prăbușiți pe băncile lor, ceilalți Ochi ai Dragonului ieșeau încet din transă. Ridicându-se cu greu, Tyron înaintă spre mine, făcând câțiva pași nesiguri.

–Ce demonstrație de putere, nobile Eon! Uimitor. Chipul răvășit i se învioră de ușurare și de triumf. Acum v-ați câștigat cu adevărat locul în conciliu.

Aruncă o privire sfidătoare către Ido.

Acesta ridică mâna, cu un aer învins.

–Nu am ce să zic, Tyron. Băiatul și-a arătat valoarea atât ca membru al conciliului, cât și în calitate de coascendent.

Privirea lui o întâlnește în fugă pe a mea; un moment de complicitate nedorită.

Tyron se întoarce spre mine.

–Sunteți bine, nobile Eon?

În fața expresiei lui pline de bunătate și de îngrijorare, am întors ochii – îl trădam. Prin tăcerea mea îi trădam pe toți ceilalți.

–Sunt obosit, am răspuns.

Încuviință din cap și îmi oferi mâna, ajutându-mă să mă ridic.

–Și nu e de mirare. Felul în care ați stăpânit musonul a fost uimitor.

Ochii Dragonului se adunaseră în jurul nostru. Murmurau aprobator, și am simțit câteva mâini bătându-mă ușor pe spate.

–Dar, cred că toți resimțim efortul, continuă Tyron. Am pierdut enorm de multă *Hua*.

Lângă el, nobilul Silvo dădu aprobator din cap. Avea chipul palid, epuizat.

–Niciodată nu mi-a fost luată atâta energie, șopti el.

Tyron îl bătu pe umăr.

–Toți avem nevoie de odihnă. Festivitățile se vor putea relua după ce vom dormi și ne vom recupera *Hua*. Se aplecă spre mine. Primiți mulțumirile sătenilor! Apoi, vom putea cu toții să ne ducem la culcare.

M-am întors spre mulțime. Fețele aspre ale sătenilor erau acum pline de bucurie.

Mulțimea se despărți ca să-i facă loc bătrânului Hiron.

–Nobile Eon, spuse el, înclinându-se. Nobili Ochi ai Dragonului. Se înclină și mai adânc. Vă mulțumim cu umilință că ne-ați salvat încă o dată recoltele și satul. Ne aduceți un mare noroc.

–Acceptăm mulțumirile voastre, venerabile, am răspuns cu un zâmbet chinuit. Acum trebuie să ne odihnim cu toții, dar așteptăm cu nerăbdare sărbătoarea pe care ați pus-o la cale pentru diseară.

Bătrânul făcu o nouă plecăciune, apoi deschise brațele pentru a le cere sătenilor să se depărteze.

–Faceți loc nobililor Ochi ai Dragonului. Le vom arăta mulțumirea diseară, la banchet. Duceți-vă să vă pregătiți.

Tyron îi făcu semn lui Hollin să se apropie.

–Condu-mă în cameră, băiete. Nu m-am mai simțit niciodată așa de rău. Îmbătrânesc cu adevărat.

Au fost chemați și ceilalți ucenici pentru a-și ajuta maestrul slăbiți.

Tyron se întoarce spre mine.

– Ryko nu e aici? întrebă.

Am clătinat din cap; absența insularului mă umplea de groază, în ciuda oboselii care mă amortise.

– În cazul ăsta, te poate ajuta Hollin și pe tine, spuse Tyron invitându-l cu un gest să mă ia de braț.

Apropiindu-se din spate, nobilul Ido mă prinse cu putere de umăr.

– Nu e necesar, nobile Tyron. Eu și nobilul Eon locuim în aceeași casă. Ucenicul meu o să ne conducă pe amândoi la Casa Dragonului. Și, oricum, nu e departe.

Tyron ezită, apoi, cedând oboselii, aprobă ușor din cap. Se lăsă greu pe Hollin și traversă estrada cu pași greoi. Voiam să-l strig, dar mâna lui Ido mă țintuise într-o tăcere înfricoșată.

– Ia-l pe nobilul Eon de celălalt braț, îi porunci lui Dillon. Abia merge.

L-am simțit pe Dillon trecându-mi brațul peste umerii lui. Întorcând încet capul spre el, mi-am apropiat gura de urechea lui.

– Nu mă lăsa singur, i-am șoptit, înclinându-mă discret spre Ido.

Dillon își privi maestrul, apoi se uită la mine. Dar își întoarce de la mine ochii al căror alb era acum ciudat de galben. De data asta, nu puteam conta pe ajutorul lui.

În timp ce coboram de pe estradă, Ido mă ținea aproape de corpul lui. Simțeam puterea emanând din el. Spre deosebire de ceilalți Ochi ai Dragonului, nu părea extenuat. Le furase și lor puterea?

Doi oameni de-ai lui Ryko ne tăiară drumul. Văzând că nu mă lăsase fără apărare, mi-am recăpătat speranța. Gărzile se înclină politicos în fața nobilului Ido, cel mai în vârstă înaintând cu hotărâre de luptător.

– Mulțumesc, nobile Ido, spuse el, dar avem ordin să-l însoțim pe nobilul Eon de la busolarium.

M-am zbatut să mă eliberez, dar Ido mă strânse și mai tare. Ambra ochilor lui căpătă o strălucire plăcută, argintie.

–Nobilul Eon spune că n-are nevoie de ajutorul vostru, replică el calm.

Mi-am ținut respirația. Sigur, soldatul acesta încercat nu avea să fie influențat de farmecul lui Ido.

Omul se încruntă. Am văzut cum îi șovăie privirea hotărâtă.

–Nu, așteptați...

Dar restul frazei se termină cu un geamăt, pentru că Ido își înfipsese arătătorul în umărul meu – în același loc în care și-l înfipsese și maestrul în timpul ceremoniei, când voise să-și impună voința.

Cele două gărzi schițară un salut și se depărtară.

Ido râse încetișor.

–Puterea ta încă mai e în mine.

Îmi lăsă umărul, dar suferința și epuizarea îmi dădeau ameteți, așa că Ido și Dillon se văzură nevoiți să mă care prin pasaj, până în curtea Casei Dragonului. Am auzit o ușă deschizându-se și mi-am ridicat capul, cu ochii încețoșați, căutând-o pe Rilla. Alergă spre mine.

–Sunteți bine, stăpâne? Unde sunt gărzile? Dădu cu ochii de Ido. Ce faceți cu el? Lăsați-l! O să am eu grijă de el.

–Înapoi, femeie, o repezi el. O să-l ducem în camera lui.

Rilla îi privi pe nobilul Ido și pe Dillon ridicându-mă peste prag și așezându-mă pe patul din camera întunecoasă. Ido se așază lângă mine, pretinzând că mă sprijină, dar își înfipse și mai tare degetele în carnea mea, în semn de avertisment.

–Stăpânul tău n-are nevoie decât de odihnă, spuse el. Suferă de oboseala Ochilor Dragonului.

Rilla ezită și se uită la mine.

–Este adevărat, stăpâne?

–Nobilul Eon îți spune să pleci. Du-te să-i prepari gustarea și lasă-l să se odihnească, zise Ido calm.

M-am luptat împotriva lui, sperând să-i alung magia dragonului care știam că îi însuflețea ochii. Dar chipul Rillei se destinse și luă un aer supus. Se înclină și ieși din cameră.

–Ieși, îi porunci Ido lui Dillon.

Fără să aștepte măcar ca ușa să se închidă în urma ucenicului său, Ochiul Dragonului se întoarce spre mine.

Eliberată brusc din strânsoare, am căzut pe spate, pe pat. M-am tras repede înapoi, până când am simțit că ating peretele cu spatele. După ceasurile lungi petrecute sub controlul lui, îmi simțeam corpul încă anchilozat.

–Pleacă de lângă mine!

Vocea îmi era subțire și slabă.

–E puțin cam târziu pentru asta, nu crezi? replică el zâmbind și ridicând din umeri. Deci tu și Brannon ați crezut că-l puteți păcăli atât pe împărat, cât și conciliul Ochilor Dragonului? Izbucni în râs. Presupun că aveți dreptate. I-ați păcălit pe toți. Chiar și pe mine.

Se aplecă și mă mângâie pe gleznă. M-am zvârcolit sub atingerea lui. Frica trezea în mine o energie nouă.

–Dar acum știu. Și asta te pune într-o situație mai mult decât delicată, nu-i așa?

L-am privit, pândindu-i și cea mai mică mișcare pe care o făcea spre mine.

–Aș zice că ești cu totul în puterea mea. Râse din nou încet. Din mai multe puncte de vedere.

Mi-am înfipt degetele în saltea. Avea să mă facă din nou sclavă? N-aș fi putut îndura.

–Cum ai făcut asta? Cum m-ai controlat?

–Oricât de ciudat ar părea, nu știu, spuse. Presupun că am fost uniți prin intermediul dragonului meu. Ridică din umeri. Oricum ar fi, puterea mea s-a înzecit. Amețitor. Păcat că efectul începe deja să slăbească, dar vom căuta să îndreptăm situația.

Efectul slăbea. Asta însemna că nu mai era în stare să mă conducă? M-am agățat de această scânteie de speranță.

–Brannon a riscat totul pentru tine. Mă studie o clipă. A fost inspirat să-ți ceară să te dai drept Umbră a Lunii. Dar chiar ești oloagă? Sau este vorba tot despre o mascaradă? Mi-am ferit privirea, trădarea maestrului fiind încă proaspătă.

–Deci ești oloagă. Păcat! Cu toate astea, acum văd fata din tine, și nu ești lipsită de farmec. Asta făcea parte din înțelegerea ta cu Brannon?

–Ești dezgustător, am scuipat cuvintele cu toată forța pe care mi-o dădea ura. Știu că l-ai omorât. Îmi provoci greață...

Palma mă doborî pe saltea și îmi lăsă pe pomete o urmă ca o arsură. Văzând strălucirea care i se aprinde în ochi, mă trecură fiorii. Îmi amintea de paznicul de la mina de sare.

– Ai chef să continuăm?

Avea vocea calmă. Mi-am tras genunchii la piept ca să mă apăr.

– Cum de te-ai unit cu dragonul meu? mă întrebă. Și de ce nu te unești cu dragonul tău?

Am lăsat ochii în jos, uitându-mă la pat. Atât de multă vreme îmi ascunsesem adevărata identitate, păstrasem tăcerea despre eșecul meu. De data asta, nu mai puteam minți.

Își ridică palma din nou.

– Nu știu, m-am grăbit să răspund.

– Adevărat? Când îmi mângâie cu degetele iritația lăsată de drog pe gât, am tresărit. Ești sigură?

– Nu m-am unit cum trebuie cu dragonul meu în timpul ceremoniei. S-a ascuns de mine. Senzația de pierdere continua să fie la fel de greu de suportat. Dar pot să-l invoc pe dragonul tău. Nu știu de ce.

– Nici eu. Își lăsă capul pe o parte. Ești un adevărat mister. Dar cred că am cheia enigmei tale.

– Cheie? Ce vrei să spui?

– Manuscrisul negru. Dădu din cap când îmi văzu chipul fără expresie. Nu, asta nu-ți merge. Știu că ai furat cartea roșie din bibliotecă, odată cu rezerva mea de Drog al Soarelui.

Instinctiv, am strâns manuscrisul la piept. Când am încercat să ascund mișcarea, era deja prea târziu.

– Deci aici îl ții!

Mă apucă de încheietură și îmi ridică mâneca robei. I-am simțit degetele căutând șirul de perle, și pielea mi se înfioră. Strecură un deget sub perle și trase de ele. Acestea opuseră rezistență, loialitatea lor făcându-mă să prind curaj.

– Văd că perlele îți răspund – asta trebuie să însemne ceva. Mă strânse mai tare. Dă-mi manuscrisul!

M-am zbatut, dar mă prinse de sub bărbie și mă izbi cu capul de perete.

–Dă-mi-l sau am să te chinuiesc în moduri pe care nu ți le-ai imaginat vreodată.

Suferința îmi tulbură vederea. Am dat din cap, iar el slăbi strânsoarea. Împingând perlele, le-am făcut să cadă pe pat împreună cu manuscrisul roșu.

Ido întinse mâna cu atenție. Perlele se ridicară ca un șarpe, gata să-l atace. Imediat, își trase mâna.

–Interesant. Se uită la mine. Ai încercat să iei manuscrisul negru?

–Nu. Nu am vrut.

–Având în vedere ce am citit, știu de ce, spuse el mormăind aprobator.

Nu m-am putut stăpâni.

–Ce vrei să spui?

Clătină din cap.

–Noi doi ne asemănăm mai mult decât crezi. Amândoi căutăm puterea și cunoașterea.

Mi-am ridicat capul. Se înșela. Nu semănam deloc cu el.

–M-am apucat să descifrez manuscrisul negru, continuă el. Scrierea este foarte veche, și mi-a trebuit mult timp ca să înțeleg chiar și puținul pe care l-am descifrat. Descrie o modalitate de a uni puterile tuturor Ochilor Dragonilor într-o singură armă.

–Șiragul de Perle? am șoptit.

Izbucni în râs, încântat.

–O, da, chiar semănăm. Fără îndoială că Brannon ți-a vorbit despre asta. Ai dreptate: este vorba despre o descriere a Șiragului de Perle. Până azi, n-am înțeles cu adevărat ce citisem. Până nu ți-am descoperit secretul. Se aplecă și își strecură mâna sub mătasea mânecii mele. Textul spune că Șiragul de Perle cere o uniune a Soarelui cu Luna. Eram sigur că se referea la tine, dar ca Umbră a Lunii. Îți imaginezi în ce postură neplăcută eram; nu îmi plac eunucii. Dar acum, când știu că ești femeie, totul devine, evident, mai logic. Astăzi, doar am gustat din uniunea noastră. Gândește-te ce se va întâmpla când nu numai puterile noastre, dar și trupurile ni se vor uni.

Am scuturat din cap scârbită. Îmi puse mâna pe obraz și mă obligă să mă uit la el.

– Bineînțeles, va trebui să punem la punct și alte amănunte înainte de a putea crea Șiragul de Perle, dar asta nu ne împiedică să începem să ne cunoaștem acum... și, realmente, nu ești deloc neatrăgătoare.

– O să te mușc, am spus printre dinți.

– Te rog, replică el. O să te mușc și eu.

– O să țip. Toată lumea o să vină.

Ridică din umeri.

– Dă-i drumul, dacă vrei să fii spintecată de un împărat revoltat și de Conciliu.

Am scrâșnit din dinți.

– O moarte îngrozitoare, murmură el. Mai ales când eviscerarea durează o oră întreagă. Evident, ai putea să alegi moartea în loc să mă alegi pe mine – făcu o pauză, ca și cum s-ar fi gândit la această posibilitate –, dar nu cred că ești genul, făcu o pauză, sinucigaș. Îmi semeni prea mult. Și, câtă vreme există viață, există întotdeauna o șansă să câștigi.

Știa că mă prinsese în capcană. Cu vârful degetelor îmi urmări conturul buzelor, o mângâiere ușoară care îmi trecu pe obraz, până ce mâna lui îmi găsi coada împletită de Ochiul Dragonului. Își înfipse degetele în ea, ca să mă oblighe să dau capul pe spate. I-am evitat gura, apăsarea netedă a bărbii parfumate.

– Eona, șopti cu buzele lipite de pielea mea. Un nume atât de frumos și atât de adânc ascuns.

M-am luptat cu el, cu bărbatul care îmi folosea adevăratul nume, pe care îl smulsese din inima ființei mele. Unghiile i-au găsit carnea. Mi le-am înfipt și am tras. Dar fără rezultat. Mi-am strâns buzele, dar gura i s-a lipit de a mea. Și apoi i-am simțit gustul – vanilie dulce și portocală, la fel ca dragonul lui. Am oftat, abandonându-mi buzele sărutului lui.

Se trase înapoi, la fel de mirat ca mine.

– Poate gusturile tale sunt mult mai asemănătoare cu ale mele decât vrei să recunoști. Îmi prinse bărbia în palmă.

Ai putea să mi te alături de bunăvoie. Împreună, am putea cuceri țara.

Am tresărit, ferindu-mi capul.

– Vrei să fii împărat?

– La ce bun să invoci Șiragul de Perle doar ca să dai puterea altcuiva?

– Preaînaltul nobil Sethon este și el la curent cu planurile tale?

Îmi dădu drumul și izbucni în râs.

– Pricepi repede. Dar nu-ți imagina că ai putea cădea la înțelegere cu Sethon împotriva mea. Nimeni nu va asculta o femeie care a pângărit cu prezența ei sălile sfinte ale dragonilor. Mai ales dacă le-aș dezvălui că nici măcar nu te-ai unit cu Dragonul Oglindă. M-aș mira chiar să aibă răbdare să aștepte să te spintece. Își trecu degetul pe gâtul meu. Cel puțin, ar fi mai rapid.

Avea dreptate. Imediat ce mi-ar fi fost demascată identitatea, aș fi fost executată.

Îmi puse un deget pe buze.

– Păstrează tăcerea, Eona. Fă ce-ți spun și vei rămâne în viață. Și, dacă ești cuminte, poate nici nu o să-ți fac prea mult rău. Pricepi?

Am încuviințat ușor din cap.

– Bine.

Mă bātu pe obraz.

Mi-am ferit privirea, incapabilă să-mi ascund groaza din ochi când i-am simțit mâna mângâindu-mi maxilarul. I-am văzut ochii aprinși de dorință, în timp ce-și cobora degetele în scobitura gâtului, urmărind marginea robei până la nasturii de deasupra umărului.

Auzind pași grăbiți, se opri.

– Nobile Eon, strigă o voce la ușă. Ido îmi acoperi gura cu mâna, avetizându-mă din priviri.

– Au sosit niște mesageri. Din partea împăratului. Întreabă de dumneavoastră, stăpâne. Vă rog, trebuie să veniți. Toți nobilii Ochi ai Dragonului se adună.

Ido scoase un icnet de enervare. Zâmbind cu regret, își trecu degetul peste buzele mele și îmi dădu drumul. Ridicându-se dintr-un salt, îmi scotoci prin bagaje, scoțând repede un șervet mare. Îl despături dintr-un gest, ca să învelească în el manuscrisul și perlele care se agitau furioase.

–Poate că ai să fii tentată să ceri ajutor sau chiar să fugi, spuse încet. Să n-o faci. Ți-aș da de urmă și i-aș prinde-o pe servitoare și pe micul monstru care îi e fiu și i-aș da pe mâna oamenilor mei. Te asigur că va dura cel puțin o oră până îi vor omorî.

Deschise ușa și-l măsură cu privirea pe săteanul ghemuit la pământ.

–Data viitoare, nu-ți mai deranja superiorii. Deși vorbea cu blândețe, nefericitul încremeni, îngrozit. Ido se întoarse spre mine, mângâindu-mi trupul cu privirea.

–Felicitări pentru succesul de astăzi, nobile Eon. Ne-ați depășit toate așteptările.

Apoi ieși zâmbind.

Capitolul optsprezece

Săteanul din fața ușii se prosternă din nou. L-am privit fix, incapabilă să scap din menghina ororii care mă țintuia la perete.

Ridică încet capul.

– Stăpâne? îndrăzni el. Iertați-mă, dar mesagerul a spus că e extrem de urgent.

Tremurând, am tras aer în piept. Ido plecase. Cel puțin pentru moment.

– Spune-le... Vocea îmi șovăia. M-am oprit, am respirat adânc și m-am străduit să pun forță în cuvinte. Spune-le că vin imediat. Acum, pleacă!

Se retrase cu spatele, lăsându-mă în fața grădinii din curte, pradă gândului că Ido mă controla în totalitate. M-am cutremurat. Nu numai că îmi domina trupul și spiritul, dar mă făcuse să-mi trădez prietenii și aliații.

Indiferent care ar fi fost decizia, aş fi contribuit la distrugerea lor. Dacă aş fi mărturisit conciliului adevărul, aş fi fost executată, și împăratul și prințul ar fi fost lipsiți de aliatul lor, ascendentul, sau de susținerea conciliului; Sethon ar fi pus mâna pe tron. Dacă îl ascultam pe Ido, eram obligată să-i urmez instrucțiunile în conciliu, și Sethon ar fi controlat Ochii Dragonului. În oricare din cazuri, Ryko și Rezistența lui n-ar mai fi avut nici o susținere, iar doamna Dela ar fi rămas

la mila unei curți care o considera un demon. Nu puteam nici măcar să fug fără să-i las pe Rilla și Chart la mila lui Ido.

Dezamăgisem pe toată lumea. Și în spatele tuturor problemelor stătea ambiția fără margini a lui Ido: să creeze un Șirag de Perle împreună cu mine și să devină împărat. Indiferent dacă era sau nu posibil, gândul că ar fi putut avea o asemenea putere mă îmbolnăvea de groază.

Nu-mi rămânea decât o soluție, dar Ido îmi citise firea; suicidul nu era o opțiune pentru mine. Poate eram lașă, dar nu eram gata să mor. Nici pentru împărat, nici pentru prinț, nici măcar pentru prietenii mei. Și lipsa asta rușinoasă de curaj făcea din mine sclava dorințelor lui Ido.

Poate chiar lipsa aceasta de demnitate îl alungase pe Dragonul Oglindă. Pe estradă nu-i văzusem conturul nici măcar în ceață. Era de parcă nu ar fi existat vreodată. Și iată că pierdusem și ultima legătură cu el, manuscrisul roșu. Mi-am pipăit brațul gol, simțind lipsa perlelor a căror strânsoare fusese liniștitoare. Ido mă lăsase chiar fără nimic.

În prag apăru Rilla.

– Stăpâne, s-a întors Ryko.

Cuvintele ei mă smulseră din disperare.

– Ryko?

– Iată-mă, stăpâne. Intră în cameră și făcu o plecăciune. Chiar dacă era plin de noroi și mirosea a apă stătută, avea fața luminată de un zâmbet radios. Felicitări, stăpâne! Succesul minunat de astăzi ne-a redat tuturor speranța.

– Unde ai fost? Brusc, m-am ridicat din pat, furioasă. Ai spus că te întorci până la test.

– Îmi pare rău, stăpâne. Dădu înapoi în fața furiei mele. L-am căutat pe mesagerul lui Ido ca să descopăr ce informație i-a adus.

– Trebuia să te întorci.

– Oamenii mei aveau ordin să vă păzească. Nu și-au făcut datoria?

Nu l-am putut privi în ochi.

– Ba da, oamenii tău au fost la datorie.

Am aruncat o privire spre Rilla, dar nu părea să-mi fi observat minciuna. Poate magia dragonului pe care o practica Ido îi afectase și memoria.

– Ai găsit mesagerul?

– L-am găsit, într-un final. Îl aruncaseră într-un canal abandonat, cu gâtul tăiat.

Rilla se strâmbă.

– Dar de ce?

Ryko își frecă obosit fața murdară de noroi.

– Îmi imaginez că au vrut să evite ca unul ca mine să-l facă să spună care era mesajul.

– Sau poate altcineva dorea să afle mesajul și a reușit înaintea ta, am spus.

Ryko dădu aprobator din cap.

– Adevărat. Dar instinctul îmi spune că el e vinovat.

Arată cu capul spre camera lui Ido.

– Nobile Eon! Era vocea lui Tyron. Trimișii împăratului sunt aici. Trebuie să veniți imediat.

Însoțit de Hollin, bătrânul Ochi al Dragonului își băgă capul pe ușă.

– Nu vor să vorbească decât în prezența dumneavoastră.

Nu mai puteam să amân momentul. Îndreptându-mi spatele, am încercat să găsesc curajul să-l înfrunt din nou pe Ido.

– Simt că sunt vești proaste, murmură Tyron, în timp ce traversam coridorul de piatră. Șase mesageri pentru un singur mesaj – nu și-au asumat nici un risc.

Toată suflarea satului părea că se adunase în jurul estradei. Acum, că Regele Muson fusese învins, centrul satului era din nou deschis pentru femei și copii. Ar fi trebuit să răsune de râsete și de strigăte victorioase. În schimb, toți îi priveau în tăcere pe cei șase emisari ai împăratului, dogoriți de soarele după-amiezii. Cu toate că animalele erau acoperite de spumă și speriate de mulțimea de oameni, mesagerii rămăseseră călare.

Printre stofele mohorâte, țesute în casă, privirea îmi fu atrasă de strălucirea mătăsii verde cu auriu. Doamna Dela, escortată de doi dintre oamenii lui Ryko, se îndrepta spre noi.

Fața ei caldă și zâmbitoare mă umplu de rușine; îmi pusesem prietenii într-un mare pericol. După ce i-am făcut semn Rillei să-i iasă în întâmpinare, m-am întors spre mesageri. Simțeam privirea lui Ido care, de la înălțimea estradei, mă sfredelea. Strângând pumnii, m-am străduit să-mi stăpânesc spaima care mă îndemna să fug departe de el. Hollin și Ryko înaintară, croindu-și drum printre sătenii îngrijorați. În momentul în care eu și Tyron am urcat pe estradă, încordarea devenise palpabilă.

–Îl căutăm pe nobilul Eon, Ochi al Dragonului Oglindă, spuse conducătorul mesagerilor, vocea lui de orășean cultivat răsunând de la un capăt la altul al pieței.

–Eu sunt nobilul Eon, am răspuns, neavând destulă putere să adaug titlurile oficiale.

Cei șase bărbați descălecară. Conducătorul dădu frâiele celui de lângă el, scoase un sul, apoi căzu în genunchi, lângă estradă, și se înclină de trei ori, cu fruntea la pământ. Două săbii scurte îi stăteau încrucișate pe spatele lat, semn că aparținea gărzii personale a împăratului. Solemn, ridică sulul.

Pergamentul purta o pecete de ceară ce reprezenta un dragon imperial. Mesajul era scurt.

Nobilului Eon, Ochi al Dragonului Oglindă, coascendent în Conciliul Dragonilor.

Prea veneratul meu părinte este mort. Fie ca spiritul lui să se alăture glorioșilor noștri strămoși și să aducă noroc domniei noastre.

Întoarce-te imediat în capitală, pentru a participa alături de mine la priveghiul spiritului. Primește sfaturile doamnei Dela, care, cu permisiunea tatălui meu, a studiat ritualurile și cunoaște rolul care îți revine în cadrul ceremoniei.

Împăratul-Perlă Kygo-Jin-Ran.

Am privit chipurile atente din jurul meu.

–Împăratul a trecut pe tărâmul strămoșilor, am spus.

M-am uitat la Ido. Observând expresia ostentativ îndurerată a nobilului Ido, am fost sigură că era deja la curent. Mesajul din zori. Jucase oare vreun rol în moartea împăratului? Era prea frumos ca să fie doar rodul întâmplării. Și cum altfel se explica faptul că mesagerul lui aflase și adusesese vestea înaintea călăreților imperiali?

Sătenii din apropierea estradei transmiseră în șoaptă vestea, până ce tăcerea mulțimii se transformă într-un geamăt care cuprinse piața, amplificându-se într-o lamentație atât de pătrunzătoare, încât, cu siguranță, se auzea și pe lumea cealaltă.

–Trebuie să ne întoarcem cu toții în oraș! exclamă nobilul Tyron în mijlocul agitației.

Am încuviințat din cap năucită.

–Sunt chemat să particip la priveghiul spiritului, alături de prinț... M-am oprit. Prințul Kygo era acum împărat. Alături de gloriosul nostru împărat.

–Veți participa la priveghiul spiritului? interveni nobilul Silvo neîncrezător. Asta înseamnă că Împăratul-Perlă v-a ales ca al doilea îndoliat. Iată-vă paznic al spiritului defunctului împărat. Se înclină adânc. Fie ca însărcinările dumneavoastră sacre să-i ușureze călătoria spre nobilii lui strămoși.

În jurul nostru, lamentațiile stridente au lăsat locul ritmurilor mult mai blânde ale unei rugăciuni pe care mulțimea o intona condusă de un sfânt, aflat în celălalt capăt al pieței.

–Noul nostru împărat a luat o decizie înțeleaptă, spuse Tyron încet, tonul lui făcându-l pe Silvo să se apropie ca să-l audă. Mai ales acum când nobilul Eon și-a demonstrat puterea și calitățile pentru a prezida conciliul. Asta ar trebui să descurajeze pretențiile lui Sethon.

L-am privit consternată pe Tyron.

–Ce vreți să spuneți?

–Prințul Kygo va fi Împărat-Perlă timp de douăsprezece zile, înainte ca trupul tatălui său să fie îngropat, și abia apoi va fi uns oficial ca Împărat-Dragon, zise Tyron. Zilele Perlei

sunt deosebit de periculoase, pentru că orice membru de parte masculină și care are sânge imperial poate revendica tronul. De aceea, obiceiul cere ca Împăratul-Perlă să pună să fie executați frații mai mici, pentru a evita războaiele civile care s-ar putea naște din asemenea revendicări.

–Este ceea ce se cheamă Dreptul de Reitanon, confirmă nobilul Silvo. Dar mă îndoiesc că noul nostru împărat se va conforma acestei tradiții. Este fiul tatălui său.

–Da, sunt sigur că-l va cruța pe micul său frate, spuse Tyron. Copilul nu reprezintă nici o amenințare. Totuși, Sethon n-a făcut nici un secret din ambițiile lui. Și are susținerea armatei, care este condusă de frații lui mai mici.

–Nu-l pot împiedica pe preaînaltul nobil Sethon să își revendice drepturile! L-am apucat de mânecă pe Tyron. Nu trebuie să contați pe mine că-l voi opri pe Sethon. Nu pot!

Tyron își scoase mâneca din strânsoarea disperată a mâinii mele.

–Ușurel, nobile Eon. Nu-l veți opri dumneavoastră personal pe Sethon. Va fi suficient să știe că nepotul lui este sprijinit de puterea dumneavoastră. Sunteți Ochiul Dragonului Oglindă, sunteți coascendent și aveți acum susținerea necondiționată a conciliului. Ar fi nebun să se ridice împotriva unei asemenea puteri. Chiar și cu sprijinul armatei.

Un hohot de plâns mi se urcă în gât. Prințul – noul împărat – își ridică fortăreața pe nisipurile mișcătoare ale puterii mele.

L-am prins din nou de mână pe Tyron.

–Nu înțelegeți...

–Nobile Eon, mă întrerupse vocea puternică a lui Ido. Noul nostru împărat vă onorează enorm. I-am simțit mâna strângându-mi umărul plin de vânătași. Vă oferă poziții tot mai înalte. Curând, o să uitați de adevărul umil al originii dumneavoastră.

Continuând să mă apese insistent pe locul dureros, mă făcu să mă întorc și să ajung față în față cu Rilla și cu doamna Dela. Lacrimile brăzdau fardul șters al doamnei Dela. Plângea moartea bătrânului împărat sau pierderea protectorului ei?

–N-o să-mi uit niciodată începuturile, am şuiert printre dinţi.

–Nici responsabilităţile, sunt sigur, adăugă el.

Înainte de a-mi da drumul, l-am simţit mângâindu-mi umărul cu degetul mare.

–Nobilul Eon e cât se poate de conştient de îndatoririle lui, spuse Tyron pe un ton ferm. Ca noi toţi în această împrejurare. Îi făcu un semn lui Hollin. Adună pe toată lumea, porunci. Trebuie să plecăm acum să-l plângem pe defunctul suveran şi să-l susţinem pe cel nou.

Conducătorul mesagerilor imperiali se înclină încă o dată.

–Nobile Eon, pentru a grăbi întoarcerea în capitală, Glorioasa Sa Maiestate, Împăratul-Perlă, a poruncit să vă aştepte cai odihniţi în satele Reisan, Ansu şi Diin.

Tyron dădu aprobator din cap.

–Cu trei schimburi de cai, ar trebui să ajungeţi în oraş dimineaţă. Noi vă vom urma cât de repede putem. Dacă ne grăbim, ar trebui să vă prindem din urmă până la căderea nopţii.

Gongul satului făcu să răsună prima dintre cele douăsprezece băţai de doliu. În jurul nostru, sătenii se prosternau atingând dalele de piatră cu fruntea.

–Flăcăule, ajută-mă să mă aplec, spuse Tyron. Sunt atât de obosit, încât mă tem să nu cad.

L-am apucat de braţ, încordându-mă ca să-i susţin greutatea, în timp ce se așeza în genunchi. Apoi mi-am luat locul lângă el, îngenunchind, la fel ca toţi ceilalţi Ochi ai Dragonului, în jurul estradei.

În timp ce băţările gongului răsunau în piaţă, mi-am amintit lecţia din bibliotecă pe care învăţătorul Prahn ne-o ţinuse mie şi prinţului. Acum, privind în urmă, era evident că vizita neaşteptată a împăratului fusese aranjată ca să-mi câştige susţinerea, dar eram totuşi convinsă de bunătatea lui sinceră faţă de ţărânelul speriat care ajunsese nobil. Şi, chiar dacă asta nu conta deloc pentru un personaj atât de ilustru, îmi plăcuse foarte mult. Moartea împăratului mă afecta mai

puțin decât mă duruse pierderea maestrului, dar era o nouă tristețe care îmi sfâșia inima.

Acum, prințul – Împăratul-Perlă – trebuia să înfrunte, în același timp, tristețea de a-și fi pierdut tatăl și pericolele implicate de urcarea pe tronul imperial. Jurasem să ne ajutăm unul pe altul ca să supraviețuim, dar încheiase acest pact cu nobilul Eon, nu cu o biată țărancă aflată la mila dușmanului ei. Nu puteam face mai mult pentru supraviețuirea lui decât pentru a mea.

Ultima bătaie de gong răsună în piața cufundată în liniște. Aflat lângă mine, nobilul Tyron oftă.

–Pleacă, nobile Eon, spuse el. Du-te și pune-ți puterea în slujba noului nostru suveran! Fă-l pe Sethon să îngenuncheze în fața lui.

Doamna Dela se așezase lângă mine în trăsură, netezindu-și stângace roba crem, cu broderii bogate. În scurtul timp pe care îl avusesem să ne pregătim pentru călătoria de întoarcere în oraș, nu făcuse decât să-și răscolească bagajele agitată și să repete că ținuta ei nu era corespunzătoare pentru doliu. Abia după ce Rilla o prinsese de mâini, o așezase într-un scaun și îi poruncise servitoarei să-i găsească o ținută care să-l onoreze pe împărat, își oprise și doamna Dela căutarea frenetică.

Pe lângă faptul că își schimbase roba, nobila doamnă își ștersese și machiajul de curte. Fără masca palidă, fața ei colțuroasă părea lividă și umbrită de tristețe. Îmi zâmbi slab, bătând cu degetele în toarta coșului de călătorie pe care îl purta pe genunchi. Rilla îmi scosese și mie în grabă roba de Ochi al Dragonului, ca s-o înlocuiască iute cu o tunică și un pantalon mai închise la culoare, mai potrivite cu o noapte lungă de călătorie. Mă simțeam ușurată că îmi scosesem roba roșie – mi se părea că mai păstra încă miros de vanilie și portocală. Din nefericire, nu avusesem timp să mă îmbăiez, ca să șterg de pe piele atingerea lui Ido.

Trăsura se legănă din nou când Rilla se așază în fața noastră, pe locul mai mic destinat servitorilor. Îi ceru lui Ryko să-i pună la picioare un coș plin cu provizii. Când se uită cu

îndrăzneală la mine, mi-am încruntat sprâncenele – purtasem deja discuția asta. Nu voiam să mănânc.

– Cu tot respectul, stăpâne, spuse ea brusc. Trebuie să mâncați ceva. Altfel, nu veți avea puterea să-l onorați pe defunctul împărat.

Doamna Dela dădu aprobator din cap.

– Este adevărat, nobile Eon. Priveghiul spiritului este foarte solicitant.

Știam că aveau dreptate. Ar fi trebuit să mănânc și să mă refac, dar simpla idee de a înghiți mâncare îmi făcea greață. Poate o nouă doză din Drogul Soarelui m-ar pune pe picioare. Totuși, în timpul ceremoniei Regelui Muson, drogul îmi înșelase toate așteptările. Poate avea efect doar asupra bărbaților. De asta nu mă ajutase să-mi văd dragonul? Sau reușise cumva Ido să mă despartă de propria bestie? Am simțit din nou că mă cuprindea disperarea.

– Dă-mi ceva atunci, am zis, încercând să uit de senzația sufocantă de gol.

Rilla scoase din coș o cutie lăcuită. Îi ridică iute capacul și mi-o întinse, înclinându-se ușor. Trei găluște din orez condimentat, învelite în alge, erau așezate pe varză tocată fin, ca ouăle de pasăre în cuib. O mâncare minunată, pregătită cu grijă. Îmi veni să vomit.

– Stăpâne, stăpâne! Așteaptă, te rog!

Bătrânul Hiron alerga agitând un obiect. Ryko îl opri brusc, ridicând mâna.

– Nobilul Eon se pregătește să plece, spuse el. Ce doriți?

M-am aplecat peste doamna Dela. Îmi luasem rămas-bun și mulțumisem așa cum se cuvenea conducătorului satului. Ce mai dorea acum?

– Stăpâne, gâfâi el. E un om cinstit, pur și simplu n-a știut cum să vă vorbească, din cauza teribilei vești a morții...

Bătrânul se aplecă, încercând să-și recapete suflul.

– Despre ce vorbești?

– Despre asta, stăpâne. Bătrânul Hiron ridică busola cu rubine. Jin-can, brutarul nostru, a găsit-o lângă estradă. Este un om bun. A venit la mine imediat ce a putut.

Am privit fix discul de aur; îl lăsasem să cadă când mă întorsesem să-l văd pe Dragonul Oglindă, care dispăruse. Mă copleși din nou pierderea îngrozitoare.

Bătrânul Hiron păli.

–Vă implor, stăpâne. Nu vă înfuriați. Era...

–Nu sunt furios, am spus, trăgându-mă înapoi în scaun. Dă-o doamnei Dela.

Nici nu-i observasem lipsa. Nu că ar fi contat; dragonul meu mă abandonase. Nu meritam să țin din nou în mână un instrument aparținând Ochiului Dragonului.

Bătrânul se apropie în grabă de trăsură și întinse busola, nu fără să se uite uimit la travestitul de la curte. Doamna Dela luă busola cu grație și îi surâse săteanului copleșit.

–Mulțumesc, bătrâne Hiron, spuse ea încet.

–Da, și mulțumește-i și brutarului din partea mea, am adăugat.

Bătrânul se înclină și dădu înapoi, uitându-se în continuare la doamna Dela.

Ryko închise ușa joasă a trăsurii și urcă pe cal, strunind animalul. Aplecându-se în șa, se uita la noi, așteptându-mi porunca.

–Să mergem, am zis.

Începu să strige, repetându-mi ordinul, iar trăsură se zgâlțâi, cabina suspendată începând să se legene ușor. Întorcându-mă, am văzut siluetele tot mai mici ale lui Tyron și Silvo – nemișcate și tăcute în mijlocul pregătirilor zgomotoase ale servitorilor –, dar nu am putut răspunde salutului lor trist.

Doamna Dela îmi întinse busola.

–Trebuie să mă iertați că am neglijat să vă felicit pentru glorioasa victorie asupra lui Ido, spuse. Trista veste a morții împăratului... Se opri, stăpânindu-și durerea, perla neagră tremurându-i pe gât. Trista veste m-a tulburat. Totuși, curajul și puterea dumneavoastră au asigurat loialitatea conciliului. Maiestatea Sa avea dreptate – ați fost trimis de zei pentru a-l ajuta pe prinț să se urce pe tron. Mulțumesc.

N-am putut să-i suport recunoștința din glas.

–Nu m-a trimis nimeni, am răspuns cu duritate.

Doamna Dela clipi surprinsă.

–Îmi... îmi pare rău, nobile.

Rilla își dresă vocea,

–Pot să vă ofer niște vin sau apă, stăpâne?

–Nu, nu vreau nimic.

Ezitând, doamna Dela îmi întinse din nou busola.

–Ce noroc că a fost găsită și v-a fost înapoiată, spuse ea, ignorându-mi impolitețea. Știu că este un instrument foarte important pentru arta dumneavoastră. Și este foarte frumoasă.

Își trecu degetele pe suprafața gravată. Eu nu voiam s-o ating.

–Pune-o undeva, i-am zis, împingându-i mâna la o parte.

Dar nu mă mai asculta. Toată atenția îi era concentrată asupra busolei.

–Cunosc caracterul ăsta, spuse ea, urmărind cu vârful degetului gravura. Înseamnă „cer“. Este o formă veche de scriere a femeilor. Arată un alt caracter. ăsta înseamnă „adevăr“. Ridică ochii spre mine. De ce un instrument al Ochiului Dragonului este gravat cu o scriere a femeilor?

Încremenisem. Nenumăratele minciuni se prăbușeau în mine, zgomotul din urechi înecând totul, cu excepția a trei cuvinte: „scris de femeie“.

–Ce înseamnă? am șoptit.

Doamna Dela mă privi uimită.

–Ce înseamnă? am țipat.

Se trase speriată în scaun. Cu coada ochiului, l-am văzut pe vizitiu întorcându-se spre noi. Rilla se uita la mine șocată.

M-am străduit să cobor tonul.

–Spune-mi ce înseamnă textul.

Doamna Dela își umezi buzele, coborându-și din nou ochii spre busolă. Încet, își trecu degetul în jurul cercului din mijloc.

–Spune că Dragonul Oglindă este – se întrerupse, făcând ochii mari – Dragonul Oglindă este regina cerurilor! Își acoperi gura cu mâna. Pe toți zeii, un dragon femelă!

Dragonul meu era femelă. Adevărul mă copleșea, mă umplea de uimire, de speranță și de oroare. Mă alesese pe mine, și eu o alungasem.

Doamna Dela îmi văzu privirea plină de consternare.

–Nu ştiaţi? Cum e posibil să nu fi ştiut?

–Ea e regina? spuse Rilla. Bineînţeles, e logic...

M-am aruncat spre ea şi am lipit-o de peretele trăsurii.

–Să nu spui, am strigat, cu braţul la gâtul ei. Să nu spui!

Vizitiul se întoarce iar.

–Ce se întâmplă, stăpâne? Vreţi să opresc?

–Mergi înainte! am strigat.

Rilla gâfâia sub mine.

–Nu spun nimic. Promit. Promit.

–Ce nu poate să spună, nobile Eon? doamna Dela mă trase de braţ, puterea ei de bărbat obligându-mă să mă așez la locul meu. Ce e logic?

M-am repezit către discul de aur, dar ea îl trase iute înapoi, confuzia de pe chipul ei lăsând locul înțelegerii.

–Nu sunteţi o Umbră a Lunii, nu-i așa?

M-am zbatut ca să-mi eliberez braţul, dar ea mă strânse şi mai tare.

–Sunteţi fată?

Cu toate că nu putem să-mi desprind ochii de la privirea ei arzătoare, n-am reuşit să scot vreun cuvânt.

–Sunteţi? tipă ea.

Vocea nu-i tremura de furie, ci tremura de groază.

–Da, am şoptit.

Căzu înapoi în scaun, dându-mi drumul braţului, de parcă ar fi fost bolnav.

–O fată, zei din cer! În conciliul Ochilor Dragonului. Ştiţi ce vor face dacă află?

Am încuviinţat din cap.

–Dar aveţi puterea Dragonului Oglindă, adăugă ea grăbită. Şi v-a ales pentru că sunteţi fată, nu-i așa? Fără îndoială că vor înţelege şi...

Privirea mea spunea adevărul.

Doamna Dela păli.

–Aveţi puterea, nu-i așa? întrebă ea cu voce pierită de disperare. Spuneţi-mi că aveţi puterea dragonului.

–Nu.

Închise ochii și scoase un geamăt sfâșietor, care se transformă într-o rugă șoptită printre suspine:

–Zei îndurători din ceruri, fie ca moartea noastră să se petreacă iute și fără suferință.

–Totuși, l-ați mutat pe Regele Muson, observă Rilla.

Mi-am ferit privirea de la chipul ei chinuit.

–Ido a făcut totul. Mi-a luat puterea și a făcut în așa fel încât toată lumea să creadă că eu îi conduceam pe Ochii Dragonului. Mi-a spus că, dacă nu mă supun lui, dezvăluie conciliului că sunt femeie. Mă vor omorî, Rilla. Am întins mâna spre ea, dar femeia nu se mișcă. Mi-a spus că, dacă încerc vreodată să fug sau să cer ajutor, o să vă dea pe Chart și pe tine pe mâna oamenilor lui.

Doamna Dela nu-și putu stăpâni un țipăt înfundat.

–Deci nu avem conciliul. Nu avem nimic.

Își acoperi fața cu mâinile.

Rilla se trase mai aproape.

–Cum a putut Ido să vă ia o putere pe care nu o aveți? Am văzut cartea roșie. Acolo era o putere. Am văzut perlele mișcându-se singure.

–Nu am puterea Dragonului Oglindă, am zis. În timpul ceremoniei, nu m-am putut uni cu el – cu ea – așa cum trebuia. Dar pot să-l invoc pe dragonul nobilului Ido. Nu știu cum. Pe puterea asta a pus el stăpânire.

Doamna Dela ridică privirea.

–De ce nu v-ați unit cum trebuia cu dragonul?

–Habar n-am. I-am simțit prezența în arenă – am comunicat, jur. Dar, după aia, a început să se ascundă de mine. M-am întrerupt, sufocată de această îngrozitoare pierdere. Și acum a dispărut.

Rilla se îndreptă în scaun și își netezi rochia, încercând să recupereze ceva din calm și ținută.

–Poate nu i-a plăcut că vă dați drept băiat, spuse cu asprime.

Am privit-o cu gura căscată, totul căpătând dintr-odată sens.

–Drogul Soarelui.

Mă privi cu ochii mari.

–Infuzia făptuitoarei de îngeri!

Doamna Dela se încruntă.

–Poftim?

–Înainte de ceremonie, maestrul mi-a dat să beau o infuzie în fiecare dimineață. Ea îmi opre...

Nu puteam să rostesc cuvântul.

–Oprește ciclul, se grăbi Rilla să explice. Și Drogul Soarelui e folosit de Umbrele Lunii ca să le păstreze virilitatea.

Doamna Dela dădu aprobator din cap.

–Ryko ia și el. Mă privi cu atenție. Vreți să spuneți că ați luat Drogul Soarelui?

–M-am gândit că mă va ajuta să intru în contact cu dragonul meu, am spus. Ido îl ia ca să-și consolideze legătura cu Dragonul Șobolan. Mi-am umezit buzele, conștientă de un nou adevăr. Cred că infuzia făptuitoarei de îngeri l-a respins pe Dragonul Oglindă. Și a dispărut mai repede după ce am luat Drogul Soarelui.

–Nu se poate oare ca dragonul femelă să fie atras de energia feminină? șopti doamna Dela.

Cu răsufierea tăiată, am înțeles că pusese degetul pe rană. Energia feminină era cea care îl atrăgea pe Dragonul Oglindă, iar eu făcusem totul ca s-o alung.

–În concluzie, dacă încetați să luați infuzia și drogul, veți putea comunica cu Dragonul Oglindă, spuse ea. Vă rog, spuneți-mi că am dreptate.

Am lăsat capul în jos.

–Există altă problemă.

Doamna Dela și Rilla așteptau încordate să continui.

–Nu știu numele dragonului meu. Și, fără el, nu-i pot invoca puterea. Ironia sinistră a situației îmi smulse un zâmbet amar. Și singurul loc unde aș putea găsi numele este manuscrisul roșu.

–Cel pe care l-ați furat împreună cu Ryko de la nobilul Ido? întrebă doamna Dela.

Am dat din cap în semn că da.

–Și cel pe care Ido l-a luat înapoi acum câteva ore.

Încă îi mai simțeam controlul brutal asupra trupului. Gândul era de nesuportat. În schimb, am strâns din dinți, ca să-mi opresc lacrimile fierbinți.

–Textul este și el redactat în scrierea femeilor. Mi l-ați fi putut citi. Am înghițit cu greu. Aș fi putut descoperi numele Dragonului Oglindă.

Rilla mă bătu ușor pe genunchi. Gestul ei simplu mă făcu să-mi stăpânesc și mai greu tristețea.

Doamna Dela luase un aer gânditor.

–Dar asta înseamnă că există încă șansa de a pretinde puterea dragonului. Reacționase în ea curteanul încăpățânat și calculat. Trebuie să recuperăm manuscrisul roșu.

În mine renăștea speranța. Dacă aveam dragonul, Ido n-ar mai fi putut să se apropie de mine.

–I l-am mai furat o dată, am spus grăbită. Putem s-o facem din nou.

Ea ridică mâna.

–Dar, mai întâi, trebuie să-l avertizați pe noul împărat că nu poate conta pe puterea dumneavoastră. Și nici pe susținerea conciliului.

–Nu. Am scuturat cu putere din cap. Nu, mă va omorî. Mai întâi trebuie să găsim manuscrisul roșu.

Mă privi cu răceală.

–Aveți datoria să spuneți adevărul, zise. Oricum, dacă nu o faceți, tot veți muri. Dacă îl trădați din nou pe împărat, Ryko o să vă omoare. Se uită la silueta întunecată a uriașului care călărea alături de noi. Oricum, îmi va fi greu să-l împiedic să vă ia gâtul când va afla de minciuni. Oftă. Încrederea lui în dumneavoastră era totală.

Pentru o clipă, mi-am imaginat fața lui Ryko în clipa când avea să descopere adevărul. Mă luă cu fiori; nu doar de frică, ci și pentru că mi-am dat seama cât de mult l-ar răni trădarea mea.

Doamna Dela se trase în scaun.

– Trebuie să ne rugăm zeilor ca împăratul să nu poruncească să fiți executată pe loc. Să sperăm că veți avea timp să-i spuneți că mai aveți o șansă să obțineți puterea Dragonului Oglindă.

– O șansă foarte mică, am subliniat eu.

– Ați face bine să vă agățați de ea cu toate puterile, replică doamna Dela sec. De ea depinde viața dumneavoastră.

Am rămas o clipă tăcute, îngrozite de lucrurile pe care ni le rezerva viitorul.

– Ei bine, zise, în cele din urmă, doamna Dela. Trebuie să-i spun lui Ryko.

Ridicându-se de la locul ei, se clătină odată cu trăsură și îl bătu pe spate pe vizitiu.

– Oprește, omule. Se întoarse spre mine. Să nu ieșiți. Nici să nu vă arătați fața.

Își netezi părul, și am văzut că-i tremura mâna.

– Vestea asta o să-l ucidă.

Trăsura încetini, apoi se opri. Imediat, Ryko își struni și el calul. După ce îmi aruncă o ultimă privire plină de reproș, doamna Dela coborî din trăsură, grăbindu-se să-l împiedice pe Ryko să se apropie.

Rilla începu să desfacă unele dintre cutiile din coșul cu provizii.

– Ați face bine să mâncați. Va mai dura ceva până vom porni din nou la drum.

Am aruncat o otheadă peste umărul vizitiului. Ryko descălecă și dăduse frâiele calului secundului său. Văzând-o pe doamna Dela înaintând, își înclină capul cu un aer întrebător. Ea îi făcu semn s-o urmeze mai departe, pe drumul pustiu, și, în timp ce se îndepărtau, vocile le-au fost acoperite de țipetele stridente ale păsărilor care-și făcuseră cuib în copaci. Brusc, l-am văzut pe Ryko încordându-se și îndepărtându-se. O luă spre trăsură, cu pumnii strânși. Chiar dacă nu-i puteam distinge clar fața în lumina slabă a asfințitului, îi simțeam furia. Doamna Dela îl prinse de braț, cu o forță care nu avea nimic de femeie. L-am văzut întorcându-se spre ea, gesturile sale arătând că făcea eforturi vizibile să se stăpânească.

–Îmi pare rău, am șoptit.

–Ar fi trebuit să-mi spuneți, îmi zise Rilla.

Deschise o altă cutie – plină cu anghile argintii marinate – și o puse pe scaun, lângă mine.

–Poate aș fi putut să vă ajut.

–Cum? am întrebat. Aveai scris numele dragonului pe frunte?

Mi-am regretat imediat sarcasmul. Cel puțin vorbea cu mine.

–Iartă-mă, am zis. Ai dreptate. Ar fi trebuit să-ți spun.

–Mai mult, ar fi trebuit să-l informați pe stăpân, zise Rilla.

–Credeam că pot să găsesc numele înainte să-și dea cineva seama că nu aveam nici o putere. Înainte să-și dea *el* seama. Și apoi a murit.

Rilla oftă.

–Ei, au trecut toate.

Puse la loc capacele lăcuite, ca să aranjeze cutiile în coș. Apoi rămase o clipă nemișcată, cu mâinile în poală, contemplând pe fereastră umbrele nopții.

–Deci, a venit timpul, nobile Eon?

În fața demnității ei calme, mi-am ferit ochii.

–Nu mai sunt nobil, Rilla.

–Bineînțeles că sunteți, spuse ea hotărât, făcându-mă să ridic ochii. Trebuie să fiți nobilul Eon pentru noi toți. Pentru mine, pentru Chart, pentru cei doi de afară. Și pentru noul împărat. Își ridică bărbia. Vă întreb din nou, nobile Eon. A venit timpul?

–Da, am răspuns în cele din urmă. Ia-l pe Chart și fugiți cât de departe puteți.

Când doamna Dela se urcă, în cele din urmă, în trăsură – chipul ei serios împiedicându-ne să-i punem întrebări –, ne-am reluat călătoria. Ryko călărea în fața noastră, la distanță, țeapăn și drept în șa. L-am privit o vreme, dar nu s-a uitat înapoi. Și la schimbarea cailor a păstrat distanța.

Pe măsură ce noaptea se adâncea, apropiindu-se ora spiritelor, am reușit, în sfârșit, să mănânc ceva în timp ce

doamna Dela îmi explica laconic ritualul imperial al priveghiului spiritului. Am încercat să mă concentrez asupra rolului meu din ritualurile complicate și să uit de groaza infinită care plutea între noi – că, probabil, nu voi trăi destul cât să exercit ritualurile.

Cu toate că mintea trecuse de mult de momentul în care ar fi trebuit să se odihnească, trupul epuizat nu mai rezistă multă vreme; după al treilea schimb și ultimul, am adormit. Din când în când, eram trezită de hurducături și priveam afară la silueta lui Ryko, care călărea în continuare în fața trăsurii. După lungile ore de călătorie, ar fi trebuit să fie îngenunchat de oboseală, dar nimic nu părea a-i fi înfrânt vigilența. Poate se hrănea cu furie. Sau cu ură.

Eram fericită să mă las din nou cuprinsă de somn și de uitare.

În cele din urmă, hărmălaia negustorilor ambulanți mă smulse din epuizare, și m-am trezit, înghesuită în peretele trăsurii, în timp ce ne apropiam de porțile orașului. Doamna Dela era prăbușită în colțul opus al trăsurii, trăsăturile sale aspre fiindu-i îndulcite de somn. Rilla era deja ocupată să caute ceva de mâncare în coș, părul și rochia fiindu-i aranjate impecabil, ca de obicei.

–Ceva cu care să începeți ziua, spuse ea încet, întinzându-mi un coșuleț de răchită, cu un ou tare, în coajă, și câteva legume murate.

Cel puțin nu mai trebuia să beau amestecul scârbos de Drogul Soarelui și ceai al tămăduitoarei. Terminasem cu amândouă.

–Cam puțin pentru o ultimă masă, am spus, străduindu-mă să zâmbesc. Ignorându-mi remarca, Rilla decoji atentă un alt ou.

–Imediat ce ajungem la apartamente, o să pregătesc baia de purificare, așa cum ne-a învățat doamna Dela, murmură ea. Cu siguranță, slujbașii care se ocupă de protocol au trimis deja ierburile necesare. Atunci, în timp ce vă spălați, eu o să scot Roba Ilustrată. Doamna Dela a avut o idee bună când v-a sfătuit s-o îmbrăcați.

–Ar trebui pur și simplu să pleci.

Scutură din cap.

–Nu înainte de a vă pregăti pentru priveghiul spiritului.

Loialitatea ei încăpățânată mă făcu să mă simt rușinată.

–Mulțumesc, am șoptit. Dar promite-mi că plecați imediat după asta.

Am simțit-o pe doamna Dela mișcându-se lângă mine.

–Nu m-am așteptat să dorm. Privi șirul de căruțe și de drumeți care așteptau să intre în oraș pe drumul plin de noroi ce se întindea paralel cu drumul pavat, rezervat echipajelor nobililor. Se pare că am ajuns.

În timp ce înaintam spre porțile orașului, Ryko se apropie de noi călare. M-am ridicat, cu degetele încleștate pe coșulețul de răchită, dar el își mână calul pe partea trăsurii unde stătea doamna Dela.

–Acum eu o să plec, nobilă doamnă, spuse el.

Ea încuviință din cap.

–Mult noroc.

–Să pleci? am izbucnit eu. De ce pleci? Trebuie să recuperăm manuscrisul roșu.

În cele din urmă, Ryko se uită la mine, însă privirea îi era atât de dură, încât mi se tăie respirația.

–Trebuie să-i anunț pe cei din Rezistență să fie pregătiți. Trase de frâie, cu o mișcare repezită, care făcu animalul să fornăie. Dar nu fiți îngrijorat pentru siguranța dumneavoastră, nobile Eon. Mă voi întoarce să vă port de grijă, așa cum îmi cere datoria. În glas i se simțea amărăciunea. Îmi fac întotdeauna datoria.

–Dar eu când nu mi-am făcut-o? am mormăit.

Însă el plecase deja.

Capitolul nouăsprezece

Amestecul special de ierburi aromatice și petale de flori de ficus plutea la suprafața apei și mi se urca înspre umeri în fuioare onctuoase. După ce îmi pregătise baia rituală de purificare, Rilla mă lăsase să mă spăl singură și se dusesse în grabă în garderobă, ca să pregătească roba și să-și aranjeze fuga. Afundându-mă în căldura bazinului, am respirat parfumul umed, masându-mi încheietura luxată. Îmi frecașem deja corpul cât putusem de bine, dar încă mai simțeam mâinile lui Ido mângâindu-mi pielea, dar și durerea din mână și din șold.

Nu trebuia să îi permit să îmi mai stăpânească vreodată trupul. Mai bine moartă.

Am renunțat să-mi masez mâna, tulburată de șoapta întunecată care mi se strecurase în minte.

Eram cu adevărat gata să mor?

Mi-am umezit buzele, ierburile parfumate reînviind gustul fierbinte de vanilie și de portocală al gurii lui lipite de a mea. Ar trebui să fug. Să ajung în insule cu Rilla și cu Chart. Bătălia pentru tron nu era lupta mea. Toată lumea din jurul meu mă împinsese în centrul ei: bietul meu stăpân, împăratul, prințul, doamna Dela, Ryko. Chiar și Rilla și Chart. Toți se așteptau ca eu să le aduc victoria. Dar nu era lupta mea.

Am oftat. Nu era adevărat. Acum era într-adevăr lupta mea. Viața mea depindea de soarta Împăratului-Perlă. Și viața prea multor oameni cumsecade depindea de curajul meu de a înfrunta furia tânărului împărat și de a-i câștiga susținerea. Sau, dacă lucrurile mergeau prost, de curajul de a accepta să fiu spintecată de sabia lui și de a-l opri pe Ido să-l urce pe Sethon pe tron. Și de a-și realiza nebuna ambiție de a crea Șiragul de Perle.

Amintirea rapidității cu care îl pedepsise prințul pe învățătorul Prahn mă făcu să mă cutremur. Și nu era vorba decât despre o greșeală neînsemnată a unui bătrân. Și mai era și tânărul nobil care îl rănise din întâmplare în timpul unui antrenament. Auzisem că prințul îi zdrobise trei coaste.

Mie ce soartă avea să îmi rezerve? O fată care îl păcălise și îl trădase, care îi promisese putere și supraviețuire, știind, în tot acest timp, că era o minciună. M-am rugat ca slaba speranță pe care i-o puteam oferi să fie suficientă pentru a-i opri sabia.

Ido avusese dreptate, nu aveam nici un chef să mor. Nu câtă vreme exista speranță.

Totuși, nici măcar nu știam dacă Dragonul Oglindă mă mai aștepta. O clipă, gândul la minunea reprezentată de ea îmi alungă teama. Un dragon femelă; ce revelație uimitoare pentru conciliu. Mă făcu să mă întreb cum de i se putuse pierde amintirea, a ei, dar și a femeilor Ochi ai Dragonului. Uitarea părea mult prea absolută pentru a fi doar o întâmplare. Dar, chiar dacă fusese o decizie luată cu mai multe generații în urmă, nu puteau nega existența unicului dragon femelă. Și, dacă aș reuși să mă unesc într-adevăr cu ea, ar fi obligați să mă accepte și pe mine.

Planul meu era bun, doar că nu-i mai simțeam prezența; nu mai dăduse nici un semn de pe estrada Ochilor Dragonului. Era doar efectul combinat al celor două droguri sau făcusem o greșeală teribilă? Poate, până la urmă, nu avem nici o speranță de oferit împăratului. Poate Dragonul Oglindă dispăruse cu adevărat.

Știam că ar trebui să ajung la *Hua*, pentru a vedea dacă mai era acolo și a-i putea da împăratului măcar certitudinea existenței ei. Dar dacă Ido îmi simțea prezența în lumea energetică și puneă din nou stăpânire pe mine? M-am înfiorat. Îmi spusese că asta se întâmpla numai atunci când comunicam cu Dragonul Șobolan. Aș fi fost proastă să dau crezare vorbelor lui. Și dacă ar fi fost în stare să pună stăpânire pe mine de fiecare dată când aș fi intrat pe cărările de *Hua*?

M-am proptit de marginea băii, peretele cu plăci de faianță fiind ca un punct de sprijin în vârtejul gândurilor mele. Trebuia să-mi asum acest risc. Până acum, nu-i oferisem prințului decât minciuni. Dar, dacă voiam să supraviețuiesc, trebuia să-i spun noului împărat adevărul. Trebuia să-i dau speranța Dragonului Oglindă.

Mi-am prins mâinile de marginea curbată a bazinului. „Te rog să fii acolo“, m-am rugat. Inspirând adânc, am alungat nodul de frică din gât. Am tras din nou aer în piept și am trecut peste teama apăsătoare din inimă. Mi-am numărat fiecare respirație în ritmul rugăciunii: „Te rog să fii acolo. Te rog să fii acolo“. Imaginea sălii de baie reflectată în apă tremură; pe fundul bazinului, mozaicul reprezentând Cercul celor Nouă Pești ai Bogăției se curbă și se răsuci. M-am oprit și mi-am adunat puterile pentru ultimul pas în lumea energetică, întreaga mea ființă fiind concentrată pe prezența Dragonului Oglindă. Și pe a lui Ido.

Baia se cufundă în ceață. M-am adâncit în *Hua*, m-am cufundat în vârtejul de energie, dincolo de rămășițele cenușii ale celor două droguri. Am aruncat doar o privire, apoi, imediat, m-am pus la adăpost. Mi-am concentrat ochiul interior și am ascultat cu atenție, căutând vocea lui Ido în minte, mâna lui de fier strivindu-mi trupul. Nu se auzea nimic. În jurul bazinului, mase enorme de energie începură să se materializeze. Căpătau formă. Boturi, ochi, coarne, perle. Dragonii. M-am uitat fix în spațiul gol din cerc, străduindu-mă să văd umbra unui solz roșu, luciul unei perle aurii. Dar nici urmă de Dragonul Oglindă.

–Acum știu ce ești, am șoptit. Te rog, iartă-mă. Arată-te! Dă-mi un strop de speranță.

O mișcare rapidă. Capul imens, albastru, al Dragonului Șobolan se aplecă până în fața mea. I-am simțit energia concentrându-se asupra mea. Puterea lui îmi linge pielea udă, se scurgea pe ea într-o întrebare mută. Am vrut să mă trag înapoi, dar eram deja cu spatele lipit de perete.

–Nu, am zis. Nu!

Puterea lui continua să se împingă în mine, o ofrandă sălbatică de energie, fără formă și fără limite, gata să fie modelată în dorință omenească. Era prea mult. Se deschisese o cale care ducea drept spre inima mea, unde Ido putea să dea buzna în orice moment.

Ca la o chemare din depărtări, mi-am simțit mâna dreaptă lovindu-se de o dală desprinsă – un punct de sprijin în lumea reală. Am apăsat mai tare. Durerea înăbușită produsă de carnea sfâșiată m-a tras departe de privirea fascinantă a dragonului. Durerea deveni sfâșietoare, și lumea energetică trecu repede pe lângă mine, într-un vârtej de culori: albastru, roz, violet, argintiu, verde, alb. Și roșu. Am încetat să mai respir preț de o clipă. Chiar văzusem roșu?

Dar eram deja singură în baie, ghemuită în bazin, cu mâna tăiată de marginea spartă a dalei, sângele scurgându-se și împrăștiindu-se în volute sângerii, printre petalele crem ale florilor de ficus.

Stând în picioare, în fața oglinzii din garderobă, mi-am rotit umerii sub greutatea robei. Mâna la care mă tăiasem îmi pulsa sub pansamentul strâns. Am încercat să-l slăbesc puțin, îndoindu-mi mâna.

–Stai cuminte, îmi porunci Rilla.

Îngenunche și îmi aranjă pliurile grele de mătase pe corp. În oglindă, în spatele meu, se reflecta imaginea doamnei Dela, care ținea centura lată a robei. Tocmai se îmbăiașe și era îmbrăcată de doliu, în alb. Privirile ni se întâlneau în oglindă.

–Vă amintiți ce v-am spus? întrebă ea. Nu veți avea ocazia să-i vorbiți Împăratului-Perlă până când nu va pleca și corul

bocitorilor și până când preoții Sholei nu-și vor încheia cântările strămoșilor.

Am dat aprobator din cap.

–Când vor pleca și ei, veți rămâne singură cu el ca să privegheați spiritul, continuă ea. Dar nu trebuie să vorbiți câtă vreme el nu vorbește cu dumneavoastră.

–Nu. Îi voi vorbi imediat ce se poate. Indiferent dacă păstrez sau nu eticheta, nu îi vor plăcea cuvintele mele. Ori mă ascultă, ori nu. Dintr-odată, mă cuprinse frica. Am înghițit cu greu. Și nu ne putem permite să pierdem timpul.

Rilla ridică ochii.

–Urmați sfaturile doamnei Dela. Vă rog. Așteptați ca împăratul să vă vorbească. Faceți tot ce vă stă în puteri ca să vă apărați.

Am atins-o pe umăr.

–Imediat ce sunt gata îmbrăcată, vreau să pleci. Bine? Se încruntă, cu o expresie de loialitate încăpățânată.

–Trebuie să-l duci pe Chart la adăpost. Ai promis.

Întinse mâinile să ia centura.

–Așa e cel mai bine, spuse încetișor doamna Dela, înmânându-i cu grijă brâul greu de mătase. Se va sfârși, oricum, cu vărsare de sânge. E mai bine ca tu și fiul tău să vă țineți departe.

Ochii negri mă priviră cu îngrijorare, dar prezicerea ei nu făcea decât să confirme ceea ce știam deja în sinea mea. Fie împăratul dejuca ambițiile unchiului său cu ajutorul meu, fie Sethon puneă mâna pe tron cu ajutorul puterii lui Ido. Oricum ar fi, avea să curgă sânge.

Rilla încuviință din cap, continuând să-mi înfășoare centura în jurul taliei cu un aer preocupat.

–Dumneavoastră sunteți gata de plecare? am întrebat-o pe doamna Dela. Nu există nici o garanție că împăratul nu se va răzbuna pe toți cei care m-au ajutat, fără să țină cont de rangul lor. Dacă nu mă întorc de la priveghiul spiritului...

–Voi aștepta aici să aduceți manuscrisul roșu, spuse ea hotărâtă.

–Și dacă nu vin? Dacă Sethon și Ido au drumul liber?

– Eu și Ryko avem un plan.

– Insulele?

Ea înclină capul.

Rilla se ridică.

– Sunteți gata, nobile Eon, spuse scurt.

Respirând adânc, m-am privit în oglindă. Eram, cu adevărat, nobilul Eon. Încă o dată, roba oferea trupului meu subțire iluzia virilității. Iluzia era cu atât mai desăvârșită, cu cât fața mea își pierduse toată dulceața – poate sub efectul drogului Soarelui –, trăsăturile ascuțite reflectând proaspăta duritate pe care o simțeam în adâncul meu. Am ridicat capul; nu doream să renunț să mai fiu nobilul Eon. Cu tot pericolul și toată disperarea, simțisem gustul puterii și al respectului. Nu era de mirare că Ido tânjea după ele.

Rilla îndreptă un pliu care strica linia perfectă de pe pulpă, mâinile strângând brusc mătasea. Plângea în tăcere, fără să se vaiete. De când o cunoșteam pe Rilla, nu o văzusem niciodată plângând.

– Totul va fi bine, am spus.

Cuvinte prostești, nepotrivite, dar lacrimile ei îmi zdruncinau hotărârea, la care ajunseseam cu atâta greutate. Îmi luă mâna și o lipi de obraz.

– Ce ați făcut pentru Chart, pentru mine...

– Spune-i... M-am oprit, căci mi se pusese un nod în gât. Erau prea multe de spus. Și totodată nimic. Poți să pleci, Rilla, am șoptit, lăsându-i mâna. Mult noroc!

Se ridică, făcu o plecăciune, apoi îmi aruncă o privire lungă, plină de regret.

– Mulțumesc, nobile Eon.

Ieși cu spatele. Apoi dispăru.

Doamna Dela oftă.

– Vă este foarte devotată. În timp ce vă îmbăiați, mi-a povestit cum s-au întâmplat toate. Mina de sare și ambițiile lui Brannon.

În cele din urmă, mi-am desprins ochii de la ușă.

– Probabil că povestea v-a amuzat, am spus, ascunzându-mă sub carapacea fragilă de duritate.

–Nu. Se întoarce spre oglindă. Și eu am făcut multe lucruri ca să supraviețuiesc. Unele cel puțin la fel de desperate ca ale dumneavoastră. Schiță un zâmbet. În trăsură, am fost foarte dură. Eram șocată; erați singura speranță – ei bine, știți ce povară vă apasă. Cred, în continuare, că ar fi trebuit să aveți încredere în Ryko și în mine, dar înțeleg de ce ați făcut ce ați făcut.

–De ce mă ajutați? Sunt foarte probabil o cauză pierdută. Își ridică bărbia.

–Ryko o să vă slujească până la capăt, pe dumneavoastră și pe împărat. Și așa voi face și eu.

Pericolul care mă aștepta mă îndemna la sinceritate.

–Ar trebui să-i mărturisiți lui Ryko faptul că-l iubiți.

Din cauza roșetii, pielea ei nemachiată păru și mai bronzată.

–Un eunuc și un travestit, spuse cu amărăciune. Asta i-ar face și pe zei să râdă.

–Zeii râd deja, am răspuns. Altfel cum s-ar explica faptul că viitorul unui imperiu stă pe umerii mei?

Trupul bătrânului împărat era expus în Pavilionul celor Cinci Spirite. Din tot complexul, aceasta era singura clădire din marmură albă, fațada ei simplă, fără basoreliefuri și poleială, fiind de-a dreptul impozantă. Escorta mea de protocol, alcătuită din patru eunuci cu rang înalt, se opri la baza celor nouă trepte de marmură ale doliului, care duceau până în prag. În stânga fiecărei trepte se înălța câte un vas enorm cu cărbuni, din aramă, bețișoarele arse răspândind în aer parfumul lor greu și melancolic. Prin ușa deschisă, auzeam murmurele bocitorilor și zăream sclipirea lampioanelor pe care le legănau. A doua zi, trupul împăratului avea să fie dus în Sala Roșu cu Negru, aflată în curtea de la intrare, pentru ca toți să-l poată plânge. Pentru moment însă, rămânea aici, sub ochii atenți ai noului împărat și ai purtătorului său de doliu, căruia îi revenea sarcina de a-l apăra de acțiunile răuvoitoare ale spiritelor rele.

M-am întors s-o privesc pe doamna Dela. Mă însoțise până unde îi era permis – până în capătul Pieței celor Cinci Spirite – și acum aștepta lângă ceilalți curteni tăcuți să intru în pavilion.

– Ne vedem la apartamente, spusese ea plină de convingere, în timp ce mă preluau slujbașii însărcinați cu protocolul.

Încuviințasem din cap, dar știam amândoi că râsul zeilor nu ne garanta și bunăvoința lor. Îmi era imposibil să disting trăsăturile doamnei Dela de la distanța asta, dar, din felul în care își ținea capul, am știut că plângea.

Cei doi slujbași din fața mea se dădură la o parte, înclinându-se.

– Vă rugăm să urcați, stăpâne, spuse cel mai înalt în grad. Alteța Sa, Împăratul-Perlă, vă așteaptă.

M-am uitat la scara care ducea spre bolta întunecată a ușii duble. Imediat ce aveam să pătrund în pavilion, viața nu avea să-mi mai aparțină. Dar pierdusem deja șansa de a fugi; trecuse pe lângă mine pe nisipul Arenei Dragonilor, în timp ce-mi așteptam rândul să mă înclin ca un învins în fața unui împărat indiferent. Momentele decisive ale destinului erau atât de scurte și de ascunse. Iar acum eram pusă în fața unui alt moment.

Am făcut un pas, apoi încă unul. Disperarea are propriul ritm. Acum, pentru că decizia fusese luată, eram aproape nerăbdătoare să ajung la final.

Totuși, destinul nu putea fi grăbit. Alți slujbași responsabili cu protocolul mă întâmpinară în prag și mă conduseră în sala slab luminată, prin fața șirurilor de bocitori îngenucheați, ale căror șoapte se împleteau într-un zgomot confuz, puternic, ce însoțea fâșâitul straniu al lampioanelor legănate de ei. Trupul înfășurat al bătrânului împărat zăcea pe un catafalc din piatră, în capătul încăperii. Lângă el, o masă joasă era plină cu mâncare și cu vin, oferite ca ofrandă în boluri și cupe de aur.

Prințul, Împăratul-Perlă, stătea în genunchi în fața tatălui său, pe o pernă simplă, împletită. Cu toate că se afla în fața

catafalcului, cu capul plecat, am observat că-i fusese deja ras capul, lăsându-i-se doar coada imperială, împletită cu aur și bijuterii, care îi cădea pe spate. Ochii mi s-au oprit pe spatele și pe șoldurile lui. Nu purta sabia. Și nici pumnalul. Totuși, având antrenament, cu siguranță putea ucide cu mâinile goale.

Lângă el, era pusă o altă pernă pentru al doilea îndoliat. Am îngenuncheat pe ea încet, durerea din șold încetinindu-mi din nou mișcările.

– Îmi pare bine să vă am alături, nobile Eon.

Vocea prințului era răgușită, nesigură.

Privirea îmi trecu de la chipul crispat la vânătaia urâtă, plină de sânge uscat de la baza gâtului. Perla Imperială – montura de aur, sub formă de gheară, fusese cusută grosolan în spațiul dintre oase, rana continuând să sângereze pe stofa albă a robei.

Când, în sfârșit, l-am privit direct în ochii îndurerați, nu m-am putut împiedica să nu-mi ating gâtul.

– Medicul regal a fugit noaptea trecută. Înghiți cu grijă. Înlocuitorul lui era emoționat. Schiță un zâmbet. Foarte emoționat.

– A fugit?

Zâmbetul îi îngheță.

– O să fie găsit. Noi doi vom fi răzbunați.

Își plecă din nou capul, în timp ce bocitorii își încheiau una dintre litanii și bătură în gong.

M-am înclinat și eu, dar am făcut-o mai mult ca să-mi ascund mirarea față de felul în care se schimbase prințul. Ceva de pe chipul și din vocea lui îmi amintea de Ido. Alungându-mi frica din ce în ce mai mare, m-am concentrat asupra sensului din spatele cuvintelor prințului. Credea că medicul imperial fusese amestecat în moartea tatălui său. Și în cea a stăpânului meu. Era, oare, adevărat? Revedeam în minte iar și iar evenimentele care duseseră la această moarte, nu reușeam să mă apropiu de un răspuns sigur, dar, în felul ăsta, evitam să mă gândesc la clipa când aveam să fiu singură cu noul împărat.

Două ore mai târziu, bocitorii își puseră lampioanele pe podea, așezându-le în mici cercuri ale eternității, se prosternară

și ieșiră din pavilion cu spatele. Imediat fură înlocuiți de doisprezece preoți ai Sholei, veniți să intoneze cântece funebre. Stând în genunchi vreme de trei ore, cât s-au făcut auzite armoniile lor complicate, am privit mâinile tânărului suveran, care se strângeau încet în pumni. Știam că se lupta cu durerea; avusesem și eu, de atâtea ori, parte de același sentiment. Suferea, și – fie ca zeii să mă ierte! – trupul lui slăbit îmi reda speranța. Poate epuizarea lui îmi oferea șansa să-mi pledez cauza.

Ultimele note ale cântecelor funebre se stinseră într-o tăcere grea. Aflat lângă mine, Împăratul-Perlă respiră adânc, ca să-și adune puterile să se ridice. Fără să lase impresia că era chinuit de durere, se ridică, se înclină în fața defunctului său tată și se întoarse cu fața spre preoți. Ridicându-mă cu dificultate, m-am înclinat, apoi mi-am ocupat locul lângă catafalc.

Cei doisprezece preoți s-au prosternat și au părăsit încăperea, lăsându-i doar pe cei doi slujbași de la protocol. Dar și ei făcură o plecăciune și ieșiră cu spatele, închizând ușa grea până ce camera nu mai fu luminată decât de licărirea slabă a lampioanelor bocitorilor.

Priveghiul spiritului începuse.

Împăratul-Perlă își șterse fruntea, căzut pe gânduri.

–Toarnă-ne vin, nobile Eon, rosti cu greu, arătându-mi o mică nișă. Cred că acum am să pot să beau.

M-am înclinat și m-am îndreptat spre o măsuță pe care erau două boluri de aur și o carafă de vin scumpă.

–Sunt convins că medicul imperial a avut ceva de-a face cu moartea nobilului Brannon, spuse el, ținându-se cu grijă de gât, în timp ce vorbea. Și, poate, și cu cea a tatălui meu, deși cangrena de la picior îl otrăvea deja. Individul va fi găsit și va plăti pentru suferința noastră.

L-am aprobat.

–Mesagerii mi-au spus despre succesul tău de la Daikiko. Se îndreptă spre mine. A fost o lovitură de maestru. Ai respectat pactul nostru. Voi face și eu la fel.

Am ridicat carafa, prinzând-o cu putere ca să nu se vadă că-mi tremura mâna. În timp ce turnam vinul, simțeam cum

urca spre mine parfumul bogat, de fructe. Mi se părea că timpul se oprise, că își ținea răsuflarea. Am ridicat cele două boluri.

–Maiestatea voastră, am spus, întinzându-i vinul.

Privi undeva departe, apoi își ridică ochii spre mine, așteptând să gust din vin. Încet, am luat bolul și am băut, dându-mi capul pe spate, până la ultima picătură. Băutura mă arse pe gât, dar nu era decât focul alcoolului. Focul unui fals curaj.

Gura i se strâmbă.

–Obiceiul, spuse el bând cu sete, nu fără să tresară când înghiți. Am încredere în tine, nobile Eon.

Momentul venise.

–Nu sunt nobilul Eon, am zis.

Încremeni. Chipul nu îi trăda însă faptul că înțelesese imediat, că simțise tonul de trădare.

–Poftim?

–Nu sunt *nobilul Eon*. Dragonul Oglindă este un dragon femeală. Și eu sunt femeie.

Lăsându-și capul într-o parte, își miji ochii roșii.

–Femeală? Și tu ești femeie?

Am încuviințat din cap, încremenită în așteptarea clipei când avea să înțeleagă.

–O femeie Ochi al Dragonului?

–Da.

Se uită fix la mine, și am văzut cum mintea lui iute de politician depășea șocul.

–Dragonul s-a întors pentru că ești femeie. Mă strânse de umăr cu mâna. Și ai puterea ei. Este mai mare decât a lui Ido?

Nu mă așteptasem să descopere atât de repede adevărata problemă.

Citise adevărul pe fața mea înainte ca eu să-l pot ascunde. Bolul de vin lovi podeaua și mâna îi alunecă la gâtul meu cu viteza unui șarpe. Cu un singur gest, mă izbi de peretele pavilionului, ceafa lipindu-mi-se de marmură, o durere sfâșietoare iradiindu-mi în cap. Avea fața atât de aproape de a mea, încât simțeam respirația sa duhnind a vin și mirosul dulceag de putreziciune care se ridica din gulerul mustind de sânge.

–Ai puterea?

M-am agăţat cu mâinile de degetele lui. Mă strânse şi mai tare, aşteptând răspunsul cu un rânjet pe chip.

–Da, am găfâit.

Îmi căută privirea.

–Minţi.

L-am tras disperată de braţ.

–Am puterea, dar nu totală. Există o carte...

Mă ridică şi mă lipi din nou violent de perete, durerea tulburându-mi vederea. M-am zbatut ca să pot respira. Ca să nu-mi pierd cunoştinţa.

–Ştii ce ai făcut? urlă el. Totul se baza pe tine. O femeie.

Purtat de furie, îmi zdrobea încet gâtul. Avea să mă omoare. I se vedea hotărârea pe chip. Şi nu-l puteam opri. Era împăratul meu. Domnul meu. Stăpânul meu. Voinţa lui era şi voinţa mea.

Nu. Niciodată. Voinţa mea nu-mi aparţinea decât mie.

I-am dat drumul la braţ. Mi-am strâns degetele în palma bandajată. Cu forţa disperării, am lovit cu pumnul în mijlocul Perlei Imperiale. Pentru o clipă, am văzut cum suferinţa îi tulbură vederea, apoi se prăbuşi, zvârcolindu-se, găfâind gâlgâit.

Mi-am privit mâna. Mă durea din cauza loviturii şi era mânjită de sânge. Sânge imperial.

Zei din ceruri! Ce făcusem?

Căzând în genunchi, m-am târât spre el. Mă văzu apropiindu-mă şi încercă să mă lovească furios cu pumnul, palid de uimire.

–Maiestatea Voastră! L-am apucat de braţele care se zbăteau, i le-am lipit de trup, apoi l-am tras pe genunchii mei. Stăpâne, iartă-mă. Pielea îi lucea de sudoare. Să nu mori!

–Eu... eu... n-o să mor. Trase aer adânc în piept tremurând, încleştându-şi dinţii din cauza efortului. Tu... tu... o să mori.

Încercă să ridice capul, dar căzu la loc în braţele mele.

I-am deschis roba la gât, tresărind când cotul lui mă lovi în coaste. Ținându-i braţele cu putere, i-am examinat rana. Sângele țâșnise în jurul Perlei Imperiale, dar numai pe marginile cusăturii şi, în jos, spre scobitura gâtului. Dacă l-aş fi

lovit mai direct, dacă pansamentul nu ar fi amortizat lovitura, l-aș fi omorât. Era clar că îl atinsesem mai jos, astfel încât Perla se lovise de os și nu de trahee. Zeii fuseseră îngăduitori. Cu amândoi.

–Nu puteți să mă omorâți, i-am spus. Aveți nevoie de mine.

Se ridică cu greu, paloarea lăsând locul focului furiei. Își regăsea deja forțele. Nu aveam prea mult timp să-l fac să înțeleagă.

–Ascultați-mă. Dragonul Oglindă este dragonul regină, am spus disperată. Ea m-a ales și ea este ascendentă. Ceea ce reprezintă cel puțin de două ori puterea celorlalți. Ochii îi sclipiră auzind acest adevăr. Dar nu m-am unit cu ea corect. Nu încă. Îmi este imposibil să-i invoc puterea, dar Ido are o carte în care e scris numele ei. Dacă reușesc să pun mâna pe ea, atunci aș avea toată puterea ei. La dispoziția dumneavoastră.

–De unde... știi că îi poți invoca puterea?

–Pentru că deja pot să-l invoc pe dragonul lui Ido.

Făcu ochii mari.

–Ai și... puterea lui Ido?

Își dresе glasul. Vocea îi era mai puternică.

Am dat aprobator din cap, susținându-i privirea. Era o jumătate de adevăr. Îl chemasem pe dragonul albastru lângă biblioteca lui Ido. Dar îmi era imposibil să-i dezvălui împăratului cealaltă jumătate de adevăr – că Ido se putea folosi de legătura mea cu dragonul pentru a-mi fura trupul și a-mi supune voința.

Împăratul îmi împinse mâinile la o parte.

–Dă-mi drumul!

M-am îndepărtat la o distanță sigură, în timp ce el se ridica încet. Cu mâna dusă la gât, mă privi de sus.

–A fost o lovitură sub centură. Se clătina pe picioare. Aveți simțul onoarei al unei femei.

Ironia lui mă răni profund.

–Încerc să respect pactul nostru. Asta nu înseamnă onoare? Pufni.

–Supraviețuire reciprocă? Aproape m-ați omorât.

–La fel cum ați făcut-o și dumneavoastră.

Izbucni în râs, apoi începu să tușească.

– Dar eu sunt împăratul tău.

– Și eu sunt singura speranță pe care o aveți ca să vă păstrați tronul.

Zâmbetul îi dispăru, și trăsăturile i se aspriră.

– O femeie Ochi al Dragonului.

Îmi studie corpul cu privirea, și am simțit cum roșesc.

– Tata m-a avertizat în legătură cu natura ascunsă a bărbaților, spuse el, dar sunt sigur că nu s-a gândit la un astfel de caz. De ce-ar trebui să cred că îmi apărați interesele? Evident, sunteți o mincinoasă pricepută.

Mi-am mușcat buzele.

– Sunt aici, în fața dumneavoastră. Aș putea să fiu la jumătatea drumului spre insule.

Dădu din cap în semn că înțelegea ce spuneam.

– Adevărat. Dar mi se pare că sunteți aici mai mult în interesul propriu decât în al meu. Nu am nici o îndoială că nobilul Ido ar urmări fără milă o femeie care ar putea să-i amenințe puterea.

Făcu o pauză. Cum ați reușit să-l deplasați pe Regele Muson? V-ați folosit de puterea lui?

Am strâns în mâini mătasea robei. O mincinoasă pricepută.

– Da.

– Atunci, v-ați făcut un dușman foarte periculos. Îmi făcu semn să mă ridic. Ceea ce e mai bine pentru mine. Am mai multă încredere în forța fricii și a interesului decât în simțul onoarei, nobile Eon. Dar, bineînțeles, nu sunteți nobilul Eon. Care este adevăratul nume?

Am simțit din nou că roșesc. În prezența lui nu voiam să fiu doar o fată. Nu voiam să devin inferioară.

– Ar fi mai simplu să rămân nobilul Eon, Maiestatea Voastră. Aș avea nevoie de acest titlu până când...

– Până când vă cuceriți puterea sau muriți, zise el. Acestea sunt alternativele pe care vi le ofer, *nobile Eon*.

Am încuviințat din cap.

– Nici n-am avut altele, Maiestatea Voastră.

Se îndreptă spre masă.

– Spuneți că Ido are o carte?

– E vorba despre manuscrisul Dragonului Oglindă. Singura mărturie despre dragon. A furat-o din tezaur înainte să-mi fie restituit.

– Deci Prahn nu s-a înșelat. Își turnă din nou vin, cu mâna tremurândă. Dacă e la Ido, trebuie să-i fi aflat secretele.

– Nu. Nu cred. M-am îndreptat spre el cu pas șovăitor, dar nu îmi interzise să mă apropiu. Textul este în scrisul femeilor.

– Se înțelege de la sine, mormăi. Ridică paharul să bea, dar se opri brusc, spre surprinderea mea. Mama – mama mea adevărată – m-a învățat câteva caractere ale acestei scrieri. Își goli paharul strâmbându-se de durere. Întotdeauna m-am întrebat de ce Dragonul Oglindă a părăsit cercul. De ce ea – îmi întâlnește privirea pentru o clipă – nu era trecută în nici un act. Poate că manuscrisul tău ne va spune.

– Maiestatea Voastră, nu știu de ce ne-a părăsit. În schimb, știu că unchiul dumneavoastră și Ido plănuiesc să vă conteste autoritatea. Trebuie să recuperăm cât mai repede cartea.

Cum pavilionul nu avea ferestre, era imposibil de știut dacă era zi sau noapte. Am calculat repede cât timp trecuse.

– Ochii Dragonului s-au întors, probabil, de la Daikiko. Ido ar trebui să fie în casa lui.

– Să părăsim priveghiul spiritului? Aruncă o privire spre catafalc. Nu, aveți dreptate. Tata ar fi înțeles gravitatea situației. Trebuie să ne ducem imediat la Ido și să cerem cartea. Își va asculta împăratul.

– Nu, Maiestatea Voastră. Trebuie să rămâneți într-un loc sigur. O să mă duc cu Ryko. Am tăcut, dându-mi dintr-odată seama că nu știam dacă acesta se întorsese și nici măcar dacă ar accepta să mă însoțească. Știm unde o să găsim manuscrisul.

– Vă veți supune împăratului vostru, nobile Eon, spuse rece. O să mă duc la casa Dragonului Șobolan și o să rezolvăm această problemă. Se îndreptă decis spre ușa dublă. Urmează-mă!

Cel puțin ne pusesem în mișcare. Dar spre ce anume?

Capitolul douăzeci

Când garda imperială aduse calul spre mine, am făcut un pas înapoi. Grumazul puternic al calului roib îmi ajungea la gât, iar felul în care își smucea capul mă făcea să mă tem de un temperament periculos de imprevizibil. Un alt soldat îngenunche lângă el, gata să mă ajute să urc în șa, ignorând copitele care frământau pământul. Împăratul își întoarse calul și se uită la mine în lumina torțelor.

–Ce așteptați, nobile Eon?

–Maiestatea Voastră, nu știu...

Calul fornăi nerăbdător, și eu am tresărit speriată.

–Văd. Ați fi putut să-mi spuneți mai devreme. De sus, din punctul său de observație, împăratul cercetă grupul de soldați. Presupun că garda dumneavoastră știe să călărească.

–Da.

Îi făcu semn lui Ryko.

–Ia-ți stăpânul în spate.

Ryko se apropie cu pași mari, ochii lui trecând peste mine în timp ce înainta spre cal. Când ieșisem din Pavilionul celor Cinci Spirite împreună cu împăratul, dădusem cu ochii de Ryko, care mă aștepta în piață. Se ținuse de cuvânt și se întorsese să mă apere, dar nu schimbaserăm nici un cuvânt, în afară de ordine, și continua să se poarte cu multă răceală. Cu îndemânare, desfăcu și dădu jos șaua complicată, apoi îi

făcu semn gărzii care aştepta să-l ajute să se urce în spatele calului. Încălecă într-o secundă.

Soldatul se așezase în genunchi și pentru mine. M-am urcat cu grijă pe piciorul lui. Cum rămăsesem într-un echilibru instabil, neștiind ce să fac, Ryko mă prinse de braț și mă trase dintr-o mișcare în spatele lui, pe cal. Am văzut gărzile din jurul nostru stăpânindu-și cu greu un zâmbet.

–Țineți-mă de mijloc, spuse Ryko scurt. Și să nu vă înfigeți genunchii prea adânc în flancurile calului.

Ținându-mă cu o mână de umărul lui, am încercat să-mi aranjez roba grea de mătase în așa fel încât să nu mă încurce prea tare. După zilele trăite în ritualuri nesfârșite și în tristețe, împăratul se dovedise nerăbdător să treacă la acțiune și nu dorise nici măcar să-și găsească timp să se schimbe, așa cum îi recomandau agitați slujbașii însărcinați cu protocolul. Nici măcar nu-mi oferise o sabie de la armurierul său. Deja reprezentam mai puțin decât nobilul Eon.

Apucându-mi mâinile, Ryko mi le așeză în jurul lui. Îi simțeam mirosul de transpirație și trupul musculos încordându-se pentru a ne păstra amândoi echilibrul.

–Agățați-vă sau o să cădeți.

Când calul se mișcă, mă făcu să mă clatin. Singurul mod de a rezista era să mă agăț de spatele lui Ryko. M-am tras mai în față ca să mă lipesc de el, știind că intimitatea îi era la fel de neplăcută cum îmi era și mie.

În timp ce mergeam în urma celor opt călăreți care formau escorta de elită a împăratului, nu am mai putut suporta ostilitatea sau tăcerea încărcată de reproșuri a lui Ryko.

–Îmi pare rău, am spus. Îmi pare rău că nu v-am spus. Îmi pare rău că nu sunt ce v-ați dorit.

Își întoarse capul, cu ochii scânteind de mânie.

–Nu e ceva ce se poate ierta dacă râzi sau ridici din umeri, zise. Eram la o răspântie de drumuri între un viitor luminos și tenebrele trecutului. Ne-ați aruncat la loc în tenebre.

Am simțit că mă înfurii.

–Crezi că ăsta a fost scopul meu? Crezi că am hotărât într-o bună zi să mă arunc într-o mascaradă periculoasă... Privind în

jur, am coborât vocea. O mascaradă periculoasă care să ducă țara la ruină?

–Puțin îmi pasă de scopul dumneavoastră. Rezultatul mă interesează.

Se întoarse.

–Rezultatul încă nu e sigur, am spus. Ce crezi că fac în acest moment? Mi-am riscat viața să-i spun împăratului adevărul și mi-o risc din nou ca să recuperez manuscrisul și să-l revendic pe Dragonul Oglindă. Sunt încă aici și fac tot ce pot. Știi că am putere. Datorită ei ți-am salvat viața, și poate o să reușesc să-i opresc pe Ido și pe Sethon. Ai măcar atâta încredere! Dă-mi cel puțin o șansă de a dovedi ce pot.

Nu spuse nimic, apoi l-am auzit oftând.

–Da, recunosc. Aveți putere. Și sunteți aici. Dar în legătură cu ce puteți...

Ridică din umeri.

–Crezi că o să dau greș numai pentru că sunt femeie? l-am întrebat, apropiindu-mă de urechea lui.

–Un dragon femelă, șopti el cu voce joasă. M-am aplecat ca să-l înțeleg. Și o femeie Ochi al Dragonului. Dispărută mai bine de cinci sute de ani, care iată că a apărut din nou. Doamna Dela și împăratul sunt gata să se agațe de această mică rază de speranță. Se întoarse din nou spre mine. Nu i se mai citea furia în privire, ci îndoiala. Nu sunt un învățat, dar nu pot fi nici atât de sigur. Nu pot să nu mă întreb dacă o uniune atât de ciudată are să ne aducă bine sau rău.

–Crezi că sunt ceva malefic? Un fel de demon?

Nu puteam ascunde faptul că mă simțeam rănită.

–Nu știu ce sunteți. Dar nu sunteți sinceră și nu cred că ne spuneți tot adevărul nici măcar acum. Privi din nou înainte. Să știți că o să fiu cu ochii pe dumneavoastră, nobile Eon sau oricine ați fi. Și nu voi ezita să apăr interesele împăratului.

Mi-am reluat locul, copleșită de cuvintele lui.

Am traversat imensa curte, apropiindu-ne de Poarta Supremei Bunăvoințe. Porțile Umilinței erau deja închise pentru lume, și se aprinseseră lampioanele de noapte – prin urmare, numai câțiva funcționari de rang inferior traversau

vasta esplanadă, către galeriile laterale. Văzându-l sosind pe noul lor suveran, căzură în genunchi și se prosternară. Nu avea să dureze mult până să se răspândească zvonul că Împăratul-Perlă își abandonase îndatoririle filiale ca să iasă călare din palat cu gărzile – și cu nobilul Eon.

Drumul Conduitei Celeste, impozanta poartă centrală rezervată Maiestății Sale, era deschis. Slujbașii care aveau în grijă Poarta Judecății Supreme se grăbiră să deschidă grilajul aurit și bogat împodobit, în timp ce slujitorii de la Porțile Umilinței fuseseră brusc treziți de strigătele pedestrașilor. În timp ce împăratul și escorta lui treceau pe sub bolta porții centrale, Ryko, în semn de respect pentru rangul meu, o luă prin Poarta Judecății Supreme. Copitele calului răsunau pe pavimentul de piatră, și pentru o clipă am zărit splendoarea dragonilor pictați pe pereții auriți și plafonul de lac roșu acoperit de gravuri. Apoi, eram din nou afară, reluându-ne locul printre coloanele de călăreți și de pedestrași care îl urmau pe împărat și garda sa.

Nu puteam întârzia. Chiar pe când ultimii oameni treceau de Porțile Umilinței, noi călăream deja pe drumul larg care traversa grădinile Inelului de Smarald și ducea spre Cercul Dragonilor și spre cele douăsprezece case ale Ochilor Dragonului. M-am agățat de Ryko în clipa când calul o luă la trap, oasele bazinei lovindu-mi-se de spatele animalului într-un ritm greșit. Preocupată de efortul de a mă adapta la ritmul calului, n-am observat amănuntul care îi făcu pe toți să murmure îngrijorați. Am văzut doar că spatele lui Ryko se încordă brusc și că, în fruntea escortei, căpitanul dădu ordin să ne oprim. În jurul nostru, oamenii rămaseră pe loc și își apucară arcurile, cercetând, în același timp, grădina luxuriantă stăpânită de umbre din stânga și din dreapta noastră.

–Ce se întâmplă? am șoptit, în timp ce Ryko strunea calul.

Cu un semn din cap, arătă spre orizont. O lucire slabă lumina cerul nopții.

–Un incendiu.

Era destul de aproape, foarte probabil în incinta Cercului Dragonilor.

–O casă?

Cea mai apropiată era casa Dragonului Bivol. Nobilul Tyron și Hollin erau, oare, în siguranță?

Căpitanul întorsese deja calul pe jumătate și i se alăturase împăratului. Schimbară câteva cuvinte, prea încet ca să le putem auzi. Apoi căpitanul dădu din cap și ne făcu semn să înaintăm. Ryko depăși garda de elită, care se regroupase ca un zid în jurul suveranului.

–Nobile Eon, spuse căpitanul, înclinându-și scurt capul. Era foarte zvelt pentru un Bărbat al Umbrei, ridurile adânci din jurul ochilor și al gurii dovedind că avea experiență și autoritate. Se întoarse spre Ryko. Ați văzut?

Ryko scoase un mormăit.

–Incendiul se află în partea opusă casei Dragonului Șobolan, spuse căpitanul. Maiestatea Sa ne-a poruncit să ne continuăm drumul.

Ryko se uită din nou la lumina ciudată.

–Nu-mi place, spuse. Îmi amintește de trecătoarea Bano.

Căpitanul dădu aprobator din cap și își frecă bărbia. Era clar că aveau amintiri comune.

–Exact la asta mă gândeam și eu. Totuși, nu-l pot contrazice pe împărat în numele fantomelor trecutului. O să trimit niște cercetași, și noi ne continuăm drumul – dar, la primul semn că e ceva în neregulă, aplicăm strategia de securitate.

–Înțeles, spuse Ryko. Totuși, indiferent ce se întâmplă, eu și nobilul Eon ne ducem la casa Dragonului Șobolan.

Căpitanul aprobă din nou din cap și îndreptă calul de-a lungul coloanei tăcute de soldați. La semnalul lui, patru gărzi pedestre se rupseră de grup și o luară prin grădină, evitând o alee luminată de lampioanele albe de doliu.

–Ce crezi că se întâmplă? l-am întrebat pe Ryko, când am pornit din nou la drum.

–Tăcere! porunci el.

Era încordat, la pândă. Ne continuam drumul, însă pericolul creștea cu fiecare pas. De după o colină micuță apăru, în cele din urmă, răspântia cu Cercul Dragonilor.

Ryko se ridică în șa.

–Auziți?

M-am străduit să disting ceva prin zgomotul copitelor și al pașilor și prin zăngănitul armelor trupelor noastre. Într-adevăr, în depărtare se auzea un zgomot slab, greu de distins.

–Ce e? am șoptit.

Am simțit tensiunea din trupul lui Ryko crescând. Apucă frâiele cu o mână, ca să ia sabia cu cealaltă. Ajunseserăm la răspântie, drumul larg, pavat, al Cercului Dragonilor întinzându-se la stânga și la dreapta noastră. Grăbind calul, Ryko ne duse după colț, unde ne-am întâlnit cu cele două gărzi din ariergarda escortei imperiale.

Odată ieșiți din grădină, am auzit clar șuierul ascuțit al fierului – sunetul metalic de neconfundat al bătăliei. Ryko întoarse calul, exact în clipa în care unul dintre cercetași țâșni din grădină, în dreapta noastră, alergând de-a lungul peluzei, cu mâna ridicată pentru a ne avertiza. Ryko miji ochii în întuneric.

–Armata, șopti el. Se aplecă în timp ce omul se apropie, având acum pumnul strâns. Atacă.

Căpitanul își opri calul aproape de noi, atât de brusc încât animalul cabră.

–O armată care să atace casele dragonilor? Nu se poate!
Cercetașul fugi spre noi.

–Căpitane, armata preaînaltului nobil Sethon a cucerit casa Dragonului Bivol și a Dragonului Tigru, găfâi el. Și am văzut un batalion la intrarea de nord în incinta palatului.

–Și nobilul Tyron? am întrebat.

Cercetașul dădu cu tristețe din cap.

–E mort, stăpâne. L-am văzut decapitat la marginea drumului. Și pe ucenicul lui.

–Nu! am izbucnit. Nu!

Cercetașul se înclină.

–Am văzut cu ochii mei, stăpâne. Ochiul Dragonului Tigru și ucenicul lui au avut aceeași soartă. Dar nu au fost omorâți de oamenii lui Sethon.

–De cine atunci? am întrebat.

–Asasinii nu purtau uniformă.

Căpitanul cercetă drumul întunecat din spatele nostru.

– Sethon trebuie să fi încercuit incinta.

– Nu-și pierde timpul cu revendicări oficiale, spuse Ryko. Vrea să ajungă la tron folosind forța.

– Cu ajutorul lui Ido, am spus.

– În acest caz, nu-i vor ataca decât pe Ochii Dragonului credincioși împăratului, zise căpitanul. Se uită în jos, la cercetași. Ia-ți cei mai buni oameni și du-te la palat să-i avertizezi. Și în casele care au scăpat.

Cercetașul încuviință din cap și alergă spre tovarășii lui. Căpitanul își întoarse calul.

– Trebuie să îl duc de aici pe Maiestatea Sa. Veniți cu noi? Ryko făcu semn că nu.

Căpitanul înclină scurt din cap.

– Atunci, noroc! Ryko, știi unde să ne găsești.

Se îndepărtă dând ordine.

Pentru o clipă, am văzut fața palidă a împăratului întorcându-se spre mine, apoi gărzile i-au îndreptat calul spre drum și au dispărut cu toții în galop.

Mă nedumerea ceva din ceea ce spusese cercetașul. Zisese că și nobilul Elgon era mort. Ochiul Dragonului Tigru era totuși omul lui Sethon. De ce l-ar fi asasinat Ido? Nedumerirea mi se transformă în groază.

Ido îi omora pe toți. Se pregătea să creeze Șiragul de Perle. M-am agățat de brațul lui Ryko.

– Nu Sethon îi omoară pe partizanii împăratului, am spus. Ci Ido. El îi ucide pe toți Ochii Dragonului.

Ryko se întoarse și mă privi stupefiat.

– Pe toți? repetă el. De ce ar face asta? Ar fi o nebunie.

Era o nebunie. Nebunia unui om care voia să fie împărat.

– Manuscrisul negru pe care l-am văzut în biblioteca lui ascunde secretul unei arme teribile. Ido crede că, dacă îi omoară pe toți Ochii Dragonului, va avea această armă.

Ryko mă apucă de robă. Mâneca îi alunecă, lăsând să se vadă pumnalul fixat pe braț.

– Mai aveți să ne spuneți și altceva, nobile Eon? întrebă printre dinți.

Neliniștit, calul sări într-o parte. Ryko apucă și frâul, și roba mea, cu o singură mișcare, controlându-ne pe amândoi.

– Crede că eu sunt cheia pentru crearea armei, am spus printre suspine. O să vină să mă caute. Am nevoie de putere ca să-l țin departe. Țsta e adevărul, jur.

Îmi dădu drumul dezgustat.

– Întotdeauna spuneți numai jumătăți de adevăr. Niciodată tot. Întoarse calul. O să traversăm terenul de vânătoare al Dragonului Bivol.

– Și nobilul Tyron? am întrebat. Și Hollin?

– L-ați auzit pe cercetaș, zise Ryko. Sunt morți. Și, dacă spuneți adevărul, asasinii lui Ido vor fi în celelalte săli.

Râse amar.

– Casa Dragonului Șobolan pare locul cel mai sigur.

Se aplecă peste gâtul calului, care îi răspunse luând-o la goană ca din pușcă. Am cuprins mijlocul lui Ryko cu brațele, rugându-mă să nu cad. Nu ar fi trebuit să mergem mult – casa Dragonului Șobolan era următoarea.

O schimbare a direcției mă făcu să deschid din nou ochii. Acum înaintam la pas și ne îndreptam spre desișurile stufoase ale terenului de vânătoare. Cu câteva săptămâni în urmă, Ryko mă purtase în spate prin aceeași pădure. Prietenia și sprijinul lui se dovediseră atunci un punct de sprijin prețios în locurile astea înșelătoare, inima fiindu-mi plină de speranță la gândul că aveam să recuperez manuscrisul. Și iată-mă din nou aici, Ryko mai mult un adversar decât un prieten, și speranța era măcinată de îndoială și de dezamăgire. Jocul urma să se termine curând și ori mă întorceam cu puterea Dragonului Oglindă, ori aveam să mor. Acum, când armata lui Sethon dădea asaltul asupra palatului și când oamenii lui Ido îi masacrau pe Ochii Dragonului, a doua variantă părea mai posibilă. Gândul acesta întunecat mă îngheță ca vântul de iarnă.

După ce am traversat tufișurile, calul se afundă în pădurea deasă, printre copaci. Ryko îl opri în spatele unui grup de arbuști bogați.

– Descălecați, îmi șopti.

Trecând cu greu piciorul infirm peste crupa animalului, am alunecat la pământ, mătasea verde ca smaraldul îngrămădindu-mi-se în jurul taliei. Pământul de care m-am lovit era tare și denivelat, și am aterizat în patru labe, gemând ușor.

Ryko descălecă și îmi făcu semn să stau jos.

– Așteptați.

M-am așezat, nu atât pentru că eram ascultătoare, cât pentru tremurul care-mi cuprinsese coapsele. În liniște, mână calul printre tufișuri. Mi-am dus mâna la încheietura șoldului, masând punctul dureros. Călăritul și faptul că renunșasem dintr-odată la Drogul Soarelui transformaseră durerea în agonie.

Mi s-a părut că Ryko lipsea de-o veșnicie, până când am simțit că se lăsă pe vine lângă mine. Își puse degetul pe buze, apoi făcu un semn spre stânga noastră, ridicând două degete.

– Doi oameni? am întrebat fără glas.

Încuviință din cap. I-am citit răspunsul de pe buze: „Douăzeci“.

Dintr-odată, aerul din jur deveni mai dens.

Aveam să ne târâm până la casa Dragonului Șobolan? Cu douăzeci de soldați pe urmele noastre? Mă îndoiam că șoldul meu ar fi rezistat. M-am uitat la fața calmă de luptător a lui Ryko. Dacă i-aș fi cerut, m-ar fi cărat în spate, dar trebuia să o fac singură. Aș fi dovedit că eram încă nobilul Eon.

Ryko se ridică și se strecură, fără să facă zgomot, printr-o deschizătură din mijlocul lăstărișului. L-am urmat pe un drum îngust printre tufe, cărare care exista mai mult în mintea lui decât în realitate. Sub mătasea grea a robei eram deja asudată, dar cel puțin era în mare parte vopsită în verde, așa că nu se vedea noaptea. Din când în când, Ryko se oprea ca să asculte, cu chipul din ce în ce mai preocupat. Urechile mele erau mai puțin antrenate decât ale lui; tot ce puteam auzi erau țipetele animalelor, foșnetul frunzelor și al crengilor. Dar, după cum grăbi pasul, soldații se apropiau.

Apoi am auzit o creangă trosnind.

Ryko mă trase la pământ, în praf și frunze.

Mi-am ținut răsuflarea, încercând să văd ceva în întuneric. Nu zăream pe nimeni. Mi-am ascuțit simțurile; mirosul transpirației noastre, rămurelele tăioase care mi se înfingeau în carne, gustul acru al fricii. Lângă mine, am auzit șuieratul lamelor lui Ryko când le-a scos din teacă. Apoi mă luă de mână și îmi strânse degetele pe mânerul unui pumnal. M-am uitat în ochii lui. Trebuia să lupt cu el sau să mor de lama lui? Dar tot ce am putut vedea era concentrarea lui de vânător.

Întoarse capul la stânga, la dreapta, atent.

O voce guturală, înăbușită. Din dreapta noastră. Și din nou.

Brusc, Ryko își dădu capul în spate și-i răspunse, un zâmbet larg înflorindu-i pe chip.

În jurul nostru, dintre copaci, apărură niște umbre.

– Pentru Împăratul-Perlă, șopti o voce.

– Solly?

– Ryko?

Dintre tufișuri se zări un chip – ochi mici, un maxilar proeminent, un zâmbet știrb. Am sărit înapoi, ridicând pumnalul. Era un fel de demon?

– Ryko, am făcut pe noi de frică, șopti chipul. V-am luat drept iscoade ale dușmanului.

Era doar un om, deși era cel mai urât pe care îl văzusem vreodată. Am lăsat jos arma, ușurată. Rezistența lui Ryko.

– Nu știam dacă o să reușiți, spuse Ryko.

– Era să nu. Nu știu prea bine câți dintre ceilalți au putut să treacă.

– Solly, sunt cu nobilul Eon, spuse grăbit Ryko.

Deci nu le spusese adevărul despre mine. Cine zicea acum jumătăți de adevăr?

Solly își holbă ochii mici.

– Nobilul Eon? Se înclină imediat, plin de entuziasm. Stăpâne, ce onoare!

Am dat din cap, fascinată de urâtenia lui.

– Mi s-a părut că erați douăzeci, spuse Ryko. Așa e? Și sunteți toți înarmați?

Cu un zâmbet larg, Solly ridică o furcă uriașă.

– Suntem cu toții înarmați. De ce aveți nevoie?

– Trebuie să ajungem la casa Dragonului Șobolan și apoi să ne întoarcem la palat.

– Vă ducem noi acolo, spuse Solly. Întorcându-se spre mine, se înclină din nou. Vă ducem noi acolo, nobile Eon.

– Mulțumesc, Solly. Faceți parte din Mișcarea de rezistență din insule, nu-i așa?

– Da, stăpâne. Am venit la chemarea lui Ryko. Fața zâmbitoare deveni ciudat de timidă. Știm că sunteți singurul care îl poate învinge pe Sethon. Vă vom sluji, stăpâne. Până la moarte. Pentru Împăratul-Perlă.

– Pentru Împăratul-Perlă, am repetat.

– Să mergem, spuse Ryko tăios. Solly, răspândiți-vă! Odată ajunși la metereze, stați ascunși. Și trimite pe cineva după calul nostru.

Solly se întoarse spre oamenii lui și le dădu instrucțiuni în șoaptă, în timp ce Ryko îmi întinse mâna. I-am dat-o la o parte și m-am ridicat, aranjându-mi roba.

– Ia-l, am spus, întinzându-i pumnalul.

Îl privi o clipă.

– Ați mai înjunghiat vreodată pe cineva?

– Nu.

– Ăsta e locul cel mai bun. Mă atinse deasupra centurii. Țintiți deasupra și veți atinge inima. Pumnalul este destul de lung. Se întoarse. Loviți cu putere, și să nu vă mirați de rezistența pielii și a mușchilor.

Și atunci mi l-am amintit pe Ryko înfigându-și pumnalul sub armura lui Ranne. Era acesta pumnalul cu care îl omorâse pe Ranne? Alungând amintirea neplăcută, am strecurat cu grijă pumnalul între pliurile centurii.

Solly le porunci oamenilor să se așeze pe poziții. L-am urmat pe Ryko prin lăstăriș, simțindu-mă mai liniștită pentru că aveam spatele asigurat. În scurta oprire, soldul se odihni, dar nu puteam face nimic împotriva durerii pe care mi-o provoca ritmul neobosit al pașilor lui Ryko. Dacă cineva mi-ar

fi oferit o doză din Drogul Soarelui, aş fi înghiţit-o fără să stau pe gânduri.

Deja respiram cu greu când am ajuns într-un loc unde vegetaţia era mai rară, în faţa casei Dragonului Şobolan. Ryko îi făcu un semn lui Solly, şi acesta dispăru împreună cu oamenii lui în frunzişul mai des din spatele nostru. Am încercat să străpung întunericul. Nici urmă de ei, deşi ştiam că erau acolo, undeva, la pândă, aşteptând întoarcerea noastră. Gândul îmi dădu curaj.

Ryko cercetă atent meterezele.

–Vom intra pe aceeaşi poartă ca data trecută. Mă privi mai atent. Sunteţi bine?

Am încuviinţat din cap, respirând adânc înainte de a reuşi să zic:

–Va fi încuiată.

Ridică din umeri.

–Încuietorile nu sunt o problemă. Gărzile sunt cele care mă îngrijorează.

–Cei mai mulţi vor fi – m-am chinuit să pronunţ cuvintele – în celelalte case.

Pe faţa lui Ryko se citea aceeaşi întrebare pe care mi-o puneam şi eu: Câţi Ochi ai Dragonului erau deja morţi?

–Veniţi, mă îndemnă. Lăsaţi capul jos.

Am traversat zona periculoasă, expusă, dintre pădure şi sală, grăbindu-ne să ne punem la adăpost la umbra zidului. Sufocându-mă, m-am lipit cu spatele de piatra aspră, dar Ryko se îndrepta deja spre poarta care se deschidea mai departe, în zid. Am rămas lipită de zid. Avea nevoie de timp ca să forţeze încuietoarea – timp pe care îl puteam folosi ca să-mi revin.

Încet, inima mi se linişti. Ryko stătea în continuare ghemuit în faţa porţii. M-am strecurat pe lângă zid, privindu-l cum meşterea concentrat. Momentul de pauză îmi adusesese în minte problemele cu care ne confruntam. Nobilul Ido pusese la loc în bibliotecă manuscrisul? Cum aveam să ne întoarcem la palat? Şi era oare posibil să ajungem la doamna Dela?

M-am oprit lângă Ryko.

–E aproape gata, șopti el.

Mecanismul se deschise cu un clinchet. Zâmbi, apoi scoase cele două sârme din broască și răsuci mânerul, deschizând poarta din metal. În timp ce el se strecura prin deschizătura îngustă, mi-am ținut respirația. Îmi făcu semn să-l urmez.

M-am strecurat și l-am urmat pe Ryko pe aleea lungă. Lipiți de zidul de piatră, am cercetat curtea. La fel ca data trecută, era luminată de strălucirea galbenă a lămpilor de bronz, care proiectau umbre adânci peste copacii de kumquat. Dar sunetele vieții obișnuite lipseau. Până și bucătăriile erau cufundate în întuneric. M-am întors să văd arcadele coridorului din spate. Aici se afla biblioteca. Și – speram eu – manuscrisul.

Ryko își lipi din nou capul de zid.

–Fie servitorii au fugit, fie au plecat într-un loc mai sigur, spuse. E posibil ca nobilul Ido să nu se fi întors aici.

L-am privit înspăimântată.

–În cazul ăsta, manuscrisul e în continuare la el.

Ryko încuviință din cap. Încercam să respir adânc, luptându-mă cu disperarea care mă cuprindea. Cum puteam lua înapoi manuscrisul de la Ido fără să apelez la Dragonul Șobolan?

–Trebuie să căutăm în bibliotecă, am spus. Pentru orice eventualitate.

Se uită la mine, dar nu părea convins.

–Fiecare clipă pierdută ne costă vieți.

–Trebuie să verificăm, am insistat.

Ryko cercetă din nou curtea.

–Veniți!

Aplecându-mă, l-am urmat pe Ryko până la copacii de kumquat, apoi de-a lungul arcadelor. Liniștea era desăvârșită. La capătul pasajului, ne-am oprit pentru a cerceta grădina care se întindea în fața noastră. De data asta, în copacii înfloriți nu atârna nici un lampion în cinstea sărbătorii Zilei a Douăsprezecea. Nu erau nicăieri lampioane. Doar lumina slabă a lunii strălucea pe alee, scaldând în sclipirea ei argintie pavajul și heleșteul. Un miros amețitor de iasomie plutea în

aer, și, dincolo de pod și de pavilion, se vedea clădirea întunecată a bibliotecii.

–N-a plecat tot personalul, spuse Ryko încet.

Privind mai atent în grădină, am zărit la un moment dat lângă pavilion siluetele a doi gardieni.

Ryko întinse mâna.

–Dați-mi pumnalul!

L-am scos din centură și i l-am întins.

–Vă amintiți semnalul lui Solly? întrebă el, scoțând cealaltă armă din teacă.

Am dat aprobator din cap.

–Când îl auziți, apropiați-vă de bibliotecă.

Fără zgomot, alergă prin iarbă, dispărând în întuneric. Îi așteptam semnalul, știind că acelor doi bărbați le venise rândul să moară. Aveau să moară atât de mulți oameni în lupta asta oarbă pentru putere! Mi-am imaginat îngrozită capul nobilului Tyron căzându-i de pe umeri. Am alungat gândurile negre. Mai bine mă gândeam la ce aveam de făcut: să pun mâna pe manuscris. Să îmi capăt puterea. Să-l opresc pe Ido. Sau voiam să spun, de fapt, *să-l omor pe Ido*?

Să-l omor sau să fiu omorâtă.

„Să omori sau să fii omorât.“

Apoi am auzit ceva – un mormăit înfundat. Nu era semnalul. Știam despre ce era vorba, dar nu voiam să mă gândesc la asta.

Încă un zgomot. De data asta, era semnalul.

Am traversat peluza șchiopătând. Era prea întuneric ca să văd clar pământul, așa că am sărit peste pietre și gropi reale sau imagine. Am trecut prin fața pavilionului și am ajuns pe alee, alergând mai ușor pe suprafața mai netedă. În fața mea, se zărea biblioteca, două umbre negre profilându-se pe pământ. Două corpuri fără viață. Am încercat să le ignor, privind atentă silueta lui Ryko, care stătea în mijlocul cărării.

–Iluzia dragonului e încă la locul ei, îmi spuse când am ajuns lângă el. O să am nevoie de ajutorul tău.

Îmi întinse mâna. Am ezitat. Nu aveam la mine manuscrisul roșu, și era prea riscant să încerc să intru în contact cu

Dragonul Șobolan. Nu exista decât o cale să aflu dacă încă puteam să-l apăr pe Ryko. Apucându-l de mână, l-am tras în zona protejată de dragon. Am așteptat amândoi, neclintiți. Răsuflă ușurat – iluzia era, evident, ținută departe.

–Nu păreți convinsă, observă el sec.

–Nu știu cum funcționează, am recunoscut.

Scoase un mormăit și mă împinse în fața lui. Am alergat până la ușa de metal a bibliotecii. Era închisă cu un lacăt, cum fusese și înainte. Totuși, de data asta, Ryko nu se mai zvârcolea de durere, incapabil să forțeze broasca. Îngenunche și, cu mâna mea strângându-l de umăr ca să-l apere, infipse în broască un mic obiect metalic. Mecanismul cedă imediat, spre mulțumirea noastră.

Își ridică ochii spre mine.

–Noroc că unul dintre noi știe cum funcționează lucrurile.

Punând micul obiect în buzunar, desfăcu lacătul și deschise ușa, pătrunzând imediat în culoarul întunecos.

Ușa interioară era în față. Lumina slabă filtrată pe sub ea abia dacă ne ajuta să distingem cele douăsprezece sfere ale cercului gravat pe suprafața ei. Cineva lăsase lămpile aprinse înăuntru. La fel de prudent, Ryko rămase nemișcat în fața ușii, pândind. Am auzit un șuierat metalic și, coborând ochii, am văzut că ținea din nou pumnalul în mână. Auzise vreun zgomot suspect? Îmi citi întrebarea pe chip și dădu aprobator din cap. Se sprijini de mâner și deschise ușa fără zgomot.

Un covor albastru, o masă imensă, maldăre de cutii de lemn cu manuscrise pe lângă pereți și aceeași senzație de putere ostilă. Părea că nimic nu se schimbase de la ultima noastră vizită, în afară de lămpile de ulei care scăldau acum camera cu o lumină caldă și blândă. Ryko trecu peste prag.

–Voi fi în spate, am spus, urmându-l. O să iau...

El apăru din stânga, cu capul în jos, direct spre Ryko.

Se ciocniră unul de altul și se izbiră violent de perete. Cutiile și pergamentele zburară și căzură în jurul meu. Ryko își țintui atacatorul la podea, lăsându-se cu toată greutatea pe el. Am zărit o față bolnavă, disperată – Dillon. Strângând cu o mână gâtul prietenului meu, Ryko își scoase pumnalul.

M-am aruncat spre Ryko, prinzându-l de picior.

– Oprește-te! E Dillon!

Ryko îngheță cu pumnalul gata să lovească.

– Am crezut că e el, gâfâi Dillon. Am crezut că e el.

– Ido? Chipul lui Ryko era crispat încă de efortul luptei.

Dillon dădu aprobator din cap. Ryko îi eliberă gâtul și coborî pumnalul. Brusc, îl prinse pe Dillon de maxilar, nebăgând în seamă tremurul de groază al băiatului, și îl obligă să se întoarcă spre lumină. Pielea lui Dillon se îngălbenise – chiar și albul ochilor era galben –, iar erupția de pe ceafă era de două ori mai întinsă. Se zbătu sub mâna lui Ryko.

– Lasă-mă!

– Ușurel, spuse Ryko, eliberându-l. Ești otrăvit cu Drogul Soarelui. Dacă mai iei un strop, te omoară.

– Nu contează. Dillon îl apucă pe Ryko de încheietură cu o mână tremurândă. Oricum, el o să mă omoare. O să-i omoare pe toți Ochii Dragonului.

I-am întâlnit privirea, dar nu mai era nimic din Dillon în ei, doar ură nebună.

– Mi-a spus ce ești și ce are de gând să facă. Ai adus nenorocirea asupra noastră, a tuturor!

Cu mâinile ca niște gheare, Dillon se aruncă spre mine. Ryko îl prinse de umăr.

– E sub puterea drogului, îmi spuse Ryko. Ia cartea! Trebuie să plecăm de aici.

Șocată de veninul cuvintelor lui Dillon, m-am ridicat clătănându-mă și am alergat dincolo de masă. În spatele meu, l-am auzit pe Ryko asigurându-l pe Dillon că aveam să-l scoatem de acolo și vocea lui Dillon, grăbită și panicată, explicând febril cât de mare era puterea lui Ido. Am simțit că energia care vibra în jur mă apăsa pe ceafă. Evident că și Dillon îi simțea efectele.

Am alergat spre cufărul simplu din lemn din capătul camerei. Nu puteam să nu mă gândesc că manuscrisul roșu dispăruse. La fel ca dragonul meu.

Dar era acolo, lângă manuscrisul negru. M-am cutremurat; simpla vedere a celeilalte cărți îmi făcea rău. Ridicând capacul

de sticlă, am apucat volumul roșu. Ca și cum s-ar fi trezit brusc din somn, perlele negre se agitară, apoi se strecurară sub mâneca mea largă, încolăcindu-se din nou strâns și prinzând manuscrisul de brațul meu. M-am simțit copleșită de victorie. Cartea era a mea, nu a lui Ido.

Am mângâiat micile sfere negre, străduindu-mă să ignor prezența amenințătoare care pândea din cutie. Dar știam ce aveam de făcut. Am întins mâna stângă, ezitând o clipă deasupra învelișului de piele neagră. Perlele albe începură să se miște. Mi-am amintit de strigătul lui Ryko când dorise să ia manuscrisul – dar nu-l puteam lăsa acolo.

Am înșfăcat cartea și am ținut-o departe, așteptând usturimea ca de bici. Perlele s-au ridicat, unduindu-se, și apoi, brusc, s-au adunat deasupra mânecii mele de mătase, legându-mi manuscrisul negru de braț.

– L-ai luat? întrebă Ryko.

– Da, am spus răgușită.

De ce nu mă atacaseră perlele albe? Cu grijă, am pipăit șiragul de perle. Se încolăciră mai strâns.

– Atunci, să ieșim de aici, spuse el.

Îl ridică pe Dillon. Băiatul abia se ținea pe picioare; părea extrem de bolnav.

– Sunt bine, spuse cu grosolănie, respingând ajutorul lui Ryko. Ryko dădu înapoi.

– Înțeleg că poți trece de iluzia Dragonului Șobolan?

Dillon vorbea încet, stăpânit de ură.

– Poate că Ido mă secătuiește de energie, dar încă pot să-mi invoc dragonul.

Mă priveau amândoi pe măsură ce mă apropiam de ei.

– Te secătuiește de putere? am întrebat.

Asta îmi făcuse și mie? Era ceva ce le putea face tuturor?

Dillon încuviință din cap, arătând spre manuscrisul negru.

– Din ăla a învățat. Apoi zâmbi, arătându-și dinții ca un animal rănit. Nu o să fie prea bucuros să-l piardă.

Ryko se uită îngrijorat la manuscris.

– Ei, e bine că-l avem. Poate reușim să-l folosim împotriva lui.

Ne conduse spre ușă. Dillon o luă înainte, grăbit să iasă din închisoarea lui. Eu îl urmam, iar Ryko ne păzea spatele. Pe măsură ce înaintam prin coridorul de piatră, presiunea din capul meu scădea încet. Exact când pășeam peste prag, l-am simțit pe Ryko apucându-mă de umăr.

Apoi, ceva mă lovi în piept, tăindu-mi răsuflarea. Am căzut sprijinindu-mă în mâini și în genunchi. Nu aveam aer. Speriată, l-am văzut pe Ryko zvârcolindu-se de durere, pradă iluziilor Dragonului Șobolan. O durere ascuțită îmi sfâșie brațul. Am încercat să trag aer în piept ca să țip:

–Dă-i drumul!

Printre lacrimi, l-am recunoscut pe Dillon; țipa la mine, trăgând de manuscrisul negru.

Dillon mă lovise.

În cele din urmă, menghina din piept slăbi. Am inspirat adânc. Mă apăsă cu genunchiul în piept și încerca febril să-și strecoare degetele sub perlele albe.

–Ce faci? l-am întrebat gâfâind, zbatându-mă sub el.

Ateriză greu pe mine, o durere violentă săgetându-mi piciorul infirm.

–Am nevoie de lucrul pe care și-l dorește. Își croi drum cu degetele mai sus, pe brațul meu. Ca să pot face un târg.

Prostia lui mă făcu să mă înfurii.

–Un târg, am strigat. Idiotule!

Am vrut să-l lovesc cu pumnul. Își trase capul înapoi, astfel că n-am reușit decât să-i ating urechea. Cu puterea pe care i-o dădea nebunia, mi-a lipit mâna de pământ și a prins-o sub genunchi. Cu coada ochiului, l-am văzut pe Ryko târându-se spre noi, cu ochii ieșiți din orbite de durere.

–Ido nu o să faci nici un târg cu tine, i-am spus printre dinți. O să te omoare.

–De asta îmi trebuie cartea.

Degetele lui mă strângeau ca o menghină. Se agăță de perle, și le-am simțit că cedau.

–Nu! Trebuie să vii cu noi.

–Cu tine? O fată? Una care se pretinde Ochi al Dragonului? Știu totul despre tine. Reuși să desprindă câteva perle. N-ai nici o șansă în fața lui.

Închizând ochii, respiră adânc. Se pregătea să-l invoce pe Dragonul Șobolan.

–Nu! am strigat.

Cu siguranță că Ido avea să-l simtă.

Dintr-odată, toate perlele se desprinseră. Dillon căzu pe spate, cu manuscrisul negru în mâini. Se îndepărtă împleticindu-se, strângând la piept cartea ale cărei perle se zbăteau furioase.

Lângă mine, Ryko gemea, cu fața lividă. Se lupta cu iluzia, dar era prea puternică. Dillon se ridicase deja și o luase la fugă. Am stat o clipă pe gânduri, întrebându-mă ce să fac.

Apoi, m-am ridicat cu greu în genunchi, aruncându-mă pe spatele lui Ryko. Am simțit durerea părăsindu-i trupul. În partea opusă a grădinii, Dillon traversă podul alergând și se îndreptă spre arcade. Mi-am plecat capul. Manuscrisul negru era pierdut.

–Ar fi trebuit să fugiți după el, spuse Ryko în cele din urmă.

M-am dat jos din spatele lui, ținându-i mâna pe umăr. Mă privi drept în ochi. Ar fi trebuit să fugiți după el. Dar mă bucur că ați rămas.

Capitolul douăzeci și una

Am mângâiat perlele negre ascunse sub mânecă, încercând să le slăbesc un pic, străduindu-mă, în același timp, să aud șoaptele lui Solly. Exploziile și strigătele de luptă păreau periculos de aproape de locul în care stăteam noi în pădure, cu toate că Solly ne asigura că majoritatea luptelor se dădeau lângă zidul palatului. Lângă mine, Ryko ținea calul de frâu, atât de atent la cuvintele tovarășului său, încât nu dădea atenție animalului agitat.

–Toate drumurile care duc la palat sunt controlate de armată, murmură Solly. Avea fruntea atât de încordată, încât ochii lui mici aproape nu se mai vedeau. Grădinile colcăie de soldați. Deocamdată, se pare că garda imperială le respinge asaltul, dar...

–Nu pentru multă vreme, completă Ryko. Își țuguie buzele, cu un aer gânditor. Am putea s-o luăm prin oraș ca să ne întoarcem în Cercul Dragonilor, mai aproape de apartament. Clătină din cap. Dar cine știe ce vom găsi în oraș, și, în plus, am pierde avantajul misiunii tale de recunoaștere.

–Atunci, luați-o prin grădini, zise Solly, arătând cu capul spre Inelul de Smarald.

–Oamenii tăi au descoperit vreo breșă în liniile dușmanului? Solly ridică din umeri.

–Nu chiar o breșă, dar soldații par mai puțin numeroși la poarta dinspre vest. Când ați plecat spre casă, era încă apărată de garda imperială.

Ryko scrâșni din dinți.

–Poarta Serviciului Devotat. Deci vom intra pe acolo. Eu și Nobilul Eon ne vom apropia cât de mult putem călare. Dar vom avea nevoie de o diversiune.

Solly zâmbi.

–Avem câteva idei.

–Aproape că îi compătimesc pe oamenii lui Sethon, răspunse Ryko. Îl apucă pe Solly de umăr. Nobilul Eon trebuie să intre în palat. Cu orice preț.

Solly îmi zâmbi liniștitor.

–Nu vă temeți, stăpâne. O să vă ajutăm să intrați.

Un murmur aprobator se ridică din rândurile tovarășilor lui.

În fața unei loialități pe care nu o meritam, am mulțumit din cap, simțind că mi se pune un nod în gât. Unii dintre acești oameni aveau să moară – poate toți. Fie ca zeii să-mi dea același curaj și același simț al onoarei!

–Să mergem, spuse Ryko.

Întoarse calul și conduse animalul către drum. Solly făcu mai multe semne cu mâna, trimițându-și oamenii în diverse direcții. M-am întors și l-am urmat pe Ryko, emoția înăbușindu-mi teama.

Ryko stătea lângă cal, la marginea pădurii, supraveghind grădinile. În fața noastră, drumeagul era luminat de lampioane care atârnavă de sfori întinse între stâlpi. Mi se tăie răsuflarea când am zărit, în depărtare, siluetele unor soldați care intrau și ieșeau din lumină. Apoi, ca niște umbre, am văzut doi dintre oamenii lui Solly ridicându-se și alergând spre copaci, în întuneric.

–Pe cât posibil, vom evita drumurile, spuse Ryko, dar, la un moment dat, vom ajunge la calea care duce la poartă, și va fi la fel de bine luminată precum aceasta.

Își scoase sabia din teacă, lama alunecând fără zgomot. Unsă ca să ucidă în tăcere.

– Credeți că ați putea mânui asta fără să vă pierdeți echilibrul?

Îmi întinse mânerul. Greutatea armei mă luă pe nepregătite. Era de două ori mai grea decât săbiile mele de ceremonie.

Am strâns mâinile pe mâner.

– Nu am antrenament de luptă.

Ryko zâmbi.

– Știu. Vreau să tăiați sforile alea când trecem pe lângă ele, ca să cadă lampioanele. Altfel, am putea la fel de bine să agităm deasupra capetelor niște torțe, ca să-i ajutăm pe arcași să țintească mai bine.

– Să le tai când trecem pe lângă ele? Îmi era și-așa destul de greu să stau pe cal, darămite să mai și mânuiesc o sabie. Da, mă descurc, am spus, dar până și eu mi-am simțit ezitarea din voce.

– Avem șanse să trecem, spuse Ryko încurajator.

Întinse mâna, și i-am dat înapoi sabia. L-am privit cum o bagă în teacă fără nici un efort.

– Soldații se vor concentra lângă metereze și la porțile palatului, continuă el. Rămâne ariergarda, dar deja am aranjat cu Solly și cu oamenii lui. Știu niște șiretlicuri la care nici cei mai buni soldați ai lui Sethon nu se așteaptă. Îmi făcu un semn din cap. Gata?

– Gata.

Mângâie gâtul calului și se sprijini de el, sărind în șa cu un icnet ușor din cauza efortului. După ce se așeză, îmi întinse mâna. L-am prins și m-a tras în spatele lui, mușchii umerilor arzându-mi din pricina efortului.

Am reușit să mă așez și m-am prins de mijlocul lui Ryko; când am ieșit de la adăpostul copacilor, am început să tremur ușor de frică. Intrând pe drumul rezervat servitorilor, Ryko îndemnă calul la galop.

– Privirea înainte, porunci el, în timp ce scruta grădinile din dreapta.

M-am uitat peste umărul lui, respirând greu din cauza vitezei calului. Am luat-o înapoi spre casa Dragonului Bivol.

Grădinile treceau în viteză pe sub ochii mei. Multe locuri în care să te ascunzi. Solly spusese că Inelul de Smarald era plin de soldați, dar nu era mai bine așa decât să călărim la vedere? Ajungând la o cotitură a drumului, am simțit că Ryko trăgea de frâie. Deja se puteau vedea o parte dintre metereze și vârful clădirii. Am încremenit amândoi auzind vaiete îngrozitoare, ca un demon care țipa din lumea de dincolo.

–Ce e asta? am șoptit speriată.

Ryko struni calul, traversând drumul servitorilor, și ne-am afundat la adăpostul tufișurilor, oprind brusc. Gâfâia la fel de tare ca mine.

Împinsă de un presentiment îngrozitor, m-am lăsat să alunec din șa.

–Ce faceți? întrebă Ryko.

Dar începusem deja să mă târăsc pe sub lăstăriș, în direcția țipetelor. Trebuia să văd despre ce era vorba. Împleticindu-mă pe o pantă, am simțit că mătasea robei mi se prinsese sub genunchi și mă strângea de gât. În mânecă, perlele negre se încolăciseră protector în jurul manuscrisului roșu. Din greșeală, m-am lovit în pansamentul de la mână cu o piatră. Mi-am înăbușit un țipăt. Nu că m-ar fi putut auzi cineva printre gemetele care se ridicau de pe marginea drumului.

Ieșind, în sfârșit, dintre tufișuri, le-am văzut. Drept înainte, niște forme neclare zăceau pe pământ, grotesc mutilate. Lângă ele, trei servitoare îngenuncheate plângeau morții. M-am lipit de pământ, cu ochii atrași fără să vreau de capetele tăiate. Unul era întors, înconjurat de o baltă întunecată și lucioasă. Celălalt privea fix în noapte. În lumina slabă a lunii, trăsăturile se distingeau cu greu – moartea le scofâlcise fruntea, obrații și fălcile într-o parodie a tristeții. Totuși, imaginându-mi masca grotescă plină de viață, mi-am dat seama că era Hollin. Și trupul îndesat de lângă el era al lui Tyron. I-am recunoscut hainele. Am strâns din dinți ca să nu urlu. Ultima speranță că m-aș fi putut înșela – că Ido nu îi omora pe ceilalți Ochi ai Dragonului – dispăruse.

–Fă-le să tacă pe cățelele alea, se auzi o voce sălbatică. Și luați cadavrele din drum.

Apăru un soldat. M-am tras înapoi, în tufișuri, când apărură alți cinci bărbați și alungară cu lovituri de picior femeile, îndepărtându-le de cadavre.

Cu toate că doream să alerg țipând spre Ryko, m-am străduit să mă mișc încet, fără zgomot, pândind cel mai mic semn care mi-ar fi dat de știre dacă eram urmărită.

Ryko rămăsese călare. Când am ieșit din lăstăriș, se uită către mine, dar groaza întipărită pe chipul meu îl făcu să tacă. Mă trase din nou în spatele lui. Căldura trupului său lipit de al meu părea un soi de talisman împotriva morții.

–Îmi pare rău, am șoptit, în timp ce pătrundeam în grădini. Trebuia să văd. Mi-am lipit fruntea de umărul lui. I-au lăsat, pur și simplu, la marginea drumului.

–Încercați să nu vă mai gândiți la asta, spuse el ursuz.

Sfatul era bun, dar imaginile nu încetau să mi se arate, răsărind din umbrele din jur: fețe tumefiate, bălți negre, ochi ficși. Eram conștientă de pasul calului și de respirația lui Ryko, pe care l-am simțit cum se încordează când făcu un ocol ca să evite soldații, dar mă bântuiau imaginile prietenilor morți și mintea mi se umplu de reproșuri, de vinovăție.

Doar când Ryko trase brusc frâiele, mi-am dat seama că ne aflam în spatele pavilionului de lângă Poarta Serviciului Devotat. În fața noastră, lampioane albe de doliu luminau drumul ca niște luni în miniatură. Ecoul luptei și strigătele care răzbăteau prin zăngănitul monoton al armelor îmi spuneau că eram aproape de zid. Cum de ne putuserăm apropia atât de mult fără să fim descoperiți? Răspunsul zăcea pe pământ, imediat după pavilion: doi paznici morți.

Siluate întunecate se desprinseră de lângă micul edificiu și alergară spre noi – Solly și doi dintre oamenii lui. Ne salutară repede.

–Forțează poarta cu un berbece, șopti Solly. Aproape au reușit. Ar putea fi șansa voastră.

Ryko își liniști calul.

–Arcași?

Solly se strâmbă.

– Un efectiv întreg, dar se ocupă mai ales de metereze, și cei mai mulți vor fi cu spatele la voi.

– Oamenii tăi sunt pregătiți?

– Nu așteptăm decât un semnal, spuse Solly.

Cei doi bărbați din spatele lui încuviințară din cap, unul dintre ei murmurând:

– Pentru Împăratul-Perlă.

Ryko își scoase sabia și mi-o întinse.

– Doborâți lampioanele, indiferent cum.

Mi-am încordat brațul și încheietura, dar sabia era prea grea, așa că trebuia s-o mânuiesc cu ambele mâini. Strângând genunchii de flancurile calului, am prins mânerul sabiei cu ambele mâini. Ca să lovesc, ar fi trebuit să-mi răsucesc bustul, dar aș fi putut să mă descurc și să reușesc. Am întors lama și am lipit plăselele de coapsă, apăsându-le de mușchi, pentru mai multă stabilitate. Cu mâna liberă, m-am agățat de umărul lui Ryko. Fiecare lucru la vremea lui; să ajungem la drum teferi, fără să cad de pe cal. Apoi aveam să mă gândesc cum să mânuiesc sabia.

– Anunță-ți oamenii, spuse Ryko. Se întoarse spre mine, și i-am văzut în ochi un licăr violent. M-am întrebat ce vedea el în ochii mei. La drum!

Solly scoase țipătul pătrunzător al unei păsări răpitoare de noapte. Ryko îmboldi calul. Am atins manuscrisul roșu ca să-mi poarte noroc, apoi m-am aplecat spre animalul care iuțea pasul. Efortul de a-mi păstra echilibrul fără să scap sabia mă făcea să-mi aud inima bubuind în urechi cu o asemenea putere, încât acoperea și zgomotul berbecelui. Viteza făcea ca vântul să-mi biciuiască fața și să mi se umple ochii de lacrimi.

Am ajuns la drum, zgomotul înăbușit al copitelor calului pe iarbă transformându-se în zăngănit – deveniserăm o țintă ideală. În umbră, mișunau soldații, drumul părând o fâșie luminoasă a morții. În fața noastră, poarta ceda sub loviturile berbecelui, iar țipetele de efort ale soldaților acopereau trosnetul lemnului. M-am întors și am prins mânerul sabiei cu ambele mâini.

–Așteaptă, strigă Ryko.

Am zărit ca prin ceață oamenii care alergau spre noi, căutându-și săgețile în tolbe. Am ridicat sabia.

Aerul răsună de explozii. La stânga. La dreapta. Era una dintre surprizele puse la cale de Solly?

–Acum! porunci Ryko.

Am lovit prima sfoară, cuprinsă de o bucurie prostească la vederea lampionului căzând și stingându-se. Următoarea lovitură a fost mai puțin fericită, lama fiind gata să taie urechea lui Ryko.

–Ai grijă! urlă el, dându-se repede la o parte.

Am lovit cu sălbăticie sfoara următoare. Un alt lampion se prăbuși pe drum, în fața noastră. Auzind un şuierat, mi-am lăsat capul în jos, grăbită. Săgeți! Din întuneric, pe ambele părți ale drumului. Am verificat dacă mă durea ceva: nimic. Mi-am concentrat din nou atenția asupra luminii care-mi trecea pe sub ochii. Ratam lampioanele și ne expuneam pericolos. Cu corpul încordat, pregătind lovitura, am repetat mișcarea. Un lampion dispăru în umbră, sfărâmat de greutatea sabiei. În fața noastră, lemne trosnind îngrozitor, apoi strigăte de triumf. Poarta se prăbușise. Am mai tăiat o coardă, și lampionul se rostogoli în iarbă. Încheieturile îmi slăbeau, coloana răsucită trimițându-mi săgeți de foc în coapse.

–O să trec peste ei. Țineți-vă bine, strigă Ryko peste umăr.

Cuvintele lui nu aveau sens. Eram prea concentrată să tai următoarea funie, să ridic sabia. Când calul a iuțit pasul, n-am mai avut timp să-mi schimb poziția corpului. Sabia se lovi de stâlp, ricoșă, îmi scăpă din mână și căzu cu zgomot pe pământ.

Agățată de mijlocul lui Ryko, m-am uitat după sabia rămasă în urmă, la vreo patru lungimi de cal. Bărbații care alergaseră pe drum își lăsau jos arcurile. Undeva în fața noastră, țipete de războinici răsunau în mijlocul vacarmului produs de săbiile care se loveau una de alta.

–Am scăpat-o, am strigat în urechea lui Ryko. Am scăpat sabia!

Atunci am văzut zidul de oameni care se luptau în poarta ruptă – gărzile imperiale erau împinse înapoi de armata lui Sethon. Ne îndreptam direct spre ei. Calul încerca s-o ia spre stânga, însă Ryko îl obliga să meargă drept.

Primul om de care ne-am ciocnit fu proiectat în adversarul lui. Următorul ne zări venind și atacă gâtul calului. Ryko îl lovi cu piciorul, gemând când lama îi spintecă adânc gamba. În fața noastră, cineva se prăbuși urlând. Calul o luă spre drumul astfel deschis, călcând trupul în picioare. Am văzut pieptul bărbatului prăbușindu-se sub copitele lui. Ryko lovi cu pumnalul un soldat care i se agăța de piciorul rănit. Am vrut să-l lovesc în umăr, dar am ratat și i-am nimerit coiful. Dădu capul pe spate și slăbi strânsoarea, nimerind sub cal. Acesta se împiedică de el și se poticni de un membru al gărzii imperiale, care se lovi de ce mai rămăsese din poartă. Înjurând, Ryko mână calul spre dreapta, sărind peste doi bărbați care se luptau la pământ.

– Ryko? strigă în fața noastră un gardian vânjos.

Parând lovitura de sabie a unui soldat, bărbatul apucă mânerul armei și zdrobi falca adversarului. Apoi se întoarse din nou spre noi.

– Ajută-ne să trecem! urlă Ryko pentru a acoperi vacarmul.

Soldatul dădu din cap, apoi se aplecă pentru a evita o lovitură de sabie care aproape îl lăsă fără cap. Își respinse atacatorul blocând sabia cu plăselele lui, apoi se dezlănțui într-un strigăt lung, ascuțit, în vârtejul luptei. Ceva mă lovi în spate, izbindu-mă în Ryko și lăsându-mă fără suflare. Mi-am mușcat buza, gustul metalic al sângelui invadându-mi gura. Am simțit că alunec de pe cal; cineva mă trăgea de robă. M-am întors, căutând nebunește să apuc ceva. Era un soldat tânăr, fără coif, cu fața mânjită de sânge. Degetele mele i-au găsit ochiul. Am perforat țesutul moale și am auzit un urlet, dar nu slăbi strânsoarea. Ryko mă apucă de coapsă, cu ochii dezgoliți în efortul de a mă ține pe mine și de a controla calul. M-am repezit din nou spre soldat, dar calul fu cel care rezolvă problema, lovind din picioare și izbind soldatul care se zdrobi de clădirea gărzii imperială. Ryko trase de frâu, în

timp ce animalul, înnebunit, împărțea atacatorilor lovituri fulgerătoare cu picioarele din față.

Hotărâți, rezistam, eu agățându-mă cu mâinile de pieptul lui Ryko, care se lupta să stăpânească animalul. În final, calul se lăsă iar în patru picioare, gâfâind.

–Privește, am strigat în urechea lui Ryko, arătându-i ceva în fața noastră.

Prietenul lui Ryko își doborâse adversarul și, metodic, își croia acum drum cu sabia printre soldații care se înghesuiau în fața noastră. Chemarea lui ciudată adunase garda imperială în jurul nostru. Eram înconjurați de un zid de luptători de elită, care respingeau dușmanii cu tenacitate și înaintau grupați. Ryko reuși să facă să înainteze calul epuizat, în timp ce gărzile ne călăuzeau încet spre marginea câmpului de luptă.

–Am nevoie de o sabie, urlă Ryko.

Un membru al gărzii, aflat în dreapta noastră, își înfipse sabia în pieptul unui soldat, apoi o smulse, împingând cu piciorul trupul în agonie.

–Acoperă-mă, strigă, dând înapoi.

Cele două gărzi imperiale de lângă el îl acoperiră imediat din ambele părți, fără să înceteze să împartă lovituri.

–Prinde! strigă garda, dându-i lui Ryko sabia plină de sânge.

Ryko îi mulțumi cu un gest, probând imediat arma. L-am văzut pe bărbatul înalt din gardă scoțând un pumnal dintr-o teacă fixată la centură și întorcându-se să lupte.

Aproape ajunseserăm în curtea interioară. Simțind că se afla într-un loc sigur, calul se repezi înainte. Cu o agilitate surprinzătoare pentru statura lui impozantă, garda care înainta în fața noastră sări într-o parte, lăsându-i pe cei doi adversari expuși. Calul trecu printre ei, doborându-l pe primul; cel de-al doilea căzu secerat de sabia lui Ryko.

Reușiserăm să trecem!

Ryko mână calul spre aleea servitorilor. Am privit peste umăr. Gărzile formaseră o linie de apărare în fața urmăritorilor. Atât de puțini înfruntând atât de mulți. Unul dintre ei se

întoarse ca să vadă dacă am scăpat. Am ridicat mâna. Salută scurt, apoi își reluă lupta disperată.

– Animalul nu mai rezistă multă vreme, spuse Ryko, strunind calul, până ajunse la un trap lent, pe cărarea întunecoasă și denivelată. Sunteți bine?

– Sunt bine. Dar rana ta de la picior?

– Nu e decât o tăietură. Trase de frâie și opri calul. Sunteți în stare să continuați drumul pe jos?

În loc de răspuns, am descălecat. Calul sări ușor speriat într-o parte când am aterizat pe pământ, prăvălindu-mă grămadă la picioarele lui.

– Picioarele mele! Nu mă mai țin!

– O să treacă, zise Ryko. Odihniți-vă o clipă!

Descălecă și el, ținând sabia plină de sânge departe de calul care își smucea capul. În timp ce eu îmi masam coapsele, el mână calul departe de drum și-i legă frâiele de o tufă.

– Crezi că doamna Dela e în siguranță? am întrebat. Cu toți soldații ăștia...

– Doamna Dela se descurcă singură.

După ce își șterse sabia de iarbă, o băgă în teacă. Sunetul unor pași pe pietriș ne făcu să tresărim. Venea cineva. De fapt, mai mulți. Ryko mă ridică iute.

– E momentul să fugim.

Și atunci începu un joc mortal de-a v-ați-ascunselea. Soldații lui Sethon pătrunseseră adânc în palat și îi strângeau pe toți ocupanții clădirilor imperiale în curțile principale. În timp ce noi alergam printre clădiri, am văzut grupuri de femei țipând și eunuci tremurând, obligați cu toții să îngenuncheze sub lovituri. În repetate rânduri, abia am avut timp să ne ascundem în întuneric, evitând soldații. Eram sigură că aveau să-mi audă bubuitul inimii sau să-mi zărească ochii îngroziți în penumbră. La un moment dat, șoldul meu blestemat mă încetini, și un soldat tânăr observă mișcare. Se întoarse din drum ca să verifice. Nu aveam să uit niciodată sunetul umed al morții aduse de pumnalul lui Ryko și nici privirea lui surprinsă.

Ajungând, în cele din urmă, la pasajul boltit care ducea către Apartamentul Bujorului, deja nu mai suportam să văd gărzi măcelărite, servitoare zbătându-se sub soldați și bătrâni bătuți măr. Chiar și Ryko, care trebuie să fi fost mai obișnuit decât mine cu lucrurile astea, pălise și murmura: „Nu putem să ne oprim, nu putem să ne oprim“.

Curtea apartamentului era goală, liniștea grădinii bine întreținute fiind în contrast izbitor cu scenele teribile la care tocmai fuseserăm martori, cu țipete și gemete. Lipită cu spatele de perete, mi-am apăsât mâna pe piept ca să-mi recapăt suflul și să-mi stăpânesc greața. Lângă mine, Ryko încremeni brusc.

–Nu, șopti el.

I-am urmărit privirea. Grădina nu era chiar goală. Un cadavru zăcea la capătul aleii de pietriș – un cadavru în haine de femeie. Doamna Dela? Picioarele m-au lăsat și m-am prins cu mâinile de zidul din piatră.

Ryko alergă spre silueta neagră, fără să-i pese că putea fi văzut. Când am ajuns lângă el, era în genunchi, respirând cu greu. Am îngenuncheat și eu, îngrozită că trebuia să mă uit la chipul ei mort.

O față ovală, plinuță, tinerească – nu era doamna Dela. Ryko îmi zâmbi, oftând ușurat. Nu am putut să nu-i zâmbesc și eu. Iertată să ne fie această crudă bucurie!

Cu blândețe, Ryko își trecu mâna pe chipul servitoarei și îi închise ochii. Apoi am privit amândoi spre apartamentul cufundat în tăcere. Lampioanele fuseseră aprinse pentru noapte, dar nu se vedea nici urmă de mișcare. Doamna Dela era, oare, înăuntru?

–Trebuie să verific, spuse repede Ryko. Cercetă grădina, apoi îmi arată un grup de copaci decorativi de lângă heleșteu. Adăpostiți-vă acolo! Și așteptați semnalul meu.

I-am atins brațul.

–Nu, vin și eu, am spus.

–Nu fiți imprudent. Nu trebuie să vă expuneți.

–Dar dacă e...

Mă privi pieziș.

– Mă credeți prea slab ca să-mi fac datoria?

– Nu asta am vrut să spun.

Oftă.

– Iertați-mă. Știu ce voiați să spuneți. E un gest frumos, dar trebuie să rămâneți aici.

Deși nu îmi convenea, i-am dat ascultare. Panourile de la intrarea în sala de primire erau larg deschise. Chiar așa ferită de copaci cum era, tot se vedea clar că încăperea fusese devastată de oamenii lui Sethon. Masa joasă era răsturnată și frumosul pergament cu dragon al maestrului Quidan fusese sfâșiat. L-am urmărit pe Ryko înaintând încet. Se opri o clipă, studiind dezastrul, apoi l-am pierdut din priviri. Am strâns cu putere roba, stăpânindu-mi impulsul de a fugi după el. În cele din urmă, reapăru în prag și îmi făcu semn să-l urmez.

– Nu e aici, spuse când am intrat în camera aflată în dezordine. Apartamentul este gol. Fie a fost luată de Sethon, fie se ascunde undeva, așteptându-ne.

Chipul lui Ryko reflecta același amestec tensionat de ușurare și îngrijorare care mă stăpânea și pe mine.

– N-o cunosc pe doamna Dela la fel de bine ca tine, Ryko, am zis. Dar cred că, dacă ar putea, ne-ar lăsa un mesaj.

Fața lui căpătă, pentru un moment, o expresie duioasă.

– Și, chiar dacă ar fi în pericol, i-ar plăcea ca mesajul să fie cât mai subtil.

Am apucat capodopera ruptă a lui Quidan și am pus-o cu grijă pe scrin.

– Să sperăm că mesajul nu a fost și el distrus.

– Dacă aș fi în locul ei, aș lăsa mesajul într-un loc unde aș ști că vă întoarceți sigur, spuse Ryko, măsurând camera cu pasul. Poate lângă un obiect la care țineți.

– Singurele obiecte de aici la care țin, am spus, sunt tăblițele mortuare ale strămoșilor mei. Sunt în dormitorul meu.

L-am condus pe Ryko prin apartament, observând că nici una dintre lămpile de pe perete nu era spartă. Cei care jefuiseră casa doriseră să aibă destulă lumină, ca să facă o treabă temeinică. Fiecare cameră prin care trecuserăm fusese

devastată – dulapurile aveau ușile deschise, rufele erau împrăștiate pe jos, cupele și bolurile sparte, coșurile răsturnate, paturile desfăcute. Mai erau și două cadavre, dar Ryko nu mă lăsă să mă apropii, murmurând că le verificase deja.

Dormitorul meu oferea aceeași priveliște dezolantă. Patul era în dezordine, draperiile somptuoase zăceau pe jos, sfâșiate. Ușile scrinului erau deschise, porțelanurile prețioase fuseseră sparte și zăceau pe podea. După ce le-am aruncat o privire, m-am îndreptat spre altar. Era singurul lucru neatins – nici măcar soldații puși pe jaf nu doriseră să stârnească furia spiritelor.

Doamna Dela mizase pe frica lor și câștigase – un exemplar al traducerii ei din volumul *Poeme de vară*, scris de doamna Jila, era pus lângă bolurile cu ofrande, intact. Sulul era legat cu o panglică de care atârna o perlă mare, neagră – perla care împodobește, de obicei, gâtul doamnei Dela.

Am luat repede pergamentul, am scos panglica și l-am deschis.

–Nu prea mă descurc cu cititul, recunosc Ryko, privind peste umăr. Ce spune textul?

–Unul dintre poeme a fost însemnat cu o semilună. Titlul său e „În întunericul camerei, o doamnă suspină din iubire“.

–Este în harem. În casa ei, zise Ryko. Îmi luă din mâini panglica și perla, pe care le puse cu grijă în punga fixată la brâu.

–Cum de știi asta doar din titlu?

–Mi-a povestit că doamna Jila a scris poemul pentru ea. Își drese glasul. Despre ea.

Am încuviințat din cap.

–Deci, mergem în harem.

Ryko râse amar.

–Spuneți asta de parcă am face un drum la piață. Haremul este locul cel mai bine păzit din palat. Și adăpostește comoara cea mai de preț pe care Sethon va dori să pună mâna.

N-am priceput pentru moment.

–Vorbești despre cel de al doilea prinț.

–Sethon ține la tradiții, spuse Ryko scurt. Nu-l va lăsa în viață pe nici unul dintre prinți. Totuși, este posibil ca oamenii noștri să îl fi scos din palat pe micul prinț și să fi salvat și femeile. Doamna Dela ar putea fi cu ei.

I-am cercetat chipul încruntat.

–Dar tu nu crezi că au reușit să fugă, nu-i așa?

Ryko se uită în jur, în camera tăcută.

–Aici n-a rămas nici un soldat ca să facă de gardă. Toți locuitorii palatului au fost adunați în curțile principale. Cred că toți bărbații apti de luptă au fost trimiși în altă parte. Cred că Sethon încearcă să ia cu asalt haremul.

M-am uitat în jur, în camera distrusă, copleșită brusc de faptul că totul ne era împotriva.

–Atunci, cum o să putem intra acolo?

Vocea îmi tremura.

–Cu ajutorul zeilor, spuse Ryko. Și cu mult noroc.

Credeam la fel de mult ca oricine altcineva în zei și în noroc, dar aveam nevoie de mai mult. Aveam nevoie de o armată. Din moment ce ne lipsea așa ceva, aveam nevoie cel puțin de niște arme în plus. Și de furia și de vocea interioară ale unui Ochi al Dragonului străvechi. M-am întors spre rastelul aflat pe perete, pregătindu-mă pentru valul de furie care mă cuprindea întotdeauna când atingeam săbiile. De data asta, aveam să le ascult sfatul.

Suporturile erau goale.

–Au dispărut! Năucită, am pipăit spațiul gol de parcă l-aș fi putut face să apară din nou. Mi-au furat săbiile.

Am căutat în jurul rastelului, apoi am ridicat draperiile îngrămădite pe jos. Dispăruseră.

Ryko gemu.

–Nu e de mirare. Au mare valoare pentru un soldat.

–Dar nu înțelegi. Ele...

Cum aș fi putut să-i explic că acele săbii îmi spuneau cum să lupt? Că, fără furia și știința lor, nu eram decât o infirmă care știa câteva figuri de ceremonie.

–Vom găsi o armă pe drum, spuse el, îndreptându-se către ușă.

Am făcut un efort ca să mă îndepărtiez de rastel – nu mai puteam face nimic.

–Ai un plan? am întrebat.

–Întotdeauna am un plan, spuse.

–Stai puțin.

Chiar dacă pierdusem minunata furie a săbiilor, puteam măcar să mă consolez că am tăblițele mortuare ale familiei. Am apucat tăblițele subțiri din lemn și le-am strecurat între straturile fâșiei de pânză care îmi lega pieptul. Poate acele femei, strămoașele mele necunoscute, aveau să mă apere. Iar dacă dădeam greș, atunci poate aveau să mă îngroape totuși sub efigiile strămoșilor mei.

Capitolul douăzeci și doi

Mirosul de vegetație putredă mă făcu să-mi strâmb nasul, și am studiat atentă tunelul îngust.

–Aici e? am șoptit. Asta este Poarta Concubinelor?

Mi-am amintit de prinț – de Împăratul-Perlă – când îmi povestea în șoaptă despre Poarta Concubinelor, zâmbetul lui obraznic transformându-se în jenă. Gărzile îl salvaseră oare la timp? Era în siguranță? Am atins tăblițele de la piept. „Apărați-l de primejdii“, m-am rugat. Ca un răspuns, perlele din jurul brațului se ridicară, apoi se așezară din nou.

Ghemuit în fața grilajului, Ryko era ocupat să curețe drumul de buruieni.

–E un fel de ieșire secretă. La ce vă așteptați?

–Pare un canal de scurgere.

–Exact.

Am pus jos sabia grea pe care Ryko o luase de la un soldat mort, peste care dăduserăm într-una dintre curțile interioare, și l-am ajutat să smulgă vițele încâlcite. Luase de la mort și pieptarul de piele. „O șmecherie veche, dar care funcționează întotdeauna“, îmi spusese în timp ce și-o lega în talie și își puneă pe cap coiful gros din piele.

O șmecherie bună pentru el – pe mine, nici o armură nu mă putea transforma într-un soldat convingător.

–Nici una dintre vițe n-a fost ruptă, am șoptit. N-a trecut nimeni pe aici.

–N-or fi ieșit pe aici, spuse Ryko. Tunelul are o altă ieșire, dincolo de zidurile palatului, lângă fluviu. Femeile și copiii au fost, probabil, conduși direct către bărcile imperiale.

Dădu grilajul la o parte cu grijă. Metalul se frecă de piatră. Încordați, au pândit amândoi cel mai mic semn de curiozitate din partea celor câțiva soldați care stăteau lângă Poarta Funcționarilor.

Ryko avusese dreptate – Sethon își concentra grosul trupelor în harem. Ne luase mai mult de jumătate de oră ca să ocolim grupul de soldați din jurul sanctuarului femeilor și încă pe atât ca să ajungem la capătul zidului din vest. Corpul meu începea să resimtă efortul, și avem nervii atât de încordați, încât mi se părea că, dacă mai aveam să văd încă un trup spintecat sau să mai aud pe cineva urlând, urma să o iau razna. Grăzile din escortă ar fi trebuit să aprindă deja lămpile de-a lungul pasajului, dar, pentru orice eventualitate...

Scoase lumânările din pungă și mi le întinse. Apoi, desfăcu un vas de argilă învelit în piele și apucă amnarul. Șmecheria cu praful de sevă.

–Ca să intrăm în tunel, trebuie să coborâm cinci trepte, zise el. Stați aproape de mine.

Am ridicat arma de împrumut și l-am urmat în canalul urât mirositor. Cinci trepte alunecoase. Un aer umed, rece. Ryko mă apucă de mânecă, ajutându-mă să înaintez în întuneric. Mai multe cotituri – cel puțin așa mi se părea. Îmi pierdusem simțul orientării. Apoi dalele tari, din piatră, deveniră brusc mai moi sub tălpile mele.

–Aici, șopti Ryko.

L-am simțit ghemuindu-se la pământ și am auzit răcâitul amnarului. Țâșni flacăra. Orbită de lumina bruscă, am închis ochii. Ryko mă bătu pe braț.

–Lumânările. Repede!

I le-am întins, clipind chinuit în fața micii flăcări care tremura în vas. Ryko aprinse repede fitilele, apoi pudra de sevă

începu să fumege. În timp ce îmi dădea una dintre lumânări, aceasta ne dezvălui privirilor un perete pictat în aur și turcoaz. Tunelul nu mai era un simplu canal mizerabil. Pereții erau acoperiți cu plăci bogat decorate, care se curbau spre plafon, în modele cu flori și fructe cu contur aurit. Covoare albastre, opulente erau întinse de-a lungul coridorului îngust. Era încă frig și umed, dar aerul era impregnat de un parfum pătrunzător.

–E frumos, am șoptit. Am admirat covoarele groase de pe jos. Cum se face că toate covoarele astea nu putrezesc?

Ryko pufni amuzat.

–Cred că le înlocuiesc în fiecare lună. Nu a trecut nimeni pe aici, spuse încet. Nu sunt urme pe covoare. Lămpile sunt stinse. Ridică vasul de lut și îl băgă în pungă. Evacuarea nu s-a făcut așa cum trebuia.

–N-ar fi putut s-o ia prin altă parte?

Își mușcă buzele.

–Poate pe la Poarta Erudiților. Se ridică. Dacă trebuie să ne despărțim, vă întoarceți în tunel și mergeți direct până la fluviu. Un om așteaptă acolo cu o barcă. O să vă ducă într-un loc sigur. Îmi observă ezitarea. Înțelegeți? Nu trebuie să vă prindă.

Am dat aprobator din cap, încercând să-mi controlez expresia.

Am pornit la drum în tăcere, covoarele groase înăbușindu-ne pașii, dalele albastre și aurii reflectând lumina lumânărilor noastre, așa cum se reflectă lumina soarelui în apă. Din când în când, Ryko se oprea și apropia flăcăruia de una dintre lămpile cu ulei de pe perete, lăsând semne luminoase în urma noastră.

–Pentru drumul de întoarcere, spuse el.

Cum putea avea un asemenea curaj și o astfel de energie? Am ridicat ochii spre tavanul strălucitor. Deasupra noastră se desfășura o armată, condusă de un general nemilos, care dorea să pună mâna pe tron, cu ajutorul unui nebun care avea la dispoziție puterea unui dragon ascendent. Imaginea

leșului nobilului Tyron și a feței lipsite de viață a lui Hollin îmi provocă un val de greață care îmi arse gâtul. Oare toți Ochiul Dragonului și ucenicii lor erau morți? Poate că mai exista unul care supraviețuise: Dillon. Și mai eram și eu, evident.

Bietul Dillon. Supraviețuirea lui putea strica planurile lui Ido de a realiza Șiragul de Perle? Nu trebuia ca mai întâi să moară toți cei care aveau o legătură cu un dragon? Am oftat. Ca întotdeauna, problema era că nu știam totul. Nu știam destul de multe despre puterea Ochilor Dragonului. Ca să prind curaj, am pipăit manuscrisul roșu. Cu puțin noroc, doamna Dela avea să descopere, în curând, în paginile lui, informația care îmi era atât de necesară. *Dacă o găseam pe doamna Dela.*

Brusc, pământul începu să vibreze. Un bubuit răsună în tunel, de parcă pământul însuși ar fi gemut de durere. M-am lăsat la podea în timp ce praful se învoldura în aer, tușind, cu gâtul iritat.

–În numele Sholei, ce a fost asta? zise Ryko, cu sabia pe jumătate scoasă.

Am încercat să împrăstii praful.

–Un cutremur?

Privi cu atenție în urma noastră.

–Poate. Veniți, o să mă simt mai bine când o să ieșim.

Am continuat să înaintăm. În cele din urmă, Ryko ridică lumânarea și o îndreptă în sus. O fâșie lată de aur mergea de la înălțimea plafonului până la baza fiecărui zid. Îmi amintea de linia audienței imperiale din curtea de ceremonii.

–Asta indică zidul haremului, zise el. Aproape am ajuns.

Am trecut de linia aurie fără să mai scoatem un cuvânt. Ryko grăbi pasul, și a trebuit să-mi adun ultimele rezerve de energie ca să mă târăsc în ritmul lui. Sabia îmi părea la fel de grea ca un om. Ryko mergea tot mai repede, așa că mai că am început să alerg. Sunetul înăbușit al pașilor noștri și gâfâiturile mele erau singurele lucruri care perturbau tăcerea. Apoi Ryko se opri atât de brusc, încât, înainte de a mă opri și eu, a trebuit să-l ocolesc. Covorul lăsase acum locul dalelor.

Sprijinindu-mă în sabie, am tras aer în plămâni gâfâind.

– Poate ar fi mai bine să rămâneți aici cât o caut pe doamna Dela, spuse Ryko, văzând cât mă chinuiam.

Am clătinat cu putere din cap.

– Nu rămân aici, am răspuns printre două gâfâituri.

– Aș putea să vă fac să rămâneți.

M-am îndreptat, reușind să-mi recapăt suflul.

– O să fie bine. N-am rezistat până acum?

– Ba da, recunosc. Dar am impresia că acolo, sus, lucrurile nu se prezintă prea bine. Ridică ochii îngrijorat. O să ieșim pe un drum rezervat servitorilor, la marginea haremului. Rămâneți aici până verific dacă e liber.

Aprinse o lampă de pe zidul de lângă el, apoi își stinse lumânarea și o puse în punga de sub armură. Luându-mi lumânarea, îmi făcu semn din cap.

După ce am cotit de două ori, Ryko îmi luă mâna și o puse pe umărul lui, apoi stinse și lumânarea mea. Mergeam în urma lui împiedicându-mă, în întunericul aproape total, încercând să-mi potrivesc ritmul după pașii lui mari. Încă o cotitură, și am zărit o lumină cenușie, palidă: un cerc tăiat în înălțimea întunericului. Vreme de câțiva pași, nu mi-am dat seama ce era, dar apoi totul căpătă sens. Bare. Era un alt grilaj. Sub acesta, treptele abrupte ale unei scări se conturau în penumbră. Apoi tăcerea fu spartă de un zgomot îndepărtat – țipete și gemete.

Ajunsesem prea târziu?

Aruncându-se înainte, Ryko urcă treptele în patru labe. Când ajunse sus, se ghemui și privi prin grilaj, blocând aproape cu totul lumina slabă care pătrundea în pasaj. Am găsit prima treaptă pe pipăite și am urcat în urma lui.

Dincolo de bare, drumul era plin de saci și de lăzi stivuite, care te împiedicau să vezi piața. Era imposibil să știm ce ne aștepta, dar cel puțin aveam unde să ne adăpostim la ieșire. Apucând două dintre barele paralele, Ryko scoase încet grilajul din lăcașul lui. Acesta lovi pavajul din piatră al cărării cu un clămpănit înfundat și se rostogoli, oprindu-se în zidul de piatră. După câteva clipe în care își ținu răsufarea, ieși prudent afară. I-am întins sabia și l-am urmat.

Ne aflam într-o fundătură. Poarta Concubinelor se deschidea la baza zidului de piatră al unei clădiri ce părea oficială. În timp ce Ryko punea grilajul la loc, m-am strecurat până la cel mai apropiat maldăr de saci și am studiat celălalt capăt al aleii. Țipetele pătrunzătoare erau mult mai aproape decât aș fi crezut; zidurile de piatră ale pasajului înăbușiseră zgomotul îngrozitor. Apoi, am văzut mișcând ceva între următoarele două grămezi. O mână de bărbat, stofa maronie a unei căptușeli de armură și o străfulgerare de oțel. Am dat înapoi. Ryko mă apucă de braț și mă împinse în spatele lui.

–Unde? Câți? șopti el.

Am indicat spre grămadă, am arătat un deget și am ridicat din umeri; văzusem un soldat, dar poate erau mai mulți. Scoase un pumnal și, cu un semn din cap, îmi porunci să mă întorc la grilaj. Apoi înaintă pe alee.

După ce am așteptat o clipă, m-am îndreptat din nou spre primii saci. Ryko stătea ghemuit la câțiva pași de mine, aproape de a doua grămadă de saci, cu urechea la pândă. Mi-am ținut răsuflarea și m-am forțat să aud mai bine.

Ceva mișca. Ryko se mișcă înainte să recunosc zgomotul făcut de oțel pe piatră. Se aruncase deja spre balotul din vârf, care se prăbuși între grămezi. Căzu cu o bufnitură scurtă, moment în care se auzi un țipăt înăbușit. Rostogolindu-se spre locul de unde venea țipătul, Ryko ridică pumnalul. Grămada se clătină. Zgomotul încăierării mă făcu să dau înapoi. Sacii se clătină din nou, și apoi am deslușit zgomotul unei săbii căzute pe pământ. Se terminase? Dar lupta părea să continue. Apoi se auzi un vaiet cumplit, plin de durere.

–Ryko!

O tăcere bruscă, tensionată, urmată de un geamăt. Cu sabia ridicată, am alergat înspre sursa zgomotului.

Îngenuncheat lângă trupul unui soldat, Ryko apăsa cu mâna în umărul bărbatului, sângele curgându-i printre degete. Rănitul respira gâfâit. Am zărit sub coif fața bronzată, trăsăturile ascuțite, și inima mi s-a oprit.

Doamna Dela.

Ryko mă privi cu ochii răătăciți. Pata întunecată de sub mâna lui începea să se întindă pe armură.

– Trebuie să oprim sângerarea.

Am căzut în genunchi, împingând sabia la o parte.

– Ce ai făcut, Ryko?

– M-a înjunghiat, spuse doamna Dela, deschizându-și ochii încețoșați. Prostul.

– Purtați uniforma soldaților lui Sethon, zise Ryko printre dinți.

– Și tu la fel, replică ea sec.

– Nu vă mai mișcați.

Ridică armura și începu să decupeze cu pumnalul jiletca grea, matlasată.

Umerii ei tresăriră, fie din cauza durerii, fie din cauza râsului care îi zgâlțâia trupul.

– Armurile pe care le oferă nu sunt de cea mai bună calitate.

– Ați furat uniforma unui cercetaș, spuse Ryko, tăind cu grijă stofa îmbibată. Ar fi trebuit să faceți ca mine și să alegeți un pedestraș. Au armura din piele și fier.

Înlăturând dublura groasă, dădu la iveală o rană urâtă la articulația umărului.

– Data viitoare o să țin minte, șopti doamna Dela. Ați văzut cum au pătruns? Ido a fost, sunt sigură. Sunt sigură că și-a folosit puterea. O parte din zid s-a dezintegrat, pur și simplu. De parcă s-ar fi înfuriat pământul.

I-am aruncat o privire lui Ryko.

– Ăsta trebuie să fi fost bubuitul pe care l-am auzit noi.

Dădu aprobator din cap.

– Cercetați aleea, zise. Vedeți dacă suntem în continuare singuri.

M-am târât printre saci. Drumeagul era pustiu, dar, dincolo de acesta, un grup de siluete negre traversau prin capătul opus al pieței; patru soldați târau două femei după ei. Păreau a se îndrepta spre următoarea zonă a haremului, de unde se auzeau urletele și gemetele. O lumină slabă aprindea cerul. Un incendiu sau multe, multe torțe.

M-am întors. Ryko mă privi întrebător.

– Sunt patru soldați cu prizonieri, dar de partea cealaltă a pieței. Merg mai departe, în harem.

– Sunt atât de mulți soldați, spuse doamna Dela. Nimeni nu mă asculta, și n-am putut s-o găesc pe doamna Jila. Mă apucă de braț, degetele ei pline de sânge pătându-mi roba de mătase. L-am văzut pe Sethon. A pus mâna pe ea și pe copil în Grădina Frumuseții și a Grației. Trebuie să facem ceva.

Ryko îmi luă mâna și mi-o apăsă pe rana mustind de sânge a doamnei Dela, fără să dea atenție gemetelor ei.

– Apăsați tare.

Doamna Dela își ridică ochii.

– Ați recuperat manuscrisul?

– L-am luat, am spus.

– Bine. Asta e bine. Se cutremură. V-am luat săbiile. Nu voiam să cadă în alte mâini. Sunt aici. Închise ochii. Iertați-mă. Vocea îi era slabă.

Când am văzut săbiile pe jumătate ascunse de sacii răsturnați, am prins curaj. Aveam nevoie de furia lor ca să-mi înving frica. Mai ales dacă nobilul Ido era prin preajmă. În fața mea, Ryko scosese din pungă o mică sticlură și împrăstie pe rana doamnei Dela o pudră. Mirosea puternic a sulf.

– Doamnă Dela, am spus, făcând-o să tresară. L-ați văzut pe nobilul Ido? E și el în harem?

Încuviință scurt din cap, strâmbând nasul din cauza mirosului de ou clocit.

– Cred că da. Cum poate să-și folosească puterea pentru un război? Credeam că e interzis prin angajament. Sigur conciliul nu ar permite asta.

– Nu cred că mai există conciliu.

Se încruntă, neputând să-mi priceapă cuvintele. Ryko se lasă pe vine lângă mine și arată cu degetul spre roba mea.

– Am nevoie pentru un pansament. Pot să tai puțin din mătase?

Am dat aprobator din cap.

– Nu distrugeți Roba Ilustrată, protestă slab doamna Dela.

Ryko oftă exasperat, dar l-am văzut zâmbind. L-am simțit dând la o parte roba grea, și apoi sfâșiind dublura de mătase subțire. Cantitatea de sânge cald care mi se prelingea pe degete părea să fi scăzut.

– Hopa sus, zise Ryko, ridicând-o pe doamna Dela cu blândețe.

Îmi făcu semn să îmi iau mâna de pe rană. Am apucat-o de talie, în timp ce el îi fixa cu îndemânare un tampon de mătase pe umăr și îl lega strâns.

– Ar trebui să vă vadă un medic cât mai repede cu putință, spuse el. Sângerați în continuare.

Ea verifică pansamentul și tresări când își apăsă rana.

– Pentru moment, e destul. Întinse brațul sănătos. Ajută-mă să stau în picioare. Trebuie să mergem în Grădina Frumuseții și a Grației.

Ryko o ridică pe picioare și o susținu când văzu că se clatină. Era lividă.

– Nu mergem în grădină, spuse Ryko. O să plecăm imediat prin Poarta Concubinilor.

– Nu! Se prinse de brațul lui mai mult ca să se sprijine decât pentru a insista. Sethon a pus mâna pe doamna Jila și pe micul prinț. Nu înțelegi ce au de gând să facă? O să-i omoare și o să pretindă tronul. Trebuie să-l oprim. Se întoarse spre mine. Nobile Eon, dă-mi cartea. O să găsim numele dragonului tău, și apoi trebuie să-l oprești.

Îmi răsună în gând vocea maestrului, chinuită de agonie în timp ce otrava îl sufoca *Hua*. „Oprește-l!“ Să-l oprească pe Ido. Pe Sethon. Amândoi trebuiau opriți.

Maestrul nu era singurul căruia îi promisesem. Făcusem un pact cu prințul Kygo. Supraviețuire reciprocă. Spusese că eram lipsită de onoare. Era adevărat? Nu îmi țineam promisiunile?

Ryko scutură din cap.

– Ne întoarcem. Datoria mea este să vă duc la loc sigur.

– Nu! am spus. Amândoi s-au uitat la mine. Aș vrea să fi fost datoria ta, Ryko, dar nu e. Datoria ta este să mă slujești. Datoria mea este să-i opresc pe Ido și pe Sethon. Pentru

Împăratul-Perlă. „Și pentru maestrul meu“, am adăugat în gând. Nu știm dacă Împăratul-Perlă a reușit să fugă. Din câte știm, e mort, iar copilul doamnei Jila este acum noul nostru suveran. Trebuie să încercăm să-i salvăm, pe el și pe mama lui.

Ryko se încordă la auzul cuvintelor mele, de parcă l-aș fi biciuit.

– Așa cum ați spus, datoria mea este să vă slujesc. Dar și să vă apăr. Nu am să vă duc la moarte sigură.

I-am înfruntat privirea încăpățânată.

– Nu mă vei conduce. Mă vei urma. I-am citit protestul în ochi. Cine altcineva poate s-o facă, Ryko? Eu sunt speranța Mișcării de rezistență, tu ai spus-o.

– Asta era pe vremea când erați nobilul Eon, Ochiul Dragonului Oglindă.

– Tot Ochiul Dragonului Oglindă am rămas.

Doamna Dela interveni:

– Încetați să vă tot contraziceți. Nu avem de ales. Trebuie să-i salvăm pe doamna Jila și pe prinț.

Am dat aprobator din cap.

– Dați-mi un pumnal.

Ryko se uită fix la mâna mea întinsă.

– În numele Sholei, încetează să lupți cu inevitabilul și dă-i un pumnal, spuse doamna Dela. Se sprijini de un sac, respirând cu greutate. Fă-o!

Scoase un pumnal din teacă și îmi puse în palmă mânerul îmbrăcat în piele. Strecurându-mi degetele sub nodurile centurii groase, am început să tai mătasea. Doamna Dela tresări.

– Ce faceți?

– Doi soldați duc cu forța în grădină o servitoare prizonieră.

Centura se desprinse. M-am dezbrăcat de roba grea, lăsând-o să-mi cadă la picioare. Razele lunii făcură să scânteieze strălucirea întunecată a perlelor negre și îmi poleiră brațele palide. Ridicând ochii, l-am văzut pe Ryko uitându-se lung la mine, la trupul meu care nu mai era acoperit decât de trei tunici subțiri și de un pantalon verde ca smaraldul. Sub

privirile lui, am devenit brusc conștientă de formele care mi se conturau pe sub mătasea fină și mi-am încrucișat brațele pe piept. Își dresе glasul și se așeză grăbit pe saci.

Doamna Dela îi urmări retragerea.

– Planul e bun, spuse brusc, dar va trebui să vă scoateți pantofii și pantalonii. Nu au ce căuta aici.

Mi-am scos pantofii plini de noroi și m-am chinuit să-mi deznod pantalonii de sub tunică. I-am dat jos, lăsându-i deoparte.

– Și părul, zise doamna Dela.

Mi-am pipăit cele două cozi de Ochi de Dragon, împletite și înnodate în vârful capului. Cu mâna ei rănită, n-ar fi putut să le deznoadе.

– Ryko, trebuie să-mi desfaci cozile.

I-am întins pumnalul și m-am întors.

– E o nebunie, mormăi el.

Trase atât de tare de cozi, că-mi dădură lacrimile. În timp ce tăia legăturile făcute cu îndemănare de Rilla, am desfăcut cu grijă perlele de pe braț și de pe manuscris. Nu s-au opus, dar am simțit un ușor tremur, care poate era al mâinilor mele.

– Doamnă Dela.

Ea se apropie de mine, lipindu-și brațul rănit de corp. I-am pus perlele și manuscrisul în mâna sănătoasă.

– Găsește-i numele!

– Dacă e pe aici, o să-l găsesc, promise ea.

– Ryko, ia-mi săbiile. Nu vreau să le las aici.

Am simțit cum cozile mi s-au desfăcut și au căzut grele pe spate.

– Gata, le-am desfăcut, spuse morocănos.

Mi-am tras o coadă în față și am despletit-o cu degetele. Ryko se învârtea în jurul meu, admirând uimit revenirea mea neîndemânatică la feminitate. Văzându-l că mă privea altfel, am ridicat bărbia. Pierdusem și mai mult din respectul lui?

– Dacă veți reuși să uitați de anii când v-ați dat drept băiat, nu veți stârni nici o bănuială, spuse el.

Se făcea ecoul îndoielilor mele.

–Nu voi fi decât o servitoare speriată printre atâtea altele, am spus, schițând un zâmbet fugar. Nu va trebui să joc teatru. Scoase un mormăit.

–Aveți curajul unui războinic.

L-am privit întorcându-se și adunând hainele de pe jos.

–Nu, am zis. Nu am.

Se opri o clipă și îngrămădi neprețuita robă între doi saci.

–Vă este frică acum?

Cu obrazii roșii de rușine, am încuviințat din cap.

–Și asta o să vă oprească?

--Nu.

–Ăsta este curajul unui războinic.

Se aplecă, îmi luă săbiile și le băgă în cele două teci atârinate la șold.

–Este și curajul unui animal încolțit, observă doamna Dela cu ironie.

Deschizând manuscrisul, miji ochii încercând să citească la lumina lunii.

–Ceva? am întrebat, în timp ce-mi desfăceam a doua coadă.

Doamna Dela plescăi enervată.

–Scrisul este foarte șters, zise. Am nevoie de mai multă lumină. Înclină manuscrisul, încruntându-se.

–Sunt scrierile unei femei pe nume Kinra. Ultimul Ochi al Dragonului Oglindă.

Mâinile îmi căzură de pe coadă.

–Kinra?

Doamna Dela mă privi.

–Ce-i? Știți numele?

Căutând grăbită în legătura de la piept, am scos cele două tăblițe mortuare.

–Priviți! I-am arătat tăblița Kinrei. E strămoașa mea!

Cercetară amândoi tăblițele tocite de vreme. Ryko țuguie buzele, fluierând ușor.

–Nu credeam că nu poți moșteni puterea de Ochi al Dragonului.

–Poate doar puterea Ochiului Dragonului Oglindă, spuse încet doamna Dela. Unica femeie Ochi al Dragonului.

Am atins pergamentul aspru. Kinra îl atinsese și ea. Străbuna mea. Mândria și uimirea puseră stăpânire pe mine; eram din stirpea Ochilor Dragonului.

Brusc, mi-am amintit de prima mea vizită în biblioteca lui Ido, când întinsesem mâna spre manuscris și când perlele mi se încolăciseră pe braț. Simțeam în ele aceeași furie pe care mi-o trezeau și cele două săbii de ceremonie. Probabil că și săbiile îi aparținuseră, cândva, tot Kinrei.

–Tocmai mi-am amintit...

Un vuiet dezlănțuit răsună dintr-odată pe alee, acoperind urletele disperate ale femeilor. Am tresărit. Lângă mine, doamna Dela se agăță de sacul de iută. Ryko înaintase din nou până la marginea grămezii, cu pumnalele pregătite. Aclamațiile asurzitoare lăsară locul unei scandări: Sethon, Sethon, Sethon... Sunetul victoriei. Și al amenințării.

Ryko dădu repede înapoi, scârbit de el însuși.

–M-am mișcat prea încet.

–Hei, cine e acolo? se auzi vocea unui bărbat.

Capitolul douăzeci și trei

Ryko mă prinse de braț.
– Pregătiți-vă, murmură el.
Mi-am băgat la loc tăblițele mortuare în legătura pentru sâni și am rugat-o pe Kinra fierbinte: „Apără-ne“.

– Spuneți cine sunteți, porunci vocea.

Ryko mă strânse și mai tare.

– Soldat Jian, strigă el, făcându-i semn doamnei Dela.

Ea îi aruncă o privire cruntă, apoi strigă la rândul ei:

– Și pedestraș Perron.

După ce își băgă în grabă manuscrisul sub armură, se postă lângă mine, apucând pumnalul pe care i-l întinsese Ryko.

În clipa de liniște care urmă, am citit frica unii în ochii altora. Apoi, Ryko mă împinse în față, răsucindu-mi brațul la spate. Ținută de mâna lui de fier, eram nevoită să merg între ei, împleticindu-mă și cu răsufierea tăiată. Instinctiv, mă zbăteam dorind să mă eliberez, forța lui Ryko fiind cu adevărat înspăimântătoare. Fără să se uite la mine, cu chipul dur, îmi ridică brațul mai sus, până când durerea deveni atât de mare, încât m-am îndoit de spate, supusă. În timp ce înaintam împleticindu-mă, tot ce puteam vedea erau cizmele și picioarele celor doi soldați stând în picioare în capătul aleii.

– Ce ai acolo, soldat? întrebă unul dintre ei.

Pofta i se simțea în glas. În piața învecinată, aclamațiile se potoliseră brusc.

–Am găsit-o ascunsă printre saci, spuse Ryko.

–De ce faci razii? Nu e treaba ta.

–Nu făceam razii, zise Ryko. Pur și simplu, am găsit-o când mă ușuram. Unde să o duc?

–Toate femeile sunt în grădină. Soldatul făcu o pauză. Lasă-mă să mă uit.

Dându-mi drumul la braț, Ryko mă trase de păr ca să mă forțeze să las capul pe spate. Gestul brutal mă făcu să gem. Ceva din adâncul meu se trezi, gata să lupte. Mi-am strâns mâinile pe încheietura lui, încercând să mă eliberez. Durerea care îmi cuprinsese capul în acel moment făcu să se acopere cu lacrimi tot cerul nopții.

–N-o să se lase ușor, comentă soldatul, apucându-mă de bărbie și imobilizându-mă.

Ochii reci și scormonitori, pe jumătate ascunși de coif, întârziară pe fața și pe trupul meu.

–Nu e rău, spuse. Știți, nu trebuie s-o ducem acolo. Nu o să-i lipsească nimănui o servitoare.

Ryko mă trase înapoi.

–Eu am găsit-o.

După ce studie statura lui Ryko, soldatul ridică din umeri și se întoarse spre doamna Dela.

–Și tu ce cauți aici?

–Am auzit un zgomot. Am venit să văd despre ce e vorba.

Vocea își pierduse toată grația și ritmul. Avea vocea unui bărbat, cu tonul înăsprit de durere. Cu coada ochiului, am văzut-o cum își pune mâna pe rană, ca să ascundă pansamentul improvizat.

–Ești rănit? întrebă soldatul.

–N-am nimic, spuse doamna Dela, aruncându-i o privire furioasă lui Ryko.

Celălalt soldat, mai înalt și mai bine făcut, scutură din cap, scârbit.

–Pe Shola, nu merită să te bați pentru ea. În casele plăcerilor găsești mai bune ca ea. Cu un gest plin de autoritate, arătă cu

degetul spre dreapta. În clădirea aia e un medic. Ai face mai bine să te duci să te vadă.

–Nu e nimic grav, replică grăbit doamna Dela. Și vreau să văd execuțiile.

–În cazul ăsta, grăbiți-vă. Preaînaltul nobil este pe cale să se dezlanțuie. Mă măsură cu o privire disprețuitoare, apoi se opri asupra lui Ryko. Și tu ar trebui să te grăbești.

Ryko scoase un mormăit aprobator și mă obligă să înaintez, scoțându-mă de pe alee. În spatele nostru, unul dintre soldați șopti ceva, și camaradul său izbucni într-un râs batjocoritor. Un val de ură fierbinte mă cuprinse brusc.

–Mergeți înainte, mă grăbi Ryko.

Slăbi suficient strânsoarea cât să mă pot îndrepta și să mă lipsesc de el. Doamna Dela nu mai era lângă noi. Speram că doar rămăsese în urmă, ca să lase impresia că nu-i plăcea să piardă.

De sub porticul din depărtare, două santinele ne priveau apropiindu-ne. Erau puse de pază la intrarea principală spre o grădină înconjurată cu ziduri. În spatele arcadelor, se zăreau siluete de soldați. Rânduri și rânduri de soldați, cu toții fascinați de vocea unui bărbat, intonația poruncitoare trezind în mine amintiri neplăcute.

Sethon.

Santinela din dreapta ne făcu semn să ne apropiem.

–Am o prizonieră, anunță Ryko, nelăsând loc de replică.

Am continuat să-mi țin capul plecat, pentru că nu mai suportam să fiu cântărită din nou de priviri pline de răutate.

–Du-o lângă pagodă, mormăi santinela.

Ryko mă târî fără menajamente pe sub portic, în mijlocul mulțimii.

Nu eram pregătită pentru o asemenea revărsare de oameni: nenumărați soldați, a căror agitație plină de nerăbdare răspândea mirosul acru al animalelor de pradă. Nu aveau ochi decât pentru pagoda elegantă, care se înălța în mijlocul grădinii. Nu distingeam decât acoperișurile curbate pe deasupra capetelor, dar auzeam vocea lui Sethon, mugind îmbătat de gustul victoriei.

–Eu sunt suveranul vostru! urlă el. Eu sunt împăratul!

–Împăratul! strigară soldații drept răspuns, lătrând ca niște câini.

Sute de pumni se ridicară furioși.

Ryko mă trase mai aproape de el.

–Așteptați, îmi șopti la ureche.

Am încuviințat ușor din cap. Nu puteam face nimic câtă vreme doamna Dela nu ne ajungea din urmă. Până când nu găsea numele dragonului meu. Mi-am umezit buzele uscate de frică; și dacă numele nu era în manuscris? Sau, mai rău, dacă îl găsea și tot nu puteam să-mi invoc dragonul?

Patru soldați din apropiere ne remarcară prezența, aruncându-ne priviri piezișe. Văzându-le expresia lacomă, m-am lipit și mai tare de Ryko. Cunoșteam privirea asta de la paznicul salinei, o avea atunci când bătea un om până îl omora. Sete de sânge. Oamenii ăștia voiau să vadă violență. Voiau să vadă moarte. Orice moarte.

În spatele meu, l-am simțit pe Ryko îndreptându-se, în toată măreția staturii sale, cu mâna crispată pe mânerul sabiei Kinrei. Trei dintre bărbați întoarseră prudent ochii din fața provocării, dar al patrulea îi întâlni privirea, însă renunță în momentul în care Sethon le atrase din nou atenția asupra pagodei. Am înghițit, gustul acru al terorii umplându-mi gura. Ce puteam face împotriva acestei mulțimi însetate de sânge?

–Mă trag din dragonii de jad, urlă Sethon. Pretențiile mele sunt întemeiate. Invoc tradiția Reitanon.

–Reitanon, Reitanon, scandară soldații.

–Nu! strigă o femeie. Nu!

Vocea plină de groază era a doamnei Jila.

M-am sucit lângă Ryko, încercând să găsesc un unghi din care să văd ceva. Piața era amenajată precum grădina unui învățat. Câteva terase pavate erau mărginite de copaci ornamentali, de roci și de heleștei legate între ele, în așa fel încât să creeze un curent de energie calmă. Dar azi nu exista o astfel de pace și de armonie; soldații călcau în picioare spațiile elegante, creând o lume a urâtului, o lume a lor. Într-un final,

capetele din fața mea se dădură la o parte, și am zărit pagoda centrală. În ea, un adevărat zeu al războiului: preaînaltul nobil Sethon, cu un coif cu coarne pe cap și îmbrăcat cu armură completă, plăcile de metal prețios și țințele aurite strălucind în lumina torțelor.

Doi soldați târau o femeie, aruncând-o apoi la picioarele lui Sethon. La piept, aceasta strângea cu putere ceva. Doamna Jila și fiul ei, cel de al doilea prinț. Am încercat să mă reped înainte, dar Ryko mă opri cu mână de fier.

– Știu, zise el. Știu.

Unde era doamna Dela? M-am zbatut. Unde era? Fără ea și fără manuscris, nu puteam face nimic.

– Lângă arcade, șopti Ryko.

Chircită lângă zid, cu o mână pe umăr și cealaltă pe stomac – doar un simplu soldat rănit, dornic să nu piardă spectacolul. Dar privirea soldatului nu era fixată pe pagodă. Era atrasă de un obiect ascuns sub cotul îndoit și trupul ghemuit.

Trebuie să-mi fi simțit privirea disperată, pentru că își ridică ochii. Deznădejdea din ochii ei răspunse întrebării mele mute. Lăsă din nou capul peste manuscris.

– Pretențiile tale nu au nici un drept, țipă doamna Jila. Fiii mei sunt singurii care pot ridica pretenții!

Un bebeluș începu să plângă. Țipete de furie și vaiete sfâșietoare se ridicară dinspre pagodă, de la picioarele stâncilor. Am zărit în fugă gărzile imperiale puse în lanțuri, luptându-se cu soldații, apoi un șir de concubine îngenuncheate, în lacrimi. Apoi nu am mai văzut nimic.

O stare de încordare febrilă coborâse peste mulțime, chipurile din jurul nostru fiind cuprinse de o nerăbdare sălbatică. În cele din urmă, am reușit să găsesc un spațiu liber prin care să privesc pagoda. Doamna Jila era în genunchi, cu copilul strâns la piept. Sethon stătea lângă ei. Un gest scurt cu mâna, și un soldat se repezi să ia copilul. Un alt semn cu mâna și o tobă începu să bată rar. Doamna Jila urlă, zbatându-se ca să-și țină fiul. Sethon se apropie și o lovi violent cu mâna în care purta mănua de fier. Doamna Jila își dădu capul pe spate,

cu chipul șiroind de sânge, dar nu dădu drumul copilului. El o lovi din nou. Se prăbuși la pământ, și soldatul smulse copilul din strânsoarea ei disperată. În spatele meu, îi simțeam inima lui Ryko care bătea să plesnească, mușchii care se încordau ca să reziste dorinței de a-i sări în ajutor.

–Nu-i putem lăsa să facă asta, am spus cu voce răgușită.

–Am ajuns prea târziu, șopti el. Prea târziu.

Doamna Dela era în continuare aplecată peste carte. Nu auzeam decât răpăitul tobelor și plânsul și rugămințile doamnei Jila. Trebuia să fac ceva. Trebuia să-l opresc pe Sethon. „Oprește-l!”

Am pipăit plăcuțele mortuare de la piept. „Apără-mă de Ido“, m-am rugat, apoi mi-am mijit ochii și m-am cufundat adânc în lumea energetică – o săgeată direct în inima Dragonului Șobolan.

O energie albastră explodează prin mine, tulburându-mi simțurile, până ce mulțimea și clădirile se topiră într-un vârtej argintiu de *Hua*. Nu mai simțeam corpul lui Ryko lipit de mine – era ca și cum aș fi plutit în apă. Ochiul minții se răsuci într-o cădere vertiginoasă, apoi se limpezi.

Dragonul Șobolan domina piața cu trupul lui uriaș. Singurul dragon vizibil. Un presentiment puse stăpânire pe mine. Lipsa altor dragoni însemna că toți ceilalți Ochi ai Dragonilor erau morți?

Ghearele mortale de opal sfâșiau aerul, și un strigăt teribil răsună dureros în mintea mea. Perla albastră care sclișea sub botul lui tremura. Ochii săi enormi se întâlneau cu ai mei, și am recunoscut puterea infinită a morții, a distrugerii, a *Gan*. La picioarele lui, silueta lui Sethon, ținând cu sabia copilul care se zbătea neajutorat în mâinile soldatului.

–Nu! am țipat și m-am deschis puterii înspăimântătoare a dragonului. M-a lovit cu forța a o mie de pumni – un torent de neoprit de energie albastră în care urla o putere milenară.

Toba se opri.

„Omoară-l! Omoară-l pe Sethon“, am poruncit, și în spațele cuvintelor mele neînsemnate se ascundea forța vitală

a pământului care se concentra într-o spirală a distrugerii. Am auzit vag plânsul copilului, care încetă brusc. Prea târziu. Deasupra pagodei, dragonul își dădu pe spate capul gigantic și scoase un urlet derutat. Țipătul teribil se împleti cu urletul sfâșietor al unei femei. Dar chiar și acesta fu acoperit de strigătele și urletele mulțimii, când un val năvalnic de putere albastră țâșni din dragon și se prăvăli peste pagodă și peste silueta scânteietoare a lui Sethon.

„Încetează! “

Ordinul îmi tună în urechi.

Ido.

Era în mintea mea, și pumnul voinței lui se închidea în jurul voinței mele. Pentru o clipă, m-am văzut prin ochii lui; lipită în continuare de Ryko, cu trupul tremurând în lupta mea pentru putere, stând în picioare doar datorită ajutorului insularului. În jurul nostru, soldații se lăsaseră la pământ, pradă unei groaze de neînțeles față de revărsarea de energie mortală. Dragonul scoase un țipăt strident, puterea lui cedând, fragmentându-se. Am simțit furia amară a lui Ido, care se străduia să-și supună dragonul și pe mine, și eu, și dragonul luptându-ne cu porunca lui nemiloasă.

„Nu încă“, găfâi vocea lui în mintea mea.

L-am simțit întorcând valul de putere albastră de deasupra lui Sethon, efortul lui trimițând valuri de durere prin mine. Energia deviata lovi din plin porticul din fundul grădinii, marmura spartă în mii de cioburi căzând ca un potop de piatră peste soldații de dedesubt. Ido era atât de preocupat să-și stăpânească dragonul, încât slăbi presiunea asupra minții mele.

Am săpat mai adânc în *Hua* mea pentru a descoperi energia galbenă a celui de-al treilea punct, căutând cu febrilitate ciudata strălucire opalescentă care mă mai salvase o dată din albastrul copleșitor. Era acolo, la fel de mică, dar mai strălucitoare și cu o teamă aurie. Am apucat-o, i-am concentrat puterea și am proiectat-o afară din mine, rugându-mă să-și atingă ținta.

Eliberarea a fost brutală; lumea energetică s-a risipit dintr-o dată, și m-am trezit în grădina haremului, în plin haos cu trupul prins în menghina unei dureri sfâșietoare. M-am prăbușit în brațele lui Ryko, a cărui siluetă robustă era singurul meu refugiu în mijlocul acestei dezlănțuirii copleșitoare de suferință.

Își coborî spre mine ochii în lacrimi.

– Prințul e mort.

Știam deja, dar confirmarea m-a durut ca o rană proaspătă.

– Doamna Jila? am oftat.

Clătină din cap.

– Moartă și ea.

– Vine Ido, se auzi o voce aspră în spatele nostru. Mișcați-vă!

Ryko se întoarse. Era doamna Dela care scruta cu privirea mulțimea agitată. La picioarele pagodei, gărzile imperiale prizoniere își învinseseră temnicherii și foloseau lanțurile pe post de arme, creând agitație și blocând drumul lui Sethon. Am urmărit privirea nobilei doamne spre dreapta scenei de haos, ochii mei zărind un mic grup de oameni, decizi să-și croiască drum pe lângă clădire. Patru gărzi încadrau un bărbat înalt, brunet, îmbrăcat în roba albastră cu auriu a Ochiului Dragonului ascendent.

Nobilul Ido.

Lumea se prăbuși și dispăru într-o ceață înfricoșătoare.

– Mișcați-vă! strigă doamna Dela.

O luase deja pe sub arcade, și Ryko mă trăgea după el. În jurul nostru, ofițerii urlau ordine și împărțeau lovituri, ca să-și adune oamenii derutați. Arcada era plină de soldați agitați, care fugeau din grădină, unii dintre ei fiind forțați să se întoarcă. Un sergent roșu la față păși în fața noastră, întinzând brațele ca să ne împiedice să ieșim.

– Înapoi! strigă el printre înjurături și lovituri.

– Avem ordin să o scoatem de aici, strigă Ryko, strângându-mă mai tare.

Cu un semn din cap arătă spre pagodă.

Omul își miji ochii.

– Ordinul cui? Își ridică sabia. Din ce regiment sunteți?

L-am simțit pe Ryko pregătindu-se de luptă, dar ochii mici și neîncrezători ai sergentului se măriră brusc în clipa când un alt soldat îl lovi violent. L-am auzit horcăind, în timp ce doamna Dela, cu fața palidă de efort, îl întorcea ca să-l lipească de zid. Se apăsă din nou peste el, apucând cu mâna mânerul pumnalului.

–Plecați, spuse repede, susținând muribundul cu umărul rănit. Sunt în spatele vostru.

–Ne întâlnim la grilaj, spuse Ryko, apoi mă apucă de mână și mă trase pe sub arcade.

Am privit peste umăr. Ido trecuse deja de pagodă, oamenii lui croindu-și cu repeziciune drum prin îmbulzeală. Trasă de Ryko, am început să alerg. Îmbrâncind santinelele depășite de situație, ne-am amestecat în mulțimea de soldați care fugeau în dezordine din grădină. M-am concentrat asupra intrării întunecate din celălalt capăt al pieței. Salvarea noastră. Cu respirația tăiată, m-am străduit să mișc picioarele mai departe, aruncând o nouă privire în urmă. Doamna Dela ieșise de sub portic și ne urma, împleticindu-se. Se poticnea și se îndoia de mijloc, la capătul puterilor.

L-am tras de mână pe Ryko.

–Doamna Dela! Nu o să reușească.

Pentru o clipă, nu am crezut că se va opri. Apoi l-am simțit că încetinește, forțându-mă să mă opresc brusc, gâfâind. Îmi dădu drumul și scoase sabia din teacă, punându-mi-o în mână. Imediat ce mânerul cu pietrele lunii îmi atinse pielea, o flacără de furie puse stăpânire pe mine.

–Deschideți grilajul și ascundeți-vă, porunci Ryko, apoi se întoarce.

Un soldat se oprise în spatele nostru, gata să atace. Ryko mă împinse spre alee, apoi se aruncă spre el.

–Fugiți, strigă el, lovindu-l pe soldat cu cotul în figură.

Am fugit.

Simțeam pulsându-mi inima și ritmul respirației, dar și o altă prezență. Am ocolit un soldat, văzând în trecere o față cu trăsături turtite, o gură fără dinți, unghiile lui zgâriindu-mi brațul. Doar câțiva pași. M-am uitat în spate. Soldatul mă

urmărea, alergând mai repede ca mine. În spatele lui, Ryko ajunsese la doamna Dela. Am lăsat capul în piept și m-am avântat pe aleea întunecoasă. M-am oprit din alergare ca să văd că soldatul intrase pe alee.

– O fundătură, fetițo, spuse el cu un zâmbet larg.

Am ridicat sabia.

Încrucișând cele două săbii deasupra capului, soldatul se postă în poziție de luptă.

– Nu vreau să-ți fac rău, deci las-o jos.

M-am dat înapoi câțiva pași. Două săbii împotriva uneia. Aveam nevoie de încă o sabie. Doar câțiva pași și ajungeam la prima grămadă de saci. El înainta în același ritm cu mine. Era suficient să rezist, așteptând ca Ryko și doamna Dela să ajungă. M-am îndreptat spre a doua grămadă, unde Ryko ascunsese sabia soldatului mort.

– Haide! Soldatul îmi zâmbi încurajator.

Ajunsesem în dreptul coridorului îngust format de cele două grămezi. Am aruncat o privire. În capăt, coridorul era blocat de sacul răsturnat de Ryko. Fâși rupte de mătase deschisă la culoare zăceau pe pământ. Nici urmă de sabie. Era oare în spatele sacilor? Dacă treceam de cealaltă parte, rămâneam cu adevărat blocată. Dar aleea era o fundătură, și nu aveam nici o șansă să deschid grilajul și să-l țin la distanță. Oricum eram prinsă în capcană.

M-am aruncat printre cele două grămezi, alunecând pe sângele doamnei Dela, și m-am târât pe piatră, până la sacul răsturnat. În spatele meu, l-am auzit pe soldat grohăind. Trăgând cu mâna de iută, am pipăit înnebunită spațiul dintre sac și perete. Degetele mi s-au lovit de mânerul îmbrăcat în piele. Am scos sabia.

– Te-am prins, spuse soldatul, înaintând în spațiul îngust.

M-am întors dintr-un salt și m-am așezat în poziție de atac, ridicând sabia Kinrei deasupra capului, în timp ce cu mâna stângă am îndreptat cealaltă lamă spre gâtul adversarului.

– Oho! izbucni în râs soldatul, poziționându-și armele. Cine ți-a arătat chestia asta?

I-am urmărit ochii, pândind semnul care anunța atacul. Un oftat slab, o otheadă imperceptibilă. Corpul meu se mișca deja în ritm. Sabia Kinrei îi pară lovitura, trupul căutând cu bucurie, recunoscând arta străbunei mele. Și furia ei. Am lovit cu a doua sabie și am nimerit în sabia pe care o lăsase în jos. Șocul mi-a zgâlțâit dureros brațul, dar el se dezechilibrase, și am continuat să-l resping. Trebuia să ies din spațiul îngust dintre saci.

„Lovitura ghearei de Tigru.“

De data asta, m-am lăsat în voia instinctului care îmi conducea trupul, pentru a folosi meșteșugul străvechi care mă făcea să folosesc cele două săbii pentru a-mi copleși adversarul cu atacuri rapide și violente, pe care acesta le para cu greutate. Vârful unei lame îi străpunse brațul, care începu să sângereze. Făcu ochii mari și începu să respire mai iute. Treptat, în fața ofensivei mele, începu să dea înapoi.

–Pot să te înving, am spus calmă.

Nu voiam să-i fac rău. Singurul meu scop era să ajung la grilaj.

–M-aș mira, fetiço.

Fața i se strâmbă într-o grimasă și lovi cu toată puterea. Am reușit cu greu să-l contrez, impactul îndoindu-mi încheietura, fapt ce îmi provocă o durere ascuțită. Răsuci a doua sabie în unghi strâns, țintindu-mi gâtul. Am reușit din nou să parez, dar lama tăie mânerul sabiei Kinrei. Mușchii mi se încordară în așteptarea loviturii mortale, la cap, care avea să fie următoarea.

„Șobolanul cade la pământ.“

M-am eliberat. M-am lăsat să cad pe spate pe dalele de piatră, atât de brusc, încât mi se tăie răsuflarea. Deasupra mea, am văzut uimirea soldatului și sabia lui tăind aerul cu o violență care îl făcu să se clatine. Nu aveam timp de gândire. Gâfâind, m-am aruncat asupra lui și i-am înfipt sabia Kinrei în coapsă. Vârful acesteia tăie prin carne și lovi osul, deschizând o rană în piciorul lui care mustea de sânge. Scoase un urlat și se dădu înapoi, smulgându-se singur din sabie. Apucându-se de rana sângerândă, lăsă una dintre săbii să îi cadă

la pământ. O clipă, am rămas amândoi încremeniți de uimire, dar apoi se aruncă spre mine împiedicându-se, nebun de furie și de durere, ridicând a doua sabie pentru a-mi aplica lovitura mortală.

„Dragonul lovește cu coada.“

Pentru o clipă, mă luptam iarăși cu Ranne în arena cu nisip. Dar, de data asta, n-am mai stat pe gânduri; m-am rotit pe mâini și genunchi și am lovit în spate, exact atunci când lovea cu sabia. Arma lui atinse cu zgomot pavajul, în timp ce eu mă întorceam ca să-i înfig sabia Kinrei în corp, cunoașterea ei ancestrală conducându-mi arma spre centrul vital al energiei *Hua*. Când am scos sabia, forța vitală a soldatului se scurgea într-un val de sânge. După un țipăt de agonie, scoase un ultim horcăit. Se prăbuși la pământ, lângă mine, mirosul acru de urină amestecându-se cu cel metalic de sânge proaspăt. Mirosul morții.

M-am împleticit înapoi grăbită, lipindu-mă cu spatele de o ladă. Spiritul îi părăsise deja ochii, dar privirea lui fixă mă țintuia cu spatele de lemne. Am scăpat săbiile din mâini. Eu îi făcusem asta; oprisem fluxul prețios de *Hua*. Am căutat un motiv. Încercase să mă omoare. Mă apărasem. Și supraviețuisem. Senzației de ușurare îi urmă o bucurie sălbatică, apoi am început să tremur îngrozită. Era atât de nemișcat. Moartea era atât de tăcută. Atât de indiferentă. Nu conta decât în inima și în mintea bărbaților.

Și a femeilor.

Mi-am întors privirea de la ochii aceia orbi. Moartea acestui bărbat avea să conteze mereu pentru mine.

Niște pași în alergare m-au făcut să cad în genunchi. Apucând sabia Kinrei, am privit spre intrarea în alee. Ryko se ivi de după colț, ținând-o pe doamna Dela de mijloc, trăgând-o după el.

–La grilaj, urlă el.

M-am ridicat cu greu.

–Nu omorâți fata!

Era vocea lui Ido.

Capitolul douăzeci și patru

Ryko o târî pe doamna Dela dincolo de prima grămadă de saci. Aceasta se lăsa pe el cu toată greutatea, cu fața mult prea palidă.

–Ține-o, spuse el.

Am luat-o în brațele mele, reușind cu greu s-o întorc și s-o sprijin cu spatele de ladă. Sânge proaspăt îi curgea prin pansament și prin căptușeala sfâșiată. Pleoapele îi zvâcniră.

Ryko privi sabia plină de sânge din mâna mea.

–E în regulă?

–Sunt bine, am zis.

–Poftim! Îmi întinse a doua sabie a Kinrei, împrăștiind cu o energie nouă rezervele mele. Duceți-vă! Îi țin eu la distanță.

Intrarea pe alee era dintr-odată blocată de niște bărbați. Patru dintre ei în armură neagră, strânsă pe corp: gărzile personale ale lui Ido. Doi dintre ei înaintară imediat, cu săbiile scoase. În spatele lor, Ido inspecta din priviri pasajul îngust pe care îl domina de la înălțime. Cu toate că avea fața în umbră, am simțit momentul în care ochii îi poposiră asupra mea.

–O vreau vie, porunci el, și în voce se simți o dezmiardare. Îi puteți ucide pe ceilalți.

Ryko ridică armele soldatului mort.

–În numele Sholei, plecați, îmi șopti printre dinți. Nu voi rezista mult.

Alergă în întâmpinarea primei gărzi a lui Ido. Trecuseră deja de prima grămadă de saci și se pregăteau să atace. Zgomotul scos de metalul care zgâria metalul reverberă între zidurile din piatră, forța loviturilor împingându-l pe Ryko spre noi. Se folosea de trupul lui pentru a bara pasajul îngust. Lângă mine, doamna Dela tresări, trezită de zgomotul luptei. Cu un efort disperat, Ryko reuși să pareze atacul simultan al celor doi soldați ținând la distanță cele două săbii. Nu mai putea să-i respingă multă vreme.

–Ajută-mă, spuse doamna Dela. Scotoccea disperată sub armura sfâșiată. O să caut mai departe...

Își retrase mâna, incapabilă să scoată manuscrisul dintre legăturile de piele încâlcite. Știam că era prea târziu, dar mi-am pus sabia sub braț și am scos cartea, punându-i-o în mână. Perlele se ridicară și se desfăcură, agitându-se pe pielea mea în semn de salut. Le-am împins la loc, pe manuscris.

–Dacă lucrurile iau o întorsătură urâtă, am spus, du-te la grilaj.

Săbiile îmi șopteau, nerăbdătoare să se lupte.

Doamna Dela aruncă o privire grăbită spre Ryko.

–Rămân aici până la capăt.

M-am întors, evaluând situația prin ochii experimentați ai Kinrei.

Ryko fusese atins; sângele îi țâșnea dintr-o tăietură în braț. Superficială, dar avea să-l obosească. Unul dintre adversarii lui era la pământ, nemișcat. Celălalt era gata să ajungă la mine, un tânăr cu gesturi prea iuți și cu un zâmbet obraznic. Alte două gărzi se apropiau. În capătul aleii, Ido aștepta ca Ryko să cedeze. Am respirat adânc și am strigat, eliberarea de *Hua* împingându-mă în luptă.

M-am întâlnit cu tânărul după ce acesta îl depăși pe Ryko, fiecare dintre săbiile mele suierând prin aer în timp ce forma o imaginară figură opt. Pară lovitura joasă, dar calculă greșit timpul pentru a o respinge pe cea de sus. Lama îl atinse într-o parte și îi sfâșie obrazul, dându-i capul pe spate și lăsând osul la vedere. M-am aruncat, țintind în umăr, punctul slab al armurii, încântată de talentul moștenit și de mișcarea fluidă.

El pară lovitura, dar surpriza îl făcu să se miște prea moale și neîndemânatic. Chiar când pregăteam a doua sabie, am știut că avea să-și atingă ținta. Lama i se înfipse în gât, zdrobind osul și spintecând șira spinării. Când căzu la pământ, îmi eliberasem deja arma, urmându-mi instinctul străvechi, gata să duc lupta mai departe.

Am aruncat o privire spre doamna Dela. Se cățăraseră pe grămada cea mai apropiată de grilaj și ținea cartea astfel aplecată încât să citească la lumina lunii. În fața mea, înghesuit între saci, Ryko înfrunta grindina de lovituri a celor doi adversari. Pe cele mai multe le para, evitându-le pe cele pe care nu reușise să le respingă, spatele lui ciuruit de tăieturi stând dovadă a încleștării lui desperate.

–Hei! am strigat alergând spre adversarul cel mai apropiat de mine.

Omul se întoarce. Ryko mă privi cu o stupefacție care se transformă curând în furie – apoi, privirea mi-a fost blocată de soldat. Acesta era mai în vârstă, mai prudent, era tras la față și avea ochi vicleni.

–Ar trebui să te predai, îmi spuse. Atunci, poate și prietenii tăi o să scape.

Am răspuns prin a treia figură a Dragonului Maimuță: o serie de lovituri rapide la gât. Dar nu aveam în fața mea un tânăr nesigur. M-a oprit cu violență, dându-mi săbiile la o parte. A simțit că acestea îmi alunecă din mână. Pregătindu-și sabia dreaptă, își alinie mânerul pentru a mă lovi la cap. Scrâșnind din dinți, am strâns sabia și am țintit spre mânerul sabiei lui. L-am auzit blestemând când lama îi tăie învelitoarea de piele, gata să-i reteze degetele. Se dădu înapoi, rotind sabia cu măiestrie. Cunoștințele Kinrei continuau să mă ghideze, dar corpul începea să obosească. Furia ei nu putea să mă mai ajute multă vreme.

Cu coada ochiului, l-am văzut pe Ido înaintând pe alee, cu săbiile scoase. Ryko îl zări și el și încercă să-l lovească la cap, cu o mișcare disperată, care îl lăsă descoperit. Rată lovitura, și l-am văzut pe Ryko arcuindu-și spatele în momentul în care adversarul lui îl lovi în partea dreaptă cu sabia.

Și atunci, gardianul din fața mea începu din nou să atace, și am fost nevoită să mă concentrez să-i resping loviturile care amenințau să mă dezarmeze. Ryko era rănit? Mort? Nu-mi puteam lua ochii de la soldat, dar zgomotul săbiilor care se loveau și gâfâitul provocat de efortul dureros al lui Ryko îmi dădură curaj.

– La o parte, porunci Ido.

Sabia mea tăie aerul, în timp ce adversarul meu se dădea la o parte, ca să facă loc stăpânului său.

– Încercați să-l capturați viu pe insular, porunci Ido, arătând cu capul spre Ryko. Și apoi găsiți-o pe ciudată.

Soldatul se înclină și se îndepărtă. Dacă Ryko era rănit, nu avea să mai reziste multă vreme în fața unui luptător atât de abil. Mi-am ridicat săbiile, încercând să profit de acest scurt răgaz ca să-mi recapăt suflul.

Ido îmi zâmbi, încrucișându-și la rândul lui săbiile. Renunțase la roba grea, brodată, de ascendent, și cămașa din pânză subțire îi scotea în evidență liniile ample ale pieptului și ale umerilor. Îi simțisem forța la Daikiko, în Casa Dragonului. Era și sprinten. Mi-am îndoit degetele de la picioare, încercând să alung slăbiciunea produsă de oboseală, care făcea să-mi tremure picioarele.

– Pentru o infirmă, te lupți foarte bine, spuse el. Poate beneficiezi de mai multă putere decât pretinzi.

I-am întâlnit ochii de culoarea chihlimbarului. Nu mai vedeai firul argintiu de *Hua* în ei – nu își folosea puterea dragonului –, dar o lucire nebună strălucea în adâncul lor. Cum să lupți cu un nebun? Am strâns mai tare săbiile Kinrei: o rugăciune tăcută pentru puterea de a-l opri.

– I-ai omorât pe toți ceilalți Ochi al Dragonului, nu-i așa? am întrebat. Chiar și pe ucenici, am spus, pândind acel mic tremur de încordare care avea să-i anunțe atacul.

Îl auzeam pe Ryko bătându-se cu încrâncenare, zgomotele luptei căpătând ecou între zidurile de piatră, dar nu-mi puteam dezlipi privirea din ochii lui Ido.

Înaintă, făcându-mă să dau înapoi cu un pas.

– Sethon și-a forțat norocul. S-a gândit că mă poate folosi ca să pună mâna pe tron, apoi să se întoarcă împotriva mea și să se folosească de conciliu ca să mă omoare. Pufni, maxilarul lui puternic scrâșnind disprețuitor. Acum nu mai există conciliu. N-am rămas decât noi doi și o putere care depășește tot ce și-ar putea imagina Sethon.

– Tot ce ai făcut a fost să lași țara fără apărători, am spus. Nu vei mai avea peste ce să domnești.

– Nu înțelegi? Când vei fi a mea, eu voi fi apărătorul ei. Chipul i se luminează, convins de propriul lui adevăr. A venit vremea ca Tronul Dragonului să se unească cu puterea dragonului.

Brusc, săbiile lui sfâșiară aerul. Reflexele Kinrei mă făcură să ridic săbiile la timp, pentru a-i para loviturile ca de baros, dar impactul mă forță să dau înapoi. Lovi din nou, mânerul săbiilor lui încleștându-se pe mânerul săbiilor mele. Cunoștințele împrumutate de la Kinra îmi spuneau că era bine antrenat, mult mai bine decât un Ochi al Dragonului obișnuit. Se sprijini pe săbiile încrucișate, și mușchii mi se încordară sub presiunea greutății lui. De aproape, i-am văzut ochii încercănați de epuizare și de drog; încercarea mea de a-i folosi dragonul îi slăbise puterea. Și zâmbetul de pe chipul lui mă îngrozea. Voia să-mi facă rău.

Singurul mod de a mă elibera era să mă retrag. Dar, dacă mă retrăgeam și mai mult pe alee, ar fi văzut-o pe doamna Dela. Și asta ar fi însemnat moartea ei.

„Lovitura de copită a Calului.“

Corpul meu cunoștea figura, și mintea mi se agăță de această speranță. Invocând energia Kinrei, i-am împins în lături săbiile și l-am lovit cu piciorul în genunchi, cu o putere care îmi provocă o durere teribilă în șoldul infirm. El sări înapoi și își coborî sabia spre piciorul meu, ratându-l la limită. Am făcut câțiva pași șovăitori ca să-mi recapăt echilibrul, și mi-am dat seama că ajunseseam în dreptul ascunzătorii doamnei Dela. Aceasta alunecase pe lângă zid și se ghemuise la pământ, căutând înfrigurată printre paginile manuscrisului. Își ridică

brusc capul. Preț de o secundă, am văzut panică în privirea ei, apoi mă recunoscui și îmi aruncă o privire disperată, vrând să-mi comunice ceva pe mutește. Era aproape de a descoperi ceva.

M-am întors în grabă spre Ido, îngrozită la gândul că-mi putea urmări privirea. Sunetele loviturilor date de Ryko păreau tot mai rare. Puterea lui de neclintit avea, până la urmă, să cedeze?

–Iscusița ta este mult prea mare pentru antrenamentul pe care l-ai făcut, spuse Ido. Ce fel de putere a dragonului e asta?

Am ignorat întrebarea, privind cu atenție cum își pregătea următorul atac. Nu puteam risca să mă retrag mai mult. Am mânuit săbiile în a doua figură a Dragonului Capră și m-am aruncat asupra lui, făcând sabia să se învântească. Șocul ciocnirii îmi zgudui tot corpul. Cu sabia dreaptă am parat lovitura îndreptată spre pieptul meu, prea slabă ca să fie altceva decât o manevră. Concluzia nu era a mea, cum nu era nici reflexul care mă ajută să contrez lovitura incorectă pe care o îndreptă spre picioarele mele. Ido se retrase, zâmbetul dispărându-i de pe buze.

–Nu fi proastă, fetițo, spuse el. Nici măcar iscusința asta deosebită nu-ți poate aduce victoria. Am nevoie de tine vie, dar nu-mi pasă în ce stare ești.

Dintr-odată, i-am înțeles tactica: îmi lovea mâinile, gleznele. Nu mă voia moartă. Mă voia neputincioasă. Pentru o clipă, gândul mă îngrozi și îmi tulbură vederea.

–Stăpâne, l-am prins pe insular, strigă soldatul mai în vârstă.

Ido nu mă slăbea din priviri.

–E viu? întrebă.

–Da, stăpâne.

Ido zâmbi.

–Dacă te predai acum, Eona, îți scutești prietenul de multă suferință.

Mâinile mi se crispară pe mânerele săbiilor.

Ido ridică din sprâncene.

–Sau ești atât de dură încât să-l lași să moară în agonie?

–Nu, am șoptit.

El înaintă. Am ridicat săbiile, făcând un pas înapoi.

Dacă aveam să cedez, urma să pună stăpânire pe voința mea pentru totdeauna. Zâmbetul lui Ido se lărgi.

–Aduceți-l pe insular aici! porunci.

Cei doi soldați se apropiară de noi, susținând trupul inert al lui Ryko. Capul îi atârna într-o parte și o pată întunecată de sânge de sub armură îmbibase stofa pantalonilor. Aceștia i se lipeau uzi de coapsă. Ido le făcu semn soldaților să dea drumul poverii. Ryko se prăbuși pe pietre, cu un zgomot surd. Fața îi era întoarsă spre mine, pielea întunecată îi devenise lividă. Am aruncat o privire soldaților – amândoi erau răniți. Ryko îi făcuse să-și plătească scump victoria.

Ido lovi cu piciorul în coastele zdrobite ale lui Ryko, care scoase un geamăt. Abia dacă era conștient.

Ido se uită la mine.

–Ei bine?

Știam că Ryko n-ar fi vrut să mă predau. Dar îl știam și pe nobilul Ido – nu avea habar ce însemna mila. Avea să mă oblige să asist la chinul prietenului meu. Și avea să se bucure de suferința amândurora. Am continuat să-l privesc fix pe Ochiul Dragonului, chiar dacă mă chinuia dorința de a mă uita în cealaltă parte, la doamna Dela.

–Țineți-l bine!

Soldatul mai în vârstă puse un genunchi între umerii lui Ryko și îi imobiliză ceafa cu un braț. Insularul se mișcă, dar nu opuse rezistență.

–Întinde-i mâna și ține-o, îi ordonă Ido celuilalt soldat.

Omul se lăsă pe vine lângă Ryko și îi trase mâna de sub corp, întinzându-i-o pe pavaj. Ido ridică sabia și îi puse vârful pe încheieturile degetelor. Își linse buzele, savurând momentul.

–Lasă săbiile, Eona, spuse blând.

„Fie ca zeii și Ryko să mă ierte.“ Nu m-am mișcat.

Preț de o clipă, Ido se uită la mine cu un zâmbet straniu pe buze și apoi își înfipse vârful sabiei în mâna lui Ryko.

Urletul prietenului meu mă înfioră. Se zbatu, încercând să-și elibereze mâna străpunsă și cuprinsă de spasme, dar primul soldat îi ținea încheietura, în timp ce a doilea îi stătea pe spate, ținându-l la pământ. Un firicel de sânge începu să i se scurgă de sub palmă.

–Mai vrei? întrebă Ido, dar nu îmi așteptă răspunsul. Își trase brusc sabia, smulgându-i uriașului încă un țipăt sfâșietor. L-am auzit pe Ryko scrâșnind din dinți în efortul de a-și stăpâni vaielele, durerea teribilă făcându-l să respire zgomotos.

–Dă-mi cealaltă mână, porunci Ido.

–Nu! am strigat. Nu!

Ochii plini de suferință ai lui Ryko îi întâlneau pe ai mei.

–Nu, șopti el.

Am dat drumul săbiilor Kinrei. Lamele au căzut cu zgomot pe piatră.

–Bravo, spuse Ido.

Făcu un semn gardianului mai în vârstă.

–Ține sabia. Dacă mișcă, taie-i încheietura.

Lăsând mâna lui Ryko, garda se ridică și apucă sabia lui Ido. Scrâșnetul lamei îl făcu pe Ryko să tremure.

–Și tu, îi spuse Ido celui alt soldat. Prinde-o pe ciudată. E după ultima grămadă de lăzi.

Am simțit cum mă părăsește orice speranță. Ido câștigase.

Aplecată în continuare peste manuscris, doamna Dela urmărea cu degetul caracterele, buzele mișcându-i-se în ritmul traducerii. Măcar ea nu renunțase. Gardianul se ridică de pe spatele lui Ryko și scoase un pumnal din teaca fixată la încheietură.

–N-o omorî, adăugă Ido. Nu încă.

Omul încuviință din cap și se îndepărtă. L-am privit trecând prin fața mea și ocolind cu grijă grămada de saci. Văzându-l cum se apropie prudent, doamna Dela îi aruncă o privire speriată, apoi își coborî ochii și continuă să citească.

Și atunci Ido veni spre mine, atât de repede încât n-am avut timp să mă mișc. Apucându-mă strâns de braț, mă târî spre capătul aleii. M-am împiedicat, și am simțit că pământul îmi fuge de sub picioare. Până la zid m-a purtat aproape pe

sus, răsucindu-mi fără milă umărul. Cu un geamăt, mă lipi cu spatele de zidul murdar și-mi dădu drumul, ținându-mă în picioare doar cu ajutorul șoldurilor pe care și le împingea violent în mine. Avea fața atât de aproape, încât nu-mi puteam concentra privirea; nu-i vedeam decât gura încadrată de linia fină a bărbii negre și lucioase și întunericul ochilor dilatați. Era atât de greu – trupul solid clădit cu ajutorul drogului Soarelui și al unui antrenament susținut.

M-am zbatut, încercând să scap de puterea lui copleșitoare, dar i-am simțit mâna caldă în jurul gâtului. Mi-am înfipt unghiile în degetele lui. Scutură ușor din cap și strânse. Sufocată, am lăsat mâinile jos și am încremenit. Coborî capul și își lipi buzele de ale mele, slăbind încet strânsoarea, în așa fel încât gura să mi se deschidă flămândă după aer și să i se ofere. Îmi linse limba, umplându-mă de gustul de vanilie și portocală, apoi mă mușcă de buza de jos, pielea fină înfiorându-se din pricina durerii ascuțite. M-am tras la o parte, gustând aroma călduță și metalică a sângelui.

–Și acum vom afla, îmi șopti lângă obraz, fiecare cuvânt atingându-mă ca o sărutare. Acum vom afla ce se întâmplă, de fapt, când ultimii doi Ochi ai Dragonului devin unul.

–Nu suntem ultimii doi, am murmurat.

Își trase un pic capul.

–Te referi la Dillon?

I-am întâlnit ochii. Fire subțiri de argint se împleteau cu lumina gălbuie a privirii. Mângâierea farmecului lui îmi dezmiarda pielea.

–Bietul Dillon, spuse. I-am legat *Hua* de a mea. Nu mai are o legătură proprie cu Dragonul Șobolan. Îmi mângâie cu degetul arătător linia bărbiei. Și acea puțină putere care i-a mai rămas îi va seca în curând.

Cu cealaltă mână trase scurt de gulerul tunicii. Mătasea fină se rupse, dezgolindu-mi umărul și fâșia strânsă care îmi acoperea sânii.

Un zgomot de încăierare îl făcu să întoarcă dintr-odată capul, dar eu nu puteam să văd dincolo de el.

Doamna Dela strigă:

–Ea este Dragonul Oglindă, ea...

Vocea tăcu brusc, de parcă o mână îi astupase gura. Ce încerca să-mi spună Dela? Știam deja că ea era Dragonul Oglindă.

Ido se întoarse din nou spre mine.

–Ea? E vorba despre un dragon femelă? Râse încet, cu surprindere. Bineînțeles, ar fi trebuit să ghicesc; puterea ta stă în latura feminină. Nu e de mirare că manuscrisul negru vorbește despre uniunea dintre Soare și Lună.

Îmi atinse ușor cu mâna pânza care îmi acoperea sânii și o coborî până în talie, trăgând de pânza fină a pantalonașilor scurți. Am tresărit, dar mă strânse și mai tare de gât cu cealaltă mână. Nu mai vedeam nimic în jurul meu, doar o ceață cenușie care mă sufoca. Din nou, slăbi presiunea, permițându-mi să trag aer în piept. Chipul i se asprise. Luase o decizie implacabilă și știam că nu mă puteam opune fizic. Dar nu avea să obțină totul de la mine.

Am ridicat bărbia.

–Nu poți să mă obligi să intru în lumea energetică.

–Crezi că pot pătrunde cu forța doar în trupul tău? Ochii lui erau ca un ocean argintiu. I-am simțit puterea izbindu-mi mintea ca un pumn. De fiecare dată când mi-ai invocat dragonul, ți-ai deschis sufletul în fața lui, îmi șopti el la ureche. Și în fața mea.

Un gust dulce de vanilie și portocală îmi umplu gura. Am simțit puterea apăsându-mă, căutând. O putere albastră, care răsucea și deforma aleea într-un vârtej de culori și transfigura chipul lui Ido din carne și oase în fațete de energie pură, și apoi invers. Ridică ochii, degetele lui forțându-mă să dau capul pe spate. Dragonul Șobolan era deasupra noastră; solzii albaștri imateriali de pe burtă strălucindu-i precum cerul de vară. Bestia ne privea, perla care îi împodobește gâtul lucind cu putere orbitoare. Enormii ochi spirituali îmi pătrunseră ființa și găsiră drumul argintiu încă întunecat de cenușiul drogului Soarelui.

Ido pătrunse în mintea mea. „Acum ești cu adevărat a mea.“

–Nu! am replicat.

O voce pătrunzătoare trecu prin furtuna albastră în care îmi erau prinse simțurile:

–Ea este Dragonul *Oglindă*. Mă auzi? Numele ei este numele tău! Ea este oglinda!

Doamna Dela. M-am chinuit să-i pricep cuvintele.

Apoi, ca într-un caleidoscop întors, ultimele săptămâni căpătară lumina unei realități amare. În clipa comuniunii noastre, Dragonul *Oglindă* nu încercase să-mi smulgă numele, ci să-mi dea propriul ei nume. Numele nostru. În tot acest timp – acasă la maestru, în baie, la marginea drumului –, o refuzasem, îi blocasem drumul, o sufocasem cu drogurile. Și, de la început, minusculul nucleu auriu de putere fusese ferecat în mine, așteptând.

–Eona, am șoptit.

Adevărul acestui nume era ca o gheară care sfâșia neînțelegerea, pulveriza frica și risipea vâlul drogurilor. Ajunse la albastrul copleșitor și făcu loc unei raze de speranță.

Degetele lui Ido mi se înfipseră în carne. „Ce faci?“

–Eona, am strigat, numele slăbind presiunea pe care o pusese asupra minții mele.

Mi-am dat seama că înțelegea și i-am simțit emoția arzătoare și neliniștea.

„Ai chemat-o!“

Un flux dezlănțuit de putere se rostogoli prin mine, lipindu-mă de perete. Corpul lui Ido se lovi de al meu. Nu avea să renunțe. Nu acum. Simțind elanul brutal al puterii lui albastre zdrobindu-se de valul de aur, Dragonul Șobolan scoase un țipăt.

O energie sălbatică inundă imediat cele șapte centre ale puterii; deschizând, forțând, căutând. Și, în spatele tuturor acestor lucruri, o prezență exultând de bucuria eliberării și a uniunii. Am ridicat ochii, și, în cele din urmă, ochiul meu interior vedea limpede. Vedeam Dragonul *Oglindă*. Dragonul meu.

Urcată pe acoperișul din spate, umbrea dragonul albastru, mai mic, perla de aur de pe bărbie scânteind pe solzii de un roșu-aprins de pe pieptul ei. Labele din față se fixară cu putere pe acoperiș, iar ghearele lungi, cu străluciri de rubin, apucară marginea, tăind în piatră. Fragmente de piatră căzură în ploaie pe pământ, ridicând nori de praf la capetele aleii. Își întinse aripile delicate ca să-și țină echilibrul, coborând capul, lumina lunii desenând reflexe luminoase pe gâtul lung, arcuit. Respirația calduță era ca o adiere de vară, umplându-mi gura cu gustul aromat de scorțișoară – gustul puterii. Și al bucuriei.

O văd! Am simțit groaza plină de respect a lui Ido transformându-se în dorință pură.

Cu delicatețe, își coborî botul gigantic și îmi oferî perla ascunsă sub bărbie. Globul de aur luminos era mare cât un butoi și răsună de ecoul unui cântec vechi de mii de ani, al înțelepciunii străvechi și al vieții noi, al echilibrului și al haosului.

Am întins mâinile și mi-am lipit palmele pe suprafața dură și catifelată. Flăcări de aur se înălțară și îmi arseră pielea cu o promisiune fierbinte.

Mâinile lui Ido se strânsă în jurul încheieturii mele. „Adu-o la mine!”

În mintea lui răsună țipătul dragonului său, trimițându-mi un ecou de suferință. Am râs și am simțit bucuria ca răspuns prin perla în flăcări. Puterea albastră nu era decât o umbră pe lângă glorioasa incandescență a uniunii noastre. Ochii fără sfârșit ai Dragonului Oglindă îi întâlneau pe ai mei și întrebarea ei – mai profundă decât cuvintele – ajunse la mine purtată de valul de *Hua*.

Voiam să i-l dau pe Eon?

Ce voia să spună cu „Eon”? Răspunsul se ridică din ființa mea; îmi cerea puterea masculină din mine, energia virilă pe care o adăpostisem în adâncul ființei mele. Singura mea latură în care ajunsesem să am încredere.

Mintea mi se tulbură. N-o voia pe Eona – energia mea feminină? Nu asta era scopul final? De ce avea nevoie de

Eon? Am ezitat, la fel cum făcusem în arenă, o prăpastie de îndoială deschizându-se în mijlocul euforiei de aur. Luptasem atât de mult ca să scot la lumină energia masculină și să înfrânez partea feminină din mine. Dacă renunțam acum la Eon, cu ce aveam să-l înlocuiesc? O făcusem pe Eona prea mică. Prea slabă. Și dacă dragonul îl lua pe Eon și nu rămânea nimic în loc?

Mi-am rupt cu greu privirea din flăcările sclipitoare și m-am uitat în ochii argintii ai lui Ido. Mă strângea de încheieturi cu atâta forță, încât îmi simțeam mușchii rupându-se sub apăsarea lui. Îmi aștepta puterea. Aștepta să-mi ia totul. Și dacă era prea puternic pentru Dragonul Oglindă? De fiecare dată când ne întâlniserăm în lumea energetică, mă copleșise. Câștigase de fiecare dată când ne înfruntaserăm prin intermediul puterii dragonului albastru. Avea să fie altfel cu Dragonul Roșu?

Trebuia să fie altfel. Ea era dragonul meu, puterea mea.

Mi-am întins mâinile, lipindu-le de perla aurie. „Ajută-mă să fiu destul de puternică“, m-am rugat. „Să fim destul de puternice.“

–Eu sunt Eona! am strigat. Eu sunt Ochiul Dragonului Oglindă!

Și apoi s-a întâmplat – eliberarea bruscă de vechile griji, de puterile slăbite, de drumurile înguste ale fricii și ale unei false credințe. Sămânța aurie de putere care sălășluia în mine explodă cu o putere strălucitoare.

Dragonul roșu țipă de bucurie, o fericire care reverberă în fiecare parte a trupului și a minții mele. Dar în bucuria imensă se amestecau alte voci mai dulci, dar totodată mai triste. Un cor îndoliat își croia drum în noi. Erau ceilalți dragoni? Cântecul firav de doliu se întrerupse brusc.

Ochiul minții mi se împărți; eram Dragonul Oglindă, capul meu colosal întorcându-se cu violență ca să înfrunte furia dragonului albastru aflat în spatele meu. Fălcile lui enorme îmi strângeau gâtul arcuit. Ghearele lui de opal îmi sfâșiau coastele, deschizând răni scânteietoare de lumină aurie.

Dar eram și pe alee, luptându-mă cu Ido care îmi lipea mâinile de zid și îmi imobiliza încheieturile. Își băgă cu forța piciorul între picioarele mele, în timp ce cu mâna liberă sfâșia pânza și mătasea. Deasupra noastră, Dragonul Oglindă se răsucea cu disperare, și eram o spirală de mușchi roșii și portocalii, care trimise prin aer o descărcare gigantică de putere. Efortul meu semăna distrugere pe alee, făcând să zboare dalele și norii de praf. Am auzit-o pe doamna Dela țipând și am văzut de sus gărzile care alergau să se pună la adăpost, abandonând minuscule siluete a lui Ryko sub ploaia de pietre.

„Dă-mi-o mie.“ Foamea lui Ido mă lovi ca un pumn.

–Nu! am strigat.

Răspunzând strigătului meu de provocare, dragonul roșu îl înfruntă pe dragonul albastru, într-o încheștare violentă de piepturi uriașe și de gheare gata să sfâșie. Lumea explodează în energie pură, când m-am contopit cu dragonul într-o unică și splendidă ființă. În fața noastră, carnea și sângele lui Ido se topeau într-o rețea vie de *Hua*. Cărările argintii erau încetoșate de un strat din Drogul Soarelui, dar forța lui vitală pulsa cu frenezie prin izvoarele involburate ale punctelor puterii sale. Strânsoarea lui asupra noastră slăbi, și dragonul albastru se dădu înapoi, confuz. Priveam amândouă frica lui Ido zbatându-se în valul care îi traversa corpul transparent, ca să se verse, în cele din urmă, în punctul roșu, scânteietor, de la baza șirei spinării. Mai sus, pe meridianul central de-a lungul căruia se desfășuraseră cele șapte puncte, portocaliul din zona sacrală și triunghiul sternului străluceau puternic – farmecul lui și focul dorinței sale.

Apoi am văzut punctul de un verde stins din piept. Punctul inimii, centrul compasiunii și al armoniei. Cenușiu și ofilit, cu fluxul de energie aproape sufocat, curgând anemic. O boală. Ușor de vindecat. Concentrându-ne toată puterea asupra lui, am văzut cum învelișul cenușiu dispare de pe punctul verde și se adună încet într-un noian de emoții tulburi. Se pulveriză deasupra noastră; un vârtej gros de dorințe contradictorii,

de inocență rănită, de respingere nemiloasă. Atât de multă dezamăgire și furie. Dragonul albastru scoase un urlet. Mâna noastră atinse pieptul lui Ido și fluxul de *Hua* începu să circule între noi. Puterea de aur se amestecă dintr-odată cu puterea de argint, un val irezistibil de compasiune deschizând punctul verde și eliberând masa de suferință copleșitoare.

Ido țipă și se trase înapoi, clătinându-se, smulgându-mi cealaltă mână de pe perlă. Despărțirea violentă de dragonul meu mă făcu să părăsesc imediat lumea energetică și să mă trezesc în mijlocul sacilor răsturnați.

Ea dispăruse.

Mi se părea că spiritul îmi fusese smuls din trup. Lăsându-mă să alunec cu spatele pe zid, am căutat cu disperare o urmă a uniunii noastre. Era acolo – un ecou cald, auriu al prezenței ei atenua delicat șocul despărțirii.

Ido căzu în genunchi, corpul lui regăsindu-și forma solidă de carne și mușchi puternici. Trupul încovoiat îi era zguduit de spasme. Ridicându-și capul, mă privi cu ochii împăienjeniți din cauza șocului.

–Ce mi-ai făcut? întrebă el gâfâind. Nu am văzut niciodată o asemenea putere.

Cu mâinile tremurânde, mi-am acoperit trupul dezgolit cu tunica sfâșiata. Nu eram sigură de ceea ce făcusem. Ce făcuserăm noi.

–Punctul inimii tale este deschis, i-am spus.

Respiră adânc, oftând.

–M-ai forțat să simt totul, zise el. Totul deodată. Tot ce am făcut.

Cu brațele strânse la piept, se legăna în față, sfâșiat de suferință.

Zgomotul unor pietre care se rostogoleau mă făcu să ridic privirea. Ceva se mișca. Mi-a trebuit un moment ca să pricep că movila prăfoasă și zdrențuită era Ryko, târându-se spre noi pe aleea năruită, cu mâna mutilată la piept. Gâfâind, trecu pe lângă corpul fără viață al unui soldat, cu ochii fixați pe Ido.

–Omoară-l, spuse el răgușit. Omoară-l. Cât mai ai șansa.

Doamna Dela apăru din spatele unei grămezi de lăzi distruse, ridicându-se cu greu, strângând cu o mână obosită una dintre săbiile mele. Avea fața acoperită de praf și de pete de sânge. Ridică arma, efortul făcând-o să se clatine.

– O fac eu.

– Nu! Cuvântul țâșni din mine. Dintr-o nouă realitate. Nu putem.

– De ce nu? Întrebă Ryko.

Mi-am mușcat buzele, conștientă că motivele mele n-ar însemna nimic pentru un om care tocmai fusese torturat. Și eu abia dacă le înțelegeam. O parte din mine încă mai simțea mâinile lui Ido atingându-mă și voia să-l vadă suferind și murind, dar o parte mai importantă – o parte de aur – dorea să-l ferească de durere. Trezind compasiunea în Ido, într-un fel îmi deschisesem inima în fața lui.

Ochiul Dragonului se ridică cu greu în picioare. Nu mai rămăsese nimic din atitudinea lui disprețuitoare.

– Pentru că, dacă mă ucideți pe mine, îl ucideți și pe Dillon, spuse încet.

Ryko mă privi.

– Asta e?

– Nu știu, am zis. Poate. A legat *Hua* lui Dillon de a lui...

Mă cuprinse brusc teama. Legasem, oare, cumva *Hua* lui Ido de a mea?

Auzind pietre rostogolindu-se, am privit în spatele lui Ryko. Soldatul mai în vârstă se îndepărta de alee, șchiopătând, cu o grabă care nu lăsa nici o îndoială în legătură cu intențiile sale.

– Se duce să aducă întăriri. M-am îndepărtat de zid. Trebuie să plecăm.

– Mai întâi, trebuie să terminăm lucrurile aici, spuse Ryko.

Îngenunche cu greu, trăgând spre el, prin praf, sabia soldatului mort.

– Nu!

Am înfruntat privirea plină de răzbunare a insularului.

– Am puterea ei, Ryko. Am chemat Dragonul Oglindă. În glas mi se citea bucuria; mă unisem cu dragonul meu. Cu un

mare efort, am lăsat fericirea deoparte. Încă îi putem ajuta pe Împăratul-Perlă și pe cei din Rezistență. Nu și dacă sunt capturați de Sethon. Plecăm! Acum!

– Aveți puterea ei? Se întoarse înverșunat spre mine. E adevărat? O privi pe doamna Dela, căutând o confirmare. Ați găsit numele?

Ea încuviință din cap, și pe chipul plin de praf și de sânge se ivi un zâmbet.

Fața lui Ryko se luminează pentru o clipă, apoi își recăpătă expresia întunecată.

– Aveți dreptate. Să plecăm de-aici.

Obosit, înfipse vârful sabiei într-o crăpătură din pământ și se sprijini de armă ca să se ridice.

Ido era din nou frânt de mijloc, îndurând un nou acces de convulsii. Am fost șocată să-i văd trupul puternic atât de chinuit. Totuși, dincolo de milă, în adâncul meu mă lăsasem pradă unei bucurii sălbatice. Puterea mea îl îngenunchease pe nobilul Ido.

Strângând mai bine pe lângă corp ce mai rămăsese din tunică, am luat-o către grilaj. Chiar în momentul în care am făcut primul pas, am știut că se schimbase ceva fundamental; șoldul meu bolnav se mișca ușor, căpătând o nouă forță în mușchi și în tendoane. Fără durere. Fără mișcări stângace. M-am oprit, dezorientată, apoi am pășit din nou înainte; un pas mai lung, care ar fi trebuit să mă facă să șchiopătez. Dar m-am mișcat cu siguranță și fără să mă clatin. Am ridicat marginea tunicii și mi-am atins pielea palidă de deasupra șoldului. Era netedă. Fără cicatrici. Eram din nou întreagă. Am izbucnit în râs; dragonul meu mă vindecase și pe mine.

– Ce e? Întrebă Doamna Dela. Sunteți rănită?

– Nu, am zis. Șoldul meu este vindecat!

Mi-am mângâiat din nou coapsa netedă.

– Vindecat? De puterea dragonului?

Am încuviințat din cap, răspunzând privirii ei uimite. Eram liberă. Nu mai eram o oloagă. Nu mai eram de neatins. Eram puternică și plină de forță. Am alergat câțiva pași, apoi mi-am fandat piciorul, regăsindu-mi repede echilibrul, cu

o siguranță care îmi făcu inima să cânte de bucurie. Visarea îmi fu însă întreruptă de strigăte care se auzeau în depărtare. Soldatul dăduse alarma. Nu aveam timp să îmi admir noul trup. Nu încă. M-am aplecat în fața grătarului, zâmbind în sinea mea când am văzut cât de ușor mă mișcam, și am dat repede la o parte pământul și pietrele care se ridicau într-o moviliță în fața acoperitorii din metal. Strângând degetele în jurul barelor, am observat că eram însuflețită și de o vigoare nouă. Noua mea energie venea tot din uniunea mea cu ea? Uniunea noastră adevărată. Am zâmbit. Simplul gând la dragonul roșu mă umplea de bucurie și mă făcea să tânjesc să-i rostesc numele. Numele nostru. Smulgând grilajul, l-am pus încet jos.

–Asta e pentru mâna mea, zise Ryko.

Tonul vocii, mai mult decât cuvintele, mă făcu să mă întorc. Insularul stătea în fața lui Ido, mânerul greu al sabiei țintind capul aplecat al Ochiului Dragonului.

–Înțeleg, spuse Ido. Își închise ochii.

Cu o forță dezlănțuită, Ryko năpusti mânerul în falca lui Ido, clătinându-se sub forța propriei lovituri. Nebun de durere, Ido se prăbuși la pământ, apăsându-și fruntea cu mâinile. Fără să scoată vreun geamăt, se legăna în ritmul suferinței sfâșietoare, în timp ce sângele îi șiroia printre degete.

Îngrozită, m-am ridicat.

–Ryko! Încetează!

Uriășul respiră adânc.

–Acum putem pleca.

Lăsa sabia să-i cadă.

Doamna Dela alergă spre mine, cu un morman de mătase verde ca smaraldul pe brațul teafăr.

–Lăsați-l, spuse ea, blocându-mi drumul. Încearcă să vă urmați ordinele. Încearcă să nu-l omoare.

Simțindu-i avertismentul din voce, am încuviințat din cap.

–Mai aveți manuscrisul roșu? am întrebat.

Se bătu peste armura de pe piept.

–E în siguranță. Aruncă o privire spre corpul meu gol și îmi întinse roba. Luați-o! Acoperiți-vă!

Recunoscătoare, mi-am băgat brațele în mânecile largi. Am mângâiat cu degetele plăcuțele aflate în fâșia de pânză de pe sâni – și ele erau în siguranță –, apoi am legat cordonul din interior. Roba flutura pe mine, dar măcar mă acoperea. Am aruncat o privire spre Ido. Se ridica încet, încercând să se așeze. Vechiul Ido n-ar fi încasat lovituri fără să riposteze. Cât timp avea să dureze schimbarea? Nu puteam să am încredere.

Ryko ni se alătură șchiopătând.

–Am una dintre săbiile dumneavoastră. Cealaltă e acolo, spuse el, arătând spre o ladă din apropiere.

Se sprijini cu o mână de zid, gâfâind, strângând din dinți. Avea să reziste până la râu?

–Treceți prima, i-am zis doamnei Dela. Ajutați-l pe Ryko.

M-am așteptat la proteste, dar Ryko se mulțumi să dea din cap. În timp ce doamna Dela își făcea loc prin deschizătură, am alergat să-mi iau a doua sabie. Furia deja cunoscută îmi întări vigoarea proaspătă care îmi cuprinsese corpul. M-am întors la grilaj exact când Ryko se strecura cu greu prin deschizătura îngustă. Am zărit preț de o clipă fața încordată a doamnei Dela, care îl conducea spre prima treaptă, apoi am intrat după ei, trăgând grilajul. Era inutil să pierd timpul încercând să-l pun la loc. I-am dat drumul.

–Îmi pare rău, spuse Ido, aflat la câțiva pași de mine. Nu e de-ajuns, dar îmi pare rău.

Se uita la mine cu un ochi, celălalt fiind umflat. Respira gâjâit.

Mi-am strâns roba în jurul corpului.

–Știu că îți pare rău.

O simțisem în clipa când *Hua* mea se unise cu a lui.

–Ambiția mea ne-a făcut ultimii Ochi ai Dragonului. Sethon nu va avea liniște până nu ne va folosi puterea în folosul mașinii lui de război.

Chipul lui își pierduse orice urmă de aroganță.

–Mai este și Dillon, am repetat încăpățânată.

Își șterse sângele care îi curgea în gură.

–Știm amândoi că l-am distrus. Clătină din cap, neputându-și stăpâni o tresărire de durere. Sethon știe totul despre

Șiragul de Perle. Știe și despre manuscrisul negru. E la tine? Ai luat amândouă manuscrisele?

Am clătinat din cap, amintindu-mi cum Dillon îmi smulsese de pe braț manuscrisul negru. Dar nu aveam de gând să-i spun lui Ido.

Auzind voci care urlau ordine nu departe de alee, m-am retras repede în pasaj. M-am cățărat pe treapta îngustă, ca să privesc afară. Ido se aplecase ca să ia sabia abandonată de Ryko. O așeză cu mânerul pe genunchi, efortul făcându-l să gâfâie din greu.

Mă privi cu o urmă din vechea lui autoritate.

– Găsește manuscrisul negru! În el sunt descrise modurile în care poți supune și folosi puterea dragonilor. Asigură-te că Sethon nu pune mâna pe el, altfel vom fi amândoi sclavii lui.

Ido încerca să mă păcălească?

– Cum ar putea Sethon să ne lege? am întrebat. Nu este un Ochi al Dragonului.

– Nu, dar este de rang regal. Prin venele lui curge sângele dragonilor. Orice descendent al dragonilor ne poate supune cu ajutorul manuscrisului negru.

– Credeam că sângele dragonilor este doar o legendă.

Ido ridică ușor din umeri.

– Și eu credeam că tu ești o legendă.

Apucă mânerul sabiei, vârful acesteia ridicându-se cu greu de la pământ.

– Pleacă, o să-i țin departe cât voi putea.

– Abia poți ridica sabia.

– Ai trezit cu forța generozitatea în mine, așa că nu sta pe gânduri, spuse pe un ton dur. Pleacă!

Avea dreptate. Trebuia să plec – să-l las să-și ducă la capăt mărețul gest de pocăință – și să ajungem la adăpost, eu și prietenii mei. Nu-i datoram nimic. Dar, când eram gata să cobor în pasaj, ceva mă opri. Nu-l puteam lăsa să-l înfrunte pe Sethon. Puterea mea îl lăsase fără forță; eu îl făcusem vulnerabil. Mă îndoiam că era în stare să intre în legătură cu dragonul lui.

Am scos din nou capul prin gura pasajului.

–Ai putea veni cu noi.

Chiar în momentul în care pronunțam aceste cuvinte, știam că făceam o greșeală. Nu-l voiam aproape de mine; deja îmi simțeam furia croindu-și drum prin compasiune. O furie de femeie, de o violență ucigașă, care nu cunoștea nici iertare, nici milă, nici compasiune.

–Nu, răspunse el, aplecându-și fața tumefiată, ca să mă vadă mai bine. Brusc, un zâmbet schițat în colțurile gurii îl făcu să pară mai tânăr. Cred că am mai multe șanse de supraviețuire cu Sethon decât cu prietenul tău insular.

Nu i-am întors zâmbetul; mi-a revenit în memorie imaginea lui Sethon îndreptând sabia spre micul prinț, țipetele disperate ale doamnei Jila, tăcerea bruscă a copilului – totul era prea proaspăt. Preaînaltul nobil nu era doar nemilos, ci de-a dreptul diabolic.

–Probabil că Sethon știe deja că i-ai omorât pe ceilalți Ochi ai Dragonului, am spus. O să te facă să plătești scump.

Zâmbetul lui Ido dispăru.

–Știu. Dar, mai întâi, trebuie să pună mâna pe mine.

Era capabil să-l oprească pe Sethon? Poate.

La urma urmelor, avea un dragon ascendent. Totuși, pentru a-și folosi magia, un Ochi al Dragonului trebuia să fie conștient, iar Ido abia dacă era în stare să se țină pe picioare.

–N-o să mă omoare, adăugă el. Nu înainte de a pune mâna și pe tine.

Am auzit zăngănit de arme și soldați alergând.

–Pleacă, spuse. Altfel, pune mâna pe amândoi.

Am lăsat capul în jos ca să mă întorc în pasaj, căutând cu vârful piciorului a doua treaptă.

–Găsește manuscrisul negru, îmi strigă Ido. Găsește-l înaintea lui Sethon.

Am coborât scara abruptă împleticindu-mă grăbită, sabia Kinrei zornăind pe piatră. Manuscrisul negru era la Dillon. Cel puțin la el rămăsese cu câteva ore în urmă.

Atentă la lumina slabă care venea de pe coridor, m-am strecurat pe lângă perete, dând de două ori cotul. Coridorul

luminat de lămpi se întindea în fața mea, în grandoarea lui colorată în albastru și auriu. În fața mea, doamna Dela se străduia să-l țină pe Ryko în picioare. Am alergat pe covorul moale, sunetul înfundat al pașilor mei acum egali făcându-i să se întoarcă pregătiți de o nouă luptă. Doamna Dela păși în fața lui Ryko, ridicând cealaltă sabie a Kinrei.

– Dumneavoastră sunteți! zise doamna Dela.

Lăsa arma jos.

–Ido îi mai reține, am spus. Nu va putea rezista multă vreme. Să mergem!

Ryko se uită urât la mine.

–De când a devenit el aliatul nostru?

M-am aplecat sub brațul lui și i l-am trecut pe după umăr.

–N-aș zice că ne e aliat, am spus.

Nu știam, de fapt, ce era.

Îmi era greu să-l susțin pe Ryko și, în același timp, să car și cele două săbii, așa că înaintam îngrozitor de încet. Mergeam clătinându-ne pe covoare, gâfâind atât de tare, încât era imposibil să auzim ce se petrecea în spatele nostru. Mă uitam mereu în urmă, așteptându-mă să-i văd pe oamenii lui Sethon năvălind peste noi, dar coridorul era gol. Ido se ținea de cuvânt.

În cele din urmă, am ajuns la intrarea pe care o folosisem cu Ryko. Nu mai erau lămpi aprinse, și am început să scrutez întunericul.

–Râul, spuse Ryko arătând cu o mână tremurândă spre capătul coridorului. Ne așteaptă.

Doamna Dela se sprijini de zidul cu plăcuțe viu colorate, care o făcea să pară și mai palidă sub culorile lui strălucitoare.

–Oare mai sunt acolo?

Ryko o privi batjocoritor.

–Tozay va aștepta.

–Tozay ne așteaptă?

Auzind acest nume, am revăzut brusc în minte fața lată și bronzată, simțind mirosul de mare al unui cămin de mult pierdut.

–Vrei să spui maestrul Tozay?

–E șeful nostru, zise Ryko, smulgând ultima lampă din nișă ca să ne lumineze drumul.

Apucând mâna teafără a doamnei Dela, am ajutat-o să se ridice, apoi i-am cerut lui Ryko s-o ia înainte.

–L-am cunoscut pe Tozay, am spus. Înainte de ceremonie. M-am uitat la Ryko. N-a fost o întâlnire întâmplătoare, nu-i așa?

Cu toată suferința și oboseala, Ryko zâmbi.

–Tozay a ținut să îl întâlnească pe fiecare candidat în parte, spuse el. Toți erați potențiali aliați ai Mișcării de rezistență.

Se întâmplaseră atâtea de când eu și maestrul Tozay ne plecaserăm cu respect la trecerea palanchinului doamnei Jila. Acum, biata doamnă era moartă, copilul ei fusese măcelărit, iar celălalt fiu, Împăratul-Perlă, fugise ca să-și salveze viața. Mă agățam de o speranță și mă rugam zeilor. Vă rog, aveți grijă de el.

Înaintam cu greu la lumina slabă a lămpii care ne dezvăluia doar câțiva pași înainte pe coridor. Minunata cale albastră părea fără sfârșit. Respirația superficială a lui Ryko i se îneca cu un gălgâit umed în piept, și mâna doamnei Dela se odihnea grea pe celălalt umăr al meu. Chiar și recent câștigata mea energie începea să se epuizeze. Apoi, covorul se termină brusc. Ridicând lampa, am zărit cu nesfârșită ușurare dalele de piatră neșlefuită și cotul pe care îl făcea drumul în apropiere.

Locul semăna cu celelalte intrări; am urcat o scară abruptă și am împins grilajul. Mi-am ajutat tovarășii să treacă prin deschizătura îngustă, apoi m-am pus la adăpost în spatele unei tufe. Eram pe malul râului, dincolo de Cercul Dragonilor. Nori negri acopereau luna – sau poate era fumul care se ridica pe câmpul de luptă. Aerul mirosea a fum și a frică. La dreapta noastră, bărcile imperiale legate la debarcader așteptau concubinele care nu aveau să mai vină niciodată. Ryko arătă cu capul spre o mică limbă de pământ din partea stângă, aproape ascunsă de un pâlț elegant de copaci lacuștri. Ne-am apropiat șchiopătând. Umezindu-și buzele uscate, Ryko imită același țipăt de pasăre pe care îl folosisese și ca să-l cheme pe

Solly. Din spatele crengilor care atârnau până la pământ, se ivi o siluetă

– Tozay? șopti Ryko.

Bărbatul îndesat alergă spre noi și îl prinse de braț pe Ryko.

– Gata, te-am prins.

Cu o ușurință uimitoare, îl conduse pe Ryko spre o mică barcă cu vâsle, care aștepta la mal. Am zărit o altă siluetă ascunsă în umbră.

– Veniți, șopti. Trebuie să ne grăbim, altfel pierdem marea.

Am trecut brațul doamnei Dela peste umerii mei ca s-o susțin în timp ce coboram alunecând și dezechilibrându-ne.

Când maestrul Tozay îl încredință pe Ryko tovarășului său, am văzut, în sfârșit, la lumina lunii, chipul bărbatului pe care îl întâlnisem cu ceea ce părea a fi o viață în urmă. Ultimele săptămâni îi adânciseră trăsăturile aspre. Luând-o în brațe pe nobila doamnă, o ridică și o așeză în mica ambarcațiune. Apoi se întoarse spre mine, îmi luă cu blândețe săbiile Kinrei, pe care le țineam strâns, și i le întinse însoțitorului său. Mi-am dat părul pe spate și i-am înfruntat privirea tăcută.

– Vă salut, maestre Tozay.

– Nobile Eon, răspunse înclinând capul.

I-am observat zâmbetul lipsit de bucurie în timp ce-mi întindea mâna ca să mă ajute să mă urc în barcă, pe care o ținea în echilibru cu piciorul.

– Deci până la urmă un dragon a avut bunul-simț să vă aleagă, nobile.

– Da, așa a vrut ea, am spus.

Făcu ochii mari de uimire.

– Ea?

– Da, ea. L-am luat de mână și am sărit în barcă. Și nu-mi mai spune „nobile“. Nu mai sunt nobilul Eon. Sunt Eona, Ochiul Dragonului Oglindă.

Ridicând ochii, am privit spre fumul negru care se înălța deasupra palatului și a sălilor dragonilor. Apoi, m-am întors din nou spre bărbatul care stătea cuprins de uimire lângă mine.

– Și vreau să mă alătur Mișcării tale de rezistență.

Nota autorului

Imperiul Dragonului Ceresc nu este o țară sau o cultură reală. Este o lume imaginară, care a fost inspirată, mai întâi, din istoria și cultura Chinei și a Japoniei, dar care a devenit repede un tărâm de legendă, fără să pretindă autenticitate istorică sau culturală. Totuși, pentru a crea imperiul și dragonii lui, am făcut cercetări aprofundate. Dacă vă interesează să descoperiți de unde am luat informațiile, găsiți pe pagina mea de web o parte dintre cărțile și materialele pe care le-am folosit. Trebuie doar să accesați www.alisongoodman.com.au

Mulțumiri

Aș dori să mulțumesc următoarelor persoane:

Lui Ron, minunatul meu soț.

Lui Karen McKenzie, cea mai bună prietenă și suflet-pereche în ale scrisului.

Lui Charmaine și lui Doug Goodman, părinții care m-au susținut întotdeauna. Minunaților mei agenți literari Fran Bryson, Jill Grinberg, Antony Harwood și asociaților lor.

Echipei de la Viking: Sharyn November, extraordinar editor, și îngerului nostru păzitor, Regina Hayes, precum și tuturor celor care m-au ajutat să-l prezint lumii pe Eon.

Lui Sammy Yuen, Jr., pentru minunata ilustrație de pe copertă.

Lui Simon Higgins, pentru că m-a învățat cum să mânuiesc o sabie chinezească, verificând scenele de luptă, pentru ajutorul generos și pentru prietenia lui.

Grupului meu de lucru care mi-a citit și mi-a comentat textul, Karen Judy, Carrie, Jane și Paul.

Lui Pam Horsey pentru prietenia și susținerea ei devotată, ca să nu mai pomenesc despre gustul ei desăvârșit la bijuterii.

Lui Mark Barry și Cat Brown pentru site-ul web.

Și, desigur, lui Xanderpup și Spikeyboy.

O LUME MAGICĂ ȘI UN EROU CU UN SECRET INCREDIBIL

Tânărul Eon are o pasiune cel puțin ciudată, pe care nu a dezvăluit-o niciodată nimănui. De mai bine de patru ani, el este preocupat de descoperirea artei și a mitologiei anticului Dragon Magic. Speranța că într-o bună zi va stăpâni tainele acestui univers fabulos, pentru a ajunge astfel discipolul unuia dintre cei doisprezece dragoni ai norocului, îi călăuzește pașii spre o aventură pe cât de interesantă, pe atât de periculoasă. Ritualul cunoașterii este unul extrem de restrictiv și exclusiv, iar faptul că eroul nostru, Eon, este de fapt... Eona, o tânără de șaisprezece ani hotărâtă să devină Ochi al Dragonului, complică și mai mult lucrurile și îi pune viața în primejdie.

Va reuși oare eroina noastră să iasă cu bine din această încercare și să își îndeplinească visul? Răspunsul se află la capătul unui interesant joc al identităților, presărat cu minciuni, interdicții, suspans și mister...

„O poveste fermecătoare, inteligentă și originală.
Cititorii vor aștepta cu nerăbdare continuarea aventurii,
în volumul al doilea al seriei, *Eona: Ultimul Ochi al Dragonului*.”

Booklist

„Aproape că mi s-a tăiat respirația parcurgând paginile
acestei cărți captivante... Mi-a plăcut la nebunie.

Abia aștept continuarea.”

Tamara Pierce

Roman publicat în 10 țări

Află mai mult pe:

 www.litera.ro

ISBN 978-606-600-228-8

9 786066 002288